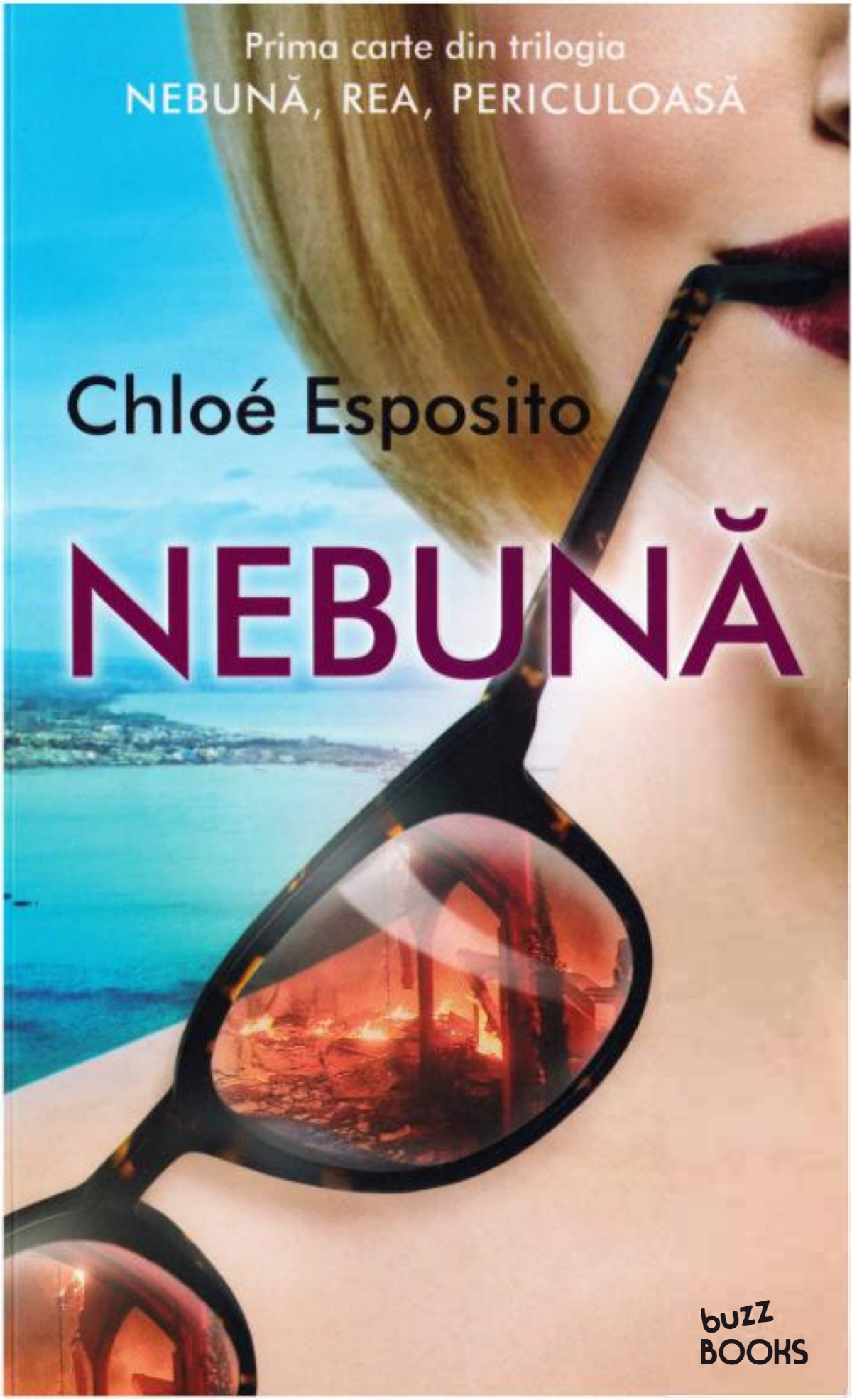
Prima carte din trilogia
NEBUNĂ, REA, PERICULOASĂ
Chloé Esposito
NEBUNĂ
buzz
BOOKS

buzz
BOOKS

Cărţile despre care toată lumea vorbeşte!

O colecţie cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi
opere de ficţiune contemporană – romane aflate în topurile
internaţionale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare,
traduse în zeci de limbi – cărţi provocatoare,
pe care abia aştepţi să le citeşti

Chloé Esposito a crescut în Cheltenham, Anglia, iar în prezent locuiește în Londra, cu soțul și fiica ei. Are o diplomă de licență și un masterat în limba și literatura engleză de la Universitatea Oxford și a fost consultant de management, profesoară de engleză și jurnalist de modă. Esposito a absolvit cursurile de scriere creativă ale Academiei Faber și a debutat cu romanul *Nebună* (*Mad*, 2017), prima carte a trilogiei *Mad, Bad, Dangerous to Know* (*Nebună, Rea, Periculoasă*). În 2018 urmează să apară cărțile a doua și a treia ale trilogiei, *Rea* (*Bad*), respectiv *Periculoasă* (*Dangerous to Know*).

Chloé Esposito

NEBUNĂ

Traducere din limba engleză
CIPRIAN ȘIULEA

București
2018

Mad
Chloé Esposito
Copyright © 2017 Chloé J. Esposito
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Nebună
Chloé Esposito

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ESPOSITO, CHLOÉ
Nebună / Chloé Esposito;
trad. din lb. engleză: Ciprian Șiulea. -
București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-2909-8

I. Șiulea, Ciprian (trad.)

821.111

Pentru Paolo

Să nu râvneşti...

Exodul, 20:17

Avem două vieţi. A doua începe atunci
când ne dăm seama că avem doar una.

Confucius

Adesea nebunia-i înaltă raţiune -
Pentru un ochi pătrunzător -
Iar raţiunea - cea mai mare nebunie -
Ca pretutindeni, şi aici
Majoritatea-i cea care dictează -
Consimţi - atunci eşti bun -
Conteşti - eşti chiar periculos -
Şi pus în lanţuri.

Emily Dickinson

PRECIZARE

Înainte de a merge mai departe, ar trebui să ştiţi ceva: inima mea nu se află în locul ei normal. Nici stomacul, ficatul sau splina mea. Toate organele mele interne sunt pe partea opusă, exact acolo unde nu ar trebui să fie. Sunt inversă: o aberaţie a naturii. Şapte miliarde de oameni de pe planeta asta au inima în partea stângă. Inima mea e în partea dreaptă. Nu credeţi că ăsta e un semn?

Inima surorii mele e în locul potrivit. Elizabeth e perfectă, de la un cap la altul. Eu sunt imaginea în oglindă a surorii mele gemene, partea ei întunecată, umbra ei. Ea e normală, eu sunt anormală. Ea e dreptace; eu sunt stângace. În italiană, „stânga" se spune *sinistra*. Eu sunt sora sinistră. Beth e un înger, şi atunci eu ce sunt? Ţineţi-vă ideea...

Ce e ciudat e că, dacă te uiţi la noi, nu observi nici o diferenţă. În aparenţă suntem gemene identice, dar, dacă ai da pielea la o parte, ai trăi cel mai mare şoc din viaţa ta; ai vedea cum măruntaiele mele se revarsă alandala, unele peste altele. Să nu ziceţi că nu v-am prevenit. Nu sunt o imagine prea plăcută.

Suntem monozigote, în caz că vreţi să ştiţi; zigotul lui Beth s-a divizat şi m-am materializat eu. Asta

s-a întâmplat în cel mai timpuriu stadiu al procesului, când zigotul ei era doar un mănunchi de celule. Maică-mea era însărcinată de doar câteva zile, şi apoi – pac – din senin, am apărut eu. Beth a trebuit să împartă cu mine baia ei amniotică plăcută şi confortabilă şi placenta preparată în casă a mamei.

Era destulă înghesuială în uterul ăla; nu prea era loc pentru noi două şi cordoanele noastre ombilicale. Al lui Beth s-a încolăcit în jurul gâtului ei şi apoi s-a înnodat destul de urât. O vreme, situaţia a fost destul de riscantă. Nu ştiu cum s-a întâmplat asta. N-a avut nimic de-a face cu mine.

Oamenii de ştiinţă cred că gemenii identici sunt o pură întâmplare. Rămânem un mister; nimeni nu ştie cum sau de ce apărem. Unii îi spun noroc, coincidenţă sau şansă. Dar naturii nu îi place hazardul. Dumnezeu nu obişnuieşte să *joace zaruri*. Eu am venit aici dintr-un motiv anume; ştiu sigur asta. Doar că încă nu ştiu care este acesta. Cele mai importante două zile din viaţa ta sunt ziua în care te naşti şi ziua în care afli de ce ai venit pe lume.

ZIUA ÎNTÂI: TRÂNDĂVIA

Problema mea a fost întotdeauna
că nu reuşesc să nu-mi pese.

@AlvinaKnightly69

1

Luni, 24 august 2015, ora 8 dimineaţa
Archway, Londra

De la: Elizabeth Caruso
ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com
Către: Alvina Knightly
AlvinaKnightly69@hotmail.com
Data: 24 aug 2015, 08.01
Subiect: VIZITĂ

Alvie, scumpo,

Te rog încetează să mă mai ignori. Ştiu că ai primit ultimele două e-mailuri de la mine, pentru că am activat chestia aia de confirmare de deschidere a mailurilor, aşa că ar fi cazul să nu te mai prefaci. Cu riscul de a mă repeta, aş vrea să te invit, încă o dată, să vii să stai cu noi în vila noastră din Taormina. Ţi-ar PLĂCEA ENORM aici: obiecte originale de secol şaisprezece, mireasma florilor plumeria peste tot. Soarele străluceşte în fiecare zi, fără excepţie. Avem o piscină splendidă. Suntem după colţ de amfiteatrul grec antic, încadrat de muntele Etna, la vest, şi Mediterana sclipitoare, la est. Chiar dacă reuşeşti să stai doar o săptămână – ştiu că eşti sclava slujbei ăleia îngrozitoare –, ar fi minunat să ne vedem. Nu-mi vine să cred că încă nu l-ai cunoscut pe Ernie; creşte pe zi ce trece şi e leit mătuşa Alvina.

Dar, serios, am nevoie de tine. Te implor. Vino. AU TRECUT DOI ANI.

Trebuie să te întreb ceva şi nu pot s-o fac prin e-mail.
Beth X

P.S. Ştiu la ce te gândeşti, şi nu, nu mai e stânjenitor. Eu şi Ambrogio am uitat toată povestea aia, chiar dacă tu nu. Aşa că, nu mai fi catâr şi vino în Sicilia.

P.P.S. Ce greutate ai acum? Tot 70 de kile? Mărimea 10? Eu nu reuşesc să scap de grăsimea de după sarcină, şi asta mă scoate din minţi.

La dracu'; e insuportabilă.

Mireasma florilor plumeria peste tot, bla, bla, bla, *amfiteatrul grec antic*, bla, bla, bla, *Mediterana sclipitoare*, bla, bla, la dracu'. Vorbeşte ca prezentatoarea aia de la *Un loc sub soare*: „Alvina Knightly caută un cuib de vacanţă în splendida regiune de coastă din estul Siciliei". Nu că aş urmări vreodată emisiuni de genul ăsta.

Categoric *nu* mă duc. Pare ceva plictisitor, de modă veche. N-am încredere în vulcani. Nu suport căldura de nici un fel. E lipicioasă. Transpiri. Pielea mea englezească s-ar arde în două secunde; sunt albicioasă ca un eschimos. *Nu mai spune „eschimos"!* Parcă o aud chiar acum... *Nu le place denumirea asta. Nu e corect politic. Zi mai bine „inuit".*

Arunc o privire atentă la dormitorul meu: sticle goale de votcă, un afiş cu Channing Tatum, fotografii pe un panou cu „prieteni" cu care nu mă văd niciodată. Haine pe jos. Căni reci cu ceai. O atmosferă care ar îngrozi-o până şi pe menajera lui Tracey Emin. Trei

e-mailuri într-o săptămână. Ce se petrece? Oare ce vrea să mă întrebe. Bănuiesc că ar fi bine să răspund, altfel o să continue să mă frece la cap.

De la: Alvina Knightly
AlvinaKnightly69@hotmail.com
Către: Elizabeth Caruso
ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com
Data: 24 aug 2015, 08.08
Subiect: Re: VIZITĂ

Elizabeth, scumpo,

Mulţumesc pentru invitaţie. Vila voastră pare absolut minunată. Ce noroc pe voi, tu şi Ambrogio şi, bineînţeles, micul Ernie, să aveţi o asemenea casă superbă într-o zonă care pare perfectă. Îţi aduci aminte că în copilărie eu eram cea căreia îi plăcea apa? Şi acum tu eşti cea care are piscină…

(iar eu am o baie cu ţevile înfundate.)

Nu-i aşa că viaţa e ciudată? Bineînţeles, mi-ar plăcea enorm să o văd şi să îl cunosc pe micuţul tău înger minunat, nepotul meu, dar în clipa de faţă chiar sunt complet epuizată cu munca. August e întotdeauna cea mai aglomerată lună pentru noi, de asta am răspuns cu aşa întârziere. Scuze.

Să-mi spui când ajungi data următoare prin Londra; ar fi plăcut să mai povestim.

Albino[1]

[1] „Albinos“, în limba engleză (n.tr.)

Ori de câte ori îmi tastez numele, *Alvina*, autocorectul mi-l schimbă mereu în *Albino*, fir-ar să fie. (Te pomenești că știe cât de albicioasă sunt și face mișto de mine?) O să-mi schimb numele, legal.

Alvina

P.S. Te rog, transmite-i salutări soțului tău și sărută-l pe Ernie din partea mătușii lui.

Trimite.

Fratele geamăn al lui Elvis Presley s-a născut mort. Unii oameni au noroc cu carul.

Trag de mine să mă ridic din pat și calc pe o pizza care zace aruncată pe jos. Am mâncat-o doar pe jumătate, aseară târziu, înainte de a-mi pierde cunoștința, pe la ora patru dimineața. Laba piciorului meu e toată numai sos de roșii. Am o felie de salam între degetele de la picior. Îi desprind pielița și o bag în gură; șterg sosul cu un ciorap. Mă îmbrac cu hainele pe care le găsesc pe jos: o fustă de nailon care nu trebuie călcată, un tricou de bumbac care necesită să fie călcat. Mă uit în oglindă și mă încrunt. Îîîh. Îmi șterg rimelul de la ochi, mă dau cu ruj mov, îmi trec degetele prin părul slinos. E de ajuns; am întârziat. Din nou.

Mă duc la serviciu.

La ieșire, iau scrisorile și le deschid în timp ce mă târăsc pe stradă, trăgând dintr-un Marlboro. Facturi, facturi, facturi, facturi, o carte de vizită de la o companie mică de taximetrie, o reclamă la pizza pentru acasă. „ULTIMĂ SOLICITARE", „ÎNȘTIINȚARE A EXECUTORULUI JUDECĂTORESC", „TREBUIE SĂ LUAȚI DE URGENȚĂ MĂSURI". Plictiseală, plictiseală și iar plictiseală. Oare Taylor Swift trebuie să se ocupe

de căcaturi de-astea? Arunc scrisorile în mâinile unui om fără adăpost, care stă în faţa metroului: nu mai e problema mea.

Îmi croiesc drum prin mulţimea care aşteaptă la turnichet şi trântesc pe cititor cardul pentru transport public în Londra. Ne deplasăm prin staţie cu 0,0000001 km/h. Încerc să scriu un haiku în minte, dar nu-mi vin cuvintele. Ceva profund despre lupta existenţială? Ceva poetic şi nihilist? Nimic. Creierul meu e încă adormit. Mă uit urât la reclamele la haine şi bijuterii care acoperă fiecare centimetru pătrat disponibil de perete. Acelaşi model arogant, retuşat, cu o faţă la fel de arogantă şi retuşată mă priveşte de sus, aşa cum face în absolut toate dimineţile. Hrăneşte un ţânc, într-o reclamă la lapte pentru bebeluşi. Eu nu am copil mic şi n-am nevoie să mi se amintească asta. Cu siguranţă, nu trebuie să cumpăr lapte pentru bebeluşi.

Cobor în grabă scara rulantă, împingând un bărbat care ocupă prea mult spaţiu.

– Hei, ai grijă! ţipă el.

– Stai pe dreapta! Tâmpitule.

În trupul meu de reprezentant de vânzări de anunţuri publicitare zace o mare artistă, o reîncarnare a lui Byron sau a lui Van Gogh, a Virginiei Woolf sau a Sylviei Plath. Aştept pe peron şi meditez la soarta mea. Viaţa trebuie să însemne oare mai mult de atât? Aerul stătut îmi sărută faţa, anunţându-mi apropierea trenului. Aş putea sări acum, şi totul ar dispărea. Într-o oră, paramedicii m-ar culege de pe şine, şi magistrala de nord şi-ar relua programul normal de funcţionare.

Un şoarece trece în fugă peste şinele de metal. Are doar trei lăbuţe, dar duce o viaţă de libertate şi aventură. Ce nemernic norocos! Poate că trenul o să

zdrobească micul lui craniu? Zvâcneşte la o parte exact la ţanc. La naiba!

Mă urc pe pragul de la capătul vagonului. Un bărbat cu herpes îmi invadează spaţiul personal; cămaşa lui e translucidă din cauza transpiraţiei. Se ţine de bara galbenă de deasupra capului meu, ajungând cu axila la câţiva centimetri de nasul meu; simt un miros amestecat de Lynx Africa şi disperare. Citesc *Metro*-ul lui cu susul în jos: crime, droguri, război, o poveste despre pisica cuiva. Se împinge cu zona inghinală în coapsa mea, aşa că îl calc pe picior. Se dă mai încolo. Data viitoare, îl lovesc cu genunchiul în boaşe. Ne oprim câteva minute undeva la periferia Londrei, apoi pornim iar. Vagonul îşi goleşte măruntaiele, iar noi debarcăm ca nişte excremente amorfe. Eu sunt defecată la Oxford Circus.

Mayfair, Londra

Afară, aerul e dens precum untura. Zgomot de trafic şi sirene de poliţie. Îmi umplu plămânii cu dioxid de azot şi mă pun în mişcare. Vânzători de *Big Issue*[1], escroci care cer bani în scopuri filantropice şi hoarde de studenţi cu feţe plictisite. Five Guys, Costa, Bella Italia. Starbuks, Nando's, Gregg's. Parcurg cele trei minute şi jumătate până la birou pe pilot automat. Oi fi somnambulă, mai ştii? Sau poate am murit? Sau cine ştie, oi fi sărit pe şine, şi ăsta e purgatoriul? Îmi văd de drum. Străzile or fi pline de zombi, şi eu nici nu bag de seamă. O iau la stânga pe strada Argyll, la

[1] Ziar vândut de oamenii fără adăpost, pentru a avea posibilitatea unui venit legitim (n.tr.)

dreapta pe strada Little Argyll, apoi la stânga pe strada Regent, gândindu-mă la Beth. Nu mă duc, la dracu'.

Un porumbel se găinăţează pe umărul meu: o mâzgă gri-verzuie. Minunat. De ce pe mine? Cu ce-am greşit? Mă uit în jur, n-a observat nimeni. Asta parcă aduce noroc, nu? Poate e un semn bun pentru ziua de azi? Îmi scot bluza şi o arunc într-un coş de gunoi; oricum era mâncată de molii.

Trec prin uşile batante şi fac o grimasă către bărbatul de la recepţie. Amândoi lucrăm aici de ani de zile. Nu ştim cum îl cheamă pe celălalt. El ridică privirea, se încruntă, apoi revine la cuvintele lui încrucişate. Nu cred că îi place de mine. Sentimentul e reciproc. Mă târăsc cu picioare de plumb la parter. Mă irosesc aici, mă irosesc. Nu vând reclamele mari şi strălucitoare de mai multe pagini la branduri sexy cum ar fi Gucci, Lanvin sau Tom Ford. Asta ar fi raiul pe pământ. Din astea se fac bani grei. Atunci, aş putea sta la etaj. Nu, eu lucrez la *anunţuri*. Vând reclamele alea mici şi amărâte de pe spatele revistelor, pe care, dacă ai clipit, le-ai şi ratat şi pe care nu le citeşte nimeni: suplimente pentru creşterea părului, Viagra pentru femei sau accesorii obscure pentru grădinărit, pe care nu le-ar cumpăra nici bunică-ta. O optime de pagină, şaizeci şi unu de lire. Nu ştiu cum am ajuns aici şi de ce am rămas.

Poate ar trebui să fug şi să mă angajez la un circ? Mi-a plăcut întotdeauna tipul care aruncă pumnale spre femeia de pe roata care se învârte. (De ce *tipul* e întotdeauna cel care aruncă pumnalele?) Îmi imaginez cortul mare, în culorile curcubeului, clovnii, jonglerii, caii, leii. Parcă şi aud cum forfota mulţimii, neîncetată, aclamează, aplaudă şi ţipă îngrozită în timp ce cuţitele zboară prin aer. Mirosul înţepător de transpiraţie.

Extazul provocat de valul de adrenalină. Parcă o şi văd cum se învârte, şi se tot învârte: lamele se înfig în roată, chiar lângă faţa ei. Haide, Alvina, aşa ceva n-o să se întâmple niciodată. Visezi cu ochii deschişi. Şi nu poţi să faci bani scriind haikuuri. Sora mea a spus întotdeauna că aş fi un poliţist rutier excelent. Ar fi amuzant să lucrez la un abator.

Intru pe uşile de la subsol. Angela (cu „g" tare) Merkel (nu e numele ei adevărat) înalţă privirea atunci când intru eu şi ridică o sprânceană bine pensată. Are acel aer care promite că ziua de azi va fi o tortură: ca o carie adâncă sau ca pietrele la rinichi.

– Bună dimineaţa, Angela!

Du-te dracu', Angela.

Mă aşez la biroul imitaţie de lemn, amplasat într-o încăpere plină de separeuri banale, fără ferestre. Deşi „reglabil", scaunul meu rotitor pare să fie mereu la înălţimea, în forma sau în unghiul greşit; am renunţat de mult să mai umblu la el. Există şi un crin al păcii care trebuie udat. Aerul e stătut şi uscat.

O gumă Hubba Bubba de căpşune, lipită sub monitorul calculatorului meu, seamănă cu un creier roz-gri de şobolan. O arunc în gură şi încep să mestec. Nu are gust de căpşune, dar nici săptămâna trecută nu a avut.

Am întârziat exact douăsprezece minute. Cred că ar trebui să particip la o conferinţă telefonică cu Kim (Jong-il, nu e numele lui adevărat), dar n-am chef să mă loghez. Kim e la fel de plăcut ca o unghie încarnată. Mă gândesc să iau telefonul şi să încep să hărţuiesc oamenii; slujba mea implică să sun din senin necunoscuţi, iar şi iar, până când, în cele din urmă, aceştia fie obţin un ordin de restricţie împotriva mea, fie cumpără spaţiu publicitar. Plătesc ca să mă facă să tac şi să dispar. În schimb, deschid calculatorul.

O idee proastă. Inboxul e plin de e-mailuri „Urgente": „UNDE EŞTI?", „PREZINTĂ-TE LA RESURSE UMANE", „ÎNCĂLCARE A REGULILOR DE DECONTARE". Îîîh, Dumnezeule, iar? Îmi activez răspunsul automat „nu sunt la birou", ca să nu mai înghit tâmpeniile nimănui.

Twitterul e încă deschis, de vineri, când nu m-am deconectat. Arunc o privire spre Angela; îl torturează pe unul dintre colegii mei, în celălalt colţ al încăperii. De-aia nu mai pot eu. Trag cu ochiul la postările de pe Twitter, dar totul pare plictisitor. Taylor Swift nu a răspuns la nici unul dintre tweeturile prin care o complimentam pentru ţinutele ei recente. Nici măcar un favorit. Poate e ocupată? Probabil e în turneu.

„Atât de plictisită la muncă, o să mă uit la porno #îmiiubescslujba." Tweet.

Am spus asta în glumă, dar acum sunt curioasă. Mă loghez pe YouPorn pe telefon şi derulez imaginile cu organe genitale: „În trei", „Fetiş", „Fantezie", „Jucării sexuale", „Ţâţe mari". *Aaah, „Special pentru femei"*. Apoi îmi sună telefonul: „Mobil Beth". La dracu', insistentă mai el De ce mă sună la muncă? Sunt ocupată, sunt importantă. Arunc un ochi atent prin birou, dar nu a observat nimeni. Încerc să trimit apelul în căsuţa vocală, dar vârfurile degetelor îmi alunecă şi, în loc de asta, răspund.

– Alvie? Alvie? Tu eşti? Eşti acolo?

Îi aud vocea cum îmi rosteşte numele; se aude slab şi îndepărtat. Încrunt ochii şi încerc s-o ignor. Aş vrea să închid.

– Alvie? spune ea. Mă auzi?

Iau telefonul şi mi-l lipesc de ureche.

– Salut, Beth! Mă bucur să te aud.

Serios, nu mai pot de încântare, la dracu'.

– În sfârşit. Până la urmă am...

Îmi încleştez dinţii.

– Ascultă, Beth. Nu pot vorbi acum. Trebuie să fug la o şedinţă. Mă aşteaptă şeful. Cred că o să mă promoveze! Te sun eu mai târziu, bine?

– Nu, stai, eu...

Închid şi mă întorc la porno: scule, ţâţe şi cururi. Cineva care are ţâţe şi sculă. Mişto.

– Bună dimineaţa, Alvina! Cum te simţi astăzi?

Ridic privirea şi îl văd pe Ed (Balls: are o faţă ca un testicul) apărând din separeul lui. O, Doamne, ce mai e acum? Ce vrea? În afară de un transplant de personalitate.

– Bună, Ed! Mă simt bine. Ce vrei?

– Voiam doar să văd ce mai face colega mea preferată în această frumoasă dimineaţă de luni.

– Dispari, Ed.

– Sigur, da, bineînţeles. Voiam doar, ăă...

– Da?

– Ăă... mă întrebam când ai putea, oare...

– Să-ţi dau alea cincizeci de lire pe care ţi le datorez?

– Da!

– Păi nu azi, evident.

– Nu. Evident, nu azi.

– Aşa că dispari.

– Sigur. Bine, atunci. Pa-pa.

Capul lui se retrage la loc. În sfârşit. Dumnezeule! Săptămâna asta va trebui să-l evit la răcitorul de apă. Acum aproape că-mi doresc să nu mă fi împrumutat la el. Mi-au trebuit banii doar ca să-mi fac un *vajazzle*[1]; privind retrospectiv, nu era chiar aşa de urgent. Am avut o întâlnire supersexy cu un tip incredibil de sexy,

[1] Aplicare de modele din cristale ornamentale în zona pubiană (n.tr.)

pe care l-am cunoscut în Holloway Poundland. M-am gândit că niște sclipici o să dea puțină strălucire primei noastre nopți de pasiune. Însă paietele s-au împrăștiat *peste tot*, în tot patul, pe fața lui, prin părul lui. Unul i-a intrat în spatele globului ocular și a trebuit să se ducă la doctor. Săptămâni de zile după aceea am tot găsit paiete, în pantofi, în portmoneu, pe un pachet cu degețele de pui din fundul congelatorului (habar *n-am*). Cel mai rău a fost că el nici n-a apreciat tot efortul meu: numele lui, scris cu roz diamant pe zona mea inghinală: „AARON". Se pare că ar fi trebuit să fie „ARRAN", după o insulă stupidă din Scoția. Și ce dacă l-am scris greșit? Intenția contează. La sfârșitul nopții, mai scria doar „RUN"[1].

Revin la porno. Dau sonorul mai încet, ca să înăbuș gemetele, dar tot e foarte tare. Gemete, oftaturi, mormăituri și înjurături. *„Îmi place curul tău, iubito."* Cineva strigă *„Curvo!"* Un bărbat cu mască tocmai îi bagă pumnul unei „MILF", când observ, în raza mea vizuală periferică, o siluetă; Angela stă lângă separeul meu. Căcat.

– Postezi pe Tweeter despre *porno* de pe contul companiei?

– Ăla era contul *companiei*? spun eu. Aoleu! Scuze.

– Ești concediată, spune Angela.

– ACUM CHIAR AI PUS-O, PARAȘUTO, spune YouPorn.

Îmi iau geanta, crinul păcii, un capsator și revistele *Heat* și *Closer* de sub birou. Mă întorc acasă.

---

[1] „FUGI", în engleză (n.tr.)

2

Archway, Londra

Pescăruşi de mărimea câinilor ilegali cârâie deasupra mea. Vulpi violate în grup ţipă. Beţivi, al căror vocabular se limitează la „căcat" şi „pizdă", strigă la trecători. E o zonă minunată, genul de loc pe care agenţii imobiliari îl descriu drept „promiţător", pentru că nu ar avea cum să fie mai distrus. Totul e de un cenuşiu murdar: cerul, pereţii, străzile. În copacii bolnavi cresc pungi de plastic şi cutii goale de Pepsi. De opt ani tot excavează strada. Nu miroase efectiv a şobolan mort, dar dacă ţi-ar veni un astfel de iz, nu te-ar mira. Până şi veverițele par atinse de rabie.

Nu ştiu de ce am luat capsatorul. Nu e al meu. Nici nu îl vreau, de fapt. Nu e ca şi cum aş avea oameni sau lucruri de capsat. Îl arunc pe gazonul din faţa casei cuiva.

Tipul fără adăpost fuge după mine cu scrisorile de „ULTIMATUM".

– Hei, tu! strigă el. Tu! Tu!

Se împleticeşte, cu răsuflarea tăiată. Eu îl ignor şi merg mai departe pe stradă.

Oamenii confundă adesea pragul nostru cu o groapă de gunoi: dimineaţa, descopăr mereu cutii goale de bere, ambalaje de kebab, prezervative folosite şi jucării

stricate. Odată, era o păpușă Barbie complet goală, decapitată. Trupul roz zăcea întins pe jos, pe trotuar, ca un fel de loc al crimei din *Toy Story*. Capul nu se vedea nicăieri. Dar cel puțin avem o vedere criminală spre Archway Tower, neoficial cea mai hidoasă clădire din Marea Britanie. Marfă.

Trec de ușa de la intrare; se înțepenește mereu, așa că trebuie s-o împingi. Balamalele scârțâie. Cineva a făcut un graffiti prost, care spune „PIZDĂ". Nu cred să fi fost eu.

Să împarți cu alții un apartament e mai ieftin decât să închiriezi o garsonieră, dar ceva mai scump decât o cutie de carton de la metrou. Însă cea din urmă a devenit o variantă din ce în ce mai atrăgătoare, mai ales când te apucă disperarea stând la coadă la baie la o oră matinală, doar ca să descoperi că unul dintre nespălați a uitat să tragă apa:

Te uiți în sus la mine
Cu un ochi; ai vrea să mai stai.
Dar eu trag apa.

Primul haiku al zileil Încă te pricepi, Alvina. Geniu poetic ce ești! Premiul Nobel se apropie cu pași repezi. Nu renunța niciodată la visurile tale.

Apartamentul e la ultimul etaj al unei case victoriene prost transformate și e în pragul ruinei. Săptămâna trecută, o bucată de acoperiș a căzut, prin tavan, în camera mea. Îngrijorată din cauza ploii, i-am trimis un e-mail proprietarului, care s-a oferit să-mi cumpere o găleată. Tapetul e desprins la îmbinări, covoarele sunt bej și roase. Cel puțin, am un acoperiș deasupra capului (parțial) și un pat în care să dorm (o canapea

de la IKEA), aşa că încerc să nu mă plâng, mai ales lui Beth; ea nu ar înţelege asta niciodată.

Urc scările nesfârşite. Bicicleta cuiva blochează holul. Se simte mirosul inconfundabil de iarbă. Mai urc nişte trepte, şi încă unele. Stau cu un cuplu de nespălaţi pe nume Gary şi Patty, sau Jerry şi Patsy, sau Geoff şi Pinkie, ori ceva. Ei stau mult acasă, umplu sufrageria de fum de iarbă şi ascultă trupe de care eu n-am auzit în viaţa mea. Amândoi poartă aceiaşi blugi negri strâmţi, tricouri negre cu cranii şi hanorace mari, negre, cu accesorii ironice în culori strălucitoare. Eu nu prea port negru.

Când intru eu, nespălaţii se giugiulesc pe canapea. Ce scârbos! Îşi şterg gurile ude şi ridică privirea. Ochi roşii. Sunt deja luaţi. La televizor, urlă cine ştie ce idioţenie: casă, dulce casă.

– Salut! spun eu, punându-mi cheile în cârlig.

– Noroc! spun nespălaţii.

Covorul e plin de pungi goale de Wotsit şi Skittles. E şi o cutie pe jumătate goală de Dr Pepper. Mă strecor pe lângă ei spre camera mea şi închid uşa. Trag zăvorul. Ăştia sunt un cuplu vorbăreţ.

Patul a rămas nefăcut de azi-dimineaţă. Îmi arunc pantofii din picioare şi mă bag sub plapumă; casc larg, ca o pisică; cred că o să trag un pui de somn. Nu am nimic altceva de făcut. O să zac pur şi simplu aici, aşteptând apocalipsa zombie: ceva care să ne înveselească pe toţi.

Pereţii sunt foarte subţiri; aud ce spun nespălaţii alături:

– O, Doamne, tocmai i-am găsit profilul de Facebook. E amuzant ca dracu'.

Cred că vorbesc despre mine.

– Stai puţin, asta nu e ea, spune Gary.

– Ba da! zice Patty. Doar că e fotoşopată la greu şi e de-acum cinci ani. Pe câte tipe crezi că le cheamă *Alvina Knightly?*

Cu siguranţă vorbesc despre mine.

– Ha, ha! râde Gerry. Uită-te aici. Stă în *Highgate?*

– Lucrează ca *poet* la *The Times Literary Supplement?* completează Patsy.

– E într-o *relaţie* cu *Channing Tatum?* spune Geoff.

– E ciudată ca dracu'! spun amândoi nespălaţii la unison.

Eu îmi ascut cuţitul imaginar...

– Cere-i prietenia, sugerează Pinkie. Doar de distracţie.

– I-am cerut-o.

Simt cum mă prăbuşesc în mine. E o cruzime din partea lor să râdă de minciunile mele. Spuneţi-mi o persoană care nu se înfrumuseţează în mediile de socializare? Forţează adevărul? Exagerează? Doar nişte minciuni nevinovate, viaţa mea pe Instagram. Şi ce dacă nu sunt o poetă celebră? Cui îi pasă că n-am slujbă? Cel puţin, am un ţel, nişte aspiraţii. Ei ce au, în afară de chlamydia? Păduchi laţi?

– Am găsit-o pe Twitter ieri, zice Gary. Ştiai că postează acolo haikuuri?

– Ce-i aia haiku? se interesează Patty.

– Un gen de poezie scurtă, are sub 140 de caractere. Cred că e coreeană, explică Gerry.

Atenţia le e atrasă momentan de *Big Brother*: unul dintre concurenţii din casă ţipă ceva la alţi concurenţi. Un altul intră şi începe să zbiere la ei. M-a supărat ce am auzit prin perete. Nu mai încerc să adorm. Telefonul meu e în geantă; îl iau şi mă holbez la ecran. E un Samsung Galaxy S5; cel mai tare telefon de pe piaţă. L-am luat la reduceri de la Carphone Warehouse. Ştiu

că toată lumea are iPhone, dar mie îmi place să fiu diferită. Oricum, arată ca un iPhone, doar că e mai ieftin.

Poker? Solitaire? Pinterest? Minecraft? Unul dintre jocurile alea în care trebuie să-i omori pe toți? *Grand Theft Auto: Vice City? Dead Trigger 2?*

Tinder.

E timpul să judecăm niște rataţi pe o aplicație de întâlniri. (Pe mine nu mă judecă nimeni. Folosesc o poză a lui Beth. Inteligent, nu? Nu sunt doar drăguță.)

Stânga.

Stânga.

Stânga.

Stânga.

Stânga.

Stânga.

Stânga.

Stânga.

Dumnezeule, nu!

Stânga.

Stânga.

Stânga.

Îmi vine să vomit.

Ochelari gratuiți de la stat.

Prea slab.

Zâmbet sinistru.

Arată ca o broască.

Am văzut câini mai în formă.

Urechi ca un ibric.

Dinți de mops.

Dar cu pălăria asta ce mai e?

Nud cu cravată.

Mustață de Hitler.

Erupție contagioasă.

Ochi sașii.

A mâncat toate plăcintele.

Tatuaj pe față.

Rasă umană?

Selfie în toaletă.

Prea arată a spiriduș.

Stânga.

Stânga.

Stânga.

Stânga.

Stânga.

Stânga.

Stânga.

Stânga.

DREAPTA! Să fiu a naibii! DREAPTA, DREAPTA! DREAPTA! Bună, Harry, douăzeci și șapte de ani, la cinci kilometri de aici. Ce mai faceți, domnule? Ah, Dumnezeule mare și sfânt, da! Tipul e exact ce trebuie. Iată-l pe Dl Perfecțiune, chiar aici. Hai, scumpule, o să-ți dau *swipe*. O, da, îmi vine să te mănânc, Harry, douăzeci și șapte de ani, la cinci kilometri de aici. Ai face bine să-mi dai și tu *swipe*, fir-ar să fie.

După cincisprezece minute: nimic.

După o jumătate de oră: tot nimic.

După o oră: tot nimic. Urăsc Tinderul.

După două ore: avem un MATCH! O, Doamne! O. Doamne! Respiră, Alvina, respiră. Zeița din mine face trei flic-flacuri, urmate de un arabesc, de parcă aș fi o gimnastă de treisprezece ani din Belarus. Respiră, Alvina, respiră. Ce se întâmplă acum? Îmi trimite el mesaj? Trebuie să-i trimit eu mesaj? Care sunt regulile? Ce fac? Nu-mi vine să cred că am un match.

Ping.

Ce-i asta? Ce dracu' e asta? E un mesaj! Ce zice? Ce zice? Haide, haide, ce...

„Bună, frumoaso."

Ca să vezi. E un adevărat romantic... un maestru al seducției! I se pare că sunt frumoasă. O să facem sex. Uau! Acum am hiperventilație. Organul meu femeiesc se strânge ca gingiile bunicii mele în jurul unui rahat turcesc. Ce-i spun? Tot „Bună, frumosule"? Bine, bine, uite:

„Mai rămâi".

Trimite.

Ce? Nu! *Mai rămâi?*[1] Nu, nu *asta* am vrut să spun! Autocorectul naibii. *Mai rămâi?* O, Doamne, sper că n-am trimis asta. Zeița din mine m-a făcut să mă ghemuiesc în mizeria de pe jos și mă nimicește cu bocancii Dr Martens cu bombeu din oțel. Vomit, și splina îmi sângerează. *Mai rămâi?* O să creadă că sunt disperată. Probabil are fobie de angajamente și l-am și speriat deja. Asta e! S-a terminat! Viața mea s-a terminat. O să-mi dea papucii. Singura mea șansă la fericire, distrusă pentru totdeauna. Căcat, căcat, căcat! Ce mă fac acum?

Zeița din mine oferă o sugestie, sincer, una slabă, cu care să mă scot: scrie din nou „Bună, frumosule", urmat de un emoticon zâmbăreț. Sau un clipit ironic din ochi? Asta e ceva subversiv? Sau semn de debilitate mintală? Ce-o fi o fi, fă-o o dată, Alvina. Uite...

„Bună, frumosule ;)"

Trimite.

Pauză.

Nerăbdarea plutește deasupra capului meu ca un nor de ploaie tropicală pe cale de a plesni și de a mă uda până la piele, într-o bluză transparentă și cu rimelul

[1] „Help stay", în engleză, apropiat ca formă de „Hello sexy" („Bună, frumosule") (n.tr.)

scurgându-mi-se pe obraji ca la un Alice Cooper distrus.

De ce n-a răspuns? Din cauza clipitului, nu-i aşa? Crede că sunt o imbecilă.

Ping.

A răspuns! Minunat.

„Îmi plac ţâţele tale."

Ah. Bun. Asta e drăguţ, nu-i aşa? Îmi face un compliment frumos. Ce gentleman! Bun, acum răspunde, Alvina.

„Mulţumesc."

Trimite.

Un sărut? Să-i trimit un sărut?

„X"

Trimite.

Pauză.

De ce n-a răspuns? N-o să-mi răspundă. Sărutul a fost prea obraznic? Ah, bine lucrat, Alvina, bravo. Acum crede că eşti o uşuratică. De ce nu scrii „*Vrei să ne-o tragem?*", ca să termini odată? „*Uite o poză cu vaginul meu...*"?

Ping.

„Vrei să ne vedem? Îţi place să înghiţi?"

Ha, ha! Ce-i asta? Dacă-mi place... dacă-mi place... dacă...

Zeiţa din mine ia un pumn de aspirine, apoi îşi taie încheieturile într-o baie caldă. Sângele i se scurge din vene, până când apa se face purpurie.

Din nefericire pentru el, sunt încă trează.

„Nu, îmi place să muşc."

Trimite.

Delogare.

Relogare.

„Labagiule."

Trimite.

Şterge aplicaţia.

Ar fi trebuit să precizez că sunt vegană (asta e foarte tare acum, uită-te doar la Beyoncé şi la Jay-Z). Întotdeauna îmi vine replica atunci când e prea târziu. Ah, în fine, cel puţin zeiţa din mine e moartă; chiar începea să mă calce pe nervi.

Facebook.

Mă loghez şi derulez postările; e mai mult un tic decât interes. Nimeni n-a spus nimic inteligent de la 8.21 dimineaţa, când m-am uitat ultima oară. Am o cerere nouă de prietenie, de la unul din nespălaţi. Respinge. Un necunoscut m-a invitat să jucăm *Candy Crush Saga*. Dispari. Dau „like" la fotografia cuiva cu un pisoi persan ud într-o cadă: „Urât ca dracu'", apoi scriu un status: *„În sfârşit, mi-am dat demisia!"* Adaug un emoticon cu *„mă simt binecuvântată"*. Postare.

Harry, douăzeci şi şapte de ani, m-a făcut să mă gândesc la sex, nu c-aş avea cu cine să fac asta. Jucăriile mele sexuale preferate sunt, în ordine descrescătoare: vibratorul de 28 de centimetri Senzaţii Adevărate cu Dl Dick; pe locul doi, la egalitate: Iepurele Frenetic, Cel Roz Şi Puternic, şi Iepurele Frenetic, Cel Vibrant; locul trei: Vibratorul Falic Roz Plus; locul patru: Bilele Vibratoare şi Tremurătoare; locul cinci: Iepurele Frenetic, Cel Uşor Zgâlţâitor. (Pe ăsta ultimul nu l-am prea înţeles, a trebuit să simulez.)

Pun pariu că Beth nu are nici o jucărie sexuală; e mult prea încuiată pentru asta. Plus că are un soţ în carne şi oase, dotat cu penis, aşa că... Presupun că se ocupă el de asta. Dar nu e dispus oricând, ca Senzaţii Adevărate cu Dl Dick. Deschid sertarul noptierei şi îl scot pe Nr. 1; el e amantul meu şi cel mai bun prieten. Mă gândesc să-l fixez pe perete (are o ventuză foarte

puternică în capăt, pentru o aplicare uşoară pe faianţa băii sau pe uşă), dar nu cred că am energie.

– Îmi pare rău, Dickie băiete, n-am dispoziţia necesară.

Îl sărut uşor şi îl bag la loc în sertar.

Fumez ţigară de la ţigară, apoi încă una şi încă una; nu le doresc şi nu-mi plac, doar că sunt plictisită de moarte. Mă joc cu bricheta, mă uit cum se înalţă şi pâlpâie flacăra, roşie apoi galbenă, în aerul stătut şi nemişcat. E captivant. Am admirat întotdeauna focul: o enigmă înşelătoare, o mare doamnă a distrugerii. Nu sunt piromană; doar îmi place să văd cum ard diverse chestii. E uimitor să te gândeşti că acest mic Zippo ar putea transforma tot acest oraş în scrum; asta înseamnă *putere*. Nero ştia asta atunci când a incendiat Roma antică. El se uita din palatul lui de pe colina Palatină, cânta din voce şi la liră, în timp ce oamenii fugeau care-ncotro, ţipând, de flăcările care li se prelingeau pe mantii şi le pârjoleau părul. Nero a aşteptat până când flăcările s-au stins, apoi şi-a construit noul palat în inima oraşului, acolo unde focul distrusese vechile case. Toată admiraţia pentru Nero; tipul avea tupeu.

Şi Prometheu a fost tare. Ştia că regulile există ca să fie încălcate. L-a enervat rău pe Zeus când a aprins o torţă de la soare şi a dat omului focul. S-a dovedit că Zeus nu voia ca omenirea să ardă tot felul de chestii, exact ca maică-mea. Nici ea nu voia ca eu să ard ursuleţii de pluş ai lui Beth, pisica vecinului sau magazia cu câinele încuiat înăuntru. (Câinele n-a păţit *nimic*. Maică-mea l-a auzit cum latră înainte să se prăbuşească acoperişul. I-a trebuit doar o baie ca să scape de funingine...) Unii oameni nu ştiu să se distreze. Şi fostul meu director era o acriturâ. De ce-a

trebuit să mă exmatriculeze, doar pentru că i-am dat foc la maşină?

Oricum, cine are nevoie de şcoală? Acum, de când cu internetul, copiilor nu le mai trebuie educaţie. Internetul ştie tot. E uimitor ce poţi să înveţi online, fără să fii nevoit să suporţi păduchi, uniforme şi mâncarea groaznică de la şcoală. Doar săptămâna asta am aflat că noi trăim într-o hologramă generată pe calculator, că Matthew Perry a fost actorul care l-a interpretat pe Chandler în *Prietenii tăi* (nu-mi amintesc, aşa că a trebuit să caut pe Google) şi că atunci când un mascul şi o femelă de peşte-undiţar se împerechează, ei se contopesc unul cu altul şi împart acelaşi trup pentru totdeauna. (Se pare că oceanul e atât de vast şi de adânc că, atunci când un mascul găseşte o femelă, se prinde bine de ea, apoi îşi pierde ochii şi organele interne până când peştele ajunge să aibă un singur corp şi un singur sistem circulator. Asta e ceva frumos.) Bine de ştiut.

Eu am citit mult mai mult decât Beth, cu toate diplomele ei de fiţe (nu că am fi în vreo competiţie). Creierul meu e saturat. Eu am absolvit Universitatea Vieţii *cum laude*. Asta se numeşte a fi „autodidact", dacă vrei să faci pe deşteptul, dar nu e nevoie să fii prea pretenţios.

Mă ridic şi mă îndrept spre bucătărie/ruina unui bombardament. Ceai, din cel normal, nu chestiile de fiţe pe care le comandă soră-mea: Darjeeling, Earl Grey sau cafea arabică organică de la nenorocita aia de Rainforest Alliance. Nu-mi pasă că am fost concediată; mă gândesc la Beth, reiau întruna în minte: *Aş vrea să te invit, încă o dată, să vii să stai cu noi în vila noastră din Taormina. Am nevoie de tine. Te implor. Vino.*

Dispari!

Dar mă întreb ce vrea. Probabil nişte măduvă sau un rinichi de la mine. Nu-i dau nimic, să ceară de la maică-mea.

– Ceai? întreb.

Nespălaţii se uită la mine ciudat şi scutură din cap. Eu umplu ceainicul, apoi apăs pe comutator. Îîîh, de ce e lipicios? În sfârşit, îmi găsesc cana – „Nu am nimic de declarat, în afara geniului meu" – sub unitatea de înmulţire a bacteriilor şi o spăl. După ce termin, pare la fel de pătată ca atunci când am început. A mai rămas un pliculeţ. Îl arunc în fundul căniişi mă uit la nespălaţi. Se holbează la mine, dar, cum îmi surprind privirea, smucesc capetele spre *Jeremy Kyle*. Ce ciudaţi! În sticla de lapte semidegresat a rămas mai puţin de un centimetru. Torn apa, apoi termin laptele.

– Ăă, spune Gary, în timp ce eu mă îndrept spre cameră. Am putea să discutăm puţin?

– Sigur, ce s-a întâmplat? întreb eu, aşezându-mă în faţa lor.

Sper să nu dureze mult. Ăsta e tipul sau fata?

– Ne-am tot gândit, începe Gary.

– Şi nu credem că funcţionează, spune Patty.

Sau Pam.

Aşteaptă o replică de la mine, cu nişte feţe inexpresive. Nu răspund.

– Credem că ar trebui să te muţi, sugerează Geoff.

Sau Graham?

Asta e tot. Nici o altă explicaţie. Fie au găsit vreun alt nespălat emo care vrea să se mute cu ei, fie pur şi simplu nu le place moaca mea. De ce nu le place de mine? Poate din cauză că n-am plătit chiria. Incredibil! Ar trebui să-i dau eu *pe ei* afară, deşi presupun că ei au fost aici primii.

– *Mâine*, spune Patty cu o încruntare exersată.

Mi-ar plăcea să am o sabie de samurai; în astfel de momente sunt utile.

–Bineînțeles, spun eu, nici o problemă. Chiar voiam să plec în curând. Trebuie să merg într-o vacanță în Sicilia, așa că...

E timpul să găsesc cutia aia de carton. Știam eu că azi e ziua mea norocoasă.

Mă reped în camera mea și mă arunc pe pat. O fotografie veche se holbează la mine. E o poză cu mine și sora mea geamănă. Beth arată ca un supermodel. Eu arăt ca o vagaboandă, cu un păr de zile mari. Fotografia aia a fost făcută în ultima zi de școală a lui Beth. Avea părul aranjat, era dată cu ruj strălucitor și zâmbea ca pisica de Cheshire. Eu eram mahmură, după ce băusem o sticlă întreagă de Malibu, într-un copac de lângă casa noastră. Sincer, eu nu văd nici o asemănare; din câte îmi dau eu seama, nu semănăm.

Mă uit urât la poză.

Ce vrei?

Parcă și aud ce gândește ea, din cealaltă parte a Europei: *Vino în Sicilia, Alvina, vino, vino, vino!* Suntem ca două particule cuantice, prinse una de alta pentru totdeauna. Ea e un gluon, și eu sunt un cuarc. Eu sunt materie întunecată, ea e... mă rog, doar *materie*, presupun. Acțiune misterioasă la distanță. Ea se lovește la cap, și pe mine mă doare capul. Eu îmi rup piciorul, și pe ea o doare genunchiul. Ea se căsătorește cu un italian sexy și bogat și se mută în Taormina, eu sunt trimisă la plimbare pe Tinder și mă mut cu niște nespălați. Presupun că nu funcționează întotdeauna.

Sora mea geamănă e omniprezentă în capul meu, ca un membru amputat – nu unul frumos, pe care l-ai pierdut într-un accident de mașină, ci unul cangrenat, care a început să miroasă și pe care te bucuri

să ți-l tai. Înainte era Alvie ș'cu Beth, Beth ș'cu Alvie, dar acum nu mai e așa, cel puțin nu după Oxford, nu după Ambrogio. Chiar dacă eu și Beth suntem identice, Beth a fost întotdeauna cea atrăgătoare. Beth a fost cea drăguță. Beth a fost cea slabă. Beth a fost prima care a mers, a vorbit, a făcut la oliță și și-a tras-o. Îmi împing fața în pernă.

– Haaaa!

Facebook.

Am un „like" nou pentru statusul meu, de la Elizabeth Caruso: asta e soră-mea.

Bineînțeles.

Citesc iar e-mailul pe care i l-am trimis lui Beth: „Anunță-mă când ajungi data următoare prin Londra", „Ar fi plăcut să mai povestim" – genul de chestii pe care i le spui unui partener de afaceri enervant, nu cuiva cu care ai împărțit cândva un pântec. Mă uit iar peste e-mailul ei și mi se pare că vrea cu adevărat să mă vadă: „*Am nevoie de tine. Te implor. Vino*". Bine, Beth, bravo, în mă-sa, ai câștigat. Bănuiesc că pot să-mi cumpăr o cremă factor 50. Să sperăm că muntele Etna e adormit. Încep să tastez.

De la: Alvina Knightly
AlvinaKnightly69@hotmail.com
Către: Elizabeth Caruso
ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com
Data: 24 aug 2015, 11.31
Subiect: Re: VIZITĂ

Salut, Beth,

Scuze pentru mai devreme. Aveam o problemă nasoală de tot la muncă. Acum, că nu mai lucrez, am timp să vin să te vizitez. Ai dreptate, doi ani e mult prea mult. Bineînțeles,

abia aştept să îl cunosc pe Ernie, iar vila voastră pare extraordinară. Eu sunt liberă pe termen nedeterminat (şi mi-ar prinde bine o vacanţă), aşa că spune-mi când ţi-ar conveni să vin, şi eu o să caut pe internet un bilet ieftin.

Alvie

Trimite.

O să-l pun pe unul dintre cardurile mele de credit. Nu sunt bani adevăraţi, doar nişte numere. O să-mi fac griji pentru asta mai târziu. E un mic muşuroi de cârtiţă, în comparaţie cu muntele datoriilor mele, o părticică; nici n-o să se observe. (Chiar i-am scris directorului băncii, ca să-l anunţ că s-a comis o eroare cu extrasul meu de cont, dar el nu m-a crezut. Se pare că nu mi-au vândut din greşeală nici o asigurare de credit şi nici nu m-au suprataxat la nici un tarif pentru servicii. Tipic pentru labagiii ăştia de bancheri. Trebuie călcaţi toţi în picioare, asta spun eu.)

3

Nişte carne neidentificabilă – pisică? şobolan? porumbel? – se învârte în vitrina chioşcului de chebap. Ceva galben tot picură pe grilajul metalic de dedesubt. Sfârâie şi pocneşte, sâsâie şi flambează: roz, apoi maro, apoi gri. Aerul din interior e saturat de grăsime. Un bărbat atrăgător, cu un şorţ alb mânjit şi pălărie de carton, se apropie de tejghea. Are freza neglijentă şi o barbă nerasă îngrijită. Îmi imaginez cum ar putea să arate pe sub haine: toţi cei treizeci şi trei de centimetri superbi ai penisului lui Mark Wahlberg din ultima scenă din *Jurnalul unei vedete de film porno?*

– Ca de obicei?

Încuviinţez din cap.

– De fapt, mi-e foame. Dă-mi două mai bine.

El ia un cuţit lung, argintiu şi apasă pe un comutator. Cuţitul sclipeşte în lumina de neon. Lama zimţată freamătă, vibrează, zumzăie, se învârte. Tipul taie bucăţi – felii groase de carne – pe care le prinde într-o lipie. Salată, roşii, fără ceapă, mai mult sos.

– Opt lire nouăş'opt.

Cât? Ăsta e jaf la drumul mare. Dar îi plătesc şi îi las moneda de doi penny ca bacşiş generos. Îmi iau chebapurile, cu o cutie de cola normală, şi le devorez în drum spre apartament, alegând ceapa (*nemernicul...*), aruncând-o pe jos şi lingând ketchupul care

mi se scurge pe degete: o pată pe cămaşă, o pată pe pantof, o pată pe trotuar, pic, pic, pic.

Uite un anticariat unde romanul lui Beth e la reducere în vitrină: 50 de penny. Mă opresc brusc. E mai ieftină decât hârtia igienică. Dar tot n-o s-o cumpăr; n-aş citi-o nici dacă m-ai plăti. Mă rog, poate dacă *m-ai plăti foarte mult*. Mă uit peste umăr; aproape am senzaţia că Beth mă urmăreşte. Nu-mi vine să cred că romanul ei e în librăria asta. Arunc o privire la telefon şi-mi dau seama că mi-a răspuns:

De la: Elizabeth Caruso
ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com
Către: Alvina Knightly
AlvinaKnightly69@hotmail.com
Data: 24 aug 2015, 13.10
Subiect: Re: re: VIZITĂ

Dragă Alvie,

Bineînţeles că te iert şi bineînţeles că trebuie să vii! Ţi-am făcut rezervare pentru un zbor British Airways de mâine-dimineaţă spre Catania (vezi itinerarul ataşat). E clasa business, draga mea, aşa că ai grijă să profiţi de şampania din partea casei. Dacă nu eşti trotilată ca lumea când ajungi aici, o să fiu dezamăgită. Sper că nu e prea devreme, dar ai spus că oricum nu făceai nimic şi, ei bine, de-abia aştept să te văd! Vine Ambrogio să te ia. Te avertizez: conduce ca Lewis Hamilton, dar cu Lamborghiniul o să faci drumul de 40 de minute în doar 15.

Ai grijă să-ţi aduci un bikini şi pălărie de soare; aici e crimă. De fapt, nu-ţi face probleme dacă n-ai aşa ceva, în Catania poţi cumpăra Gucci şi Prada, e puţin mai încolo.

Ne vedem mâine!
Cu drag,
Beth xxx

P.S. Minunată vestea demisiei! Detestai slujba aia, nu-i aşa?

P.P.S. Câte kile ziceai că ai?

Ţin ochii deschişi multă vreme, fără să clipesc. Când în sfârşit clipesc, e-mailul de la Beth e tot pe ecran. E eficientă: mâine-dimineaţă? Mi-a cumpărat bilet? Ce maniacă a controlului!

Şi ce-i cu obsesia asta subită a ei în privinţa greutăţii mele?

Abia aştept să-l văd pe Ambrogio, frumosul ieşit din comun. E ca Brad Pitt înmulţit cu Ashton Kutcher, la puterea David Gandy. La urma urmei, poate că Beth nu e chiar aşa o vacă?

Arunc ambalajele goale de chebap pe prag, lângă celelalte, şi urc scările în fugă, câte două.

Sunt singură în apartament, exact cum îmi place mie. De-ar fi aşa tot timpul! Am fumat deja şase ţigări, una după alta, şi am băut aproape toată sticla de Pinot Grigio pe care am găsit-o în frigider. Nu e a mea, dar mâine plec, aşa că mă doare la bască.

Îmi golesc şifonierul şi sertarele şi trag valiza de sub pat, mătur de pe ea praful, chiştoacele de ţigară şi ciorapii. Nu-mi vine să cred că o s-o văd iar pe Beth. De când ne-am născut şi până la colegiu am fost practic inseparabile (fără să fie alegerea noastră: ceva de genul tenie, vierme de Guineea sau alt parazit care-ţi suge sângele). Asta înseamnă acum douăzeci şi şase de

ani, zece luni și douăsprezece zile. Ne-am înghiontit în acea mare amniotică sărată, abia așteptam să ieșim de acolo și să devenim ființe separate; să stai nouă luni cu fața în curul altcuiva e mult. Beth a evadat prima, a coborât vâjâind pe canalul uterin ca o vedetă canadiană de bob chitită să ia aurul la Olimpiada de Iarnă. Eu m-am înțepenit, vrând să ies cu picioarele înainte. Moașa a trebuit să mă tragă, cu mâinile băgate până la cot, ca un fermier care ajută să se nască un vițel; eu făceam șpagatul, cu un picior în spatele fiecărei urechi. Inutil să mai spun că maică-mea se săturase deja de împins după ce ieșise prima. Ce nevoie mai avea de mine? O avea deja pe Beth. Eu eram un surplus, ca o ofertă „cumpără unul, și primești unul gratis", de care de fapt n-ai nevoie. Ca o bucată neîncepută de brânză Cheddar care mucegăiește în fundul frigiderului. Al doilea pachet de Jaffa Cakes pe care de fapt n-ar trebui să-l mai mănânci. Ușor de uitat. Ușor de ignorat.

Maică-mea „uita" mereu de mine, așa cum „a uitat" să spună că emigrează în Australia. A „uitat" să-mi facă vaccinurile și am făcut pojar. A „uitat" să mă aducă acasă de la supermarket sau să mă dea jos din trenul de Penzance. A „uitat" să mă cheme la înmormântarea bunicii. (N-a fost vina *mea* că a murit; întâmplarea a făcut să fiu în vizită la ea când a dat ortul popii.) Cred că v-ați cam făcut o idee.

Pentru că m-am înțepenit, a trebuit să stau într-un acvariu, adică incubator. Ceva legat de lipsa de oxigen. Când m-a văzut cineva prima oară, eram albastră-vineție. Pentru că eram în acvariu, a trebuit să rămân la spital. Nu am fost alăptată ca Beth. Asistenta îmi dădea biberonul. Am băut doar lapte praf. Maică-mea a plecat cu Beth, prețioasa ei primă născută, și s-au distrat de minune amândouă. Când mi-au dat drumul

şi mie, în sfârşit, după câteva săptămâni, a fost nevoie să lase trei mesaje vocale prin care cei de la spital îi cereau maică-mii să vină să mă ia. Bineînţeles că, la momentul ăla, ea deja se ataşase de Beth. Şi oricine ştie că trei sunt prea mulţi. A fost un tipar care a durat douăzeci şi şase de ani. Maică-mea era leneşă, Beth era uşor de iubit: supusă, manierată, cu aspect imaculat. Nu ne-a făcut niciodată de râs în faţa vecinilor, nu a fugit de acasă şi n-a avut probleme cu poliţia. Nu dădea foc la lucruri şi nu înjura. N-a ajuns niciodată să fie o dezamăgire.

Eu am fost botezată după tatăl nostru, Alvin (*câtă imaginaţie*), iar Elizabeth a fost botezată după Majestatea Sa Regina (poveste pe care maică-mea nu oboseşte niciodată s-o spună...). Se pare că maică-mea nu era chiar aşa de topită după taică-meu. Au divorţat la puţin timp după ce ne-am născut noi, iar el s-a mutat în San Francisco. Eu nu l-am mai văzut niciodată. N-a fost o mare pierdere – probabil era un dobitoc. Maică-mea n-ar fi locuit niciodată în America, Groenlanda sau Afghanistan, ori în vreo altă ţară de genul ăsta; o iubea prea mult pe regină. Era devotată ca o albină. Singurul motiv pentru care a fost de acord să se mute în Australia cu al doilea soţ a fost că, în Sydney, regina încă e suverană. O supusă devotată, patriotă adevărată, maică-mea a preferat-o întotdeauna pe Elizabeth faţă de mine. Ce bine era dacă ar fi existat o „Regină Alvina"! M-am uitat pe Wikipedia, dar nu, nu exista. Doar o fată pierdută, prostuţă dintr-un roman de D.H. Lawrence, pe care nu l-am citit.

Prima mea amintire? Cum înfig ace în păpuşa lui Beth. Nu mă întrebaţi de ce. Habar n-am. Aveam doar trei-patru ani la momentul acela. Pe atunci nu ştiam

absolut nimic despre voodoo. Pur şi simplu, într-o zi, am găsit păpuşa şi am decis că ar fi distractiv să înfig ace în ea. Şi a fost. Parcă o văd şi acum, întinsă pe măsuţa de toaletă: păr lung şi blond şi ochi mari, albaştri, cu pleoape care se deschideau şi se închideau singure atunci când îi mişcai capul în faţă şi în spate. Se ridică: ochii i se deschid. Se întinde: ochii i se închid. Deschis. Închis. Deschis. Închis. Ore întregi de distracţie.

Am găsit acele cu gămălie ale maică-mii dosite bine într-un sertar. Erau din acelea lungi, subţiri şi argintii, cu măciulii de culori diferite la capăt. Să fi fost vreo cincizeci, băgate într-o cutiuţă pătrată. Le-am scos, unul câte unul, şi le-am înfipt. Nimic mai simplu. Mă aşteptam ca păpuşa să plângă, dar ea nu a scos nici un sunet, stătea pur şi simplu întinsă acolo şi îndura. Am început cu picioarele, patru în fiecare labă a piciorului, între degetele mici şi roz, apoi încă unul şi încă unul, în două şiruri lungi, pe picior în sus. Pătrundeau în plastic uşor şi adânc. Stăteau bine, ferm, precum ţepii pe un arici.

Am continuat, ac după ac, pe tot trunchiul. Când am terminat cu faţa, am întors-o şi i-am înfipt ace în spate. În fund. În ceafă. Totul a mers strună până la ultimul ac, unul roşu, mi se pare. Nu ştiu ce s-a întâmplat. L-am scos din pachet şi apoi m-am înţepat la degetul mare. Şocul a fost enorm. La vârsta aia? Ca un cutremur. Din deget mi-a ieşit o picătură de sânge: perfectă, rotundă, roşie, ca să se asorteze cu acul. Eram ca Frumoasa Adormită, cu roata ei de tors. Fără să mă gândesc, am lins-o. Animalic. Instinctiv. A fost prima oară când am gustat sânge. Era diferit de orice altceva am gustat vreodată, înainte sau după: sărat, metalic. Nepermis, ca vinul. Eram mută. Transformată.

Însă asta a fost atunci, acum e altceva. N-am văzut-o pe soră-mea de doi ani întregi, de la nunta ei din Milano, în nenorocita aia de catedrală. Şi ce mai dezastru a fost! Nu vreau să mă gândesc la asta. Aprind încă o ţigară şi trag în piept fumul canceros, mă aşez pe pervaz şi mă holbez la porumbei. Se holbează şi ei la mine. Ameninţător. Ucigaş. Cu globii oculari mici şi negri licărind a răutate. Care dintre voi v-aţi găinăţat pe umărul meu, fraierilor? Ăştia s-au uitat la Alfred Hitchcock: o să mă atace cât de curând.

Scene de la nunta lui Beth îmi invadează mintea, nepoftite...

Mai dau pe gât nişte vin.

Luni de zile înainte de „ziua cea mare" a lui Beth, mama mă suna şi mă întreba: „Tu cu cine vii, Alvina? Trebuie să ştiu pentru planificarea locurilor/invitaţii/ doar ca să te scot din pepeni".

– Dar de ce trebuie să vin cu *cineva*, mamă? De ce am nevoie de un iubit?

– Nu vreau să discut acum despre asta, Alvina. O să se întărească varza de Bruxelles, şi taică-tu n-o s-o mai mănânce.

– Nu e tatăl meu.

Tăcere.

– De ce nu poţi găsi un tânăr drăguţ ca Ambrosia? spune ea.

O, ţine-mă Doamne! Iar începem.

– Ambro*gio*, mamă. Nu e budincă de orez.

Deşi e adevărat că-mi vine să-l mănânc.

– Soră-ta se aşază la casa ei, şi nici tu nu întinereşti.

– Nu. Ştiu asta.

Eu aveam *douăzeci şi patru* de ani.

– Şi nici mai atrăgătoare nu devii.

Ah, fir-ar al dracu'. Maică-mea chiar ştia cum să mă scoată din minţi. Mi-am stăpânit lacrimile şi mi-am tras nasul prea zgomotos. Nu e ca şi cum *aş fi vrut* să mor singură.

– Sunt foarte fericită şi fără iubit, şi ultimul tip cu care mi-am tras-o s-a dovedit a fi o moluscă.

– Cum ziceai că îl chema pe ultimul tău iubit? Michael, Simon, Richard, sau cum?

– De unde Dumnezeu să ştiu? Poate *Ahmed?*

– Mereu le pierd şirul, draga mea, sunt atât de mulţi.

Scrâşnesc din dinţi.

În ciuda tuturor acestor lucruri, nici nu se punea problema să apar la marea şi eleganta nuntă a lui Beth fără partener: o singuratică, o celibatară, o paria socială. Şi într-o zi, când m-a sunat maică-mea, în sfârşit am cedat. Am spus primul nume care mi-a venit în cap.

– Alex, mamă. Îl cheamă Alex.

– Ah! Alexander?

– Ce?

– E grec?

– Nu!

– E bogat? E vreun magnat al transportului naval? Care e numele lui de familie?

– Nu, nu şi nu ştiu.

– Bine. Mă rog. O să vă trimit o invitaţie la amândoi. Şi o să finalizez aranjarea locurilor. Puteţi sta la masa „Caprifoiului", între stră-mătuşa Vera şi unchiul Bartholomew. Sunt sigură că amândoi o să fie încântaţi să-l cunoască. Au fost o dată într-o croazieră în Corfu.

Bineînţeles, eu nu ştiam pe nimeni pe nume Alex şi, în timp ce stăteam în avionul easyJet, aşteptând să decoleze spre Milano, am început să mă panichez. Presupun că puteam să invoc scuza că fusese reţinut cu treburi urgente – unul dintre vapoarele lui se izbise

de un aisberg? –, dar nu m-ar fi crezut. Singură, la fabuloasa nuntă a soră-mii. O lepădătură. A treia roată la bicicletă. Începeam să fiu (şi mai) disperată.

M-am hotărât să-l iau pe oricare se întâmpla să stea lângă mine în avion; aleatoriu, ştiu, dar ciudat de excitant. M-am uitat cum se îmbarcă pasagerii unul câte unul... Aah, ăsta e drăguţ: blugi de firmă, proaspăt ras, geantă bărbătească cu aspect scump. Aia e Prada? Face la stânga şi se aşază lângă soţia lui, model pentru lenjerie, şi copilul ca dintr-o reclamă la Gap. Aah, dar el? Ăsta e *superb*. E o sosie a lui Tyson Beckford. Cercei cu diamante. Pulover Ralph Lauren. Zâmbet sexi. Se aşază pe rândul din spatele meu, împreună cu iubitul lui încă şi mai în formă. Să mă omoare cineva. Acum.

– Bună, spuse un tip genul Harley-Davidson, cu păr lung, bărbos şi tatuat excesiv, în timp ce se aşază lângă mine, pe locul dinspre culoar. Eu sunt Adam.

Adam? Pe-aproape. Merge.

Adam mirosea a marijuana şi avea un accent care putea fi din Newcastle sau putea fi de la surzenie. Pe gâtul ciupit de vărsat de vânt avea un tatuaj cu „MAMI" şi unul cu „CHARDONNAY". Sub unghii avea ulei de motor învechit, şi pe faţă, cicatrici de la căzăturile de pe motocicletă. Adam avea o minte încă şi mai obscenă decât a mea. În următoarele două ore şi jumătate, tot ce puteam face ca să ne consumăm dorinţa era să intrăm în Clubul Mile High[1] pe loc, dar părea să fie coadă la toaletă în continuu şi, oricum, eu ştiam că trebuie să-l fac să aştepte, altminteri, nu mai venea cu mine. Ne-am giugiulit o vreme (enervând-o pe bătrâna micuţă care croşeta pe scaunul de

[1] Termen argotic care îi desemnează pe cei care au făcut sex într-un avion aflat în zbor (n.tr.)

la geam), și el mi-a băgat degetul pe sub tava de plastic rabatabilă.

–Vrei să vii la o nuntă în Milano? N-o să-ți pară rău.

I-am făcut cu ochiul, punându-i mâna foarte sus pe coapsa îmbrăcată în piele.

– Bine, a spus Adam cu un zâmbet șui.

Avea să fie *perfect*.

Cred că aș putea spune că nu era „genul meu", dar vrabia din mână și așa mai departe; mai ales atunci când „vrabia" bagă două degete în „tufișul" tău.

N-a fost vina mea că am ajuns primii la biserică și că nu eram în stare să ne ținem mâinile acasă. Probabil că lui i-a plăcut rochia mea din spandex până la pubis și ciorapii plasă argintii... (Făcusem un real efort ca să mă îmbrac pentru nunta lui Beth; încercam să imit fundul Pippei Middleton.) Ne-am giugiulit puțin într-o strană din spate, în colț, dar pe măsură ce sosea congregația, am avut parte de unele priviri ciudate. Șușoteli. Arătat cu degetul. Bombăneli. Aveam nevoie de o cameră. Lângă un perete din biserică erau aliniate mici separeuri la îndemână (slavă Domnului că există confesionale). Erau de mărimea potrivită, dotate cu perdele roșii de catifea, pe care puteai să le tragi, ca să ai intimitate. Așa că l-am luat pe Adam de mână și ne-am furișat înăuntru, în timp ce biserica se umplea.

La început, am fost tăcuți (dat fiind că ne aflam *într-o biserică*), dar cred că ne-a luat valul, în timp ce el mă izbea de pereții de mahon, iar eu stăteam pe scula lui, pe bancă. Îmi amintesc că eram extaziată din cauza locului nepotrivit: ne-o tragem într-o biserică! Adam avea gust de pateuri din Cornwall, iar când ejacula, se zgâlțâia, tremura ciudat. Mahonul se izbea de perete. Parcă îmi amintesc că am schelălăit. Am țipat

ceva de genul „Dumnezeule mare!“ sau „Trage-mi-o până în Ziua de Apoi!“, şi Adam a ţipat „Mami!“ Am căzut printre perdele exact la apogeu, în timp ce Beth şi domnişoarele de onoare veneau pe culoar. Beth s-a făcut stacojie la faţă – parcă o văd şi acum. Toată lumea se holba. Un băieţel l-a întrebat pe Adam dacă e Iisus (probabil din cauza bărbii). Maică-mea a lăsat jos camera de filmat. S-au uitat toţi la Beth, apoi la mine şi iar la Beth. Spectatori la un meci de tenis pentru adulţi.

Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă Beth m-ar fi rugat *pe mine* să-i fiu domnişoară de onoare.

Apoi, după ce preotul i-a cerut lui Adam să plece, nunta a fost plictisitoare. A fost o chestie cu mult alb şi sute de oameni pe care eu nu îi cunoşteam, majoritatea italieni. Ceva foarte romano-catolic. Maică-mea a schimbat planificarea locurilor, aşa că eu am rămas la bucătărie, cu angajaţii. Eram strivită între patiserul pe nume Giuseppe şi Toto, spălătorul de vase. Nu într-un mod plăcut. La ospăţul nupţial au fost treisprezece feluri de mâncare: antipasti, paste, homar, vânat, viţel... Tortul de nuntă avea doi metri înălţime. Sticle de câte un litru şi jumătate de Prosecco vechi, una după alta, pahar după pahar de limoncello. Am dansat toată noaptea tarantella: o sută de oameni care se ţineau de mână, gonind în cerc în timp ce ritmul muzicii se înteţea, apoi schimbau direcţia iar şi iar, după care se prăbuşeau ameţiţi pe podea, unii peste alţii. Oamenii prindeau întruna bancnote de rochia vaporoasă a lui Beth, iar eu le luam întruna de acolo. Am făcut 3000 de lire în noaptea aia.

Beth arătase splendid; nici nu ziceai că e ea. În timp ce stăteam una lângă alta pentru nesfârşitele fotografii de nuntă, mă gândisem la pozele *înainte şi*

după: ca în serialul ăla american, *The Swan*. Beth era o prințesă din povești, și eu eram o broască. Beth păruse cumva mai mare, mai matură. Știu, oficial vorbind e cu douăzeci de minute mai mare decât mine, dar și mai mult de atât: mai înaltă, mai versată, mai sigură pe ea. Poate că asta îți aduce faptul că te căsătorești cu cineva cu bani? Eu n-am de unde să știu. Alfa Romeoul lor era ornamentat cu flori, pentru a pava drumul către *la dolce vita*, iar când au plecat cu mașina nu m-am mai putut abține și am plâns. Ambrogio era perfect și ar fi trebuit să fie al meu. Totul era atât de nedrept. Era tragic.

În fine, de atunci încoace, Beth nu prea a mai vorbit cu mine. Până la e-mailurile astea. Dacă stau să mă gândesc, nici înainte de asta nu prea vorbea cu mine, cel puțin nu începând cu toamna lui 2008, ca să fim exacți.

Îmi strivesc țigara și arunc chiștocul pe fereastră, spre un porumbel; nu-l nimeresc. Când am privit-o, în ziua aia, cum merge pe culoar, mi-am dat seama că diferența dintre noi e completă. Da, doctorul ne tăiase cordoanele ombilicale cu douăzeci și cinci de ani în urmă, dar noi trăisem una lângă alta până la a șaisprezecea aniversare. Nedespărțite. Împărțisem o baie, paturi suprapuse, cărți. Beth mă definise. Era cea mai apropiată prietenă a mea, chiar dacă în majoritatea timpului o urâsem. Apoi a dispărut.

Când ne-am mutat în orașe diferite, ne-am clădit vieți diferite. Beth se dusese la Oxford, la universitate. Eu mă mutasem în Londra, cu doi ani înainte. Nu-mi mai amintesc de ce. Crezusem probabil că străzile sunt pavate cu aur, dar se dovedise a fi pe ele rahat de câine și gumă de mestecat.

Eu sunt ca un Dick Whittington[1] feminin, cu mai puțin succes. Știați că în Archway e o statuie a pisicii lui? Așa se întâmplă atunci când ajungi primar al Londrei; oamenii fac efigii din calcar ale animalelor tale de companie. Când/dacă o să ajung primar, cineva o să sculpteze o replică la scară a Dlui Dick, ca să îl poată admira întreaga posteritate. O să-l înalțe pe un soclu la Whitehall. Știu că Ken Livingstone avea tritoni drept animale de companie. Oare Boris Johnson are animal de companie? Mi se pare mie, sau Donald Trump și Boris Johnson arată ca niște frați siamezi, separați după naștere? Aș vrea ca cineva să ne fi separat pe mine și pe Beth. Să mă adopte pe mine sau pe Beth. Pe Beth sau pe mine. Pe Beth. Pe Beth. Categoric pe Beth.

Mai dau pe gât niște vin.

Acum nu mai avem nimic în comun, în afară de ADN.

Oamenii presupun întotdeauna că gemenii sunt cei mai buni prieteni, au o conexiune cerebrală, o legătură nemuritoare. Ce dracu' știu ei? Scutiți-mă. V-ar plăcea să fiți puși în umbră toată viața de o dublură care vă întrece la orice? Pe care o plac toți băieții la școală? *Întreab-o pe sora ta dacă vrea să iasă cu mine. Convinge-o pe sora ta să se întâlnească cu mine lângă adăpostul pentru biciclete, după ore.* Nu i-ai *urî*? Măcar puțin? Chiar dacă i-ai iubi la nebunie? Bănuiesc că ai putea numi asta o relație de iubire și ură: Beth se ocupă de partea cu iubirea, eu, de partea cu ura. Cel puțin așa cred, că mă iubea. Sau poate mă suporta, nimeni

[1] Personaj folcloric bazat pe personajul real Richard Whittington, negustor prosper și primar al Londrei; personajul folcloric provenea dintr-o familie săracă și a ajuns primar cu ajutorul pisicii lui care prindea șobolani. (n.tr.)

nu m-a iubit vreodată cu adevărat, nu m-a iubit cum trebuie, ca în cărți. Aprind o țigară.

Beth a scris un roman cât era încă la universitate, ca Zadie Smith, dar fără talent. Bineînțeles că nu l-am citit, dar sunt sigură că e o labă. Să citesc romanul lui Beth ar fi ca și cum aș asculta-o pe ea bătând câmpii timp de zece ore în continuu; îi place la nebunie sunetul propriei voci. (Dacă aș locui cu Beth, mi-ar veni să-mi tatuez pe față „Taci dracu' din gură".) Mie nu prea-mi place să vorbesc, mai ales cu alți oameni. Prefer poezia.

Azi am scris încă un haiku:

Goliciune de vară:
Orașul e pustiu,
Cruțate au fost doar roiurile de viespi.

N-am zis că ar fi bun de ceva. Până și haikuurile sunt prea lungi pentru mine: trei rânduri întregi. Îmi place poezia lui Ezra Pound: „Într-o stație de metrou", are doar două versuri. La modul ideal, ar fi unul singur. Sau zero. Doar tăcere.

Scormonesc într-un morman de haine vechi, dintr-un sac sfâșiat de plastic, și găsesc o rochie pe care n-am mai purtat-o din octombrie 2007: foarte strâmtă, fucsia, à la Kate Perry. Beth a luat pentru amândouă la fel, pentru ziua noastră de naștere, așa că semănam cu gemenele Kray sau cu fetițele alea sinistre din *Strălucirea*. Îmi mai vine oare? Mă dezbrac de tot și stau în fața imaginii mele din oglinda până în podea. Sunt *mozzarella di bufala*. Tremur la gândul nudității în prezența lui Ambrogio. Îmi trag rochia peste cap, forțez fermoarul. Mi se agață de piele. Nu-mi vine.

O arunc pe jos şi sar cu picioarele goale pe ea. Probabil a intrat la spălat. Nu că aş fi spălat-o.

Mă uit la cărţile din biblioteca mea. N-am cum să le iau pe toate cu mine; sunt mult prea grele. E şi *Al doilea sex* de Simone de Beauvoir, mult prea groasă ca s-o citesc. Nişte Toni Morrison, Jeanette Winterson, Susie Orbach... Poate iau măcar una sau două. Trebuie neapărat să şterpelesc un Kindle.

Arunc alte câteva articole de primă necesitate în valiză: chiloţi, ţigări, un briceag, paşaport? Căcat! Paşaportul meu! Unde e? Nu l-am mai folosit de la călătoria la Milano. De atunci, m-am mutat de cinci ori. Ar putea fi oriunde. Oare l-am lăsat la magazinul de băuturi alcoolice, când mi-au cerut actul de identitate? Sau colegii de apartament l-au dat pe amfetamină? Ţinând cont că acum câteva ore nu voiam s-o văd pe soră-mea, acum sunt disperată s-o vizitez. (Mă rog, unde altundeva ar trebui să mă duc? Acasă la Beth e mai bine decât să mă violeze pe la spate, pe o străduţă, vreun cocalar fără adăpost. Orişicât.) Iar acum sunt beată, ceea ce nu mă ajută. Îmi golesc lenjeria pe podea: sutiene şi chiloţi care au avut şi perioade mai bune. Mă pun în patru labe, îmi mijesc ochii pe sub mobile şi scot tot felul de porcării. Camera arată de parcă ar fi trecut un taifun peste ea. Nici urmă de paşaport, doar dezordinea care se numeşte viaţa mea.

Nu am nici o identitate. Sunt un nimeni. Ca un copil nenăscut sau o broască nesărutată. Cum o să-i spun lui Beth că nu pot să ajung? O să mă omoare. N-o să mă ierte niciodată. Asta era singura mea şansă de a ne împăca! Trebuie să ne împăcăm, Beth mă scoate din minţi! Pândeşte undeva în subconştientul meu, ca o stafie. Îmi mănâncă sufletul. Mă înnebuneşte.

Mă deprimă, mă deprimă total. Buza de jos începe să-mi tremure. Lacrimi calde și ude îmi înțeapă ochii. Mă întind pe jos, ghemuită ca un fetus, și plâng până adorm, cu valiza pe post de pernă.

ZIUA A DOUA:
INVIDIA

Aș vrea să am și eu așa un fund.
@AlvinaKnightly69

4

Era vina lui Beth că nouă nu ni s-au organizat niciodată petreceri aniversare.

Mă rog, cel puţin după prima şi ultima petrecere, pe când aveam cinci ani.

Îmi amintesc că eram foarte entuziasmate. Era prima noastră petrecere adevărată. Alergam prin casă, ţipam şi râdeam, ţopăiam şi aşteptam să sosească invitaţii. Beth era îmbrăcată cu rochia ei cea nouă cu volănaşe, cu aripi de zână şi o fustă tutu, şi eu purtam un sarafan vechi al ei, care îi rămăsese mic. Ne prinseserăm părul în codiţe, cu elasticele şi clemele preferate, în formă de fluture. Maică-mea făcuse pungi cu cadouri şi umflase baloane. Făcuse până şi un tort cu nouă lumânări: cinci pentru Beth şi patru pentru mine, pentru că una dintre ele se rupsese în pachet, pe drum, de la magazin acasă. Casa era caldă şi se simţea mirosul dulce de copt. Era un tort My Little Pony (Micul meu ponei): cremă de unt cu vanilie, gem de căpşune, sute de mii de bombonele colorate. Mie nu-mi plăcea vanilia. Şi nici crema de unt. Şi nici gemul de căpşune, ca să fiu sinceră. Beth era înnebunită după cai. Eu preferam trolii. Dar mi s-a părut că tortul arăta destul de mişto: poneiul roz zbura cu aripi scânteietoare şi o coamă albastră care sclipea şi flutura în vânt. Pe vremea aia, caii puteau zbura; magia plutea în aer. Cel puţin, aşa mi s-a părut mie înainte să vină invitaţii. Apoi, totul a luat-o razna.

„La Mulți Ani!" Copiii au început toți să schelălăie. Apoi s-au pornit jocurile pentru petrecere. Beth a câștigat Pune-i Coadă Măgăruşului. Beth a câștigat Statuile Muzicale şi Scaunele Muzicale. Maică-mea oprea mereu muzica atunci când ea primea cadoul, în timp ce jucam Dă-mi Pachetul. Beth a fost cea pe care maică-mea a lăsat-o să taie tortul şi să-şi pună o dorință (şi cuțitul era atât de frumos!).

Asta a fost. Eu n-am mai suportat. Am făcut stânga-mprejur şi am fugit la etaj, în timp ce capul îmi exploda de o furie bubuitoare şi din ochi mi se revărsau lacrimi. Mi-am petrecut după-amiaza plângând încuiată în baie, înconjurată de şerveţele pline de muci. Auzeam dedesubt petrecerea care era în toi şi casetofonul imens, care urla melodia preferată a lui Beth: „I Should Be So Lucky" a lui Kylie Minogue. Maică-mea a spus că pot să rămân în baie *„Până o să înveți să te porți!"* Beth s-a distrat de minune. Eu n-am mai gustat din tort. Soră-mea încerca întruna să mă facă să ies. Bătea în uşă. Mă ruga. Mă implora. A învârtit atât de tare de mâner, că l-a desprins. Mi-a oferit cadourile ei, felicitările şi tortul ei (a făcut asta doar ca să se simtă ea mai bine). Dar nu era acelaşi lucru. Jucăriile la mâna a doua nu au aceeaşi strălucire. Eu nu voiam să *împart*. Să împarți e o porcărie. Cine zice că „să împarți înseamnă să-ți pese" *nu* a avut un frate geamăn.

Ăsta a fost anul în care caii au încetat să mai zboare.

După aceea, nu am mai dat nici o petrecere.

Marți, 25 august 2015, ora 7 dimineața
Archway, Londra

– Unde e vinul meu, Alvina?

Cineva țipă la mine în dialect de Liverpool. Cine caută vin la ora asta a dimineții? Aud bubuituri în

uşă, şi mânerul care e zgâlţâit. Slavă Domnului că am încuiat-o. Zac goală pe podea, cu gâtul înţepenit; o să mă uit toată ziua spre stânga.

– Îmi vreau vinul, se văicăreşte nespălatul.

Încerc să mă ridic în picioare.

– Scuze, l-am băut. Îţi dau zece lire?

Puţin probabil.

– Fii sigură.

Zgâlţâitul încetează. Pe hol se îndepărtează nişte paşi. Tăcere.

Mă ridic în picioare; pământul se clatină şi se învârte sub picioarele mele. Gura mea are un gust de scrumieră în care a scuipat cineva. Aş vrea să fi făcut efortul de a mă spăla pe dinţi; par cumva pufoşi. Observ în partea din faţă a valizei un buzunar care, privind retrospectiv, pare un loc rezonabil de ţinut paşaportul. Deschid fermoarul. E acolo. Nu pot să cred!

Citesc numele de pe paşaport, doar ca să fiu sigură: Alvina Knightly. Da, din câte ştiu, ăsta e numele meu. Studiez poza. E o fotografie veche. Îmi amintesc când am făcut-o, într-o cabină fotografică din gara Paddington, în 2008, cu puţin înainte de a-l cunoaşte pe Ambrogio. Ce e aia? Speranţă? Inocenţă? Tinereţe? Par diferită, cumva; par *drăguţă*. Închid ochii şi îmi ţin respiraţia, iau durerea şi o pun la păstrare, o încui undeva adânc într-un subsol şi arunc cheia. Asta a fost înainte să se întâmple totul. Aveam optsprezece ani pe atunci, eram atât de tânără, încă virgină. Încă mai aveam o şansă... Trec peste poză şi răsfoiesc paginile: goale, imaculate. Nici o ştampilă, nici o amintire. N-am fost nicăieri. N-am făcut nimic. Nu am crescut. Nu am trecut mai departe.

Cât e ceasul? Căcat. De ce n-am pus alarma? E 7.48. Am doar puţin peste o oră ca să ajung la Heathrow.

Nu știu dacă o să reușesc. Înșfac rochia care nu-mi vine și o trag peste cap, îmi iau o geacă de blugi cu pastă de dinți pe partea de jos, în față, și pantofii mei scâlciați Reebok. Caut prin sertare ceva catifelat și roz, îl iau pe Dl Dick și-l arunc în geantă. Examinez camera. Nu e nimic de care să-mi pară rău că aș pierde. Probabil că nespălații o să ardă totul când o să vadă că nu le-am lăsat alea zece lire. Sau chiria pe ultimele două luni. Mă lupt cu tentația de a da foc apartamentului înainte de plecare. Alunec pe scări în jos și ies din casă. Ajung la metrou în mai puțin de un minut.

Metroul spre aeroport face *o veșnicie*. Vagonul nu are aer condiționat; e o saună, nu metrou. O baie turcească. Nenorocita asta de magistrală Piccadilly. E încă și mai rău decât magistrala de nord. Mă așez pe ceva portocaliu și sintetic, străduindu-mă să nu vomit. Un adolescent cu glugă, așezat vizavi de mine, joacă *Angry Birds* cu sonorul dat la maximum, în timp ce se îndoapă cu cartofi prăjiți. Unde a găsit cartofi prăjiți la ora opt dimineața? Mă uit urât la reflexia lui contorsionată din geamul de vizavi. Norocul lui că sunt bine dispusă.

Aș vrea să am o carte de citit. Aș vrea să am niște ochelari de soare. Lumina neonului e mai strălucitoare decât cea a soarelui. Îmi acopăr fața cu mâinile și aștept o eternitate într-o lume întunecată a mirosurilor unsuroase de oțet și a clinchetelor hiperactive pe calculator. Bila din gâtul meu urcă și coboară odată cu marea din stomac. Vasele de sânge din creierul meu fac BUM, BUM, BUM. De ce am băut tot vinul ăla? Încă n-am ajuns acolo, dar îmi imaginez că experiența asta seamănă perfect cu iadul. Aproape că mă aștept ca musca grasă și neagră care se târăște pe interiorul

geamului aburit să se transforme în Belzebut în persoană şi să-mi ureze bun-venit la pierzanie.

„Bună, Alvina!", ar spune el, cu un accent tărăgănat de Disneyland. „Bine ai venit în infern! Avem torturi nesfârşite, care încep chiar aici, în oribila noastră temniţă, dar mai întâi nu vrei să-i cunoşti pe băieţi? Osama, Ayatolahule, Idi, Pol, Adolf şi Saddam, ea e Alvina!" Ce adunătură de masculi. Eu am crezut întotdeauna că Maggie Thatcher o să fie aici. Dar nu: doar tipi. E ca un Club Bullingdon[1] aici, dar fără capete de porci cărora trebuie să le-o tragi şi nimic de băut.

Aeroportul Heathrow, Londra

Când ajung *în sfârşit* la aeroport, controlul de securitate e un coşmar: cozi nesfârşite la aparatele cu raze X; trebuie să-mi scot pantofii, cureaua *şi* geaca. Îmi arunc geanta în tava de plastic, care avansează încet pe banda transportoare. Trec prin detectorul de metale şi bineînţeles că se declanşează. BIP! BIP! BIP! BIP! Ah, minunat. Exact asta îmi lipsea... O femeie cu figură respingătoare mă percheziţionează în sus şi în jos. Simt mirosul de balsam de rufe cu aromă de fructe tropicale, pe care l-a folosit pentru bluza ei. Apoi situaţia se înrăutăţeşte.

– Asta e geanta dumneavoastră, doamnă? mă întreabă un bărbat în uniformă.

– Îhî, spun eu.

– Vă rog, veniţi aici.

[1] Club masculin al studenţilor de la Oxford, cu oarecare reputaţie de extravaganţă (n.tr.)

Aş prefera să nu, dar geanta mea e la el, aşa că nu prea am de ales. Încep să transpir, îmi storc creierii să-mi dau seama ce obiecte incriminatoare ar putea fi înăuntru. Drogurile nespălaţilor? Dar ce-ar căuta la mine în geantă? Mă folosesc pe post de contrabandist, ca să facă trafic cu amfetamină în Sicilia? Există vreo sticlă de apă mai mare de 100 ml? Vreo forfecuţă de unghii? Am luat cu mine din greşeală şi vreo macetă? Briceagul e pus bine în valiză. Nu-mi vine în minte nimic.

– Geanta dumneavoastră pare să zumzăie, doamnă. Puteţi să-mi spuneţi, vă rog, de ce?

Se uită la mine cu o faţă de înmormântare. Din tavă se aude un zumzăit ascuţit. Eu mă gândesc la o muscă. El se gândeşte la o bombă.

– Habar n-am, spun eu. Cu siguranţă *nu* e o bombă.

La controlul din aeroport, e bine să nu rosteşti cuvântul cu „b", altfel oamenii devin ţâfnoşi. Toţi se opresc din vorbit şi încep să se holbeze la mine. Femeia cu faţă acră şi încă doi bărbaţi în uniformă se îngrămădesc în jurul meu. Se încruntă. Unul din ei îşi pune nişte mănuşi din plastic şi deschide fermoarul genţii. Zumzăitul devine mai puternic. Aş vrea să fiu moartă: tocmai mi-am dat seama ce e înăuntru.

–Ah, mai bine nu vă uitaţi înăuntru, spun eu în timp ce o mână acoperită cu latex se apropie de Dl Dick.

Unul din bărbaţii în uniformă scoate vibratorul meu Senzaţii Adevărate de 28 de centimetri, care vibrează, şi îl ridică, ca să-l vadă toată lumea. Necunoscuţii îşi scot telefoanele şi încep să filmeze.

– Ce-i ăsta? întreabă el.

E o reproducere roz-aprins a unui penis erect. El ştie ce e. Toţi ştiu ce e. Femeia încearcă să-şi ascundă zâmbetul. Nu răspund.

– *Ce-i ăsta?* întreabă el din nou, de data asta puţin mai tare.

Familiile cu copii mici de la coada din spatele meu întind gâtul să vadă mai bine. Cel puţin nu e vreun cunoscut... cel puţin nu e Ambrogio... cel puţin nu e Beth.

– Daţi-mi voie să vi-l prezint pe Dl Dick, spun eu în sfârşit, dregându-mi vocea. E un vibrator, vârf de gamă, de 28 de centimetri. Viteză reglabilă. Vârf pentru fund detaşabil. Orgasm garantat de fiecare dată. Vreţi să-l închid? Trebuie doar să roteşti acest comutator...

Întind mâna spre butonul pornit/oprit de pe aparat, dar bărbatul îl smuceşte.

– Mă tem că va trebui să vi-l confiscăm, doamnă. Nu aveţi voie cu el în avion.

Casc gura ca un peşte.

– Ce? De ce nu? Nu e pe lista de articole interzise.

Arăt spre un afiş lipit pe perete, cu imagini de brichete şi lame. Se remarcă prin absenţă fotografia unui penis vibrator din cauciuc.

– Ar putea fi folosit ca armă, doamnă.

– Armă? Cum aşa?

Bărbatul nu detaliază. Femeia râde, apoi se preface că tuşeşte. Bărbatul în uniformă încearcă să plece cu Dl Dick, dar eu întind mâna şi îl iau. *Nu! Dă-i drumul, nemernicule! E al meu!* Trei agenţi de pază şi peste treizeci de cetăţeni liniştiţi privesc cu ochii cât cepele cum bărbatul dă drumul vibratorului, care mă pocneşte direct în faţă. BUF!

Îmi storc o lacrimă care mi se rostogoleşte pe obraz. (E util să poţi plânge la comandă.)

– Promit să nu atac pe nimeni, îmi trag eu nasul. Uite, îi scot şi bateriile. Extrag două baterii AA şi le trântesc pe masa metalică. E bine?

Urmează o pauză. Femeia (evident, ea e șeful) aprobă din cap. Îl bag pe Dl Dick în geantă și pășesc sprințar spre ieșire. Jumătate din spectatori încă filmează cu telefoanele.

Mă prăbușesc pe o banchetă din sala de așteptare British Airways și îmi trag răsuflarea. Ce e aici? Epoca spațială și orhidee. Canapele crem din piele. Lămpi de marcă și podea din lemn lustruit. Există un loc unde poți să primești un masaj gratuit. E un fel de hotel spa de lux. Oamenii se holbează la mine, genul cu care eu nu obișnuiesc să socializez: oameni de afaceri, bodyguarzi, soții bine îmbrăcate de fotbaliști. Mă gândesc să mă dezbrac în pielea goală ca să aibă barem ce vedea, dar s-ar putea să nu mă mai lase să urc în avion.

Îmi iau telefonul și mă uit pe YouTube. Da. Bineînțeles. E deja acolo. Un ratat m-a și postat pe YouTube etichetată drept „Turistă cu jucărie sexuală". Se văd partea din spate a capului meu și Dl Dick. În sfârșit celebră. Incredibil. A încasat deja peste șaizeci de *like*-uri. Opresc înregistrarea și arunc telefonul la loc în geantă. N-o să-i dau *like*. N-au decât să se ducă dracului.

În stânga mea, stă o blondă care miroase puternic a iasomie. E plină din cap până-n picioare de logouri Louis Vuitton, și bagajul de mână se asortează perfect: fustă Louis Vuitton, sacou Louis Vuitton, eșarfă Louis Vuitton. E ca și cum ar fi într-o misiune sub acoperire într-un magazin de firmă. Poate chiar e? Sunt invidioasă pe pantofii și pe geanta ei. Mă măsoară din cap până-n picioare, cu buzele strânse ca un cur de pisică; îi arăt degetul mijlociu.

Încă mă doare gâtul. Îl masez puțin și îmi mișc capul dintr-o parte în alta.

Gura mi s-a transformat în deşertul Sahara. La început, cred că e un miraj, produsul unui creier deshidratat, dar chiar există un bar gratuit.

– Apă? spun eu.

E singurul lucru pe care pot să-l fac ca să nu mă întind pe podea.

O doamnă extrem de îngrijită îmi întinde o sticlă de Evian rece ca gheaţa şi îmi arată un zâmbet de milioane. La magazinul de reduceri din Archway nu fac asta. Nu-mi cere bani.

– Sau doriţi şampanie?

Cui pe cui se scoate; mult mai bine. Urmez ordinele lui Beth: cu cât mai multă şampanie, cu atât mai bine. Nu-mi vine să cred că e gratuită.

– Laurent-Perrier Grand Siècle ar fi pe gustul dumneavoastră, *madame*? întreabă ea cu o voce de Marilyn Monroe.

Mi se pare că vorbeşte în franceză. Îmi întinde un pahar înalt de şampanie, şi eu iau o gură: soare lichid. M-aş putea obişnui cu aşa ceva! Îmi fac un selfie cu şampania şi îl postez pe Instagram. „Mă îmbăt mangă!" Douăsprezece semne de exclamare. Îl pun şi pe Tweeter: „@ChanningTatum Mi-aş dori să fii şi tu aici!"

După alte patru pahare, o întind din sala de aşteptare, ca să caut un cadou. Ce poţi să-i dai fetei care le are pe toate? Mai am doar cinci minute până la îmbarcare, şi creierul nu-mi funcţionează. Votcă. Dacă o să fie dureros, atunci poate ar fi bine să ne îmbătăm. Iau o sticlă de Absolut şi mă bag în faţa cozii.

– Scuze, trebuie să prind avionul, îi spun cuiva.

– Şi noi, nu? se plânge o rusoaică guralivă cu haină de nurcă.

Cum se zice „du-te-n mă-ta" pe ruseşte?

Gonesc pe lângă vitrine: Burberry, Prada, Chanel, Ralph Lauren... încerc să ignor marfa duty-free care mă cheamă precum sirenele unui marinar înnebunit după sex. „Cumpără-mă", şopteşte o pereche de cizme din piele de şarpe. „Iubeşte-mă", strigă o rochie din dantelă şi PVC. În vitrină la Prada stă o pereche de sandale sclipitoare cu barete aurii peste gleznă. Îmi lipesc faţa de geam, aburindu-l cu respiraţia mea fierbinte şi umedă şi lăsând dâre cu micile mele palme transpirate. E şi o sticluţă de „Poison" de la Christian Dior, cu doar 43,50 lire. Rujul Tom Ford, „Violet Fatal", costă doar 36 de lire. Gândiţi-vă câţi bani aş putea economisi dacă aş cumpăra ochelarii de soare de aici: Ray-Banii ăştia costă doar 159 de lire; asta înseamnă cu 20% mai ieftin decât pe strada principală. Dacă i-aş cumpăra acum, aş fi cu patruzeci de lire mai bogată. E la mintea cocoşului, dar n-am timp. Şi nici bani.

–Anunţ de interes public: Elvira Knightly este rugată să se îndrepte spre poarta paisprezece. Îmbarcarea pentru zborul British Airways BA 4062 se va închide peste două minute. Elvira Knigthly. Poarta paisprezece. Mulţumim.

Elvira? Asta e ceva nou. Cine sunt eu? Elvira: Stăpâna Întunericului? Arăt eu cumva a prezentatoare de filme horror la televiziunea americană din anii '80? Regina Haloweenului? *Elvira?* Fiţi serioşi. Cel puţin, nu e *Albino*.

Alerg la poartă şi depăşesc cu paşi mari coada. Clasa business, dragilor. Nu stau să aştept. Vreau să plec de aici. Fără bani, fără casă, fără iubit, fără slujbă. Glumiţi cumva? Nu vreau să mă mai întorc niciodată, absolut niciodată. Nu ăsta a fost planul, tot haosul şi mizeria asta. Aveam speranţe mari atunci când am fugit de acasă. Îmi amintesc de parc-ar fi fost ieri;

era duminică, în miez de noapte. Tocmai împlinisem șaisprezece ani. Mie mi se părea că trăiesc o aventură fantastică: *Comoara din insulă* sau *Huckleberry Finn*. Am ieșit din casă pe furiș, cu toată lumea mea îndesată în rucsac, am făcut autostopul noaptea spre oraș. M-am trezit în mijlocul lui Piccadilly Circus. Era un loc la fel de bun ca oricare altul: luminile strălucitoare care se aprindeau intermitent, panourile publicitare cu neoane, caleidoscopul de culori care scânteia și se învârtejea. Am prins o slujbă într-un restaurant japonez, unde tocam ton și calamar pentru sashimi. Am găsit o cameră într-un hostel pe care mi-l permiteam. În timpul liber, stăteam ore întregi pe băncile din parcuri, mâzgăleam în carnețelul meu legat cu spirală: haikuuri de obicei, sonete și versuri, catrene, epigrame, câteva balade. Suferință și melancolie de adolescentă. Angoasa mea putea rivaliza cu cea a oricărui bard. Credeam că până acum voi fi ajuns deja o poetă celebră în lume, căsătorită cu un model/actor superb (Channing Tatum?) sau (și mai bine) Ambrogio. Credeam că o să am o fetiță la fel de drăguță ca o zână a florilor din cărțile lui Anne Geddes, un Range Rover, un teckel și o vilă în Chelsea. Unde n-a mers treaba?

Mă uit pe micul hublou oval: nori de furtună întunecați deasupra asfaltului, stropi mari și grei de ploaie care se izbesc de pământ. N-ar trebui să fie vară acum? Mă uit la calendarul din telefon: se pare că e încă august.

În avion, o stewardesă le oferă tuturor călătorilor prosoape calde și umede, în caz că nu s-au spălat. Eu îmi șterg brațele, fața, mâinile, picioarele și genunchii. Am atâta loc pentru picioare, că nu știu ce să fac cu el. Încep să fac exerciții pentru cvadriceps, ca și cum aș înota bras, exersând pentru piscina lui Beth ca un

mormoloc adolescent. E un zbor de doar trei ore, dar nu e bine să riști să faci tromboză venoasă. Un bărbat de alături se uită la mine pe deasupra ochelarilor fără ramă, de parcă aș fi un specimen rar de faună de baltă, pe care el nu l-a mai văzut până acum. Mă opresc.

El întoarce privirea spre geam, așa că încep iar. Cui îi pasă.

Avionul decolează cu o clătinare și un vaiet ascuțit. Nu-mi place să zbor. Nu e ceva normal. Bucata asta lungă de metal nu are cum să plutească. Mă prind de brațele scaunului, și încheieturile degetelor mi se albesc. Mă gândesc să mă agăț de una din mâinile bărbatului, dar nu pare genul care te ține de mână. În schimb, înghit un pumn de Valium. Cel puțin o să fiu dusă când o să ne prăbușim în flăcări pe pista de decolare, un amestec de kerosen și carne. Poate o să fie chiar distractiv?

Semnul cu centura de siguranță bipăie și se stinge. Am scăpat! Studiez porțiunea rarefiată a tubului de aluminiu de lângă mine; e plăcut să fii aici, în față, și nu în spate, la clasa turmă. Mă simt ca un VIP, o celebritate. Asta înseamnă să fii ca Taylor sau ca Miley. Dar eu aș prefera să fiu *infamă*, nu faimoasă. Britney era mai bună când s-a apucat iar de băut. Winona și Whitney sunt de departe cele mai bune. Nu știu de ce oamenii sunt atât de răi cu Lindsay. Tipa pare că se distrează de minune.

Pasionata de Louis Vuitton e aici; îi simt parfumul. Dincolo de culoar e altă victimă a modei/insectă băț, cu obraji de Kate Moss. (Ce mult mi-ar plăcea să arăt și eu *atât* de anorexică; adică, serios, arată de parcă o să-și dea duhul peste câteva ore.) Un bărbat octogenar, cu un bronz à la Berlusconi, a adormit cu o țigară neaprinsă atârnată între buze. Puțin prea

multe petreceri Bunga Bunga? (Poate e mort, dar las echipajul să se ocupe de asta.) Nu există absolut nici un copil, şi nimeni nu îmi trage şuturi în spătarul scaunului sau în cap.

– Mai vreau şampanie, spun eu, apăsând pe butonul stewardeselor. Mă întreb ce se întâmplă dacă amesteci şampanie cu Valium? Aveţi ceva de mâncare?

Chestia asta e absolut extraordinară.

5

Aeroportul Catania-Fontanarossa, Sicilia

Căldura te izbeşte ca o maşină de evadare a Mafiei. Îmi protejez ochii de lumina orbitoare, strâng pleoapele şi clipesc ca o cârtiţă golaşă care n-a văzut în viaţa ei soarele. Cobor din avion clătinându-mă şi mai degrabă plonjez decât cobor ultimele câteva trepte spre pista de aterizare. Căcat, doare, nu glumă: pielea se juleşte de asfalt, metalul ciobeşte osul. Cred că mi-am rupt cotul; braţul drept îmi sângerează abundent, dar o să-mi fac griji pentru asta mai târziu. Oamenii se holbează (din nou; care e problema lor?). Beth o să fie încântată: sunt complet „muci". Mă scutur de praf şi urc într-un autobuz. Presupun că aici se termină clasa business.

Suntem în terminal şi aşteptăm să ne luăm bagajele, dar un gând mă loveşte cu o revistă de benzi desenate *POW*: Ambrogio! E aici. Eu arăt groaznic şi am pastă de dinţi pe haine. Cotul îmi sângerează de la căderea din avion; rochia mea Katy Perry e pătată cu sânge. Încă n-am reuşit să mă spăl pe dinţi. Îmi leg şireturile tenişilor mei uzaţi (nu pot să-l las pe Ambrogio să mă vadă cu ăştia în picioare), apoi îmi vine o idee. Am observat că pasionata de Louis Vuitton se ceartă cu cineva la controlul paşapoartelor. Are o problemă cu viza şi n-a reuşit să ajungă aici. Părea

cam de dimensiunile mele atunci când m-am uitat la fundul ei, mai devreme, în sala de aşteptare. Acolo, pe banda transportoare, e valiza ei; aş putea s-o iau! S-o fac? Încă îl am în bagajul de mână pe Dl Dick, altfel bănuiesc că e mai dotată decât mine şi, să fim sinceri, mi-ar prinde bine nişte machiaj.

Iau amândouă valizele noastre şi alerg spre ieşire, cu inima bubuindu-mi în gât. Mă adăpostesc în toaleta pentru persoane cu dizabilităţi şi mă uit în oglindă. E mai rău decât credeam. Arăt ca dracu', şi părul meu arată ca dracu', aşa că găsesc o căciulă *beanie* în fundul bagajului meu; îmi acoperă părul, nu şi faţa. Mi-ar prinde bine o burka. Poate o mască de schi? Îmi şterg sângele de pe braţ cu o bucată de hârtie igienică udă. În mod surprinzător, e doar o julitură. Ridic valiza Louis Vuitton. Pe fermoar e un lacăt miniatural. Cum scap de ăsta? Încerc să-l descui cu o agrafă a mea. Chestia asta funcţionează în filme, nu şi în cazul meu. Învârt în toate părţile şi aştept să aud clinchetul, dar nimic. Învârt întruna, înjurând printre dinţi. Nu am nici un plan B. Trebuie să funcţioneze. Mai învârt puţin, dar lacătul rămâne închis. Pe gât îmi alunecă un strop de transpiraţie. N-o să funcţioneze, nu-i aşa? E timpul să gândim creativ. Haide, Alvie, unde ţi-e geniul când ai nevoie de el? Mă încrunt la mine în oglindă. Fata din oglindă se încruntă şi ea. Frumos. Oare aş putea găsi ceva cu care să zdrobesc lacătul? Examinez toaleta. Ce-aş putea folosi? Robinetul de la chiuvetă? Pare greu. Deşurubez robinetul şi îl desprind: metal solid. Ar putea funcţiona. Din ţeavă ţâşneşte un jet de apă: şocul apei reci pe faţa mea. Chiuveta dă pe dinafară şi apa se varsă pe podea. Trebuie să mă mişc rapid, altfel o să provoc ditamai inundaţia! Trag lacătul astfel încât să stea pe podea, ridic robinetul şi îl izbesc cu putere.

BUF! BUF! BUF!

TROSC!

Nu-mi vine să cred, a funcţionat!

Deschid valiza cu degete tremurânde. Există o rochiţă neagră de la – surpriză – Louis Vuitton; satinul răcoros pare moale la contactul cu pielea mea, catifelat ca o frişcă mătăsoasă. O îmbrac. Arată uluitor. Croiala e incredibilă. Dintr-odată, am forme exact acolo unde trebuie. Ba chiar şi talie. Există şi nişte pantofi cu toc mărimea mea, care par să se asorteze. Îi încalţ şi sunt cu cincisprezece centimetri mai înaltă. Umerii mei se trag în spate. Pieptul se ridică mai sus. Sunt cambrată ca o dansatoare, ca o prim-balerină. Mă întorc şi mă uit la fundul meu: e un adevărat miracol!

Trusa de machiaj a acestei femei e mai mare decât valiza mea. Găsesc nişte fard de obraz roz, drăguţ, de la Yves Saint Laurent şi îmi aplic un strat de rimel Dior Show. Adaug rujul, marca mea, mov strălucitor. Bun. Cred că e de ajuns. Mă uit în oglindă, nesigură pe tocurile cui. Arăt ca altcineva, o femeie mult mai atrăgătoare. O femeie cu bani. Cu gust. Cu clasă. Îndes hainele mele, mânjite de sânge, în valiza mea ponosită, şi acum sunt gata. Sunt în stare de asta. În sfârşit, sunt în stare să dau ochi cu superbul soţ al soră-mii, zeul sexului, armăsarul: Ambrogio Caruso. Sughiţ.

Închid uşa în spatele potopului.

Sunt izbită de un tsunami de feţe. Unde e Ambrogio? Cercetez mulţimea în căutarea unui model Davidoff, dar e o mare de necunoscuţi care flutură bucăţi de carton cu numele altora: Alessia, Antonio, Ermenegildo. Nu cred că eu sunt vreunul dintre ăştia. Dar poate că au trimis un şofer? Un şofer dislexic? Aş putea fi Elena? Aldo? Alessandro? Pun pariu că sunt Adrian. M-am săturat de porcăria asta.

E acolo un grup de călugăriţe cu voaluri alb cu negru şi crucifixuri la gât. Sunt învăluite într-un halou senin: calm, luminat, fericit, liniştit. Ar fi trebuit să mă fac călugăriţă, dar acum probabil că e prea târziu. Aş fi putut să realizez ceva în viaţă. Aş fi putut să scriu mai multe haikuuri. Să câştig Pulitzerul. Premiul Nobel. Mă las prea uşor distrasă. Prea mulţi bărbaţi. Prea mult dramatism. Ar fi trebuit să mă concentrez asupra poeziei, nu a iubiţilor. În afară de Ambrogio; Ambrogio e altfel. Ambrogio şi Channing Tatum. Oftez.

Haide. Haide. Grăbeşte-te. Stau aici ca o fraieră.

Iată-l. O, Doamne! Cum am putut să-l ratez? Lumea încetează să se mai învârtă. Scena pare să încremenească. Mă concentrez asupra feţei lui frumoase. E atât de mişto. De arătos. Umbrele *dinăuntru*. Bronzul de vedetă. Cămaşa lui e la fel de proaspătă şi albă ca cearşafurile de la hotel. În blugii prea strâmţi are o umflătură captivantă.

Ce *vacă* poate fi Beth!

– Alvina!

Ambrogio face semn, fluturându-şi ochelarii de soare Wayfarer.

– Uau! *Nu te-am recunoscut*. Aici!

Îi fac şi eu cu mâna şi zâmbesc. Ştiu ce vrea să spună; de obicei, arăt cam oribil.

– Ce mai faci? spune el.

Pielea lui e bronzată, uşor nerasă. Are o bărbie minunată. De fapt, totul e minunat. E perfect. Îl vreau. Ar fi trebuit să fie *al meu*. Mă clatin pe tocurile cui, mă răsucesc şi alunec, cât pe ce să cad. Mă prăbuşesc în braţele lui. Mmm, acum îmi amintesc aftershave-ul lui: „Code Black" de la Armani, senzual, exotic. Cu ăsta era dat când ne-am întâlnit prima oară.

– Arăţi minunat! Ai slăbit?

Am mormăit ceva ininteligibil, de genul *blurh*.

– Eşti beată, râde el.

– Beth mi-a spus... şampania...

Uitasem de accentul lui italian; e imposibil de drăguţ. Mă uit în ochii lui căprui şi mă cufund, mă înec, cad în adâncuri: Nutella, Nesquick sau ciocolată caldă topită. Şi dintr-odată sunt din nou la Oxford, în urmă cu toţi acei ani. Prima mea oară... singura noastră oară...

Căcat. Ce-i asta? Logouri Louis Vuitton? Tipa e aici? Mă urmăreşte? Inspir puternic. Ochii mei frenetici aruncă săgeţi prin mulţime. Dar nu e ea. E altcineva. Trebuie să plec de aici. Ar putea să devină stânjenitor. Nu că n-aş putea-o doborî, dacă s-ar ajunge la bătaie. Aş fi clar în stare. Categoric. Poate. Probabil că nu.

Ambrogio îşi pune un braţ în jurul taliei mele şi cu cu celălalt ia unul din bagajele mele; braţul lui e cald. Mă furnică pielea pe tot corpul. Mă las pe umărul lui şi îi inspir mirosul: o aromă orientală, tutun, piele. Deja îl vreau. O să fie dificil. Mă concentrez să merg drept spre maşina. E mai greu decât ar putea părea.

Mulţimea ne face loc să trecem. Toată lumea se holbează, *din nou*. La cine? La mine sau la Ambrogio? Probabil la el. Înţeleg. Nici eu nu-mi pot dezlipi ochii de la el. Luăm liftul spre parter. Întotdeauna am vrut să fac sex în lift. Acum arată şi mai bine? Cum e posibil? Au trecut *doi ani*. Dar aşa sunt bărbaţii; tot mai buni pe măsură ce înaintează în vârstă, ca brânza străină, vinul bun şi George Clooney. E foarte nedrept. Eu arăt ca dracu'. Pun pariu că Beth şi-a făcut deja o liposucţie şi o micşorare a burticii, mărire de buze şi de sâni, totul cu laser. Probabil nici n-o s-o recunosc. O să semene leit cu Megan Fox, o să fie cel puţin 90% din plastic.

Lamborghiniul e parcat pe trotuar, lângă intrarea în aeroport. Ciudat. E foarte, foarte strălucitor şi foarte,

foarte roşu. Are nişte curbe care spun „trage-mi-o" de nici nu-ţi vine să crezi. Studiez logoul pe de capota sclipitoare: un taur auriu pe un scut negru, lucios. E genul de capotă pe care pozează modele fermecătoare în bikini. Mă întreb dacă fata intră în preţul maşinii? Poate că modelul e în portbagaj, încercând să găsească o cale de ieşire? O s-o descoperim mai târziu cu degetele roase, manichiura franţuzească distrusă şi unghiile false căzute. N-am mai fost niciodată atât de aproape de o maşină atât de scumpă, şi ezit înainte de a o atinge. Ambrogio observă asta, râde şi încearcă să-mi explice.

– E o Miura din 1972. Urcă, Alvie, nu muşcă.

Nu, maşina n-o să muşte, dar poate o să muşc eu... O, Doamne! Îi studiez buzele de Marlon Brando: seducătoare, ţuguiate, cărnoase, grase. Aş putea să i le sărut, să le muşc sau să i le sfâşii. Aş fi în stare să comit crimă pentru o giugiuleală, doar să-i simt gustul limbii în timp ce buzele lui moi şi calde se apasă pe ale mele. Ar avea gustul de cacao de pe tiramisu. Ar fi ca briza ce adie peste o gondolă.

Ambrogio aruncă valizele în portbagaj (nu e nici un model fermecător). Deschide larg portiera din dreapta, şi eu mă aşez pe piele. Miroase a lux. E un preludiu pe roţi. Am decis că îmi plac Lamborghiniurile; acum sunt tipul meu preferat de maşină (pe locul doi, la mică distanţă, e Batmobilul, urmat de maşina timpului DeLorean). Pe parbriz e lipită o amendă pentru parcare, şi un poliţist gras se apropie de maşină. Se grăbeşte gâfâind, cu nasturii de la cămaşă întinşi şi meşa de pe chelie fluturând. Smulge amenda şi o rupe, apoi deschide portiera ca să urce Ambrogio. Ciudat!

– Signor Caruso! spune poliţistul cu voce joasă şi gravă. *Mi dispiace! Mi dispiace!*

Ambrogio îl ignoră. *Foarte* ciudat.

– Beth îți transmite scuze, spune Ambrogio. A vrut să vină să te întâmpine la aeroport, dar, după cum vezi, e o mașină de două locuri.

– A, nu, nu-ți face griji, spun eu. E în regulă.

Întorc ochii, în timp ce el îmi susține privirea. Nu roși, Alvina. Nu spune vreo prostie. Nu e o situație *stânjenitoare*. E chinuitor ca dracu', dar presupun că în același timp îmi place. Trebuie să mă liniștesc. Închid ochii și inspir adânc, număr în cap invers de la 300: 300, 299, 298...

Nu funcționează.

Motorul pornește, și eu tremur din tot trupul. Motorul e *puternic*. Scaunul meu vibrează – e mai degrabă plăcut: o caracteristică de design bine gândită? Roțile care patinează țipă ascuțit. Ieșim din aeroport și, înainte să-mi dau seama, aproape că am și ajuns pe autostradă. Ambrogio pune „Nessun Dorma" la volum maxim.

– Pavarotti, strigă el făcând cu ochiul. E minunat că ai putut veni. Beth a fost încântată că poți ajunge atât de repede. Ai mai fost în Sicilia până acum?

Exact, Alvie: conversație. Poți să faci asta. Fii drăguță...

– Ăăă. Nu. Am fost în Milano, evident, la nunta voastră... Pauză. Roșesc. Probabil e mai bine să nu vorbesc despre asta. Iar eu și Beth am fost într-o excursie cu școala la Pompeii...

Parcă am doisprezece ani. Ochii noștri se întâlnesc. El întinde mâna și o strânge pe a mea. *Ce?*

– Frumoasă ojă, spune el zâmbind larg.

Mă uit la oja mea de unghii verde limetă luminoasă. Nu știu dacă îi place, sau face mișto.

– Călătoresc mult, tot timpul, spun eu repede. Weekendul trecut am fost în LA, în weekendul dinainte în New York, în weekendul dinainte de asta în Sydney...

– Ai zburat în Australia pentru un weekend?

– Ăă... da? spun eu.

Ce nu-i în regulă cu asta? O aud în minte pe Beth cum *bombăne* în legătură cu carbonul.

– Mişto, râde Ambrogio. În fine, amândoi suntem încântaţi că ai putut veni.

Pierd abilitatea de a vorbi.

Mă las pe spate pe piele, mă afund în scaunul meu. Să-l văd iar pe Ambrogio... e prea mult. Să-l văd *singur*...

Peisajul sicilian se întinde în faţa noastră, cu nişte curbe care rivalizează cu cele ale Sophiei Loren. Zburăm prin ea cu 180 de kilometri la oră. Ambrogio calcă acceleraţia. Motorul toarce. Am impresia că Ambrogio se dă în spectacol pentru mine, şi îmi place asta. Colţurile gurii mele zvâcnesc într-un zâmbet. Mă prind de marginile scaunului cu ghearele, ca o pisică. Viile se amestecă una după alta prin parbriz. Livezile de măslini se contopesc într-una singură. Mai repede, mai repede, iubire. Să dispărem la orizont, fără să mai privim în urmă. Aş vrea să mă pierd în acest peisaj splendid, doar eu şi Ambrogio. Aş vrea ca insula asta să ne înghită cu totul.

Ieşim de pe autostradă după un semn pe care scrie „Taormina".

–Aproape am ajuns.

Ambrogio zâmbeşte larg, trecându-şi degetele prin părul bun de reclamă la şampon.

Urcăm pe un drum abrupt; Ambrogio nu încetineşte. Mai repede, mai repede, nu mai opri niciodată.

Aş vrea să nu se oprească din condus. Îmi doresc ca această clipă să nu se mai sfârşească niciodată.

– Vila e în vârful dealului.

Suntem înconjuraţi de hectare de livezi de lămâi; parc-aş fi într-un tablou în ulei: galben, portocaliu şi verde. Au un farmec copleşitor: picant, delicios. Lămâile sunt de mărimea unor pepeni. Trecem printre pomi spre vârful dealului. Îmi imaginez cum Ambrogio trage maşina sub o boltă de verdeaţă (întotdeauna am vrut să fac sex într-o maşină), numai că de data asta ar însemna ceva. De data asta ar conta. De data asta nu m-ar părăsi pentru sora mea geamănă.

Dar Ambrogio nu trage pe dreapta.

Intră pe alee – porţile electrice se deschid ca prin minune – şi opreşte motorul.

– Am ajuns!

6

Taormina, Sicilia

Doamne sfinte; *aici* stă soră-mea?

În ochi îmi apar simbolurile dolarilor. Vila e ridicolă. Casa asta trebuie să coste o avere.

– Asta e *a ta*?

– Am moştenit-o de la părinţi.

A, da. Îmi amintesc că mi-a spus Beth. Au murit. Sărmanul Ambrogio. El avea doar treisprezece ani. La treisprezece ani era milionar. De fapt, e *extraordinar*. Probabil că nu l-a deranjat. Şi, din fericire pentru el, e singur la părinţi, n-are nici o soră mai mare, înfumurată, cu care să împartă banii.

– *Benvenuto!* spune el.

Ambrogio îmi deschide portiera şi mă ia de mână. Scaunele sunt aşa de jos, că am nevoie de ajutor, mai ales cu astfel de tocuri. Cum pot femeile să meargă pe chestiile astea? Mă trage în sus, iar eu mă aşez pe maşină, duc mâna la ochi şi clipesc în soare.

– Uau!

Arată ca un decor pentru o revistă de modă de lux: *Vogue*, *Elle* sau *Vanity Fair*. Mă aştept s-o văd pe Gisele Bündchen întinsă pe un şezlong: bikini aurii lamé, *daiquiri*, bronz. Unde sunt camerele de filmat? Becurile care se aprind? Fotografii care ţăcănesc? Îmi

amintesc de lumile fanteziste îndepărtate din *Condé Nast Traveller* şi *The Sunday Times Traveller*, de toate acele proprietăţi de vis din *Un loc sub soare*; numai că, evident, eu sunt aici, deci sigur e ceva real.

Pe acri întregi de grădină se întind clădiri roz străvechi, cu acoperişuri de teracotă: pajişti îngrijite, straturi de flori impecabile. Florile sunt atât de splendide încât cântă: muşcate roşii, fucsii mov, toate nuanţele de albastru, plumeria, bougainvillea, iasomie. E un paradis, Edenul; trandafiri şi flori de cactuşi, violete şi camelii. Palmieri impunători se unduiesc în adierea brizei, cu frunze verzi care explodează ca nişte artificii.

Apoi văd piscina: răcoroasă, adâncă, seducătoare. Plăci de piatră vulcanică încadrează albastrul opal. Apa precum cerneala scânteiază în soarele sicilian puternic; particule de lumină mă orbesc, în timp ce mă uit la ea. În oglinda ei se reflectă palmieri şi trandafiri: un tablou de Hockney, o oază. Piscina e înconjurată de şezlonguri cu pânză crem şi umbrele, tăcute şi aranjate îngrijit pe pavajul cu forme neregulate. Apa pare calmă şi mult prea ispititoare – abia mă abţin să nu sar în ea. Aş vrea să împroşc în jurul meu ca o fată sexy dintr-un videoclip pop, să mă prefac că sunt o adolescentă în vacanţa de primăvară.

Mă întorc şi mă holbez la casă. Vila nici măcar nu pare reală, aduce cu un instantaneu dintr-un film din epoca de aur a Hollywoodului, ceva romantic de Federico Fellini, sau decorul din *Vacanţă la Roma*. Mă uit în jur după Audrey Hepburn şi Gregory Peck. Pereţii sfărâmicioşi sunt acoperiţi de iederă, cu frunze de smarald care strălucesc aproape prea verzi. Lângă uşă e un semn pe care scrie: *La Perla Nera*. Întrezăresc marmură printr-o fereastră deschisă, perdelele se umflă în bătaia brizei ca nişte nori ancoraţi.

Nu știu de cât timp stau aici și mă holbez.

Mi se pare că visez.

Cineva mă strigă pe nume.

– Alvina?

Mă văd (pe mine într-o zi bună) alergând spre mine, cu brațele desfăcute; mi se strânge stomacul. Trebuie să fie Beth. E straniu, doi ani e o perioadă lungă. Am uitat cum e să fii jumătatea unui întreg... o dublură... o copie la indigo... un venetic în propria viață, fir-ar al dracu'.

– Alvie! Ai ajuns! O, Doamne! Ești aici! Sora mea geamănă sare pe mine și mă îmbrățișează violent. Nu-mi vine să cred! Ai venit!

– Mersi pentru zbor, spun eu. Nu trebuia.

Mă chinui să inspir printre brațele și exuberanța ei. Beth are un miros dulceag, de parcă ai inhala vată de zahăr. Mă sărută pe obraji și apoi îmi dă drumul. În sfârșit.

– Ce? Nu vorbi prostii. Nu-mi vine să cred că într-adevăr ești aici. Vino, hai să-ți arăt împrejurimile.

Beth mă ia de mână, și eu o urmez. Mă duce spre răcoarea unui lămâi minunat, pălăvrăgind cu voioșie tot drumul, ca o pasăre cântătoare.

– Arăți extraordinar. Simte-te ca acasă. Abia aștept să-l cunoști pe Ernesto; acum doarme, dar când se trezește, al tău e. Cum ai călătorit?

De ce se bucură atât că mă vede? Extrem de voioasă. Agitată. Aproape *nervoasă*. Sunt pe punctul de a-i răspunde, când un nor singuratic acoperă soarele. Dintr-odată, grădina e mai răcoroasă și mai întunecoasă. Un bărbat îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, cu ochelari de soare negri și pălărie negru cu gri, plutește ca un liliac dinspre vilă spre o mașină parcată pe pietriș. Deschide portiera unei dubițe negre

şi strălucitoare şi se suie în ea. O briză uşoară mi se prelinge pe gât în jos, pe şira spinării. Mă înfior.

– Cine-i *ăla?*

– Nimeni.

Mda, vezi să nu.

Mă uit la maşina care scrâşneşte pe pietriş şi coboară încet aleea lungă, şerpuitoare. Porţile electrice se deschid silenţios. Dubiţa coteşte şi dispare.

– Hai înăuntru, spune Beth, continuând apoi să vorbească.

Oare vorbeşte chiar mai mult decât de obicei? Sau nu mai sunt eu obişnuită cu pălăvrăgeala ei neîncetată? Ambrogio scoate valizele din portbagaj şi vine imediat în urma noastră. Nu prea ascult; tot ce pot să fac e să mă holbez. Sunt asaltată de tot ce mă înconjoară; toate celelalte simţuri ale mele, cu excepţia văzului, se diminuează. Trupul lui Elizabeth. Faţa lui Elizabeth. Părul lui Elizabeth. Ochii mei se opresc asupra umărului bronzat al surorii mele gemene. Are o piele luminoasă, cu irizaţii. Mă uit în ochii ei; verzui, vii. Părul bătut de soare e blond şuviţat. Arată extraordinar. Cred că nici măcar nu şi-a făcut vreo operaţie estetică. Totul pare foarte real. Poate e din cauza genelor bune? Nu, nu e posibil. Trebuie să fie vorba de bani. Banii categoric ajută. Practic, pare să aibă jumătate din vârsta mea.

Eu sunt Narcis, care se uită la Beth. Mă îndrăgostesc. Mă îmbolnăvesc de invidie.

O urmez printr-o pergolă cu trandafiri căţărători roz şi mozaic, şi covoare marocane pe jos. Înăuntru, vila e luminoasă şi spaţioasă: un hol maiestuos, parfum de magnolie. N-am fost niciodată la Ritz, dar cred că exact aşa trebuie să arate. Totul pare făcut din marmură albă; fire argintii scânteiază ca praful de diamant în razele de lumină. Toate şezlongurile şi fotoliile sunt

tapisate cu crem şi auriu. Pe pereţi sunt atârnate tapiţerii şi portrete de doamne: aristocrate renascentiste, în rochii somptuoase de mătase, cu mărgele în păr şi bijuterii scânteietoare, smaralde, diamante şi perle lucioase. O urmez pe Beth pe lângă oglinzile poleite; feţele noastre se reflectă la infinit.

Obiecte originale de secol şaisprezece...

Beth a avut dreptate, deja îmi place la nebunie aici. Vreau să spun, cui nu i-ar plăcea? Nu mai vreau să plec niciodată.

Urcăm nişte scări de marmură; mă opresc ca să admir un tablou de pe perete. E un portret al unui băiat, cu piele albă şi luminoasă pe un fundal întunecat. Negru pe alb. Alb pe negru. Băiatul doarme, liniştit, suav, angelic. E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în toată viaţa mea. Beth observă că mă uit.

– Ah, îţi place? spune ea, zâmbind.

Sunt pe punctul de a-i răspunde, dar ea deja s-a întors şi a ţâşnit în sus.

Mă uit la picioarele ei care dispar pe scări în sus: sandale înalte şi sclipitoare, cu barete aurii în jurul gleznei. Aceleaşi pe care le-am văzut în vitrină la Prada, şi al doilea cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în toată viaţa mea. Cred că o să arunc pantofii ăia vechi Reebok. Ce nevoie mai am de ei? Ca şi când aş face vreun sport.

– Asta e camera ta, spune Beth, radiind.

Deschide uşile duble şi mă conduce într-o cameră de oaspeţi inundată de soare; e la primul etaj, cu vedere spre piscină. E imensă şi somptuoasă: tavanul e de două ori mai înalt decât cel al fostei mele camere din Archway. Patul e enorm; e loc pentru cel puţin trei oameni acolo (aş vrea eu să am atâta noroc...). Pe perete e un tablou cu crucificarea, numai culori

primare şi un cer albastru şi însorit. Iisus pare radios - în Taromina toată lumea e fericită. Există un balcon à la Julieta, cu balustradă din fier forjat şi un paravan vechi într-un colţ al camerei. Îmi trec degetele peste tuşele japoneze: e o imagine stilizată a unei păsări în zbor. Pe o măsuţă de toaletă e un buchet de flori; mirosul lor dulceag umple camera.

Îmi ţin respiraţia; e prea mult. Nu poate fi adevărat: e un vis minunat. Peste o clipă, Beth o să mă ciupească, şi eu o să mă trezesc. O să fiu iar în Archway, înconjurată de nespălaţi, căutând un paşaport pe care nu-l mai găsesc niciodată. Mă frec la ochi şi clipesc.

-Ţi-am cumpărat nişte lucruri, în caz că ai nevoie, spune Beth. M-am gândit eu că poate vii cu bagaj puţin. Flutură genele voluminoase Benefit şi îşi muşcă buza strălucitoare de jos. Sper că nu te superi...

Eu salivez. Lângă perete, stau înşirate şase-şapte pungi supradimensionate. Pe fiecare parte a lor străluceşte „PRADA" scris cu alb şi sunt legate cu funde drăguţe din panglică neagră. Beth a dat iama prin magazine. Toate astea sunt pentru *mine*? Deci, de asta voia să ştie ce mărime port. Uau!

- Ah, nu trebuia, spun eu.

Oare ăsta e răspunsul potrivit?

- Doar câteva chestii de strictă necesitate... costume de baie, saronguri, pălării de soare, fuste. Să-mi spui dacă mai ai nevoie şi de altceva.

Golesc pungile pe pat: rochii şi neglijeuri cu eticheta încă pe ele. O fustă de vară cu imprimeu floral. Un mic cardigan croşetat. Numai bikiniul costă şase sute de lire. De obicei, eu cumpăr de la TK Maxx! Îmi trec degetele peste ţesăturile scumpe, le pipăi, le mângâi...

- Mă bucur atât de mult să te văd, spune ea.

Mă opresc şi ridic privirea. Nu ştiu dacă o cred. Nimeni nu s-a bucurat niciodată atât de mult să mă vadă, în afară de câinele bătrân al bunicii, şi asta din cauză că-i plăcea să-mi călărească piciorul: „Fenton! Fenton! Dă-te jos de pe Alvina!"

– Deci, nu eşti supărată din cauza...

– Nunţii? întreabă ea.

Eu întorc privirea. Aveam de gând să spun din cauza Oxfordului.

– Din cauza nunţii?

Beth mă îmbrăţişează, *din nou*.

– Ştii, am uitat toată povestea aia.

– Bine, spun eu.

Părul ei miroase extraordinar, ca o pajişte plină de flori. Poate că m-a iertat cu adevărat. Poate că mă iubeşte, la urma urmei?

Cântecul unui cuc ajunge înăuntru ca o briză, prin fereastra deschisă.

Cred că o să mă simt ca acasă aici, Beth. Cred că da.

– Ce fel de ceai preferi? Earl Grey? Ceylon? Rooibos? Darjeeling? Acum, am un oolong minunat, frunze, din Tibet?

– Ăăă, spun eu.

Nu pot să cer ceai normal sau PG Tips.

– Fac nişte oolong.

– Minunat.

Mă uit la Beth cum dispare în bucătărie. Părul îi foşneşte în urma ei, o coamă blondă, strălucitoare. Arată ca o păpuşă Barbie. Brigitte Bardot. Arată ca o versiune nouă şi îmbunătăţită a mea: Alvina Knightly 2.0. Nu e o senzaţie plăcută. Mă aşez pe marginea fotoliului crem-alb şi încerc să nu ating nici un lucru, ca să

nu-l murdăresc; mă ţin la distanţă de măsuţa de cafea cu blat din sticlă, ca nu cumva să se spargă. Simt o strângere în piept, ca şi cum cineva m-ar fi înfăşurat în bandă scotch; nu-mi pot mişca cutia toracică înăuntru sau în afară. Îmi înfig unghiile în părţile cărnoase ale palmelor şi aştept să se întoarcă Beth. Transpir. Mă gândesc ce vrea să mă întrebe. Mă întreb de ce sunt aici...

Camera e acoperită de un covor crem cu flori brodate pe margini, o revărsare de verde şi alb. Cred că sunt crini. Îmi amintesc de covorul nostru străvechi din Archway, cu diverse *chestii* care vieţuiau în el. Nu-mi amintesc să-l fi aspirat vreodată cineva. De fapt, nici nu cred că aveam aspirator. Îmi sucesc degetele de la picioare în ţesătura adâncă şi moale a covorului. E absolut imaculat. Probabil că Beth are servitori.

Pe măsuţă e o fotografie cu Beth şi Ambrogio; rama de argint străluceşte de parcă tocmai a fost lustruită. Seamănă cu Brangelina sau alt cuplu de aur de la Hollywood. Dinţi albiţi, zâmbete prea largi: nu par reali. E acolo şi o vază de porţelan albastru cu galben, pictată manual, cu lămâi şi plumeria. Şemineul e atât de curat, încât mă îndoiesc că a fost folosit vreodată.

– Gata, spune Beth strecurându-se pe uşă şi făcându-mă să tresar.

Duce o tavă de argint pe care o aşază pe măsuţă. Ia două ceainice mici, două ceşti delicate de porţelan şi două farfurioare asortate cu flori şi le plasează simetric pe masă, în faţa mea. Toarnă ceai din ceainicele individuale în ceştile individuale, graţioasă ca o gheişă. Ceaiul se prelinge şi clipoceşte frumos în timp ce ea umple ceştile. Un adevărat ceremonial.

– Culoarea asta îţi convine, Alvie? întreabă ea. Nu e prea slab?

– Nu, e bun, spun eu.

– Nu e prea tare?

– Nu.

Beth pune jos ceainicul. Asta e. Orice ar vrea de la mine, acum urmează...

– Vrei niște zahăr? Am și alb, și brun. Nu-ți face griji, e fair trade.

Mă arătam cumva îngrijorată?

– Nu, mulțumesc, îi spun.

– Sau să-ți aduc niște îndulcitor? Am niște stevia în bucătărie.

Ce dracu' e stevia? Sună ca o boală cu transmitere sexuală.

– Nu, mersi, îi spun.

– Nu e nici un deranj.

– Nu vreau.

Mă uit după lapte.

– Îmi dai niște lapte?

– A, în oolong nu se pune lapte.

– Ah.

Bineînțeles că nu. Ce prostie din partea mea.

– Deci, încep eu, voiai să mă rogi ceva?

Dar apoi atenția mea e abătută. Deturnată, mai exact. Beth ia capacul de pe un suport pentru prăjituri, ridică acea cupolă strălucitoare și lasă să se vadă minunea duce de dedesubt. E o prăjitură cu o cremă galben-pastel și un model frumos încolăcit din semințe de pin. Semințele de pin par prăjite, aurii, delicioase... crema pare pufoasă și aerată.

Beth mă vede că salivez.

– Torta della Nona. E preferata mea. O să-ți placă la nebunie.

Îmi taie o felie generoasă de prăjitură și mi-o întinde pe o farfurie gingașă, împreună cu un șervet împăturit și o furculiță micuță din argint: aromă de lămâi și

zahăr. Farfuria e pictată cu flori și boboci de trandafiri. Furculița pare foarte veche.

– Tu nu mănânci? întreb eu, nevenindu-mi să cred că mi-a pus doar mie.

– A, nu, spune ea. Eu sunt la dietă: fără gluten, fără lactate și fără zahăr.

Ce dracu' mănâncă atunci? Aer? Iau furculița și o înfig în prăjitură.

– Mmm, spun eu.

Beth zâmbește.

– Ți-am spus.

Mă urmărește cum mestec.

Iau încă o dată cu furculița, apoi încă o dată și încă o dată. O, Doamne! Nu mă satur. E posibil să ai un orgasm al papilelor gustative? Cred că tocmai am avut unul.

– Pot să mai mănânc o felie? întreb eu.

Mă șterg la gură cu dosul palmei și îmi ling buzele. A fost bună. Foarte bună.

Expresia lui Beth se schimbă. Fața i se prăbușește. Buza de jos începe să i se răsfrângă...

Mă opresc din mestecat, cu gura plină de prăjitură. O, nu, ce-am făcut?

– Alvie, faci firimituri pe covor.

7

– Alvie? Alvie? Eşti bine?

Probabil am aţipit sau am căzut pe gânduri. Suntem în camera copilului, plină de vaporaşe şi locomotive, înconjuraţi de jucării şi accesorii pentru copii: o masă pentru schimbat hainele, un pătuţ, un suport pentru pantofi cu perechi asemănătoare de botoşei albaştri, mici şi noi. E un şir de cărţi cartonate, *Bebeluşul de la A la Z*. Mă simt ca un gigant într-o căsuţă pentru păpuşi victoriană: nu e locul meu aici.

– Te simţi bine? întreabă Beth, atingându-mă pe braţ.

Mă trag la o parte.

– Da.

Nu. Nu mă simt bine. Ce vrea Beth? Ce se întâmplă? Nu m-a invitat aici ca să ne jucăm de-a mămicile şi bebeluşii. N-am venit aici pentru o petrecere în pijama.

Ernie zâmbeşte larg şi stupid, umflând o bulă mică de salivă în colţul gurii.

– Ga, ga, ga, spune el, ridicând privirea.

Studiez faţa nepotului meu.

– Mă simt foarte bine. Doar că...

Doar că ce, Alvina? *Că seamănă cu tine?* Mă uit atent la trăsăturile feţei lui micuţe: ăia sunt ochii mei. Ăla e nasul meu, gura mea şi bărbia mea. Le-aş recunoaşte oriunde. Seamănă cu mine când eram mică. Ar putea să fie fiul meu.

Din măruntaie mi se revarsă durere ca dintr-o rană proaspăt deschisă şi îmi amintesc: mirosul înţepător de dezinfectant de la clinică, duhoarea înălbitorului, privirea goală a tavanului, perdelele sufocante, pereţii prea albi, o vază goală de pe noptieră, sunetul ţipetelor celorlalţi, acele strălucitoare, bolurile din carton pentru vomat şi durerea intensă care mă scotea din minţi, fără să am nimic de arătat în afară de urmele de muşcături de pe mâini şi de

sânge,

sânge,

sânge.

Au trecut opt ani.

A fost doar vina ei.

– E... e atât de frumos, spun eu în sfârşit, surprinzându-mă până şi pe mine.

Dar chiar aşa e; Ernie e angelic. Beth zâmbeşte; ştie.

– Mulţumesc, spune ea cu mândrie.

Îşi trece degetele prin părul lui auriu şi depune un sărut pe creştetul lui de heruvim. Ernesto e minunat, ca unul dintre acele modele bebeluşi din reclamele de la metrou, ca băiatul adormit din tabloul din hol. Ochi mari şi albaştri, precum stropii oceanului. Zâmbeşte la mine, cu genul de optimism naiv pe care doar copiii pot să-l aibă. Obrajii lui sunt rotunzi şi rozalii ca nişte bezele: e un bebeluş de jeleu în mărime naturală. Însiropat. Dulce. Nu i-am spus niciodată lui Beth despre sarcina mea. Nu ştie că am făcut avort. Dar neştiinţa nu e o scuză.

– Vrei să-l ţii în braţe?

– Ce? Nu!

Mă cuprinde panica.

– Ernie, vrei să te alinte mătuşa Alvina? îl întreabă Beth, luându-l în braţe şi întinzându-l spre mine.

– Nu, e în regulă, eu nu prea am ţinut...

– Nu vorbi prostii, o să te descurci foarte bine. Îi place de tine. Îmi dau seama. Beth râde. Vrei să-i dai biberonul?

Ernie stă la mine în poală; deşi dolofan, e atât de uşor. Îl ţin bine, cu trupul ţeapăn, îngrozită că o să-l scap pe jos, o să-l frâng sau mai rău. El ridică privirea spre mine, gâgâind şi gângurind.

– Ma, ma, ma.

Pare să fie în regulă.

Îl ascult cum respiră, trăgând aerul în piept şi dându-l afară uşor, ca o pisică, şi îi adulmec părul cu miros de şampon. Îmi înghit lacrimile. E atât de nedrept. Ar fi trebuit să fie copilul *meu*. N-aş vrea să-i mai dau drumul niciodată.

– Mama, zice el, întinzând mâna spre Beth.

– Aah, spune Beth. O vrea pe mămica lui.

–Ţine-l tu, îi spun, dându-i-l înapoi. E al tău, ţine-l tu.

Beth se încruntă.

Obrajii mei se congestionează. E mult prea cald. A dat cineva drumul la căldură?

– Ma, ma, ma.

E doar vina ei, şi eu n-o s-o iert niciodată.

– Ma, ma, ma, ma, ma.

– Dar ce s-a întâmplat cu slujba ta? spune ea.

Îmi întinde foarfeca pentru a tăia etichetele de la noii mei bikini. E un set tip *bandeau* roşu cu negru de la Prada, cu pietre preţioase scânteietoare în faţă. Foarfeca e frumoasă şi ascuţită.

– A, povestea aia...? Tai. Eram atât de bună, că un concurent a aflat de mine. Tai. Am fost recrutată. Tai. Îţi vine să crezi?

– Nu se poate! spune ea. Nu știam că se recrutează și poeți.

– Mult mai mulți bani. Mașină de la firmă.

Arunc foarfeca pe pat.

– Îhî? Și cine era?

– Cine? spun eu.

Deschei fermoarul rochiei mele și o dau jos: am dungi roșii, acolo unde cusăturile mi-au intrat în piele.

– Concurentul?

– Ăăă... Îmi scot sutienul. *Esquire?* Revista. Aveau nevoie de un poet-șef.

Beth ridică privirea spre mine și o lasă în jos. Nu cred că a înghițit minciuna.

– Deci, ai fost concediată, atunci?

– Concediată? Nu.

Se uită la mine cum îmi scot chiloții, studiază dunga albă lăsată de aceștia. Mă întorc.

– Și noua ta locuință din Londra? Cum merge cu colegii de apartament?

Îmi las hainele grămadă pe podea, dar Beth pare îngrozită, cu buzele strânse într-o replică acuzatoare, așa că le împăturesc frumos și le pun pe toate la picioarele patului.

– Graham și Pam? spun eu. A... sunt minunați, știi. Mai degrabă o familie decât prieteni. Ne-am înțeles perfect, încă de la început.

Bag picioarele în bikini și îi trag până la mijlocul coapselor. Se aude un pârâit. Protecția de plastic e încă prinsă pe interior. Dau jos chilotul și o scot.

– Așa... deci atunci îi urăști? spune Beth cu un zâmbet afectat.

Cum reușește să facă asta? E ca și cum mi-ar citi gândurile, fir-ar al dracu'. Mă uit la foarfecă. Mânere rotunde și negre. Lame lungi și argintii. Sclipesc.

Strălucesc. Scânteiază în lumina orbitoare a soarelui. Mă strigă pe nume.

– Tipii sunt... *în regulă*, spun eu.

Îmi potrivesc bikiniul, marginile mi se înfig în carne ca o aţă de tăiat brânza. Beth nu trebuie să ştie că m-au dat afară din apartament.

Beth poartă un bikini cu aţă minuscul, cu dungi Missoni roz şi bej. Îmi ascund noul bikini sub un sarong şi o pălărie de paie moale Louis Vuitton. Cum e posibil ca eu şi Beth să purtăm aceeaşi mărime, dar eu să arăt grasă?

Stăm întinse lângă piscină, absorbind razele de soare; eu mă topesc pe şezlong ca o îngheţată de vanilie. Soarele e ucigător: pielea începe deja să mi se ardă, deşi în casă m-am dat cu factor 50 din abundenţă. Genunchii mei au căpătat o nuanţă de roşu îngrijorătoare. Mă uit la sora mea cum îşi ia iPhone-ul şi tastează pinul: 1996. Păi, asta e uşor de ţinut minte; e anul în care Spice Girls au scos „Wannabe". Scrie cuiva un mesaj cu multe săruturi.

O femeie apare în curtea interioară cu o tavă cu votcă şi limonade reci. E votca Absolut pe care am cumpărat-o pentru Beth. Slavă Domnului, eram deja disperată. De mai bine de o oră, Beth nu s-a oprit din vorbit. Nu mai suport. Femeia are ochi întunecaţi, păr negru şi cârlionţat şi piele cafenie aspră.

– *Mamma mia!* spune ea. Dar sunt două Elisabetta!

Îşi împreunează palmele, atingându-şi buzele cu vârfurile degetelor.

Ah, începem: distracţia gratis, circul, numărul cu gemenele. Rutina arătatului cu degetul şi a holbatului, fir-ar al dracu'. Ar trebui să-i taxăm la minut. Am fi amândouă milionare (nu doar Beth).

Beth râde, cu râsul ei relaxat.

– *Non ci credo*; arătați amândouă la fel! spune doamna.

N-aș crede. Probabil e mai naivă. În Italia nu există gemeni?

– Alvie, ea e Emilia, extraordinara noastră bonă și menajeră. Emilia, ea e sora mea, Alvina.

– *Piacere*, spune femeia, măsurându-mă din cap până-n picioare.

Mă foiesc pe șezlong. Mă ascund sub pălărie.

– Bună, spun eu.

Sora mea are sclavi? Bineînțeles că are. Și eu aș avea trei, dacă mi-aș permite: unul să-mi gătească, unul să-mi facă curat și unul să-mi facă vânt în grădină cu o frunză enormă – la dracu', e cald.

– Și ea *stă* aici? o întreb după ce Emilia a plecat.

– Dumnezeule, nu. Stă în căsuța roz de după colț. Cea cu ghivece atârnate lângă ușă. Lucrează aici doar între șapte dimineața și nouă seara, șase zile pe săptămână.

– A. Doar atât?

Cum Dumnezeu face față Beth?

– M-am gândit să iau pe cineva care să stea aici și să mă ajute noaptea, știi, cu toate chestiile pentru copil, dar Ernie doarme atât de bine, că nu e nevoie.

– Hmm.

Toate chestiile pentru copil... Doamne, cât de leneșă e. Și-a subcontractat până și funcția de mamă. Adică, să fim serioși. Cât de greu poate fi? Octomoma[1] are *opt* copii, Beth are doar *unu*. Nu e ca și cum ar avea altceva de făcut, ca de pildă să lucreze. Nu, munca la

[1] Natalie Suleman, cunoscută drept „Octomom" în presa occidentală, după ce a născut octupleți vii, în 2009 (n.tr.)

întreținerea bronzului nu se pune. Și vă rog, nu-mi spuneți că lucrează la un nou roman. Nu mă simt în stare să întreb.

Îmi sorb limonada: rece, înviorătoare și acrișoară, cu un adaos generos de votcă. Deja mă gândesc la al doilea pahar. Emilia prepară un cocktail cu votcă excelent, trebuie să recunosc asta.

– Vorbești în engleză cu ea? o întreb. Cu Emilia?

– Da, spune Beth.

– N-ai învățat italiană?

Beth îmi aruncă o privire.

– Nu, ce rost ar avea?

Cum spuneam: *leneșă*.

–Toată lumea vorbește engleză. Și oricum... nu vreau să rămân aici pentru totdeauna...

Se oprește, ca și cum ar fi destăinuit prea mult.

– Serios? De ce nu? Ce nu e în regulă aici?

Mie mi se pare perfect în regulă. Mă uit la lumina soarelui care se reflectă de pe luciul piscinei, în mii de diamante scânteietoare.

– A, nimic. Bănuiesc că... nu m-a atras limba asta. Prefer germana.

Închide ochii și se întinde pe șezlong. Sfârșitul discuției. Parcă îi văd pe ea și pe Ambrogio că se mută în curând în München.

E prima oară când Beth se oprește din vorbit de când am ajuns eu aici. Alcoolul din sistemul meu circulator și căldura care îmi mângâie spatele mă îndeamnă la somn, când de undeva din stânga grădinii se aude un zumzăit ascuțit. Deschid cu greu pleoapele. Beth e deja în capul oaselor, pregătită să investigheze. Sare de pe șezlong, ca o gazelă sau veveriță zburătoare, și aleargă spre zgomot. Mă ridic în picioare și mă târăsc după ea pe pajiște, înfășurată în sarong.

Un bărbat cu o drujbă taie un copac. Frumuşică drujba.

– Hei, ce faci aici? strigă Beth.

E evident că tipul nu e grădinarul. Continuă să taie până când copacul se prăbuşeşte. Era un lămâi. Acum, e lemn de foc. Miros de benzină arsă şi frunze de lămâi. Bărbatul îşi scoate ochelarii de plexiglas, lăsând să se vadă nişte ochi de un albastru rece, ca un gheţar, à la Daniel Craig. Opreşte drujba şi scoate ţigara din gură. E gol de la talie în sus, înalt, lat în umeri şi scăldat în sudoare. După umflătura din pantalonii scurţi, estimez o lungime de douăzeci de centimetri. Cu siguranţă groasă. Pare că lucrează la sală. Îmi aminteşte de Channing Tatum. (La naiba, ar fi trebuit să aduc posterul cu mine. Ştiam eu că e ceva...) La mijlocul bărbiei are o gropiţă care spune „sărută-mă", de o asemenea perfecţiune că pare stilizată pe computer. Părul blond-închis e mai degrabă neîngrijit decât răvăşit, tras de pe frunte cu o cordeluţă – poate puţin cam de fete. Dar, cumva, reuşeşte să-i iasă, ca lui Leonardo de Caprio şi fotbaliştilor din Premier League.

Cine ar fi crezut că Beth ţine în fundul grădinii un tăietor de lemne sexy? Pentru aşa ceva merită să te trezeşti.

– I-am spus soţului dumitale că trebuie să dispară. Era încă aici. Acum nu mai e.

Vorbeşte cu accent italian pronunţat. E evident că e localnic. Un localnic căruia nu-i plăcea acel copac.

– Salvatore, nu poţi să tai pur şi simplu copacii altora, spune Beth.

– Ba pot. Asta am făcut.

Nu încape îndoială.

– Ambrogio o să se enerveze.

Salvatoare trage un fum. Nu pare să-i pese.

– I-am spus, copacul îmi ia lumina. Am nevoie de lumină pentru sculpturile mele. Ori dispare el, ori dispare copacul. Ar trebui să fie fericit că a dispărut copacul.

Salvatore zâmbeşte; e drăguţ, are o nonşalanţă de vedetă rock relaxată. Păr pe piept. Ceas scump. Probabil e un artist de succes, dacă îşi permite un Patek Philippe. Îşi şterge transpiraţia de pe frunte cu dosul palmei.

Stăm aşa, privind fix copacul. Apoi Salvatore mă vede.

– Sunteţi cumva rude? râde el, arătând spre noi cu chiştocul ţigării.

Ochii noştri se întâlnesc. El îmi susţine privirea; a lui pare deopotrivă vulnerabilă şi cotropitoare. Beth e pe punctul de a-i răspunde, când Ambrogio vine dinspre vilă în fugă. Strigând.

– *Ma che cazzo hai fatto?* ţipă el din cealaltă parte a grădinii, puţin roşu la faţă. Tatăl meu a plantat acel copac! *Merda*, Salvatore, m-am săturat de tine şi de sculpturile tale nenorocite!

Bărbaţii încep un schimb de replici răcnite, într-o italiană plină de patos. Habar n-am ce spun, dar pare dur. Eu şi Beth aşteptăm o vreme în căldura dogoritoare, urmărind spectacolul. Bărbaţii se întrec în gesturi extravagante făcute cu mâna şi în decibeli asurzitori, apropiindu-se tot mai mult până când practic şi-o trag, ţipând unul la altul, cu feţe tot mai congestionate.

– Hai să plecăm de-aici, spune Beth în cele din urmă, dându-şi ochii peste cap. Mă ia de mână şi mă duce spre vilă. Hai să ne îmbrăcăm; vreau să-ţi arăt ceva deosebit.

– Sigur, spun eu.

Nu că m-ar fi *rugat*. Pun pariu că ăsta e... motivul *real* pentru care m-a invitat.

Eu aş fi preferat să urmăresc încăierarea.

8

Înaintăm anevoie prin arşiţă până când ajungem la amfiteatru. Afişe cu primadone anunţă un spectacol de operă; tocmai a fost *Nabucco* de Verdi. Ah, Nabucodonosor, regele nebun al Babilonului; nu el a fost tipul care i-a exilat pe evrei din ţara lor, în *Cartea lui Daniel*? Ştiam eu că n-am fost obligată degeaba să merg la şcoala de duminică, în fiecare săptămână, aproape zece ani de zile: avea să-mi fie de folos cândva. În sfârşit, se văd roadele.

O mulţime de oameni cu şepci de baseball şi rucsacuri se revarsă dintr-un autobuz şi fotografiază privelişte a. Poartă tricouri care nu le vin bine şi ciorapi cu sandale. Se îngrămădesc în jurul intrării, ca un nor de lăcuste. Urăsc turiştii ăştia nenorociţi. Ştiu că, strict vorbind, şi eu sunt turistă, dar tot îi urăsc. În Archway, nu era nici picior de ei; presupun că ăsta era un avantaj.

Beth îl cunoaşte pe paznicul înalt şi blond, cu ochi scânteietori. Pare să aibă vreo douăzeci şi cinci de ani şi e îmbrăcat în uniformă: cămaşă albă scrobită şi pantaloni scurţi kaki. Deloc sexy. Ne conduce pe lângă coadă, făcându-mi cu ochiul şi bucurându-se că vede dublu. Ce pervers!

– Suntem oarecum prieteni, spune Beth. Eu vin aici des... mi se pare o sursă de inspiraţie.

Sursă de inspirație? Fii serioasă. Oare există ceva mai pretențios? Sursă de inspirație pentru ce? Să scrii *chick lit*? Sunt sigură că muza are lucruri mai importante de făcut decât să piardă vremea prin amfiteatre, așteptând să apară soră-mea. Nu e scriitoare, e o soție-trofeu. Dacă Beth mai scrie încă o *comedie romantică* cu o eroină care se îndrăgostește fulgerător și final fericit, eu mă sinucid. Sau poate doar și-o trage cu el? Dar nu. Nu sora mea geamănă. Ăsta pare mai mult stilul meu decât al lui Beth. Nu că eu aș fi *ușuratică*.

Beth mă conduce pe niște scări măcinate în spatele sălii de spectacol. Gâfâi, în timp ce urcăm treptele nesfârșite. Chiar n-am nici un chef; e mult prea cald. Aș mai bea o votcă și limonadă rece ca gheața. Dar când ajung sus și mă întorc ca să văd priveliștea, înțeleg ideea.

– Doamne sfinte!

– Îți place? spune Beth.

Asta e ceea ce oamenii numesc „seducătoarea Mama Natură". O scenă demnă să pună natura în cea mai spectaculoasă lumină. Parcă aud vocea de comentator a lui Michael Palin: ceva despre coloane corintice, Euripide, Sofocle și Eschil.

– Ce munte e ăla? întreb eu, arătând spre o chestie neagră enormă, în formă de munte.

– Nu e munte. E vulcan. Muntele Etna? Mai știi?

– A, da.

Bineînțeles. Cum aș putea uita?

– E adormit? întreb eu.

Îmi forțez ochii ca să examinez vârful: Etna mocnește pe fundalul cerului fără nori.

– Nu, dar nu-ți face griji.

Eu tot o să-mi fac griji. Am văzut ce-au pățit oamenii ăia din Pompei.

– Italienii îi spun Mongibello: „munte frumos", explică Beth.

– Ţi-am spus eu că e munte.

Nu pare foarte *bello*. Mie îmi pare mortal. Mă înfior şi privesc spre mare. Pantele vulcanului care coboară dinspre crater spre mare sunt încadrate de coloane. Şi, da, Mediterana într-adevăr luceşte; bănuiesc că Beth a avut dreptate în privinţa asta. Inspir adânc, gust sarea din aer. *Mamma mia*... e încă şi mai bine decât în reviste. Aş putea să fac o poză fără nici un filtru de culoare şi s-o postez acum pe Instagram. Dar mii de oameni au făcut deja fotografii identice, aşa că n-o să-mi pierd timpul.

Stăm una lângă alta pe piatra caldă, privind spre Grecia antică. Mă întorc spre Beth şi văd pentru prima oară ceva albastru pe braţul ei; e o vânătaie, una mare, de mărimea unui pumn de bărbat. A încercat s-o mascheze cu fond de ten, dar o parte i s-a luat pe rochie.

– Căcat, Beth! spun eu. Ce-i asta?

Îi trag mâneca în sus, ca să mă uit.

– Nimic, spune ea, trăgând-o la loc. Nu contează, las-o baltă.

– Nu e *nimic*. Cum ai căpătat-o?

O privesc în ochi.

– Am căzut de pe scară în grădină, spune ea.

Ei, asta-i o minciună. Beth scutură din cap.

– Alvie, ascultă, trebuie să te întreb ceva. E important. Bine?

Schimbă subiectul. N-aş crede.

– Dă-o naibii, Beth. Ambrogio ţi-a făcut-o?

Nu cred asta, nici pentru o clipă. Ambrogio e prea sexy ca să fie genul care-şi bate nevasta. Mă îndoiesc că bea Stella sau are vreo vestă veche.

– Alvina! Te rog. Ascultă-mă puţin.

Beth n-a negat, dar de ce nu vrea să-mi spună? Vocea ei e din ce în ce mai stridentă.

– O, Doamne, despre ce e vorba? întreb eu în sfârşit.

E mult prea cald pentru conversaţia asta. Visez la o cadă plină cu gheaţă.

O fată japoneză cu tricou Hello Kitty şi un rucsac mai mare decât ea apare din senin şi arată spre iPhone-ul ei.

– Vă rog?

Mă uit la Beth, dar ea nu se mişcă.

– Dacă trebuie, spun eu ridicându-mă.

Fata ridică două degete, făcând semnul victoriei, şi zâmbeşte larg spre obiectiv. E drăguţă. Aşez camera astfel încât capul să-i iasă din cadru. I se văd doar genunchii şi picioarele: tenişi roz înalţi şi ciorapi albi croşetaţi. Fata pleacă, şi eu mă aşez la loc.

– Alvie? spune Beth.

Ah, bun, deci acum începe. Hai s-auzim. Ăsta e adevăratul motiv pentru care mă aflu aici. Nu îi era pur şi simplu *dor* de mine. Nu-i dau un rinichi; nici să nu se gândească. Trebuia să aibă grijă de ai ei. Gura lui Beth e strânsă, afişând o expresie îndârjită. Îi studiez pistruii de pe nas şi mă întreb dacă ai mei sunt exact la fel. Probabil că da, nu că s-ar fi obosit vreodată cineva să verifice...

– Mâine am nevoie să fii eu, doar pentru câteva ore. Vrei?

– *Ce?*

– Mâine după-amiază, după prânz, am nevoie să faci schimb cu mine. N-o să dureze mult. N-o să afle nimeni. Te rog, spune-mi că o să faci asta!

CE MAMA DRACU'?

Deci, de asta m-a invitat aici, părea atât de disperată, mi-a plătit biletul: *Am nevoie de tine. Te implor. Vino...* Soră-mea asta e incredibilă.

– Ca atunci când eram la şcoală, mai ţii minte? spune Beth. Făceam schimb de ore tot timpul şi nu observa nimeni.

– Dar atunci eram mai tinere şi arătam *la fel*. Bineînţeles că oamenii o să observe. Uită-te la tine şi uită-te la mine.

– Alvie, suntem identice. *Identice*. Ai înţeles? Ştiu că *noi* nu credem că arătăm la fel, dar părerea celorlalţi asta e. O să fie uşor. Spui că o să fii plecată după-amiază, că îl duci pe Ernie la o plimbare. Facem schimb de haine, ne coafăm la fel, dar o să plec eu.

Îmi îngustez ochii.

– De ce? Unde o să te duci? Ce o să faci? Care e marele secret?

Soră-mea a plănuit totul...

– Te rog, te rog, nu pune întrebări. Am mare nevoie de asta, Alvie, chiar am. Dacă aş putea să-ţi spun, ţi-aş spune. Tu ai înţelege.

– Păi, atunci, spune-mi şi o să înţeleg!

Cum îndrăzneşte? Ce mucoasă răsfăţată! Se aşteaptă să fiu sclava ei? *Fă asta, Alvie. Fă ailaltă, Alvie*. Îmi încleştez pumnii. Simt cum umerii mi se încordează.

– Nu!

Beth sare în picioare. Am impresia că o să plece, dar ea priveşte spre cer şi ridică vocea.

– O, Doamne, Alvie, te rog! Am nevoie de tine.

Buza de jos începe să-i tremure. Ce dracu', acum o să se pună pe plâns? Parcă suntem iar copii, ne certăm, ne batem pe jucării, Beth îşi impune mereu voinţa. Strâng din dinţi.

– Alvie, te rog, trebuie să faci asta. Ochii ei mari, verzi sunt scăldați în lacrimi. Faci asta pentru mine?

Ah, fir-ar al dracu' ... Dacă fac asta, poate o să îmi dea pace? Dacă fac asta, o să-mi fie datoare. Ar putea fi util. Știe că va trebui să se recompenseze față de mine. Mă întreb ce-o să facă. Jefuiește o bancă? Împușcă pe cineva din mersul mașinii? Poate jefuiește un magazin Prada? Dar nu, nu Beth. Ea e mult prea cuminte. Mult prea manierată. Probabil doar se duce la biblioteca din oraș ca să plătească o amendă pentru întârziere.

Mă uit la picioarele ei.

– Pantofii, îi spun. O fac, dar vreau pantofii.

Imediat ce spun asta, încep să regret. E o idee groaznică; nici nu se pune problema ca trucul ei să-l păcălească pe Ambrogio. O să-și dea seama că sunt eu în maximum două secunde.

– Care pantofi, ăștia?

Beth întinde piciorul și flexează glezna. Ne uităm la sandalele cu tocuri cui sclipitoare, scânteietoare, aurii, din picioarele ei. Arată ca niște globuri disco pe cocaină. Îmi sunt dragi mai mult decât viața însăși.

– Bineînțeles! spune ea, radiind.

Își aruncă brațele în jurul gâtului meu și îmi depune un sărut umed pe obraz.

– Dar facem schimb doar mâine după-amiază, spun eu.

Îmi e datoare. La greu. Mai mult decât doar pantofii. Deși sunt superbi.

– Și puțin seara... câteva ore, doar atât.

Îmi pune mâna pe umăr, cu ochii înlăcrimați.

Apoi zâmbește trist.

– Mulțumesc, Alvie.

Mă iubește din nou.

În timp ce ne întoarcem la vilă, cerul capătă nuanța teracotei. Beth insistă să mergem braț la braț; parcă am fi cele mai bune prietene. Dar noi nu suntem prietene. N-am mai fost prietene după Oxford, după ce eu m-am culcat cu Ambrogio. Eu știu asta, și ea știe asta. Se preface pentru că vrea ceva, ceva ce doar eu pot să-i ofer.

Poate, dacă fac asta, o să mă ierte? Poate, dacă fac asta, suntem chit?

9

Mă aplec peste balconul meu de Julieta, furioasă şi fumând ţigară de la ţigară. E seară, aşa că nu e arşiţă mare, dar tot mă simt ca un homar fiert de viu. Nenorocita de Beth, ce pune la cale? E o nebunie. *Fă asta, Alvie. Fă ailaltă, Alvie...* Nu prea are spirit de echipă. Nu prea joacă corect. Beth era cea căreia îi plăceau netballul şi hocheiul... toate sporturile alea stupide de echipă, cu îmbrăţişări în grup şi bate palma. Eu eram mai mult alergătoare de cursă lungă. Cu cât mai departe, cu atât mai bine. Departe de familia mea. Departe de lume. Nu am fost niciodată cooperantă, dacă nu eram obligată. În echipă, nu poţi fi tu însăţi, şi mie, Alvina Knightly, îmi place să fiu eu însămi.

Beth şi Ambrogio discută în curtea interioară. Nu aud ce vorbesc. El îi şopteşte ceva la ureche, apoi se apleacă şi o sărută pe buze. Ea îi ciufuleşte părul din vârful capului, apoi se duce înapoi în casă. Dumnezeule, sunt un cuplu atât de afectat. Mă bucur enorm că nu sunt căsătorită. Unii soţi rezistă timp de şaizeci de ani. Îţi poţi imagina ceva mai rău de atât? Eu n-am reuşit niciodată să suport un tip mai mult de o noapte.

A fost odată ca niciodată...
Şi au trăit amândoi fericiţi
Până la adânci bătrâneţe: MINCIUNI!!!

Beth crede în basme; pun pariu că se uită la porno pe modul derulare rapidă, ca să vadă dacă se căsătoresc la sfârşit. Eu prefer să mă uit la porno pe derulare inversă, să văd cum sculele absorb sperma ca nişte aspiratoare; e al naibii de amuzant.

Mă uit la Ambrogio cum se plimbă pe pavajul crăpat de la marginea piscinei, strigând la mobil. Gesticulează de parcă persoana de la celălalt capăt l-ar putea vedea. Ah, poate e pe FaceTime? Mă uit la el, fumând ţigară după ţigară şi suflând nori albi în sus, spre cerul crepuscular. Tutunul are gust dulce. Ambrogio se întoarce, mă vede că mă uit şi îmi face cu mâna zâmbind. Inspir brusc şi îi fac şi eu cu mâna. Pe cine vreau eu să păcălesc? Aş da orice să fiu soţia lui. Aş vrea să am un copil cu el. Cui îi pasă dacă e genul care-şi bate nevasta? E *Adonis*.

Mi s-a pus pata pe un bărbat italian (la modul ideal, Ambrogio, dar acum Salvatore trece pe locul doi, foarte aproape. Sunt destul de sigură că Channing are strămoşi italieni. Italieni sau nemţi... sau amerindieni... sau poate galezi?). Cred că e din cauza idiomului. Mi se taie genunchii când aud ceva în italiană. Ascultaţi puţin: *Figlio di puttana* – melodios, nu? Înseamnă „fiu de curvă". *L'anima de li mortacci tua* – minunat! „Acum chiar începi să mă enervezi." *Vaffanculo* – fără îndoială, asemenea poeziei lui Petrarca. Înseamnă „du-te dracu'". Poţi să asculţi o ceartă despre prostituate şi pişat şi să-ţi sune ca un sonet despre iubirea curtenitoare. Nu cred că vreţi să ştiţi ce înseamnă *Ti prego, scopami in culo*... (Am învăţat înjurături italiene uitându-mă la filme porno italiene.)

Strivesc ţigara de balustrada balconului. Cade pe balcon şi o împing cu piciorul peste margine. Mă întorc în camera mea. Mi-e cam rău; căldura asta e bolnavă.

E absolut imposibil să te răcoreşti. Simt cum sângele îmi fierbe, creierul e pe frigare, şi organele interne se prăjesc la foc mic. Să fac un duş? Aleg nişte produse cosmetice Louis Vuitton şi intru în baia din cameră. E o baie din aceea etanşă, cu duş fără cadă de duş: mozaic albastru şi argintiu sclipitor. E cât se poate de diferită de baia din Archway a nespălaţilor, de smocurile de păr din gura de scurgere, perdelele de duş vechi şi mucegăite, cada de culoare avocadoului cu scurgerea înfundată.

Gelul de duş e *Chanel No. 5* şi îmi place la nebunie parfumul de trandafiri şi iasomie, în timp ce apa rece se revarsă asupra mea, limpezindu-mi mintea, mângâindu-mi spatele. Mmm, Ambrogio... ochii lui pătrunzători, maxilarul pătrat. Nu mă pot abţine să nu mă masturbez; revederea lui m-a făcut să mă gândesc la tot felul de chestii indecente. Mai devreme, în Lamborghini, am avut senzaţia că şi lui îi place de mine. Sunt destul de sigură că flirta. Degetele mele ating clitorisul care pulsează, buzele îmi sunt ude şi catifelate, calde şi alunecoase la atingere. Bag două degete adânc înăuntru şi îmi frec clitorisul puternic, cu degetul mare. Simt cum tensiunea creşte, creşte, simt cum căldura se propagă în sus, mai puternică, dar nu. Nu e de ajuns. Nu e corect faţă de Ambrogio.

Deschid uşa şi mă întorc în cameră, cu apa şiroind pe mine. Îl iau pe Dl Dick din geantă (i-am pus baterii noi), apoi alerg înapoi în baie. Îl lipesc în unghi de nouăzeci de grade pe peretele din spatele meu, la nivelul coapsei. De obicei, în minte îmi apare Channing complet gol, dar în seara asta e Ambrogio. E în spatele meu, îmi împresoară talia cu braţele, îşi apasă bicepşii pe sânii mei, îmi masează clitorisul cu degetele lui late, ferm, dar blând, cu mişcări circulare. Spune

ceva sexy în italiană, cum ar fi „capuccino". Mă las pe vibrator, dar Ambrogio e cel care mă izbeşte pe la spate, făcându-mă să mă umezesc şi să mi se înmoaie genunchii. Închid ochii şi plutesc pe valurile nesfârşite ale plăcerii perfecte. E o senzaţie destul de intensă. Apa cade şi stropeşte în jurul meu; cât pe ce să alunec şi să-mi rup gâtul.

Cu cine vorbeşte Beth? Îmi lipesc urechea de uşa ei. Simt cu obrazul lemnul cald şi neted. Vopseaua e albă şi lucioasă.

– Te rog? Te rog? Trebuie s-o faci.

De ce se smiorcăie aşa? Ce se întâmplă?

– Neapărat mâine, spune Beth. Te rog, Salvo? Nu mai e timp.

Are o voce stridentă, nazală, care răsună în camera ei.

Mă sprijin de uşă, dar nu e închisă şi mă împleticesc înăuntru. Beth ridică ochii când mă vede dând buzna, şocată, luată prin surprindere, cu nişte ochi clocotind de furie.

– Te sun eu mai încolo. Închide telefonul. Tu nu ştii să baţi la uşă, Alvina? se răsteşte ea.

– Nu. Scuze. Ăăă... ai cumva nişte deodorant?

Beth îşi dă ochii peste cap şi se repede în baie. Mă uit prin camera ei minunată, mă aşez pe pat. E foarte înalt, spre deosebire de salteaua mea. Asta pare tare, dar elastică la atingere. Cuvertura e brodată cu fluturi.

– Cine era? strig în urma ei. La telefon?

Beth scotoceşte prin baie. Telefonul ei e pe pat, aş putea să mă loghez şi să arunc o privire. Aş putea să mă uit la istoricul apelurilor. Îi ştiu PIN-ul: 1996. Dar n-aş avea timp.

– Nimeni. Nimic. De ce? Trăgeai cu urechea?

Bagă capul, într-o parte, pe uşa de la baie.

– Nu. Eram doar curioasă.

Iau telefonul ei şi apoi îl pun la loc. N-aş avea timp.

– De fapt... era mama. Voiai s-o saluţi?

– Dumnezeule, nu!

– Pot s-o sun iar, strigă Beth din baie.

– Nu, nu e nevoie. E în regulă.

Nu era mama noastră, era cineva pe nume Salvo. Am auzit-o clar. Asta înseamnă *Salvatore*?

Beth iese din baie cu o sticlă de Dove Go Fresh de rodii. O aruncă spre mine. Tare.

– Poftim, spune ea. Fă-ţi de cap.

10

Ei bine, e stânjenitor.

Stăm la o masă de trei persoane în cel mai tare restaurant pe care l-am văzut vreodată. Ăia de acolo, care savurează platoul cu fructe de mare, sunt cumva Kanye West şi P. Diddy? La bar parcă e Drake bând tărie cu Snoop Dogg. Mă uit când la Beth, când la Ambrogio, şi după aia înapoi de la Ambrogio la Beth. Încerc să zâmbesc. Mă simt ca un copil pe care părinţii l-au scos în oraş pentru că bona n-a mai putut să vină. Fie asta, fie cel mai rău interviu pentru angajare din viaţa ta. Un chelner se apropie şi întrerupe tăcerea.

– *Buonasera, signori.* Se înclină către Ambrogio. *Signor Caruso, sei troppo fortunato! Che belle done!* Zâmbeşte larg spre mine, apoi spre Beth. *Gemelle?* întreabă el.

– *Sì, gemelle*, spune Ambrogio cu un zâmbet seducător.

Chelnerul zâmbeşte şi mai larg. Îmi întinde un meniu pe care eu nu-l pot citi. Ambrogio spune ceva în italiană, şi chelnerul râde.

– *Un vodka Martini, per favore*, spune Ambrogio.

– O Virgin Mary, vă rog, spune Beth.

– *Certo, signora*, spune chelnerul.

Se uită spre mine.

– Ce-i aia? îi şoptesc lui Beth.

– E ca Bloody Mary, dar fără votcă.

– Adică doar *suc de roşii?*

Beth încuviinţează din cap.

– Eu vreau un Bloody Mary, spun eu.

Nu pot să cer pur şi simplu votcă. Ar fi ciudat.

– *Certo, signora.*

Chelnerul pleacă.

– Ei bine, nu sunt eu cel mai norocos bărbat în viaţă, să fiu aici cu voi două *belle donne*... spune Ambrogio, făcându-mi cu ochiul.

Nu răspunde nimeni.

–Arăţi minunat în seara asta, iubito, îi şopteşte el lui Beth.

Îi îndepărtează o şuviţă de păr invizibilă de pe obraz şi apoi o sărută uşor, prinzându-i extrem de delicat bărbia cu mâna; se uită în ochii ei. De parcă eu nici n-aş fi acolo. De parcă ar fi complet singuri, la prima lor întâlnire. În luna de miere. Ar putea începe să şi-o tragă în orice clipă.

– Hm! tuşesc eu tare.

Apoi îmi aprind o ţigară. Ei se întorc şi mă privesc fix. Tăcerea e chinuitoare, tensiunea atinge cote maxime.

– Ştiu un banc nou, spune Ambrogio. Vreţi să auziţi un banc?

Se lasă pe spătarul scaunului şi îmi zâmbeşte. Tocmai şi-a amintit că exist.

– Nu, e în regulă, spune Beth.

Îşi ia meniul şi se ascunde în spatele lui. Ce vacă!

Admir priveliştea, ca să evit contactul vizual. Suntem cocoţaţi pe o terasă de pe faleză. De aici de sus, apa pare liniştită, ca mercurul sau argintul topit. Un vas de croazieră din golf sclipeşte ca o casetă pentru bijuterii

pe un fundal de catifea neagră. O briză uşoară adie dinspre apă, învăluind terasa şi mângâindu-mi pielea.

Dacă Beth n-ar fi aici, ar fi foarte romantic.

Terasa dă spre o pantă abruptă. Acoperişuri de teracotă, frunzişuri de palmieri şi undeva jos, departe, foarte departe, o plajă cu pietricele. Golfuleţe zimţate ca nişte semiluni licăre cu lumini feerice, micşorându-se tot mai mult până dispar. Dincolo de ele, în depărtare, e muntele Etna. Din nou. E omniprezent pe insula asta; n-ai cum să scapi de el. Mă simt uşurată să văd că încă nu erupe. Ultimele lănci ale apusului îi pârjolesc silueta; pantele negre tăciune coboară spre mare. E maiestuos. Preistoric. O senzaţie a eternităţii. Ceva sublim şi, totuşi, al naibii de terifiant.

Serios, dacă n-ar fi Beth, atmosfera ar fi perfectă.

În restaurant, totul e alb; feţele de masă, perdelele, coloanele, scaunele. Candelabrele diamantate. Un pian sclipitor, de paradă. Studiez masa: şervete imaculate, pahare de cristal. Nu vreau să ating nimic; o să le murdăresc sau o să le mânjesc. Tacâmurile strălucesc; iau un cuţit şi las amprente. Lumânările albe pâlpâie. Vaze elegante. Muşcatele stacojii creează singura pată de culoare.

Ce bine ar fi dacă Beth ar dispărea dracului de aici.

Mă uit spre barul din capătul restaurantului. Luceşte de alb ce e, precum interiorul unui glob de zăpadă. Canapele albe din piele. Pardoseală lustruită. Rafturi pline de sticle care se reflectă în oglinzi: Campari, Grappa, Sambuca, Amaretto. Apare un chelner cu o tavă de argint lustruită şi o cârpă de şters vasele, albă, atârnată pe antebraţ. Ar putea fi acelaşi sau altcineva; toţi arată la fel. Ca să fiu sinceră, m-aş culca cu oricare dintre ei. N-ar avea nici o importanţă. Pantaloni negri eleganţi, cămăşi albe scrobite. Un bărbat cu o tavă cu

băutură are ceva... e supersexy. Chelnerul așază două pahare cu suc roșu ca sângele, tulpini de țelină și paie lungi și negre. Ambrogio își ia votca Martini și bea o gură; mă uit la mișcările gâtului său, în timp ce el înghite. Acum aș vrea să fi comandat și eu asta.

Fii mai veselă, Alvie. Revino-ți. Ești în vacanță. Ar trebui să te distrezi. Uită-te doar unde ești. E un loc splendid. Cel puțin nu suntem siameze.

– Scuzați-mă, doamnelor, spune Ambrogio, ridicându-se brusc. Mă duc să-mi pudrez nasul.

Se referă la cocaină? Sau se ușurează? Dacă e cocaină, vreau și eu.

Ambrogio traversează restaurantul. Toată lumea se întoarce să se holbeze. E ca și cum ar fi o megavedetă: Cristiano Ronaldo sau David Beckham. Îi urmăresc spatele care dispare dincolo de mese și clienții încărcați de diamante, coafuri pompoase și costume italienești impecabile. Chelneri care duc tăvi cu munți de spaghete. Frunzele unduitoare ale palmierilor. Ambrogio are un spate încântător, un fund așijderea. Ca Channing Tatum.

– Alvie, spune Beth cu o expresie de parcă ar vrea să mă pună la punct cum se cuvine. Nu te mai gândi la Oxford.

– Nu mă gândeam! spun eu.

E foarte nedrept. Chiar nu mă gândeam. O privesc și eu pe Beth.

– Mă gândeam la Channing Tatum.

Oarecum.

– Știi la ce mă refer.

– Mă gândesc la ce sau la cine vreau eu. Ce, ești cumva cenzura gândirii? Suntem cumva în 1984?

Îmi mai aprind o țigară. Beth pufnește în râs.

– Nu, spune ea. Suntem în cel mai bun restaurant din Taormina, şi n-aş vrea să fie stânjenitor.

Îşi dă părul pe spate. Are un păr fabulos.

– Da' nu e stânjenitor, mint eu.

– Ştii cât de greu e să faci rost de o rezervare aici?

– Nu. Explică-mi. Ce trebuie să faci? Să-ţi vinzi sufletul? Să aduci pacea în Orientul Mijlociu? Să rezolvi teoria întregului?

– Ce? Nu, trebuie doar să cunoşti pe cineva.

– Aşa.

Deci... Beth i-a supt-o managerului.

– Fă şi tu un efort, bine? spune Beth, oftând. De când am plecat de la vilă, n-ai scos un cuvânt. Aş vrea să te bucuri de cina asta.

– Ce-ai vrea să spun? Admiram priveliştea. E foarte frumos.

– Bine, spune ea. Mă bucur că-ţi place.

– Îmi place, spun eu.

– Bine.

– Perfect.

– Perfect.

Suflu fumul spre mare şi mă încrunt la pescăruşi.

– Uite ce e, spune Beth, nu te mai gândi la Ambrogio. El nu e aşa cum crezi tu. În noaptea aia, la Oxford, ne-a confundat, a crezut că sunt eu.

Soră-mea are întotdeauna o sincronizare impecabilă. A ales momentul ăsta ca să arunce o asemenea bombă? Nu poate fi adevărat.

– Nu te cred. Probabil ţi-a aruncat asta doar ca să scape de tine.

Fie asta, fie Beth mă minte în faţă.

– Ambrogio a spus... continui eu. A spus...

– Ce-a spus?

– Nu contează.

Beth ridică sprâncenele.

– Mă rog, mie asta mi-a spus, zice ea ridicând din umeri.

Simt cum bătăile inimii mi se înteţesc, şi stomacul mi se strânge. Palmele îmi sunt umede şi alunecoase din cauza transpiraţiei. Îmi vine să urlu. Îmi vine s-o arunc pe Beth de pe faleza asta nenorocită. Seara asta era specială. E tot ce am. Cum îndrăzneşte să-mi răpească asta?

Code Black de la Armani. Ridicăm amândouă privirea. Ambrogio se apropie de masă.

– E totul în regulă? întreabă el, aşezându-se lângă Beth şi întinzându-şi şervetul în poală. Să comandăm? Sunt lihnit.

Mă uit urât la soră-mea.

– *Fă conversaţie*, mimează ea din buze.

Ce dracu' ar trebui să spun? Ah, Ambrogio, scumpule, să vezi ce chestie amuzantă: soră-mea tocmai mi-a dat o veste interesantă. În noaptea aia, din urmă cu opt ani, la Oxford, îţi aminteşti? Prima oară când ne-am întâlnit? Aventura aia de o noapte? Ei, după cum susţine Elizabeth, se pare... cum să spun eu? Ai crezut că eu sunt ea? Ce amuzant, nu-i aşa, pentru că în tot acest timp, eu am avut impresia că te-ai culcat cu mine pentru că ai vrut asta, pentru că mă voiai *pe mine*. Pe mine! Nu pe sora mea! Imaginează-ţi aşa ceva! Dar m-ai confundat cu sora mea geamănă. Ceea ce e uşor. Nu-ţi face probleme. Te-ai îmbătat, mi-ai tras-o, m-ai lăsat însărcinată şi în tot timpul ăsta... ai crezut că eu sunt Beth.

– *Conversaţie politicoasă*, mimează ea.

Îmi sorb cocktailul până la fund, mă şterg la gură cu dosul palmei; rujul mov îmi pătează pielea. Aduce puţin a vânătaie.

– Deci, spun eu întorcându-mă spre Ambrogio, cu ce te ocupi mai exact? Ştii, ca să-ţi câştigi existenţa? Ceva legat de artă?

Beth scutură din cap şi lasă ochii în jos. Mă loveşte puternic cu piciorul pe sub masă.

– Au! fac eu.

Care e problema?

Ambrogio se încruntă şi afişează un zâmbet forţat.

– Da, spune el, dregându-şi vocea. Sunt negustor de artă. Cumpăr şi vând artă din întreaga lume. De fapt, nu e prea interesant. Râde. Mă uit la el cum îşi împătureşte şervetul sub formă de porumbiţă şi apoi îl despătureşte iar. Tăcerea e chinuitoare. Ambrogio se întoarce spre Beth. Draga mea, vrei ceva anume, sau să comand eu pentru toată masa?

Se întoarce spre mine şi îmi zâmbeşte, apoi iar spre Beth, care continuă să se încrunte.

– Deci, eşti negustor de artă? spun eu. Pare ceva foarte interesant.

– Da, zice el.

Dau din cap şi zâmbesc, încurajându-l să continue. Asta se cheamă *conversaţie politicoasă.*

– Uneori... oamenii... mă rog, mor, ştii. Şi uneori... aceşti oameni... au lucrări de artă. Lucrări pe care alţi oameni vor să le cumpere. Eu sunt doar intermediarul.

Ambrogio ridică din umeri. Subiectul e încheiat. Conversaţia e încheiată. Beth pare uşurată.

Meniul începe cu *prosciutto e melone*. Pepenele e tăiat sub formă de gondole miniaturale, cu şuncă de Parma atârnând moale peste ele. Pare apetisant, suculent, dulce, savuros. Pepenii sunt cultivaţi pe insulă. Se pare că şunca e veche de un an. Urmează ton *carpaccio*: felii de ton, mai subţiri decât hârtia de orez, întinse pe o farfurie, de un roz sângeriu intens. Sunt stropite

cu lămâie şi ulei de măsline şi garnisite cu pătrunjel şi roşii *Pachino*. *Carpaccio di polpo* e mai frumoasă decât petalele de flori. Tentacule de caracatiţă unduind ca nişte corali, cu margini alb cu roz şi miros marin. *Spaghetti alle vongole* miroase incredibil: vin alb, usturoi, scoici, roşii. Aroma e ameţitoare, distinctivă, îţi provoacă dependenţă. Homar, langustină, peşte-sabie. Apoi, la desert, *semifreddo* în formă de hexagon, stropite cu sos sărat de caramel, presărate cu inimioare de ciocolată albă şi multe frunze de aur adevărat.

Nu pot mânca nimic. Mi-a pierit pofta de mâncare.

E prea frig ca să dorm. Mă foiesc şi mă întorc de pe-o parte pe alta. Mă zvârcolesc şi mă răsucesc. Clănţăn şi tremur. Capul îmi e asaltat de un val învârtejit de nevroze. Picioarele îmi sunt reci ca gheaţa. *În noaptea aia, la Oxford, ne-a confundat, a crezut că sunt eu.* Cum a putut să spună aşa ceva? Dar dacă e adevărat? Dau pătura la o parte şi mă ridic în capul oaselor. Aprind lumina. Mă uit urât la aparatul de aer condiţionat, cu faţa rece şi amorţită. De ce trebuie să fie ori ger, ori zăpuşeală? N-ar putea exista o atmosferă moderată? Apăs pe butoanele telecomenzii ca să opresc aerul condiţionat, dar bateriile sunt moarte, sau stau eu la distanţă prea mare. Sar în picioare, mă apropii şi apăs cu putere toate butoanele până când luminiţa verde se stinge. Fantele nu mai zumzăie, şi rafala de aer rece din cameră încetează. În sfârşit. Aşa e mai bine. Poate că acum o să pot dormi?

Şi atunci îl aud: un ţipăt care-ţi îngheaţă sângele în vene. Un sunet de parcă cineva ar jupui o pisică. Încremenesc. Asta a fost Beth? Ce mama dracului? Mă reped la uşa camerei mele şi o crăp puţin. Ies în hol. E întuneric. Nici o mişcare. Apoi aud iar ţipătul.

Şi după aceea un plânset. Pare să fie Beth; i-aş recunoaşte smiorcăitul oriunde. Suspinele ei devin tot mai zgomotoase, mai violente, mai intense. Toţi muşchii trupului meu sunt încordaţi. Chestia asta nu e mişto deloc. E trecut de unu noaptea.

Mă întorc în pat şi îmi trag perna peste cap. Îmi bag degetele în urechi. De ce naiba nu tace? Încă îi aud zbieretele, care pătrund prin pene, carne şi os. Îşi croiesc drum spre creierul meu. Dacă Ambrogio o bate? O loveşte, chiar acum? Aud pe cineva cum strigă: înfundat, distorsionat. Nu aud ce vorbesc, dar sunt sigură că sunt sora mea şi Ambrogio. Alte ţipete. Va trebui să mă ridic din pat.

Sunt pe punctul de a ieşi din cameră, când îmi dau seama că sunt goală. Îmi place să dorm aşa; şi lui Marilyn Monroe îi plăcea. Un inconvenient în caz că se dă o alarmă de incendiu. Alerg la valiză şi înşfac o pereche de chiloţi, scormonesc prin haine până găsesc un tricou vechi pe care mi-l trag pe mine. Pe dos. Scot capul pe uşă şi mă uit în ambele direcţii pe coridor. Nimic. Dintr-odată e linişte. Poate doar mi-am imaginat? Poate că Beth e moartă! Dar apoi ţipătul. Iar. O, Doamne! O bate chiar acum, nu-i aşa? *Am văzut vânătăile.* Va trebui să găsesc o armă. Intru înapoi în cameră şi privesc în jur. Dacă Ambrogio o atacă pe sora mea geamănă, atunci trebuie să-l opresc! O să-l lovesc şi eu! Chiar o s-o fac! Numai aşteaptă, şi-ai să vezi! O fi ea o pacoste, dar e *sânge din sângele meu*. Nu vreau ca el s-o *omoare*. Nu în noaptea asta.

Caut prin valiză briceagul, dar nu-l găsesc. Lângă grătarul şemineului e un vătrai vechi. O să-l folosesc pe ăsta. Îl iau – pare greu în mâinile mele: e lung, negru şi răsucit. Perfect. Ezit, îmi lipesc urechea de uşă. Îmi

ţin respiraţia, ca să nu pierd nimic. Şi din nou! Acel ţipăt! Se aude de parcă ar fi ucis cineva!

Deschid uşa şi ies încet pe coridor, cu vătraiul ridicat deasupra capului, picioarele goale călcând pe covorul gros, şi silueta profilată monstruos pe perete. Sunt atâtea uşi de camere; e ca un hotel. Care e? O iau în direcţia din care vine sunetul. Ţipătul devine tot mai puternic, pe măsură ce eu mă furişez în vârful degetelor. Mă apropii încet de tocul uşii lui Beth. Inima îmi bate tare, ochii îmi sunt căscaţi. Ce se întâmplă înăuntru? Vătraiul se zgâlţâie în mâna mea, când uşa se deschide larg. Ambrogio iese. Cu părul răvăşit. Pieptul gol. Are un corp de înotător olimpic. E îmbrăcat doar cu nişte pantaloni de pijama. Fac un pas în spate şi mă chircesc în penumbră. Aş vrea să dispar. Aş vrea să fiu în pat.

– A, bună, Alvie, nu te-am văzut.

Ambrogio mă măsoară din cap până-n picioare.

– Bună, Ambrogio, spun eu nonşalant.

– Sora ta tocmai s-a culcat cu copilul. Sper că nu te-am trezit? Copilul poate fi foarte zgomotos.

– Nu. Nu, e în regulă. Nu dormeam.

Urmează o pauză, iar eu mă întreb dacă minte. Îi examinez mâinile, uitându-mă după sânge. Nu se vede.

– Ei, noapte bună, spune el în cele din urmă. Somn uşor. Ne vedem dimineaţă. Porneşte prin hol în direcţie opusă, dar apoi se opreşte. Ai nevoie de ajutor cu vătraiul ăla?

Mă uit la „arma" din mâinile mele. Dintr-odată vătraiul pare ridicol. Ce-oi fi crezut că o să fac cu el? Îl ascund la spate.

– A, nu, nu-i nimic. Am vrut să fac focul în camera mea, dar apoi am închis aerul condiţionat.

Ambrogio mă priveşte lung, de parcă aş fi spus ceva absurd.

– Mi s-a făcut puţin frig, spun eu.

După ce Ambrogio pleacă, aştept şi ascult. Îmi aud respiraţia. În camera lui Beth e linişte desăvârşită. Dâra subţire de lumină de la canatul uşii a dispărut. Îmi înăbuş un căscat şi îmi frec ochii. Mă rog. Presupun că e posibil să fi fost copilul. Mă duc înapoi în pat.

ZIUA A TREIA: MÂNIA

Uneori mă enervez atât de tare, că-mi vine să sparg oglinda cu pumnul.

@AlvinaKnightly69

11

Era vina lui Beth că eu nu primeam niciodată cadouri de Crăciun.

În copilărie, credeam că Părintele Crăciun mă urăşte. În fiecare an îmi scriam lista cu cadourile preferate şi o trimiteam în Lapland, ca toate fetiţele şi toţi băieţeii. În fiecare an când venea Moş Crăciun, maică-mea spunea exact acelaşi lucru: „Poate că dacă n-ai fi fost atât de rea, dacă n-ai fi încercat să omori câinele/să dai foc la şcoală/să-i tragi un şut în gonade directorului, ai primi şi tu cadouri? Uite ce cadouri minunate a primit Beth; a fost cuminte ca un îngeraş". Beth. Beth. Mica prinţesă a maică-mii. Mereu cea bună. Mereu un înger de fetiţă. De ce trebuia să fie perfecţiunea întruchipată? O făcea doar ca să mă pună pe mine într-o lumină proastă.

În fiecare an, scenariul se repeta. În Ajunul Crăciunului nu dormeam toată noaptea. Mă zgâiam în tavan, aşteptam, speram, mi-era frică şi să respir, ca să nu pierd ropotul copitelor de reni pe acoperiş, clinchetul clopoţeilor saniei şi bocănitul greoi al cizmelor negre şi strălucitoare. La prima rază de lumină a zilei, alergam la parter şi vedeam toate cadourile îngrămădite sub pom. Panglici roşii imense se revărsau în cascadă, hârtie verde şi aurie strălucitoare. De poliţa şemineului era atârnat un singur ciorap, care dădea pe răscol de

bunătăţuri festive. Eu stăteam şi mă uitam cum deschide soră-mea cadouri unul după altul, clocoteam de mânie şi urzeam în minte planuri de răzbunare împotriva lui Moş Crăciun, dacă l-aş fi prins. În timp ce Beth despacheta căluţi de jucărie – cu strasuri în loc de ochi şi păr lung şi mătăsos – sau strângea în braţe încă un ursuleţ de pluş, eu îmi puneam la cale dulcea răzbunare.

Poate că i-aş fi scos ochii cu un creion HB? Îmi ascuţeam creionul, pentru orice eventualitate. Puteam folosi un compas ca să-i tai gâtul? Dar generoasa lui barbă ar fi putut să mă încurce. Mai exista şi otrava de şobolani, pe care maică-mea o ţinea sub chiuvetă şi de care noi nu aveam voie să ne atingem. Aş fi putut să-l ispitesc cu o cană de ciocolată caldă; lua o gură şi dădea colţul. Îmi imaginam cum se zvârcoleşte pe covor, lângă şemineu: ciucurele alb şi pufos de pe căciula lui pleoştită se zbate, cizmele negre şi strălucitoare se agită în aer. S-ar fi tăvălit pe jos la nesfârşit, vomând, sufocându-se şi făcând spume la gură. Nici măcar atât nu merita. Dobitocul.

Apoi, într-un an, în decembrie, m-am dus la cumpărături la mall, cu maică-mea şi soră-mea. Copiii cântau colinde de Crăciun: „Jingle Bells" şi „Cei trei regi". Pomii de Crăciun erau împodobiţi cu beteală şi lumânări. În aer plutea miros de scorţişoară. Maică-mea şi Beth se ţineau de mână şi eu veneam în urma lor. *Acum, Alvie, nu uita, poartă-te frumos! N-aş vrea să faci iar vreo scenă.* Maică-mea nu obişnuia să mă ia în oraş, ca să n-o fac de râs. Eu nu-mi dădeam seama pentru ce era toată agitaţia aia.

M-am dus după un colţ, şi el era acolo: l-am văzut pe nemernicul ăla gras şi rumen şi am luat-o la fugă! Am alergat, ţipând, nebună ca ielele, croindu-mi drum

prin mulțime spre peștera lui plină de spiriduși, ridicând în urma mea fulgi de nea din polistiren. Am sărit pe Moș Crăciun, i-am smuls barba și l-am gherăit pe fața cu ochelari. Îmi amintesc mirosul urât de chec rânced și whisky acru al respirației lui. Moș Crăciun urla „Luați-o de pe mine!" Cu o putere supraumană, i-am tras șuturi în fluierele picioarelor, în timp ce membrele îmi fluturau violent, până când maică-mea m-a tras de acolo.

A funcționat. După asta, cretinul mi-a umplut mereu ciorapul. De obicei cu lucruri precum cărți de self-help și DVD-uri de fitness, dar chiar și așa, era mai bine decât nimic. Privind retrospectiv, știu că de fapt era mama.

Miercuri, 26 august 2015, ora 11 dimineața
Taormina, Sicilia

Deschid ușa și intru; o închid silențios în urma mea. Dormitorul lui Beth, decorat cu roz intens, crem și auriu. Seamănă cu budoarul lui Coco Chanel din Parisul anilor '20. Traversez camera pe covorul gros, îmi trec mâna peste cuvertură: mătase răcoroasă, netedă. Aerul are aromă de vanilie, iar temperatura e numai bună. O lumânare Jo Malone pâlpâie pe polița șemineului; ceara se prelinge pe margini, într-o farfurioară de argint. Se aude Mozart în surdină, ca în cabina de probă a unui magazin de firmă. Mă uit în jur după boxe, dar nu văd nimic.

Beth a dat o fugă până în Taormina ca să cumpere niște nimicuri. Ernie e cu Emilia, în camera de joacă de la parter. Nu știu unde e Ambrogio, pe undeva cu prietenii lui, cred. N-ar trebui să fiu aici, dar nu m-am

putut abține. „Rezist la orice, cu excepția tentațiilor." Cine a spus asta? Mă duc la măsuța de toaletă a lui Beth: mahon, foarte veche. Cutiuțele de bijuterii stau în teancuri înalte, ca niște cadouri minuscule, învelite în turcoaz Tiffany, roz ingenuu sau roșu-aprins. Se spune că esențele tari se află în recipiente mici. Eu n-am de unde să știu.

Iau cea mai mare cutie de pe măsuță; catifeaua roșie e moale la contactul cu pielea, precum urechile unui cocker spaniel. E o cutie în formă de inimă, pe care o simt grea în mâini, mai grea decât mă așteptam. Vreau să văd ce e înăuntru. Mă uit peste umăr, spre ușa închisă. Nu e nimeni. Ezit, mă uit în propriii mei ochi în oglindă, provocându-mă să continui. *Haide, Alvie, știi că vrei să faci asta.* Îmi mușc buza, plutind pe valurile presimțirii, și ridic capacul inimii.

Diamantele de mărimea unor planete mă orbesc. Poate e o exagerare: meteori sau comete. În orice caz, sunt enorme. Pun pariu pe cinci lire că sunt reale. O, Doamne, uită-te la ăstal Aș fi în stare să fac crimă pentru o bijuterie ca asta. Nu mă pot mișca. Nu pot respira. Nu sunt în stare decât să mă holbez. Sunt hipnotizante. Le vreau. Am nevoie de ele. Aș vrea să fie ale mele. Unsprezece diamante de dimensiuni crescătoare, montate în aur alb, formează un colier minunat. Diamantul din mijloc e modelat în formă de ou. Vârfurile degetelor mele vor să-l atingă, vor ca eu să-l mângâi, să-l încerc. Ele intră în cutie și îl ridică de pe căptușeala de satin. Colierul pare greu, încărcat ca un pistol, pietrele atârnă asemenea gloanțelor. Îl las să se legene între degetele mele, inert și totuși viu, și mă uit cum licăre în lumina scânteietoare. Mă gândesc la Bijuteriile Coroanei din Turnul Londrei. Când reușesc să-mi dezlipesc ochii de la diamante, mă uit spre ușă.

Dacă intră cineva? Nu-mi pasă. La dracu'. O să-l încerc.

Îmi dau părul de pe gât şi îl trec peste un umăr. Pieptul meu pare dezgolit în imaginea din oglindă. Gol. Prea alb. Ridic colierul cu degete tremurânde şi îl ţin lângă pielea mea. Arată suprarealist. Ca un vis. Ireal. Mă simt ca o prinţesă. Desfac clema, unesc iar capetele colierului la ceafă. Încerc să-l prind, dar degetele mele par neîndemânatice. Mă străduiesc, mă căznesc, dar nu pot.

– Stai, lasă-mă pe mine, se aude o voce de bărbat din spatele meu.

Ambrogio! Cum naiba a intrat înăuntru?

– Nu, e în regulă... spun eu.

Încerc să dau colierul jos, dar Ambrogio ia clema şi o prinde la gâtul meu.

– Să vedem, spune el venind lângă mine la oglindă. Diamantele arată minunat la gâtul tău, Alvie. *Molto bella*.

Diamantele atârnă la gâtul meu, şi mie mi se face rău. Îmi vine să le smulg şi să le arunc pe podeaua camerei. Ambrogio zâmbeşte.

Mă întorc cu faţa la el, privind spre pantofii lui, ca să evit contactul vizual. Are nişte pantofi minunaţi: sunt din piele italienească moale, perforată, pantofi de firmă, cu aspect exclusivist. Ambrogio ridică mâna spre faţa mea şi îmi trece o şuviţă de păr pe după ureche, ca să poată vedea mai bine diamantele, bănuiesc. Vârfurile degetelor lui sunt calde pe obrazul meu. Îmi acopăr pieptul cu mâinile.

– Arăţi minunat.

– Ah!

Ridic privirea spre ochii lui, apoi o întorc în altă parte. Sunt sigur că el îmi observă stingherealа teribilă. De ce a trebuit să intre în cameră în clipa asta?

De ce îmi bate inima atât de repede? Acum e puţin prea aproape de mine. Îi simt mirosul, cafeaua din respiraţie. Preţ de o clipă nebună, am impresia că o să mă sărute. Nu mă clintesc. Îmi ţin respiraţia. Nu-mi vine să cred că sunt aici, în dormitorul lui Ambrogio. Nu-mi vine să cred că tocmai a spus asta.

– Salut, spune Beth, intrând agale în dormitor, plină de vervă.

– A, eu tocmai plecam, spune Ambrogio.

Îmi zâmbeşte şi apoi se întoarce să plece. Mă uit la spatele lui care dispare prin cadrul uşii. Ambrogio închide uşa. De unde dracu' a mai apărut şi *ea*? S-a apropiat de noi pe furiş, ca o pisică la pândă.

– Credeam că eşti plecată, spun eu, întinzând mâna după colier.

Sper că în testament îmi laşi mie ăsta. Asta nu îi spun.

– A, am fost, spune Beth încet, şoptind aproape ca pentru ea, dar am vrut să mă întorc să mă văd cu tine.

– Serios?

– Ca să mă asigur că eşti pregătită pentru mai târziu.

– Îhî.

– Că nu te-ai răzgândit.

În sfârşit, se aude un clinchet atunci când clema se desface. Îmi scot colierul şi i-l întind lui Beth. Observ că degetele ei tremură uşor. În ochii ei de un verde-închis se citeşte o disperare mută.

– E în regulă, spun eu. În fine. E în regulă.

Cu cât se termină mai repede chestia asta, cu atât mai bine. Apoi o să-mi iau pantofii şi o să mă duc acasă, unde-o mai fi şi asta. Nu mai vreau s-o văd niciodată, niciodată.

12

– Ai putea să-mi spui măcar unde te duci?

– Pur şi simplu nu pot, Alvina, spune ea, îmi pare rău.

– Dacă nu-mi spui, atunci nu fac nimic.

Beth îmi aruncă o privire şi apoi se uită la pantofii ei. Mă uit şi eu la ei. Ştie cât de mult mi-i doresc. Oftez. Nu vreau decât să scap de ea, să iasă din mintea mea, din viaţa mea, de data asta pentru totdeauna. De ce dracu' am venit aici, de fapt? Iau pantofii şi plec.

Ne certăm în dormitorul lui Beth, unde ne pregătim să facem schimbul. Am impresia că suntem iar în fosta noastră cameră din casa maică-mii, şi Beth cere pentru ea patul de sus, vrea cea mai mare felie de tort cu fructe, CD-ul Hear'Say. *Dacă nu mi-l dai, o să-i spun mamei ce i-ai făcut hamsterului/veveriţei/păpuşii mele. Fă asta, Alvie. Fă ailaltă, Alvie. Fă-mi tema. Lustruieşte-mi pantofii.* Tot un drac. Ce mi-e una, ce mi-e alta.

Stăm una lângă alta, la oglinda până în podea. Există un lucru evident, care ne poate da de gol.

– Trebuie să te bronzezi, spune Beth. Vino cu mine.

Mă împinge, în chiloţi, spre baia ei. Scotoceşte prin dulăpiorul ei şi scoate o sticluţă de autobronzant instant St. Tropez. Mă trec toţi fiorii în timp ce ea mă unge cu lichidul rece şi vâscos pe braţe şi pe picioare, pe piept şi pe spate. Miroase a biscuiţi. Pare prea închis la culoare.

– Tu te epilezi vreodată pe picioare? întreabă ea.

– Chestia asta *nu* o să funcţioneze.

Mă uit la Beth cum se dezbracă şi îşi atârnă hainele. Burta ei de după sarcină tremură uşor, ca a mea; nu mai are abdomenul plat, tonifiat la Pilates. Amândouă avem câţiva centimetri de grăsime în plus. Ea, probabil, o să-şi facă liposucţie. Însă eu o să continui să mănânc fursecuri, gogoşi şi prăjituri cu ciocolată, caramel sărat şi negrese cu şuncă până o să mă sufoc sub faldurile burţii, iar grăsimea mea corporală o să mă înghită ca un extraterestru roz şi cleios. De-abia aştept. Tot e mai bine decât Pilates.

Beth îşi ia rochiţa neagră pe care am purtat-o eu ieri. Arată mai bine pe ea. Se întoarce, ca să-i pot trage fermoarul, care alunecă peste omoplaţii bronzaţi, până la baza gâtului; sub păr, acolo unde soarele nu ajunge, pielea ei e albă. Studiez firele de păr fine şi albe de pe pielea ei. Din unghiul ăsta, Beth pare atât de vulnerabilă.

– E foarte nedrept, spun eu. Îmi ceri să *fiu* tu, dar nu-mi spui de ce.

– N-o să fiu plecată mult, spune ea întorcându-se cu faţa la mine. Dar încetează cu întrebările, bine?

Pe celălalt braţ al ei e altă vânătaie, exact în acelaşi loc. Albastră-verzuie şi stacojie în acelaşi timp. Nu-mi dau seama cum de mi-a scăpat ieri. Poate e nouă?

– Are vreo legătură cu vânătăile? o întreb.

Nu are cum să fie Ambrogio. El e Prinţul Fermecat.

Beth se preface că nu m-a auzit şi dispare pe o uşă. O urmez, ca Alice în Ţara Minunilor fugind după Iepurele Alb. Ajungem într-o cameră tapetată cu sute de rochii, toate aşezate perfect ca un curcubeu textil. E primul dressing pe care îl văd, atât de minunat, că icnesc. Pe pereţi sunt instantanee Polaroid cu toate

ţinutele ei şi zeci de sertare; sora mea e Cher din *Liceenele din Beverly Hills*. Mă gândesc la camera mea din apartamentul nespălaţilor din Archway; hainele mele zăceau în saci de pânză de la spălătorie şi se îngrămădeau în mormane pe podea.

– Poartă rochia asta.

Beth îmi aruncă în faţă o rochiţă înflorată: şifon violet, cu talie minusculă şi fustă lungă, genul de lucru pe care nu l-aş purta nici să mă plăteşti. Cum de-am lăsat-o să mă convingă să fac asta?

– Serios? o întreb eu, schimonosindu-mă.

Nu pot purta aşa ceva. Poate pe ea arată bine, dar eu aş arăta ca o fetiţă de patru ani, care merge la biserică.

– Serios, spune Beth.

Mă uit la eticheta rochiţei.

– Ce mărime e? o întreb, încercând să scap...

–E 38, spune ea. Nu-ţi face griji, îţi vine; amândouă purtăm mărimea 10.

Oftez. Trag de rochiţă, braţele mele se zbat printre jupe, fluturând de parcă m-aş îneca în tul.

– Fir-ar al dracu', ai putea măcar să-mi spui despre ce e vorba. Şi vânătăile. Încă nu mi-ai spus despre ele.

Beth îşi dă ochii peste cap.

– Ba da. Ţi-am spus ieri, mai ştii? Am căzut de pe scară, în grădină.

– De două ori?

– Ce? Cum adică, de două ori?

– Păi, asta e nouă, spun eu, împungând-o în braţ. Vânătaia aia nu era acolo ieri.

– Au! spune ea, trăgându-se. Nu fi tâmpită. Am căzut doar o dată.

Se freacă pe braţ acolo unde am împuns-o, uitându-se urât.

– Păi, amândouă ştim că astea sunt abureli. Îmi dau seama când minte. Nu se pricepe deloc. Te-am auzit azi-noapte, spun eu. Plângeai.

– Las-o baltă, bine?

Se întoarce în altă parte. Găseşte în sertarul măsuţei de toaletă nişte acetonă. Îmi întinde sticluţa, împreună cu nişte vată. Nu cred că o să-mi spună. Poate chiar a căzut de pe scară? Culegea nişte kumquat organic, sau ceva. Voia să facă nişte gem de kumquat şi quinoa fără zahăr. Poate că vânătaia era acolo când am fost în amfiteatru, şi am înnebunit eu? Poate *într-adevăr* Ernie plângea aşa.

– Ai.... ăă, verdele? întreabă ea.

Priveşte spre vârfurile degetelor mele, cu o expresie speriată pe faţa ei drăguţă. Beth nu s-a dat niciodată cu altceva în afară de roz-deschis. O să facă apoplexie.

– Da, e aici, spun eu băgând mâna în geantă.

Scot lacul de unghii şi i-l arunc în poală.

– Vrei să mă dai tu, Alvie? spune Beth. Eu nu pot...

– Nu, dă-te singură – e mai bine dacă arată puţin aiurea. E autentic.

Beth ia lacul de parcă ar putea s-o muşte.

– Şi atunci de ce plângeai? insist eu.

– Plângeam? Când?

– Azi-noapte, spun eu.

– Ernie plângea. Cred că are colici.

– Colici?

Da, sigur. Se auzea de parcă era cineva torturat.

Îmi frec unghiile cu tamponul de vată până se ia tot verdele neon: mirosul înţepător al dizolvantului hidratant, fără acetonă şi îmbogăţit cu vitamina E, îmi invadează nările. Apoi stăm aşa, uitându-ne cum se usucă unghiile lui Beth. E ca atunci când te uiţi

cum se usucă vopseaua, dar mai plictisitor din cauza prezenţei lui Beth.

– Interesantă culoare, spune ea, mişcându-şi degetele. Acum, hai să ne facem părul exact la fel.

Se forţează să zâmbească.

Beth stă în faţa oglinzii cu un uscător de păr şi un ondulator. Mă uit cum îşi face, ca prin magie, un permanent stil Barbie Malibu. Şuviţele blonde i se revarsă libere, în valuri, pe spate. E nevoie de ore de îngrijire şi de zile întregi de tratament petrecute în saloane de lux ca să obţii acel echilibru între sexy şi răvăşit; e perfect. Mă gândesc la şuviţele mele slinoase şi la rădăcinile de şapte centimetri nevopsite.

– N-o să meargă, spun eu. Părul meu e un dezastru.

Beth se opreşte din lucru şi se încruntă. Eu îmi dezleg părul, care îmi cade pe umeri. Ea examinează o şuviţă cenuşie; atârnă inertă între vârfurile manichiurate ale degetelor ei.

– Ai vârfurile despicate, spune ea îngrozită. O chem pe coafeza mea. Cred c-o să poată veni să le rezolve.

Beth are răspuns pentru orice.

Îşi ia mobilul din geantă şi apasă pe touchpad. Eu mă arunc pe pat şi studiez vasta varietate de parfumuri şi poţiuni de pe măsuţa ei de toaletă. Asta chiar e Ţara Minunilor: Bea-Mă. Mănâncă-Mă. Unge-Ţi Cu Mine Tot Trupul Gol. Sticluţele par nişte opere de artă miniaturale, sculpturi minuscule din porţelan şi sticlă. Mă întreb ce alchimie care sfidează timpul conţin şi mă gândesc la apartamentul nespălaţilor. Super, probabil acum o să am o cădere psihică. Exact ce-mi lipsea. Pun pariu că lui Beth nu-i ies niciodată pete.

– Nu merge, aud vocea ei în spatele meu. Are programări până joi. Va trebui să ne gândim la altceva.

Ce noroc! Poate că Beth o să se răzgândească? Chestia asta n-o să funcţioneze în veci.

Beth deschide un sertar al unui dulap de mahon şi scormoneşte prin lenjerie: mătase roz, dantelă bogată de un alb strălucitor. Există chiar şi o pereche de cătuşe roz, pufoase, cu eticheta încă pe ele. E evident că nu au fost folosite *niciodată*: vreun cadou ironic din timpul petrecerii burlăciţelor din Puerto Banús? Mă întreb dacă au pus-o să poarte semne de şofer începător şi să bea Pina Colada cu paie în formă de penis. Eu aşa aş fi făcut dacă eram invitată. Probabil de asta nici nu am fost invitată.

– L-am găsit! spune ea, scoţând ditamai sutienul. Ăsta e Wonderbraul meu: dacă porţi asta, n-o să se mai uite nimeni la părul tău.

Înţeleg logica. Îmi dau jos rochia şi iau sutienul. Pentru prima oară în viaţa mea, am decolteu. Arată absolut incredibil. Mă simt de parcă aş putea dansa pe scenă pentru bani, ca să fac senzaţie la Moulin Rouge sau Crazy Horse. Mi se bulbucă ochii în cap. Îmi pare rău pentru Ambrogio.

– Şi Ambrogio? întreb eu, privindu-mi fix bustul în oglindă. Nu crezi c-o să observe?

Pe *ăştia* o să-i observe, asta e sigur.

– Uite o bentiţă şi o perie, spune Beth, întinzându-mi uscătorul. Leagă-l uite aşa...

Îmi ridică părul în coadă, apoi îl învârte sub formă de coc. Trage de părul meu, îl smuceşte.

– Au! spun eu. Termină! Mă descurc.

Mă îndepărtez de ea şi trag uscătorul în partea mea de oglindă. Ce uşor ar fi să o strangulez cu cablul; i l-aş putea înfăşura în jurul gâtului şi aş lichida-o în maximum două minute. S-o fac? Beth îşi aranjează părul

exact la fel. Cu coafura asta, nu mi se văd rădăcinile. Chiar arată exact ca al lui Beth.

– Stai, spune ea. N-am terminat.

Ia niște Crème de la Mer și îmi masează cu ea fața și gâtul. Aplică fond de ten Diorskin, cu un burete minuscul. Apoi găsește niște pudră de fixare de la Chanel și o perie enormă. E foarte concentrată. Trebuie să fie o sarcină dificilă.

– Dă-ți cu de-asta peste tot pe față și pe decolteu, spune Beth, întinzându-mi pudra.

Cred că ăsta e termenul franțuzesc pentru „țâțe". Beth ia niște fard de pleoape și un rimel pentru volum: „Benefit They're Real!", „Negrul cel mai negru", de parcă negru nu era deja suficient. Ochii îmi lăcrimează în timp ce Beth îmi împunge genele. Scoate din trusa de farduri un Juicy Tube și îl apasă pe buzele mele întredeschise. Miroase grețos de dulce; are gust de caramel. Apoi, găsește o sticluță de parfum decorată cu un arc din argint minuscul: Miss Dior Chérie.

– Dă-ți cu ăsta, îmi ordonă ea, întinzându-mi parfumul.

Îmi pulverizez pe gât: patchouli și portocală. La naiba, acum și miros ca ea.

– Și pune-ți astea, spune ea.

Își scoate ceasul (un Omega *Ladymatic* sidefiu, cu diamante minuscule în locul cifrelor) și inelul ei de logodnă care îți scoate ochii. Piatra aia costă mai mult decât PIB-ul unei țări în curs de dezvoltare. Îl vreau. Arată bine pe mâna mea. La dracu', îl vreau.

– Și ăștia; Ambrogio i-a comandat când l-am născut pe Ernesto.

Beth îmi întinde o pereche de cercei cu diamante: tușa finală. Cerceii în formă de lacrimă par foarte scumpi. Dacă i-aș vinde, mi-aș putea cumpăra un

apartament în Archway. Nu vreau să știu ce mi-ar face Beth dacă aș pierde vreunul. Se uită la mine cum mi-i pun.

Îmi iau iar rochița și stăm din nou una lângă alta la oglindă. De data asta, eu arăt ca Beth, și Beth arată ca mine. Transformarea noastră e completă. Până și eu sunt derutată. Îmi mișc mâna și o flutur puțin, ca să văd care sunt eu. Atunci bănuiesc că noi chiar facem asta; chiar facem asta cu adevărat. O, Doamne, cât de enervantă poate fi! Cel puțin, o să dureze doar câteva ore...

– Geanta ta, spune Beth cu voce optimistă, ce pare mai degrabă forțată decât voioasă.

Face semn spre gențile noastre de pe pat. De ce mă simt ca o marionetă? Beth e păpușarul meu. Îmi văd viața în fața ochilor, ca și cum aș dansa pe o scenă, cu membrele controlate de niște sfori invizibile.

– Beth, încep eu, chiar dacă știu că e inutil încă dinainte de a spune ceva. Nu cred că e o idee bună.

– Alvie, se răstește ea, săgetându-mă cu privirea. Lasă-mă pe mine să iau deciziile, bine? Știm cine are un palmares mai bun...

– Ce dracu' vrei să spui cu asta? o întreb eu, deși știu foarte bine.

Uită-te la mine și apoi uită-te la tine. Uită-te cât de bogată, fericită și realizată sunt eu și apoi uită-te ce de căcat e viața ta, în toate modurile posibile. VACO! VACO! VACO! Îmi tremură mâinile. Aș fi în stare s-o pocnesc, s-o pălmuiesc sau s-o arunc pe fereastră. Dacă aș sparge oglinda aia, aș putea lua un ciob cu care să-i tai gâtul... Încerc să mă controlez. De obicei reușesc.

– Ah, nimic, se răstește ea.

Strâng din dinți.

Beth își golește geanta pe pat: un portofel Mulberry din cea mai moale piele de culoarea piersicii, o pereche

de ochelari de soare Gucci, supradimensionați, și încă un Juicy Tube caramel. Iau minunata ei geantă de umăr Hermès și o mângâi. Îi dau portofelul meu ponosit Primark, un pachet de Marlboro și un ChapStick vișiniu. Ea zărește pe fundul genții mele rujul mov. Cel cu care eram dată ieri, când m-a luat de la aeroport Ambrogio.

– Aah, îmi dai puțin cu ăsta? întreabă ea. Te rog?

Îi întind rujul. Ea scoate capacul, învârte ca să iasă rujul, adună niște impurități de pe vârf.

– Nu ai bube sau ceva de genul ăsta, nu-i așa? întreabă ea, întorcând rujul pe toate părțile ca să-l examineze.

– Vrei să spui dacă am herpes bucal?

– Cred că da...

– Du-te dracu'.

Beth oftează și își dă cu ruj, privind adânc în ochii ei în timp ce își ține buzele la oglindă. La naiba, movul arată mai bine pe ea.

– Trebuie să facem schimb de acte de identitate. Pentru orice eventualitate.

Îmi dă pașaportul ei, și eu i-l dau pe al meu. Toate astea par puțin exagerate. De ce e atât de minuțioasă?

– Și s-ar putea să ai nevoie de astea, spune ea fără să ridice privirea.

Îmi aruncă cheile de la vilă.

– Cheile? Nu cred. Nu mă duc nicăieri. Și, oricum, tu o să...

– Pentru orice eventualitate.

Terminăm, și Beth e gata de plecare.

– Acum, nu uita, tu ești *Beth*, îmi șoptește ea la ureche.

– Da, am înțeles.

Crede că sunt retardată.

– Şi aminteşte-ţi ce ţi-am spus. Acum se uită la mine, strângându-mă de antebraţ şi fixându-mă cu o privire aprigă.

– Spune-i lui Ambrogio că o să stai în grădină să citeşti. Cartea mea e pe noptieră. Sunt pe la jumatea ei... Încearcă să nu faci sex cu el.

– Ce? E soţul tău. N-aş face...

– Şi, draga mea, apreciez asta foarte, *foarte* mult.

Beth mă strânge de mână, apoi mă trage spre ea şi mă îmbrăţişează. Mă desprind.

– Bine, în regulă. Şi tu ai face la fel pentru mine, aşa că du-te.

– Îl pregătesc pe Ernie, spune ea. Beth face o pauză. Te iubesc, Alvie.

Încremenesc. Ultima oară când am auzit asta a fost când a spus-o Ambrogio, acum opt ani: *te iubesc, la dracu'*. Strâng din ochi, ca să nu lăcrimez. Trag brusc aer pe nas şi îl dau afară încet, pe gură. În fine. Dumnezeule, e *maestră* în arta manipulării. Mă linguşeşte ca să nu sar pe soţul ei sau să o dau de gol. Te citesc ca pe o carte, Elizabeth Caruso. Nu cartea aia de toată greaţa de citit pe budă, pe care ai scris-o tu, ci una bună, cu o intrigă reală, uşor de citit; de aici şi comparaţia.

– Te iubesc foarte mult, spune ea.

Parcă aud cum îi tremură vocea. Zâmbeşte, dar încearcă să-şi stăpânească lacrimile, lacrimi adevărate. Le văd. Preţ de o secundă mă panichez – am o senzaţie de greaţă în stomac –, o să mă lase singură cu un golan care îşi bate nevasta? O să sfârşesc la urgenţe? Sau, mai rău, moartă? Şi la urma urmei, unde dracu' se duce? Dar a promis că o să se întoarcă acasă. Nici n-a plecat, că îmi doresc să se întoarcă.

– Pantofii? spun eu.

Beth oftează. Îmi întinde pantofii cu toc aurii şi strălucitori. Eu îi dau pantofii pasionatei de Louis Vuitton. Mă aşez pe pat şi îi încerc, bag baretele delicate prin cataramele minuscule de aur şi îmi mişc degetele de la picioare printre pietrele preţioase. Îmi vin perfect, arată divin. Îmi admir picioarele scânteietoare, orbitoare. Am nişte picioare de model Victoria's Secret. Beth se întoarce şi iese din cameră.

– N-o să funcţioneze, strig pentru ultima oară pe coridor, doar ca să mă asigur că ştie.

Eu nu sunt foarte bună la actorie. Ultima oară când am jucat teatru eram jumătatea din spate a unui măgăruş dintr-o piesă cu naşterea Domnului, şi am fost cel puţin neconvingătoare, ca să nu spun mai mult. Nu că s-ar fi uitat cineva la mine, Beth a fost senzaţia spectacolului în rolul Fecioarei Maria. După ani, când aveam unsprezece, doisprezece sau treisprezece ani, am găsit caseta video cu piesa respectivă. „Hai să ne uităm la ea!", a propus Beth. A şters-o de praf şi a băgat-o în aparat. O oră şi cincisprezece minute de prim-planuri cu Beth; nici urmă de măgăruş.

13

Aştept în camera mea, mă uit pe fereastră şi îmi rod unghiile. Ambrogio s-a dus să înoate în piscină şi acum îl văd cum face plajă în curtea interioară: slip negru Speedo, bronz accentuat şi muşchi abdominali spectaculoşi. Poate că îşi bate nevasta, dar tot e al naibii de sexy.

O văd pe Beth, vreau să spun Alvie, vreau să spun Beth, cum iese în curtea interioară cu Ernie în cărucior. Ridică privirea spre fereastră, exact către mine. Parcă o aud ce gândeşte, cât se poate de clar: *Alvie, treci aici imediat. Mişcă-te!* Presupun că e timpul să mă duc. Ambrogio se ridică în capul oaselor şi îşi trece degetele prin părul ud. E o nebunie. Nu cred că sunt în stare să fac asta. Ambrogio o să observe; poate nu imediat, dar astăzi, la un moment dat. Nu are cum să creadă că eu sunt soţia lui. Va trebui să-i spun că a fost doar ideea lui Beth. Uneori, poate fi foarte convingătoare.

Îmi vine să fug la duş ca să-mi spăl machiajul; mă simt ca un travestit. Dar apoi mă gândesc la Beth, la acel *te iubesc, Alvie.* La pantofi. Fir-ar al dracu'. Cobor la parter. Beth va trebui să mă recompenseze... poate o geantă care să se asorteze cu pantofii? Şi colierul ăla cu diamante.

Aerul e nemişcat şi uscat. Razele soarelui bat ca şi cum acea minge de foc s-ar afla la doar câţiva

metri distanţă. Simt doar mirosul plumeriilor ălora nenorocite.

– Bună! spun eu, mult prea tare.

Ei ridică privirea şi se holbează la mine. Eu încremenesc cu un rânjet nefiresc întipărit pe faţa încărcată de machiaj. Ambrogio îmi zâmbeşte şi el, apoi se întoarce spre sora mea.

– Alvie, te-ai bronzat, nu glumă, de ieri încoace, râde Ambrogio.

Priveşte spre Beth. Chestia asta o să fie derutantă.

– Trişez puţin, chicoteşte Beth. E St. Tropez. Nu suportam să fiu atât de albă în comparaţie cu ea.

Face semn din cap spre mine. Eu sunt Beth.

– Ce să zic, amândouă arătaţi minunat, spune Ambrogio zâmbind larg spre noi.

Ochii lui se opresc asupra bustului meu îmbunătăţit; deci aşa e să fii ca Eva Herzigová. Îmi vine să fac cu mâna şi să spun „Bună, băieţi", clipind din ochi şi mimând un sărut în aer, dar s-ar putea să fie cam inadecvat, dat fiind contextul. La naiba, totuşi îmi vine să-mi fac un selfie. S-ar putea să nu mai arăt niciodată atât de bine.

Habar n-am ce să fac sau ce să spun. Ce-ar spune Beth? Stau aşa şi rânjesc, ca un actor într-un rol secundar dintr-un film stupid, *Tăntălăul şi gogomanul*, sau ceva.

Beth se întoarce spre mine. Uau, chiar arată ca mine: rujul, rochia, lacul de unghii verde. Eu într-o zi bună, dar tot varză, puţin.

– Beth, mi se adresează ea...

(Asta sunt eu, nu-i aşa?)

– ... tocmai îi spuneam lui Ambrogio că m-aş duce în Taormina să admir peisajul. Probabil mă întorc abia diseară.

– Îhî, spun eu, încuviinţând din cap.

Te rog, nu mă părăsi. Te rog, nu pleca. Ambrogio o să se prindă imediat ce te întorci cu spatele.

– Aş vrea să văd vila lui D.H. Lawrence şi biserica aia veche celebră din piaţă. O să fie plăcut să explorez... să mă rătăcesc... înţelegi?

Beth se uită la mine.

Ambrogio se uită la mine.

– Sigur, pare... pare distractiv, spun eu.

Frumos, cu multă vervă. Asta a fost vocea lui Beth?

– Chiar e în regulă dacă-l iau pe Ernie cu mine? spune ea. Să petrecem puţin timp împreună? Mi-ar plăcea să fac pe mămica în după-amiaza asta.

Ernesto scoate un braţ din cărucior şi îi prinde un deget în pumnul lui grăsuţ.

– Bineînţeles, spun eu.

Încep să transpir. Probabil se face tot mai cald; potrivit Ladymaticului lui Beth, tocmai a trecut de amiază.

– Deci, rămânem doar noi doi? spune Ambrogio, sărind de pe şezlong. Se opreşte în spatele meu şi îmi cuprinde talia cu braţele. Privesc în jos spre antebraţele lui puternice – bronzate, bine definite – înfăşurate strâns în jurul meu. Mâinile lui mari mă ţin într-o strânsoare de fier. În sfârşit! spune el. Poţi să petreci nişte momente deosebite împreună cu arătosul tău soţ.

Mă sărută pe piele, în locul unde m-am dat cu parfum. Mi se ridică firele de păr de pe ceafă. Trupul îmi înţepeneşte. Nu-i văd faţa, dar îmi imaginez cum Ambrogio îi face cu ochiul lui Beth. O privesc lung pe sora mea geamănă, cu ochii căscaţi de uimire. Ea zâmbeşte, dar zâmbetul pare puţin forţat. E geloasă? Geloasă pe mine? Ar fi pentru prima oară.

– Da, ar trebui să vă las să petreceţi puţin timp împreună, porumbeilor. Vă doresc o zi minunată!

Ce tot spune? „Nu!", mimez eu din buze. Ambrogio o să devină drăgăstos, sunt sigură de asta. Bebeluşii sunt ca cianura pentru viaţa ta sexuală; Beth iese cu Ernie, şi asta e şansa lui. Bărbatul ăsta o să sară pe mine. Până să mă dumiresc eu, Beth a şi făcut stânga-mprejur şi a pornit spre poartă. Ce anume crede ea că o să se întâmple aici? Ce *poate fi* atât de important încât să-şi asume un asemenea risc? Mâna lui Ambrogio alunecă peste şoldurile mele spre fund, şi eu încep să mă panichez.

– Vin cu tine să te ajut cu Ernie, spun eu, eliberându-mă şi alergând spre ea.

Mă rog, puţin spus alergat, e mai degrabă un galop. Tocurile de cincisprezece centimetri nu sunt făcute pentru aşa ceva. Poate pentru stat în casă. Să stai în casă şi să bei un Sex on the Beach. Renunţ înainte de a ajunge prea departe.

– Nu, nu-ţi face griji, strigă Beth peste umăr. O să ne descurcăm, nu-i aşa, Ernie?

– Nu vrei să te duc cu maşina în oraş, Alvina? strigă Ambrogio în urma ei.

– Nu, mulţumesc, se aude vocea ei. Nu e aşa de departe.

Ne uităm la spatele ei care dispare după colţ.

– Ştii măcar încotro mergi? O să te rătăceşti.

Ambrogio râde.

– Pentru asta există Google Maps!

Ambrogio se întoarce spre mine şi îmi şopteşte:

– Eşti sigură că Ernie o să fie în regulă? Sora ta nu e tocmai Mary Poppins.

Abia mă pot abţine să nu ţip „*Nu!*"

– O să fie bine, spun eu.

Şi cu asta, Beth dispare. Privesc fix locul din curtea interioară pe care a stat. Acum încep să transpir cu

adevărat. Îmi imaginez cum bronzul fals mi se prelinge pe picioare, în pârâiaşe evidente. Mă uit să văd, dar nu se întâmplă nimic. Mi se face frică şi o iau spre vilă.

– Hei, unde te duci?

– La baie, spun eu fără să mă opresc.

– Bine, dar să vii înapoi după ce termini, strigă el. Am o idee.

Serios, nu pot să citesc porcăria asta. Trântesc cartea pe masă şi mă las pe spătarul scaunului. Cum era de aşteptat, romanul pe care mi-a zis Beth să-l citesc e *groaznic*. Acum, ce fac? Îl evit pe Ambrogio, evident. Omul e o reclamă ambulantă la Viagra. Un risc serios. În mod normal, aş profita fără să stau pe gânduri de şansa de a sări cu el în pat, dar nu în felul ăsta. Nu în timp ce sunt Beth. Nu e acelaşi lucru.

Mă uit prin biblioteca lui Beth: pereţi plini de rafturi doldora de cărţi. Jumătate sunt în italiană; probabil sunt ale lui Ambrogio: Machiavelli, Dante, Tomasi di Lampedusa. Cealaltă jumătate sunt în engleză, dar asta nu e neapărat o veste bună. Pe toate care au cotor cu scris roz cu înfloriturí le elimin drept literatură siropoasă de consum. Poveştile romanţioase mă îngreţoşează; mă îndoiesc că eu sunt destinatarul lor ţintă. Dacă e să lecturez un roman vreau să aibă o intrigă încâlcită. Trebuie să mă facă să-mi stea inima şi să mă acapareze cu totul. Şi mă tem că ăsta nu e efectul literaturii de consum pentru femei. Sau orice-ar fi porcăria aia feministă pe care a scris-o Beth: *Şmecherul şi absorbantele* sau *Uraganul dragostei*.

Un mic segment de cărţi de pe un raft arată promiţător, dar când scot una, se dovedeşte a fi literatură erotică. Romane de seducţie istorice, Mills & Boon. *Necruţătorul*, *Afaceri riscante*, *Scandaloasa lady Felsham*.

Cum poate fi aşa ceva *erotic?* Nici măcar nu au poze. Nu înţeleg deloc. Care-i problema ei? Nu ştiu pe cineva care să aibă un gust literar mai prost decât Beth. Şi ea se crede *scriitoare? Scuteşte-mă.* Când eram mici, ne citeam una alteia: Enid Blyton, Roald Dahl, Beatrix Potter. Acum, asta pare să fi fost în urmă cu un milion de ani. Un vis îndepărtat. Eu voiam să citesc romane gotice de groază. Ei îi plăceau animalele care vorbesc şi festinurile de la miezul nopţii.

Aş fi în stare să ucid pentru orice roman clasic: *Lolita, Psycho* sau *Tăcerea mieilor.* Şterg praful de pe cotoarele unor cărţi maro vechi, uitate într-un colţ. Ador mirosul de hârtie veche. (Ar fi aşa uşor să dai foc casei ăsteia.) Astea n-au fost deschise de foarte, foarte mult timp. Shakespeare: *Totu-i bine când sfârşeşte bine, Nevestele vesele din Windsor, Poveste de iarnă, Macbeth.* Scot piesa scoţiană şi deschid la o pagină, la întâmplare. Lady Macbeth:

> *Veniţi! Veniţi! Voi duhuri ce vegheaţi*
> *Pe gândurile morţii, crunta zee!*
> *Şi mă-nvăţaţi să nu mai fiu femeie!*
> *Mă umpleţi, de la creştet pân'la tălpi*
> *Cu-o răutate neînduplecată!*
> *Îmi îngroşaţi şi sângele, să poată,*
> *În calea ei să-oprească remuşcarea,*
> *Ca nu cumva părerile de rău,*
> *Stârnite de o judecată dreaptă,*
> *Să facă pace între gând şi faptă.*
> *Veniţi, veniţi, în pieptu-mi de muiere,*
> *Şi laptele mi-l preschimbaţi în fiere,*
> *Arhangheli ai uciderii.*[1]

[1] William Shakespeare, *Macbeth*, trad. de Dan Amedeu Lăzărescu, Ed. Pandora M, 2006, pp. 47–49 (n.tr.)

Super. Îmi place stilul ei. Dar nu știu de ce tot bate câmpii cu „remușcarea". Lady Macbeth e un personaj extraordinar. Are sânge în vine; nu se teme să încerce să obțină ce vrea, ca Hillary Clinton. (Pun pariu că o să câștige alegerile de anul viitor.) Asta e ceva rar în ziua de azi. Nu pot să n-o admir.

Închid cartea și o pun la loc pe raft. Imediat lângă ea e *Othello*: piesa mea preferată. Deschid cartea spre sfârșit:

> *Adus-am oarecari servicii țării.*
> *Se știu. Am zis. Te rog, când vei da seama*
> *De-aceste întâmplări nenorocite,*
> *Arată-mă cum sunt. Nici părtinire,*
> *Nici ură-n scrisul tău. Să scrii de-un om*
> *Care-a iubit prea mult, dar nu-nțelept,*
> *Nu prea gelos, însă fiind stârnit,*
> *N-a mai știut ce face.*[1]

O, Doamne, mai tacă-ți gura, Othello! Ești un prost. „De-un om care-a iubit prea mult, dar nu-nțelept." Bla, bla, bla: ce abureli. Era doar un tip care-și bătea nevasta, atâta tot. Un golan irascibil și gelos. A meritat să moară... Iago e de departe cel mai bun personaj al piesei. El era ăla deștept. Farsorul. Câtă charismă! El ar fi trebuit să aibă rolul titular. De ce piesa nu s-a numit *Iago?* Aici, Shakespeare chiar a ratat o ocazie bună.

Arunc cartea înapoi pe masă. Sunt și așa destul de stresată; n-am nevoie de o tragedie. O să comand niște

---

[1] William Shakespeare, *Othello*, trad. de Ion Vinea, Ed. Univers Enciclopedic, 1999, pp. 193–194 (n.tr.)

poezie pe Amazon mâine-dimineaţă, ceva optimist de genul Siegfried Sassoon.

– Beth! Beth?

Aud vocea lui Ambrogio în hol.

– Beth?

Căcat. Se apropie.

– Beth?

Se apropie şi mai mult.

Trag scaunul – picioarele lui hârşâie tare pe pardoseală – şi mă ascund sub masă. Îi aud paşii în faţa uşii. Trag scaunul la loc spre mine, încet, silenţios, ca să nu se vadă nimic. Îmi ţin respiraţia. Ambrogio deschide uşa.

– Shakespeare? îşi spune el.

Probabil a văzut *Othello* de pe masă. Aoleu! Va trebui să încerc să par mai proastă dacă e să fac pe Beth...

Îi văd picioarele şi partea de jos a gleznelor. Pantofii italieneşti. Îl aud cum respiră. Oare mă vede? În sfârşit, se întoarce şi iese din cameră. Îl aud cum păşeşte pe coridor. E ridicol. Cât va mai trebui să stau aici jos? Deja mi s-a pus un cârcel la gât. Soră-mea chiar îmi rămâne datoare, fir-ar al naibii. Unde dracu' s-a dus?

Mă târăsc afară de sub masă, masându-mi gâtul. Mă trântesc pe scaun. A fost cât pe ce. Era să mă prindă. Şi dacă mă prindea? Acum ne-am trage-o pe masa asta de nuc din secolul al optsprezecelea. O, Doamne, cât aş vrea să i-o pun! Până şi gleznele lui erau sexy. Dar nu pot să-mi scot din cap remarca lui Beth. *În noaptea aia, la Oxford, ne-a confundat, a crezut că sunt eu.* Şi dacă e adevărat? Dacă a fost într-adevăr un accident? Nu vreau să mă culc cu Ambrogio în rolul lui *Beth*. Vreau să-l seduc şi să i-o trag în rolul meu. O să-l recuceresc. Asta e victoria supremă. Poate mâine, când o să fiu iar eu însămi.

14

Unde dracu' e Beth? E trecut de ora zece. Rândunicile plonjează din cer peste grădină. Se reped în piscină, ating suprafaţa apei şi apoi se îndepărtează iar, ca nişte fantome tăcute. Mi-ar plăcea să am o puşcă cu aer comprimat sau o *bazooka*. Sau poate un Kalaşnikov? Stau pe un şezlong de pe pavajul cu crăpături, uitându-mă cum se lasă noaptea şi tremurând de furie. Iau o gură din sticla de Absolut, pe care am ascuns-o sub şezlong, şi îmi smulg pieliţele de pe marginea unghiilor de la degetele mari până îmi dă sângele. Mocnesc, clocotesc. Sunt încordată ca o cobră. Lipicioasă din cauza transpiraţiei. Au trecut *zece ore* – îmi vine s-o omor, la dracu'. Copilul ăla nu trebuie să meargă la culcare? E iresponsabilă, asta e. E dusă cu pluta.

Răsare luna plină. În seara asta, mă simt puţin lunatică. Mă întreb dacă e adevărat ce se spune despre lună: „Se apropie mai mult de pământ decât de obicei. Şi îi scoate pe bărbaţi din minţi". Stelele răsar încet, una câte una. Există trilioane de stele. E ca şi cum nu se vor termina niciodată. M-am săturat să aştept. Am reuşit să-l evit pe Ambrogio până acum, dar nu-l pot ţine la distanţă pentru totdeauna. Acum, uşa de sticlă se deschide scârţâind, şi în curte se aud paşi. Privesc lung spre poartă, aşa că ştiu că nu e Beth. Fie e Emilia, fie el.

– Beth? se aude o voce de bărbat. Aici erai, mă întrebam unde te-ai dus. Ce faci aici pe întuneric, de una singură?

– A, bună, răspund eu, încercând să par voioasă.

Sunt Elizabeth. Sunt Beth. Bărbatul se așază pe un șezlong și îl trage hârșâind spre mine: mirosul de feromoni și Code Black de la Armani. E categoric Ambrogio.

– Ți-a trecut durerea de cap? A fost de ajutor aspirina?

Ambrogio își trece mâna caldă peste coapsa mea și o ține pe genunchi. O, Doamne, în întuneric, când nu-l pot vedea, e încă și mai sexy. Închid ochii și înghit în sec.

– Da, mersi, spun eu. E mult mai bine.

Vocea mea pare firavă și îndepărtată, de parcă aș fi strangulată undeva la distanță. Unde e Beth? Fir-ar al naibii. Ambrogio o să-și dea seama.

– Sora ta o să se întoarcă în curând cu copilul, și mie mi-e dor de frumoasa mea soție, spune el.

Se apropie mai mult și își lipește obrazul neras și aspru de obrazul meu. *Ambrogio, Ambrogio, Ambrogio, Ambrogio*: până și numele lui sună ca o binecuvântare. Inspir mirosul lui de aftershave. Deja îl doresc. Indiferent ce se întâmplă, n-o să-l sărut. Beth s-ar putea întoarce în orice clipă.

– Da, spun eu încet, cu respirația tăiată.

Simt cum buzele lui se lipesc de ale mele. Mă sărută. Îmi trage capul spre fața lui și mă sărută mai apăsat, îmi bagă limba în gură, și eu – nu mă pot abține – îi răspund la sărut. Are gust de espresso și tutun aromat. Îmi trec mâna prin părul des și cald de pe ceafa lui și gem – îl vreau. La dracu', îl vreau cu toată ființa mea. E tot ce mi-am dorit vreodată. Încă de ultima dată, prima dată, singura dată, când am fost împreună. (Alea trei sute de aventuri de-o noapte nu înseamnă nimic.)

Simt cum i s-a întărit, prin şliţul blugilor lui. Pielea mă furnică, coapsele mi se înmoaie. Mâna lui alunecă în sus pe interiorul coapsei mele, degetele lui îmi ating chiloţii; la dracu'! E electrizant. Păsărica mea pulsează, e umedă. Ambrogio habar n-are cine sunt; l-aş putea avea aici şi acum. Aş avea parte de un orgasm de zile mari. Nu vreau altceva decât să smulg hainele de pe el, dar apoi îmi amintesc. Nu aşa, nu cât sunt Beth. Mă trag în spate.

– Nu pot, îmi pare rău, spun eu, ridicându-mă. Alvie o să se întoarcă în orice clipă. Nu vreau să ne surprindă.

Perfect, e exact genul de chestie pe care ar spune-o Beth. E plictisitor de pudică.

Ambrogio se aşază pe şezlong, cu capul înclinat într-o parte. Chiar şi în întuneric, îmi dau seama că e nervos.

– De fapt, unde e sora ta? spune el. E târziu. Ernie nu trebuia să fie în pat?

– Sunt sigură că o să se întoarcă curând, spun eu. O sun.

Păstrează-ţi calmul. Stăpânirea de sine. Sunt muntele Etna, gata să erupă.

– Trebuie să... încep eu.

Dar nu ştiu cum să termin. Trebuie să ce? Să ţip? Da, trebuie să ţip. N-ar fi trebuit să întârzie atât. Şi eu, şi Ambrogio ştim asta. Dacă i s-a întâmplat ceva? Sper că nu, la dracu'. Nu mai suport situaţia asta.

– Scuză-mă, dragul meu, spun eu dintr-odată, aducându-mi aminte cine ar trebui să fiu. Îmi trec degetele prin părul lui şi îi masez partea superioară a scalpului, ca pe o pisică. Părul lui e mătăsos şi moale. Sunt sigură că sunt pe drumul de întoarcere.

El încuviinţează din cap, şi eu îl sărut pe frunte, îi gust pielea sărată. Ce pisică cuminte!

– Ne vedem înăuntru, spune el, ridicându-se.

Nu zâmbeşte; doar se întoarce şi pleacă. Mă uit la spatele lui cum dispare. Din nou.

Super, acum Ambrogio e ofticat pe mine... dar nu pe mine e supărat, ci pe Beth. Aştept să intre în vilă şi să închidă uşa, apoi mă las pe şezlong, cu un ţipăt înăbuşit în capul meu.

În ultimele trei ore, n-am făcut altceva decât s-o sun pe Beth şi să-i ascult căsuţa vocală iar şi iar. „Bună, sunt Elizabeth Caruso. Îmi pare rău, dar acum nu pot să răspund. Vă rog, lăsaţi un mesaj." Apoi închideam şi sunam din nou, ca un hărţuitor nebun. Dar telefonul ei e închis. Habar n-am de ce e închis telefonul ei. Are un iPhone nou, aşa că n-ar fi trebuit să se descarce bateria. Probabil l-a închis intenţionat. Ce vacă!

Iau sticla de votcă şi trag o duşcă. E caldă. Alcoolul îmi arde gâtlejul. Mai iau puţină. Apoi încă puţin. Şi încă puţin. Până termin toată sticla. O trântesc la loc pe pavaj: sunet de sticlă hârşâită pe beton. Grădina se învârte în jurul meu, de parcă aş fi prinsă într-un vârtej aspirat într-un canal. E o senzaţie mai plăcută decât cea de trezie.

Dacă mai stau aici, o să explodez.

Un vaiet ascuţit sfâşie tăcerea; un ţânţar îmi cântă în ureche, pe nota de sus a unei vioare. Mă lovesc tare în tâmplă. Sunt mâncată de vie. Nori de ţânţari plutesc deasupra piscinei. Oare în Sicilia există malarie? Suntem practic în Africa. Sar în picioare şi o iau spre întunericul abominabil. Aici în Taormina e întuneric adevărat, nu ca cenuşiul monoton din Londra. Mi-e dor de poluarea luminoasă. Sunt atât de multe stele nenorocite.

Încerc iar la Beth, dar – bineînțeles – telefonul ei e tot închis. Ce-o fi fost în capul meu? Ce proastă sunt! Cum m-am putut băga în porcăria asta? Îmi dau jos sandalele lui Beth și le las sub șezlong; deja mă rod. M-am înșelat când am crezut că-mi vin. Bineînțeles, Beth are picioare mai mici ca ale mele. E mai slabă. Mai delicată. Mă simt ca Anastasia sau Drizella, surorile vitrege urâte din *Cenușăreasa*. Mă simt ca dovleacul care se transformă în trăsură.

Merg desculță prin iarba aspră. Trec pe lângă o tufă de trandafiri; rochia mi se agață de un spin. O trag. Se rupe. Oricum, nu-mi plăcea. Copacii îmi stau în drum ca niște cadavre răuvoitoare, încercând să-mi zgârie pielea cu degetele lor lungi și noduroase. Ce pune la cale Beth? N-ar fi trebuit să fiu de acord cu chestia asta. Am știut de la bun început că e o greșeală. O pânză de păianjen mi se lipește de față; o gânganie rapidă îmi aleargă pe gât. Țip, mă zbat și mă pocnesc peste spate. Cred că se ascunde în părul meu.

Ajung la drumul din spatele grădinii. Nu prea știu încotro să merg de aici. Inspir adânc – frunze putrezite – și o iau înapoi spre vilă. Ar fi trebuit să mă culc pur și simplu cu el atunci când am avut ocazia. Beth merita asta. Asta a fost, am avut o unică șansă. Și voiam asta, la naiba, voiam foarte mult; și Ambrogio voia și el. O simțeam. *El* mă voia pe *mine*. Am fi putut să ne-o tragem chiar în clipa asta: cu trupurile lipite pe șezlong, în timp ce soțul lui Beth îmi șoptește la ureche „te iubesc". Ar fi fost minunat. Dar nu, iată-mă aici, o fetiță cuminte, care face exact ce vrea Beth, pentru că ea își impune întotdeauna voința, la dracu'. O marionetă. O păpușă. Căcat! Se aude un trosnet. Ceva tare și ascuțit, apoi ceva vâscos îmi intră între degetele de la picioare. Tocmai am călcat pe un melc.

Alerg pe iarbă, încercând să-l șterg. Scârbos! Scârbos! Scârbos!

Când ridic ochii, îmi dau seama că sunt în grădina lui Salvatore. Niște lumini de supraveghere se aprind, și eu sunt orbită: o vulpe prinsă în bătaia farurilor. Încremenesc. Îmi țin respirația. Mă uit în jur, mișcându-mi doar ochii, dar luminile sunt automate; nu e nimeni aici. Aleea e goală; Salvatore și-a luat mașina și a plecat. Pot iar să mă mișc. Pot să respir. Pășesc pe pietriș, scrâșnind, și merg pe alee spre casă. Încet. Prudent. Vila lui nu e la fel de obscenă ca a lui Beth, dar tot e foarte impresionantă. Îmi lipesc palmele de o fereastră și mă uit înăuntru. E holul de la intrare al lui Salvatore: modern, artistic. Cărămidă la vedere, palmieri în vase de ceramică, tablouri pe pereți...

Apoi o văd: o statuie a unei femei, o femeie care arată exact ca mine. E în mărime naturală, din marmură, pe un soclu din holul de la intrare al lui Salvatore. Are fața mea, trupul meu, constituția mea. Dar apoi îmi dau seama: nu sunt eu, e Beth. Salvatore a făcut o sculptură a surorii mele. Fie are o imaginație foarte bogată, fie a văzut-o pe sora mea nud. Sânii plini, curba șoldurilor... e perfectă. E ca și cum te-ai uita la Beth goală, sculptată în piatră. Nu e de mirare că lui Ambrogio nu-i plac sculpturile lui. Îmi vine să bag mâna prin geam și să-i ating buzele: ar fi reci și netede. Am impresia că o să înceapă să vorbească, să râdă, să se miște. E foarte ciudat. Probabil că Salvatore i-o trage soră-mii! Nu pot să cred. Beth nu poate să facă așa ceva. Nu e stilul ei. Nu înțeleg.

Mârâitul unui motor mă face să tresar. Farurile inundă aleea, și eu încremenesc. Sunt făcută din piatră, ca statuia. E Salvatore? Cine e în mașină? Cauciucurile frânează scrâșnind în partea de jos a aleii. Căcat. Ce fac

acum? N-ar trebui să fiu aici. Ezit, apoi încerc să scap fugind, croindu-mi drum prin tufişurile dintre grădina lui Salvatore şi cea a lui Beth. Crengile ascuţite mi se înfig în carne. Spinii mă zgârie pe spate. Apoi aud – în sfârşit, la dracu' – vocea lui Beth: răguşită, agitată. Vocea ei se aude ciudat; e cumva *beată*? Apoi un glas de bărbat: Salvatore? Ce îşi spun? Ţipă? Se ceartă? Discută aprins despre ceva lângă maşină. Prind câteva cuvinte. Salvatore spune „Nebunie". Beth spune „... sora mea". Cineva trânteşte o portieră. Ce dracu' se întâmplă? „Ai promis", spune Beth. Nu aud restul. Cearta continuă încă vreo câteva minute, până când motorul se ambalează, şi cauciucurile scrâşnesc. Un BMW vine spre mine, împroşcând cu pietriş, atât de aproape acum, că simt mirosul de motor încins, îi simt forţa în timp ce pământul pare să se cutremure. Mă las pe vine, cât mai jos, în spatele unui frunziş; dacă nu mă mişc, Salvatore n-o să mă vadă. Dar eu îl văd pe el.

Salvatore deschide portiera maşinii şi coboară. Poartă blugi şi un tricou negru strâmt, întins peste pieptul şi umerii lui laţi: un urs sau animal sălbatic, o brută de bărbat. Îi aud scârţâitul paşilor pe pietriş. Îmi ţin respiraţia. Mă rog să nu mă vadă, să nu ridice privirea. Salvatore se opreşte, se întoarce şi priveşte spre drum. Ce aşteaptă? Beth a plecat. Un clinchet metalic de cheie, şi el intră pe uşă. Când aud uşa închizându-se, îmi aduc aminte să respir.

15

Beth! S-a întors. Trebuie s-o găsesc. Mă târăsc printre tufişuri şi intru în grădina ei, smulgându-mi frunze din păr şi o rămurică de pe piept. Materialul se sfâşie. Rochia e distrusă. Beth o să se facă foc şi pară. Asta e cea mai mică grijă a mea. Alerg prin iarbă cât mă ţin picioarele, împiedicându-mă pe sub crengi şi făcând slalom printre copaci. Pajiştea e vălurită şi se învârteşte. De ce-am băut toată votca aia? Un huruit de roţi şi paşi repezi. Disting o siluetă care împinge un cărucior: negru pe fundal negru. O privire spre vila lui Beth îmi spune că dorm cu toţii: toate luminile sunt stinse.

– Pssst! fac eu. Aici.

Silueta lui Beth se opreşte, apoi se întoarce, priveşte în jur, dar ceva nu e în regulă. Nu merge drept. Se clatină, se împiedică, e nesigură pe picioare. Opreşte căruciorul lângă şezlonguri şi apoi – încet, cumva – vine lângă mine, în marginea întunecată a piscinei.

– Beth, ce mama dracului? Unde-ai fost?

Nu-mi răspunde. Capul îi atârnă în jos.

– Beth? Ce e? Eşti beată?

Şoptesc, dar aş vrea să strig, s-o prind de umeri şi s-o zgâlţâi. Dumnezeule, am nevoie de o ţigară! Unde-mi sunt ţigările? Aş fi în stare să omor pentru

nişte nicotină. Mirosul de clor. Mirosul acru şi scârbos de votcă din gâtlejul meu.

– Sunt în regulă, spune ea în sfârşit, ridicând privirea.

Ochii ei arată ciudat; incapabili să se concentreze. Oare a *plâns*? O, Doamne, sper să nu. Ăsta da dezechilibru emoţional. Eu n-am mai plâns din 1995.

– Sst. Nu face gălăgie. Îl trezim pe Ambrogio.

Am umerii încordaţi. În sinea mea, clocotesc. Cum naiba de e aşa cald şi acum? E miezul nopţii. Curtea interioară emană căldură. Aerul umed mă apasă pe umeri, pe piept, şi eu încep să transpir. Un ţânţar bâzâie: jalnic, insistent. Simt cum mă muşcă de gât.

– Dă-l dracu' pe Ambrogio, spune Beth. Îl urăsc.

Îmi tremură mâinile. Am dinţii încleştaţi. Cum îndrăzneşte să spună asta despre Ambrogio? Ambrogio e *perfect*. Beth nu îl merită. Mi l-a furat, şi acum pun pariu că o să-l arunce ca pe o măsea stricată. Se culcă cu sculptorul ăla; despre asta e vorba! Ce târfă! Dar de ce să ia copilul?

Beth începe să suspine.

Ernie începe să plângă, un plânset ascuţit, disperat şi nefericit, de parcă cineva ar sugruma o pisică. Presupun că ar scoate cam acelaşi tip de sunet. Tot nu ştiu cine a plâns noaptea trecută. Fir-ar a dracu' de treabă, ăsta e ultimul lucru de care am nevoie: un copil isteric. Beth isterică. Soră-mea asta e incredibilă. Şarada asta e singurul motiv pentru care m-a invitat aici. Ştiam eu că e prea frumos ca să fie adevărat.

– Ţine-ţi gura, Beth.

Fac un pas spre ea.

– Aş vrea să fiu la un milion de kilometri de aici...

Beth vorbeşte cu o voce stranie, nedesluşită, pe care n-am mai auzit-o până acum.

– Aş vrea să fiu moartă, spune ea către pardoseală.

Mă mai apropii puţin. E cât pe ce să cadă. O prind de braţe cu amândouă mâinile şi o strâng tare. Acum râde, râde şi plânge în acelaşi timp.

– Dă-l dracu' pe Ambrogio şi dă-l dracu' pe Salvatore. N-ai decât să-i iei pe amândoi.

Îi simt pe obraz respiraţia fierbinte.

–Ţi-ar plăcea, nu-i aşa? îmi râde ea în faţă, un râs groaznic, fals şi trist. În sfârşit, cineva care vrea să te primească înapoi.

Ochii ei par să fulgere în lumina lunii.

– Eşti o vacă! spun eu.

– Eşti nebună! spune ea. Şi du-te dracu' şi tu. Crezi că e uşor să ai o soră ca tine? M-am străduit întotdeauna, chiar m-am străduit. O singură dată am avut nevoie de tine! Totul e distrus!

Acum strigă, atât de furioasă, că tremură. Ceva nu e în regulă, absolut deloc – sora mea cea perfectă nu *înjură*.

– Ce vrei să spui, *o soră ca mine*?

– Eşti o dubioasă! Eşti o ratată. Toată lumea ştie asta.

Înăuntrul meu clocoteşte o furie vulcanică.

– Ce vrei să spui, *toată lumea*?

– Din cauza ta, a fost cât pe ce ca mama să aibă o cădere psihică. De ce crezi că a vrut să emigreze?

– Pentru că s-a căsătorit...

– Crezi că Ambrogio te-ar alege vreodată pe tine? Te amăgeşti singură. Crezi că eu ţi l-am furat? Pun pariu că l-ai păcălit. Probabil te-ai prefăcut că sunt eu ca să ţi-o tragi cu el!

Asta de unde a mai apărut? *E atât de nedrept*. Se dezlănţuie pentru că viaţa ei nu e *perfectă*.

– Nu, nu e adevărat? Ce e, Beth? Ce se întâmplă?

– Sigur. Ce contează.

– M-a lăsat însărcinată, îmi scapă porumbelul pe gură. Da, exact. Nu ţi-am spus niciodată. Tu mi-ai furat această viaţă, Beth! Ăsta ar fi trebuit să fie copilul *meu*! Ambrogio ar fi trebuit să fie soţul *meu*! Asta ar fi trebuit să fie casa *mea*!

Arăt spre vilă, spre grădinile din jurul nostru, de un argintiu electrizant în lumina lunii pline.

– Nu te cred! N-ai fost însărcinată. Aceleaşi şi aceleaşi abureli ale lui Alvie Knightly. Aceleaşi minciuni sfruntate.

– Am fost! Am pierdut copilul. Tu l-ai furat pe Ambrogio! Şi eu... şi eu...

O zgâlţâi şi o tot zgâlţâi la nesfârşit, şi ea alunecă, alunecă printre degetele mele. Cade, în tăcere, pe spate, spre piscină. Se aude un *trosc* care îmi întoarce stomacul pe dos. Totul se întâmplă cu încetinitorul, timpul se dilată ca o bucată elastică de gumă de mestecat. Capul ei se izbeşte de margine. Trupul se prăbuşeşte în apă. Pleosc! Sunt udă leoarcă. Apa rece mă ia prin surprindere şi ţip. Beth se scufundă în apă, tot mai jos, şi eu stau, încremenită, şi mă uit cum dispare.

Căcat. Şi acum?

Prin faţa ochilor îmi trece toată viaţa lui Beth: banii, soţul, copilul, maşina. *Ea* mi l-a furat pe Ambrogio. Ea mi-a furat *totul*, de la bun început. Şi eu i-am permis! Nu-i de mirare că soră-mea m-a făcut ratată. Ei bine, o să-i arăt eu ei. O să se întoarcă roata. O să i-l fur înapoi. O să-i fur viaţa. Asta e tot ceea ce merit. E justiţia supremă.

Mă las pe vine în spatele unui şezlong, rugându-mă să nu vadă nimeni. Dintr-odată, mă simt cât se poate de trează. Fiecare terminaţie nervoasă îmi e activă. Trepidez, fierb. Sunt scoasă din minţi. O să aştept patru minute, după Ladymaticul lui Beth. Dacă ţi se opreşte

inima timp de patru minute, eşti declarat oficial mort. Am citit de curând asta pe undeva. Sau poate era pe Discovery? Uneori, mai urmăresc emisiunile lui, dacă nu pot adormi.

Cele patru minute trec ca deceniile; fiecare secundă se târăşte. Mă uit în jur după camere de supraveghere, dar nu văd nici una; ciudat. Cercetez grădina: fiecare umbră e Ambrogio. Mă uit la uşa de alături, studiez vilele: oare o să iasă Salvatore în fugă din casă? Dar e bine. Totul e nemişcat. Ernie s-a oprit din plâns. Greierii continuă să cânte.

Mă uit cum se târăşte secundarul.

Un minut. La suprafaţă apar bule. O să iasă oare Beth ca să respire? Dacă înoată la suprafaţă, o împing în jos? Sau o trag din apă? Aud cum îmi bate inima în piept: BU-BUM! BU-BUM! Mă uit în piscină după semne vitale. Bulele nu se mai ridică.

Două minute. Căcat. Unde sunt bulele? Trebuie s-o scot. Se îneacă, la dracu'! BU-BUM! BU-BUM! Ce fac? Dacă nu mă duc acum, o să fie prea târziu.

Trei minute. Asta e. Asta e. Fii calmă, Alvina. Fii calmă şi ţine-o aşa. Păstrează-ţi cumpătul, poţi să faci asta. BU-BUM! BU-BUM! BU-BUM! BU-BUM! Îmi muşc interiorul buzei şi mă uit la apă ca un şoim. Încă puţin. Am aşteptat acest moment toată viaţa mea.

Trei minute şi treizeci de secunde. O, Doamne! Ce-am făcut? Alerg la piscină şi sar în ea. Apa îmi taie pielea ca un scalpel. Căcat, e rece. Nu pot să respir. Nu mă pot mişca. Îmi simt braţele grele. Picioarele îmi sunt ca de plumb. Încerc să înot, dar rochia mă trage în jos. BU-BUM! BU-BUM! BU-BUM!

–Ajutor! strig eu în răstimpurile cât ies la suprafaţă. Să mă ajute cineva. Ajutor! Ajutor!

Am uitat să înot. Membrele mele se zbat şi lovesc apa; o să mă înec. Apa se închide deasupra capului meu. Întuneric. Tăcere. Mă agăţ de margine, iau o gură de apă. Gâfâi, tremur, înjur. La naiba. Trupul lui Beth a căzut pe fundul piscinei; nu am destulă putere ca să-l trag înapoi. Plonjez iar şi iar, o prind de mână, dar e alunecoasă şi inertă; abia pot s-o ţin. Sunt ameţită de adrenalină, panica mă face să gesticulez nebuneşte. Nu pot... nu pot... nu pot s-o trag în sus. În sfârşit, luminile de la vilă se aprind, şi o siluetă iese în fugă: Ambrogio.

– Ajutor!

Copilul începe să ţipe. Iar.

– Ce s-a întâmplat?

– Se îneacă...

Ambrogio plonjează în apă şi înoată până la fundul piscinei. Eu mă agăţ de margine, de parcă n-aş vrea să-i mai dau drumul niciodată.

Ambrogio iese la suprafaţă cu plesnet, cu Beth în braţe.

– Ajută-mă, spune el.

Mă trag în sus şi ies din apă. Totul se învârte; o să vomit. Prind braţul lui Beth cu mâini tremurânde. E greutate moartă. Simt că-mi scapă. Ambrogio ridică mai sus trupul ei, care se rostogoleşte greoi şi inert în curtea interioară. Capul i se rostogoleşte oribil dintr-o parte în alta. Oare şi-a rupt gâtul?

– Respiră, ţip eu, zguduindu-i umerii şi izbind-o în piept. Respiră, respiră, te rog, respiră!

Beth e ca o cârpă, ca o păpuşă ruptă fără oase. Mă aplec deasupra ei, pe pavajul neregulat, şi îmi lipesc gura de a ei – am învăţat asta cu ani în urmă, la cursurile de prim-ajutor: sufli, sufli, sufli şi sufli. Ambrogio sare afară din piscină. Aştept ca ea să tuşească şi să

scuipe apă. Dar nimic. O întorc pe burtă şi o izbesc în spate.

– Respiră, te rog. Te rog, respiră!

– Lasă-mă pe mine, spune Ambrogio, dându-mă la o parte.

O ridică în fund, o apleacă în faţă şi o izbeşte în spate. Poc! Poc! Dintr-o rană din vârful capului, în partea dreaptă, îi curge sânge. Obrazul ei e roşu, gâtul, la fel. Sângele i se prelinge, şerpuind, pe piept şi pe umeri. Capul îi atârnă într-o parte.

– Alvie, Alvie, mă auzi? strigă el. Respiră, Alvie! Respiră, la dracu'!

Ambrogio o izbeşte iar şi iar în spate. Ochii lui Beth sunt goi şi mari ca ai unui manechin. Privesc în gol, muţi şi inerţi. Fără să clipească. Fără să vadă. Fără să ştie. Morţi. Fierea îmi urcă în gât, icnesc şi vomit. Pe picioarele mele, pe jos, până când nu mai am ce vomita. N-ar fi trebuit să beau toată votca aia.

– La dracu', Beth, spune Ambrogio în întuneric, întorcându-se spre mine. Nu ăsta era planul.

Pământul încetează să se mai învârtă în jurul propriei axe. Planetele încetează să mai orbiteze în jurul soarelui.

– Planul? spun eu.

Despre ce vorbeşte?

– Nu trebuia să o omori *aici*. De fapt, nu trebuia să o omori *tu*.

Deschid gura, dar nu iese nici un cuvânt.

– De ce n-ai putut să te ţii, pur şi simplu, de plan?

Stăm unul lângă celălalt, lângă trupul surorii mele; tăcere stupefiată. A existat *un plan*? Ce dracu' vrea să însemne asta? În sfârşit, ţipetele copilului au încetat; a plâns până a adormit, sărmanul de el. E linişte. Până şi greierii par să se fi oprit din neobosita lor serenadă. Un

lichid închis la culoare se formează de sub capul surorii mele, formând o baltă pe pavaj. Mă întind lângă ea și încerc să plâng. Mă uit la un film de groază prost, cu mult sânge. Asta nu e viața reală. E un coșmar, unul groaznic. Un plan? Un *plan?* Ce fel de *plan?* Oare Beth și Ambrogio uneltiseră să mă omoare? Dar Beth, nu e posibil. Nu înțeleg. Sunt eu paranoică? Sau beată moartă? Probabil am halucinații.

Iau mâna lui Beth. E umedă și rece ca gheața. Silueta ei se ondulează în lumina vilei. Capul. Șoldurile. Gambele. Mă aștept să se ridice și să plece. Mă aștept să mă strige pe nume sau să spună ceva enervant. Dar e la fel de nemișcată precum statuia din vila lui Salvatore. Rece și nemișcată.

În cele din urmă, Ambrogio e cel care mă strigă.

– Beth, vino aici. Hai să intrăm. Nu mai e nimic de făcut.

Beth, Beth, Beth. Îmi spune întruna Beth. Îmi țin brațul întins pe lângă corp. El îmi găsește mâna. Degetele lui sunt ude. Îmi smulg mâna, înfricoșată. Nu vreau să merg nicăieri cu bărbatul ăsta. Mă vrea moartă. Vrea s-o omoare pe Alvie! Dar el mă prinde iar de mână cu o strânsoare de fier, căreia nu pot să mă opun. Mă trage sus, în picioare. Mă uit în ochii lui. Un maxilar puternic. O față atrăgătoare. E la fel de frumos ca Channing Tatum. Dar eu n-o să mă las păcălită; știu că nu pot să am încredere în el. Care dracu' o fi fost planul ăsta?

Ambrogio împinge căruciorul cu o mână și mă ține de umăr cu cealaltă. Geanta mea atârnă de mânerul cărucior ului. Scot sandalele lui Beth de sub șezlong. Mă mișc pe pilot automat, gândurile mi se învolburează în cap. Mă simt de parcă aș fi supraviețuit unui tsunami: în jurul meu e haos, nu reușesc să mă dezmeticesc,

urechile îmi ţiuie insistent. Mă împleticesc spre vilă, pas cu pas: un copil pierdut, care se întoarce acasă poticnindu-se. Nu vorbim. Ambrogio mă conduce în dormitorul lui, cel pe care îl împărţea cu Beth. Mă opresc în mijlocul camerei şi privesc în jur. Eu şi Beth ne-am schimbat aici cu doar câteva ore în urmă. Pare o cameră diferită, o viaţă diferită.

Ambrogio găseşte două prosoape în baia lipită de dormitor şi îmi oferă unul mie. Nu mă mişc. Mi-l atârnă peste umeri, apoi se şterge. Îşi scoate cămaşa, pantalonii şi boxerii şi se freacă peste tot cu prosopul. E complet gol. Penisul lui pare mai mic decât îmi aminteam eu, dar de atunci a trecut mult timp, şi presupun că acum nu e erect... Mă uit cum îşi şterge trupul musculos, spatele, coapsele, conturul zonei albe de pe fund. Sunt complet amorţită. Mă uit la mâinile mele şi mă joc cu inelul lui Beth, îl învârt la nesfârşit pe deget. Inelul ei de logodnă arată bine pe mâna mea.

Ambrogio crede că eu sunt Beth. Crede că eu sunt moartă.

Îşi face ghem hainele ude şi pline de sânge şi le aruncă în coş. Îşi ia rapid schimburi: cămaşă albă, pantaloni de doc crem, ciorapi cu dungi albastre şi albe. Cum face chestia asta? I-au trebuit două minute, şi acum arată la fel de spilcuit ca un model, prea frumos ca să fie adevărat. Se apropie de mine.

– Beth, spune el, luându-mă de mână.

Mâna mea e inertă ca un ţipar. Îl las s-o ţină.

– Beth, te rog, îmbracă-te. Haide. O să răceşti.

O răceală e ultimul lucru de care-mi pasă.

– Nu trebuie să chemăm o ambulanţă? spun eu.

– Mă tem că e mult prea târziu pentru asta.

Ridic privirea spre Ambrogio, spre faţa lui pe care se citeşte îngrijorarea. Nu ştie. Habar n-are cine sunt

eu. Îmi las obrazul pe pieptul lui, străduindu-mă să nu plâng; rimelul îi mânjește cămașa. Va trebui să se schimbe iar.

– Avem nevoie de o ambulanță care să ia cadavrul.

– Sst, Beth, spune el, mângâindu-mă pe cap. Hai să te ștergi.

Mă ia de mână și mă duce în baie. Picioarele îmi tremură. Mă simt de parcă aș avea o sută de ani. Mă sprijin de chiuvetă, și Ambrogio îmi desface fermoarul rochiei.

– Nu, spun eu. Nu poate să mă vadă goală. Lasă-mă pe mine... mă descurc singură.

Iau prosopul, îl împing afară din baie și închid ușa. O încui. Stau cu spatele lipit de ușă și inspir adânc. La dracu'. Ce s-a întâmplat? Îmi scot hainele ude; rochia lui Beth, Wonderbraul și chiloții uzi leoarcă, și le arunc maldăr pe podea. Am sânge pe mâini, pe brațe, pe față. Arăt ca un criminal în serie. Arăt ca un personaj secundar din *Puzzle mortal*. Îmi trec dușul peste picioare, ca să spăl voma, peste mâini, ca să spăl sângele închegat de sub unghii, dârele roșii de pe antebrațe, gât, obraji.

– Îl duc pe Ernie în pat, strigă Ambrogio prin ușă.

– Bine, spun eu.

Bebelușul Ernie... o, Doamne, *acum eu sunt mămica lui*.

Închid robinetul și ies de sub duș. Încă nu mă simt curată, dar mi se pare că stau sub apă de o oră. Îmi pun cămașa de noapte a lui Beth – caldă și pufoasă – și o pereche de papuci de-ai ei, genul de papuci de la vreun hotel elegant. Stau în fața imaginii mele din oglindă și îmi studiez fața. Oare chiar arăt ca Beth? Îmi mijesc ochii, clătinându-mă, amețită din cauza dușului. Mă prind de chiuvetă. Nu văd nici o asemănare.

Încă mai am urme de rimel pe obraji, ca niște lacrimi false și negre de clovn. Demachiantul lui Beth e alături; șterg fardul de pe pleoape și de sub ochi, frecând îndelung până când pielea mi se înroșește, și toată negreala a dispărut.

16

–A fost un accident, spun eu. A alunecat.

– E în regulă, Beth, nu trebuie să-mi explici.

Ambrogio stă pe marginea patului, cu capul în mâini. Ridică privirea atunci când intru eu în cameră. Mă strecor în dormitor încet, încet, milimetru cu milimetru, de parcă m-aş apropia de un tigru adormit, de parcă m-aş feri de o mină antitanc. Pe fruntea lui sunt nişte riduri pe care nu le-am observat până acum. Are cumva pe cap un fir de păr alb?

–A fost un accident, repet eu.

Mă aşez lângă el. Dacă spun asta întruna, poate o să ajung s-o şi cred?

– Ce vrei să spui? Bineînţeles că n-a fost un accident. Plănuiam s-o omorâm. Dar nu în curtea noastră. *Merda*.

Plănuiau să mă omoare. Nu poate vorbi serios. Beth n-ar fi fost niciodată de acord cu aşa ceva. Şi, oricum, de ce m-ar vrea moartă? E ridicol. N-am greşit cu nimic. Ştiu că sora mea a spus că mă urăşte, dar asta a fost sub impulsul de moment. N-a vorbit serios. Nu Beth.

– N-am vrut, spun eu în sfârşit.

Vocea mea e falsă şi slabă.

– Ce vrei să spui? A fost doar o coincidenţă?

– Ne certam lângă piscină, şi ea a căzut.

Ambrogio ridică privirea, uimit. Îmi studiază faţa cu ochi pătrunzători. Crede că mint.

– Chiar aşa, spun eu. A fost un accident. Sincronizare? Şansă?

Ambrogio oftează.

– Bun. În regulă. A fost un accident. Dar autorităţile ar putea să creadă altceva. Dacă chemăm ambulanţa, o să se implice poliţia. O turistă britanică moartă aici? Presa o să sară pe noi, o să fie ditamai circul mediatic. Tu ai putea fi acuzată de omucidere. Şi eu nu-mi permit un scandal. Nu pot să fiu anchetat de poliţie, la dracu'.

Ambrogio vorbeşte sacadat, imperios; vocea lui are un ton disperat, ca un scâncet de copil mic. *El* nu poate fi anchetat? Care e problema *lui? Ţine-ţi gura, Alvina; dacă ai fi Beth, ai şti.*

– Nu-mi pot asuma riscul ăsta. Nu acum, în mijlocul afacerii ăsteia...

Ambrogio a ridicat vocea. Sare de pe pat şi loveşte uşa cu pumnul – BUM! Lemnul se crapă. Stă cu spatele la mine, umerii i se ridică şi coboară. Despre ce dracu' vorbeşte? E furios pe *mine*? O să mă pocnească şi pe *mine*? Mă lipesc de tăblia patului şi mă chircesc, pregătită să încasez lovitura.

Nimic.

Ambrogio se întoarce; faţa lui e dură. Umblă prin cameră într-o parte şi-n alta, întruna, ca o gorilă furioasă dintr-o cuşcă de la grădina zoologică.

– Deci, ce facem? spun eu în cele din urmă, când văd că n-are de gând să mă atace. Nu putem s-o lăsăm acolo.

– Lasă-mă să mă gândesc, se răsteşte el.

Continuă să se plimbe de colo colo.

Nu-i pasă decât să iasă basma curată. Puţin îi pasă de Alvie. De mine!

– Ascultă, spune el, apropiindu-se de mine. Cine știa că Alvie urma să vină în Sicilia? Tu, eu și British Airways. Altcineva?

Eu scutur din cap.

– Vreunul dintre prietenii ei?

– Alvie n-avea nici un prieten.

– Nici un prieten? Ești sigură?

Încuviințez din cap.

– Orice om are prieteni, Beth. Dar la serviciu?

– Mă îndoiesc. Sincer. Cred că tocmai a fost concediată.

Mă uit la mâinile mele, mă joc cu inelul lui Beth. Diamant și onix, negru și alb. Ambrogio oftează.

– Totul s-a întâmplat prea repede. Planul era să așteptăm. Să păstrăm controlul, la dracu'.

– Îmi pare rău, spun eu, deoarece așa simt că ar trebui. Îmi pare rău pentru tot.

Ambrogio se așază la capul patului.

– Dacă cineva ar verifica zborul ei, ar vedea că a aterizat în Catania. Cine știe că a ajuns aici, la vila asta?

– Tu, eu, Emilia, Salvatore, spun eu.

Mă gândesc la Ernesto și la paznicul de la amfiteatru, pe care nu știu cum îl cheamă. Beth știa cum îl cheamă, dar acum n-o mai pot întreba.

– Atât?

Ezit.

– Da... da, ăștia sunt toți.

– Bun, acum ascultă-mă, uite ce-o să facem. În mod normal, bineînțeles că am chema o ambulanță. Dar, dată fiind natura afacerii mele, afacerii *noastre*, nu ne permitem ca autoritățile să-și bage nasul pe aici.

Și-a pierdut calmul. De furie, pe frunte i-a apărut o venă mov, în zigzag, care pulsează.

– Acum, partea asta e importantă, spune el.

Avansează spre mine, pe pat, şi se opreşte foarte aproape. Îmi ia mâna şi o strânge tare. Pe buza de jos are un strop alb de salivă. Coboară vocea.

–O să le spunem Emiliei şi lui Salvo că Alvie s-a dus acasă. E tragic ce s-a întâmplat cu sora ta. Sunt foarte trist. Dar trebuie să înţelegi: va trebui să ne ocupăm singuri de cadavrul ei.

Sar de pe pat.

– *Să ne ocupăm de cadavrul ei?* repet eu. Abia a murit, şi tu vorbeşti despre *ce?*

– Beth, ascultă-mă: mai avem la dispoziţie doar câteva ore până se luminează de ziuă. O să vină Emilia. Vecinii, poştaşul... Nu putem s-o lăsăm pur şi simplu în curte, într-o baltă de sânge. Şi dacă a fost un accident...

– Cum adică *dacă?*

– Chiar dacă a fost un accident... poliţia o să fie călare pe noi. Miza e mult prea mare.

De ce, care e miza?

– Ar putea chiar să te suspecteze de crimă.

Iată şi cuvântul cu „C". Nu-mi place. Mă uit în ochii lui. Cred că Ambrogio vrea să mă protejeze.

– Deci, ce facem? spun eu în cele din urmă. O îngropăm în grădină?

– Ca apoi să găsească grădinarul o femeie îngropată sub gazon? Eşti nebună?

Nu cred că am vorbit serios, dar n-am nici o idee. N-am mai făcut aşa ceva niciodată. Nu cunosc protocolul.

– Atunci, ce? spun eu.

Ambrogio îşi coboară tonul vocii.

– O să-mi sun eu oamenii. Îmi sunt datori; ne rezolvă ei. Dar trebuie s-o facem acum. Chiar acum. În noaptea asta.

– Şi unde o s-o ducă? O să fie înmormântată?

– Căcat, Beth, nu eşti chiar genul de catolică evlavioasă, nu-i aşa? Nu mă lua cu religia şi nu te preface că-ţi pasă de funeralii la biserică, la dracu'. Asta a fost în plan doar ca să avem timp să scăpăm. Nu te preface îngrijorată pentru sufletul ei. *Cristo! Dio!*

Ambrogio apasă pe nişte butoane ale telefonului, apoi strigă în difuzor într-o italiană furioasă. Se presupune că e un idiom minunat, melodios şi romantic, dar în noaptea asta răsună ca nişte rafale de mitralieră. Mă uit la ceasul de pe noptieră. Cifrele tremură, pâlpâind roşu pe fundal negru. Abia reuşesc să citesc: 1.13 noaptea. După o vreme, Ambrogio închide. Acum vocea lui e mai suavă, mai blândă.

– Beth, vrei să te duci afară să-ţi iei adio?

Ah, căcat. *Nu* vreau s-o văd. Dintr-odată, mi se face rău. Încă simt gustul vomei din gât.

– Unde o duc? îl întreb iar.

– Nu e problema noastră. Nu trebuie să ştim. În Sicilia, *dispar* o mulţime de oameni. Imediat, trebuie să mai dau un telefon.

Ambrogio face semn spre uşă.

Oare Beth ar accepta situaţia fără mustrări de conştiinţă? Să se debaraseze de cadavrul meu la miezul nopţii? Să sune nişte tipi ca să mă facă să „dispar"? Scutur din cap, uimită. Categoric, Beth nu ar fi acceptat situaţia; nici nu se pune problema, e o nebunie. Dar eu? Ştiţi ce? Nici eu nu vreau să apară poliţia aici. Asta e în avantajul meu...

17

Mă uit la mână ca şi cum ar fi a unui străin; parcă n-aş recunoaşte-o. Nu-mi amintesc cui îi aparţine. Nu-mi cunosc nici dosul palmei. Tremură, tremură atât de tare, că n-o pot opri. Încerc să duc mâna la mâner şi să deschid uşa care dă în curtea interioară, la sora mea, dar nu reuşesc să-l apuc. Degetele îmi tremură, palma îmi alunecă, şi eu nu pot – nu pot nici măcar să deschid uşa, la dracu'.

Ambrogio vorbeşte iar la telefon cu „prietenii" lui. Cine sunt tipii ăştia care îi sunt datori? Cine debarasează cadavre la miezul nopţii? Nu-mi pasă, atât timp cât se descotorosesc de ea. Nu vreau s-o mai văd niciodată. Nu ştiu de cât timp stau aici tremurând, cu mâinile atârnând ca aripile rupte ale unei păsări, dar, în cele din urmă, mânerul trosneşte, şi eu ies pe uşă.

E întuneric. Linişte. Mă aştept să văd un poliţist cum sare din penumbră: „Eşti arestată!" – sau să-l aud pe Salvo venind în fugă pe alee. *„Ma che cazzo hai fatto?"* Dar e tăcere; nu e nimeni. Aerul rece al nopţii mă face să tremur. Temperatura pare să fi scăzut cu douăzeci de grade. Dincolo de piscină, grădina se prelungeşte înspre nimic, nimic în afară de întuneric. Luminile vilei iluminează piscina şi silueta lungă şi monstruoasă a cadavrului surorii mele, întins la marginea apei.

Stelele mă privesc de sus, judecându-mă, învinovățindu-mă, ca un trilion de globi oculari minusculi, ochii lui Dumnezeu. Luna începe să apună în spatele vulcanului Etna. În curând, soarele o să răsară și o să scoată la lumină vărsarea de sânge. O să vină poștașul. Salvatore. Emilia. Trebuie să mă grăbesc.

Mă concentrez pe mișcarea picioarelor. Și reușesc să merg, tăcut, pas cu pas, în papucii moi. Ca în vis, plutesc, merg pe aer. Mă uit în jos ca să-mi țin echilibrul, mă concentrez asupra pământului ca să nu mă desprind și să mă îndepărtez. Sunt imponderabilă, selenară, pășesc pe Lună. Mă opresc la câțiva centimetri de capul surorii mele. Din craniul ei se întinde o baltă de sânge: lucioasă și neagră. Și acum, că am ajuns aici, nu știu ce să fac. Mă mulțumesc să privesc fix. O privesc din nou pe Elizabeth, în tăcere, mută. Trupul lui Elizabeth. Fața lui Elizabeth. Părul lui Elizabeth. Un fior îmi străbate șira spinării. Ea e moartă, și eu am omorât-o. Atât de ușor. Atât de rapid. E ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Stelele continuă să strălucească. Sunt în aceeași grădină. Vulcanul e tot acolo. Nimic nu pare real.

Nu-mi vine să cred.

Am nevoie de dovezi.

Întind mâna spre sânge, ridic un deget și îl ating. Sângele pare cald, în aerul răcoros al nopții. Pare alunecos, vâscos și umed. Studiez vârful degetului meu: strălucitor, roșu-închis. E ceva instinctiv, ancestral, primordial. Trebuie s-o fac. Să verific dacă e real. Îmi ling degetul: fier cald, umed. Inconfundabil. Sânge.

Ambrogio se ridică atunci când eu dau buzna în cameră. A terminat de vorbit la telefon. Pe fața lui e o expresie ciudată, pe care nu o pot descifra. Ridică

mâna spre capul meu – ah, la dracu'! – tresar şi mă întorc –, dar el îmi dă o şuviţă de păr de pe obraz.

– Ce s-a întâmplat? Ai tresărit.

– Nimic, spun eu.

Sunt foarte vigilentă, surescitată, ca o pisică.

– Ba da, ai tresărit. *Amore*, vino aici. Ştii că nu te-aş putea lovi niciodată! Ce e?

Mă trage mai aproape şi mă strânge tare. Cred că m-a convins. Cât de cât. Poate că, la urma urmei, nu e unul căruia îi place să-şi bată nevasta? N-ar lovi-o pe Beth, dar ar lovi-o pe Alvie? Înfricoşător e că nu ştiu.

– Ţi-ai luat rămas-bun? întreabă el în sfârşit.

– Îhî, încuviinţez eu din cap.

– *Bene.*

Îmi cuprinde talia cu braţele şi mă duce spre pat.

– Nino ajunge aici în cincisprezece minute. Eu o să încep să fac curat. Cred c-ar fi bine să dormi, încearcă să te odihneşti puţin.

– Bine, spun eu.

Cine e Nino? Beau un pahar cu apă, şi greaţa îmi trece.

– Îmi pare foarte rău, Beth, spune el din nou, depunând un sărut pe fruntea mea. Sună groaznic, dar... mă bucur enorm că n-ai fost tu în locul ei.

Simt cum mi se strânge stomacul; pământul îmi fuge de sub picioare. Ce mama *dracului*?

Îi arunc o privire de parcă aş vrea să-l văd mort. Probabil par supărată, pentru că el spune imediat:

– Îmi pare rău, a fost deplasat. Doar că... te iubesc atât de mult. Încearcă să mă sărute, dar eu întorc capul. Încă simt gustul de vomă. Ambrogio mă îmbrăţişează, în schimb. Nu uita că singurul scop al chestiei ăsteia e să te protejăm pe tine. E pentru tine! Pentru tine, pentru mine şi pentru Ernie. Când am văzut-o

zăcând acolo – semănând leit cu tine – pur şi simplu... Facem ce trebuie. Pentru familia noastră.

– Mulţumesc, spun eu.

Nu-mi vine în cap nimic altceva. Creierul nu-mi funcţionează; am uitat cum să vorbesc.

Dau aşternuturile la o parte şi mă aşez pe pat. Patul lui Beth. Patul meu. Sunt pe punctul de a mă întinde, când Ambrogio spune:

– Nu vrei să-ţi iei cămaşa de noapte?

Nu ştiu unde-şi ţinea Beth pijamalele. Ridic privirea spre el, pierdută. Habar n-am. Nu trebuie să-şi dea seama că mă străduiesc din răsputeri. Îmi aud inima bubuind. Toţi muşchii umerilor mi se încordează. În cele din urmă, parcă după îndelungi ore, Ambrogio se întoarce spre dulapul din mahon şi trage al doilea sertar de sus. Ah. Deci, acolo. Îmi întinde o cămaşă de noapte minusculă de la Giorgio Armani. E mai uşoară decât aerul. O iau şi mă uit la ea, la trandafirii mici, roz brodaţi de-a lungul tivului, la dantela minunată, la bretelele delicate. Miroase a Beth: Miss Dior Chérie. Mă întind pe pat şi închid ochii.

Se aud bătăi în uşă, şi Ambrogio tresare.

– A, Nino, spune el.

ZIUA A PATRA: DORINȚA

Organul meu femeiesc se strânge ca gingiile bunicii în jurul unei bucăți de rahat turcesc.

@AlvinaKnightly69

18

A fost vina lui Beth că mi-a fost frântă inima.

Era ultima seară a Săptămânii Bobocilor de la universitate şi cea de-a nouăsprezecea aniversare a noastră. A fost dorinţă la prima vedere.

După cinci halbe de cocktail de bere şi cidru, trei concursuri de băut şi o sticlă de Malibu, la o seară petrecută în barul Colegiului Corpus Christi, încep să văd dublu. În ziua aia, nu mâncasem decât un pachet de alune prăjite fără ulei. Fumam un pachet de douăzeci de ţigări mentolate, pe care îl găsisem la toaletă, şi purtam rochia fucsia primită de la soră-mea: atât de strâmtă, că nu puteam să respir. Beth purta şi ea una identică. Mă concentram din răsputeri să nu cad de pe scaunul de bar, când Beth a tăcut şi a privit spre uşă. A intrat un bărbat.

– Cine e *ăla*? am întrebat eu.

La început, îl vedeam ca prin ceaţă, dar când s-a apropiat, a ieşit la iveală un semizeu mediteraneean, ca din zăpada carbonică din spatele scenei de la un concert Backstreet Boys. Era o frumuseţe hollywoodiană, cu blugi albaştri, cămaşă albă – îmi amintesc că doi nasturi de sus erau descheiaţi –, sacou de costum. Părul brunet îi cădea pe umeri în valuri. Avea dinţi strălucitori, albi ca în reclamele la pastă de dinţi. Ce căuta *el* la Oxford? Toţi ceilalţi tipi semănau cu Gollum

din *Stăpânul inelelor*. Şi de ce era atât de bronzat? Beth a întins mâna şi l-a tras spre ea ca să-l îmbrăţişeze. Nu-mi venea să cred. Soră-mea îl *cunoştea* pe tip?

– Alvie, el e Ambrogio, a spus Beth. Ambrogio, ea e sora mea geamănă, Alvina.

– Soră geamănă? Nu pot să cred; ce nebunie. Sunteţi identice, nu?

Ne-am uitat una la alta şi am ridicat din umeri.

– Beth nu mi-a spus că are o soră geamănă, a spus Ambrogio.

Beth s-a strâmbat. Nici mie nu-mi spusese despre *Ambrogio*; n-aş fi uitat aşa ceva.

– Incredibil! a spus el. Voi două arătaţi exact la fel...

Am strâns mâna pe care mi-a întins-o. Pielea lui era caldă şi netedă.

– Mă bucur să te cunosc. La ce colegiu eşti?

Vorbea cu un accent pe care nu-l înţelegeam. M-am gândit că poate e spaniol.

– A, ea nu studiază aici, a spus Beth. A venit în vizită în weekend.

M-am forţat să zâmbesc şi am încuviinţat din cap.

– Exact.

– Ah. Eşti la altă universitate? Ce lecturezi?

– Ăă, nu, nu sunt, am spus eu cu ochii în podea. Lucrez la Yo! Sushi.

Nu puteam să merg la facultate pentru că nu aveam medii de absolvire. Şi nu aveam medii de absolvire, pentru că fusese exmatriculată. Lucrurile nu mergeau bine. Dar ce întrebare ciudată! Tocmai terminasem de citit *Versetele satanice*, dar el nu trebuia să ştie asta.

– *Tu* ce lecturezi?

– Fac un master de istoria artei.

Am plecat de la bar. Ambrogio şi Beth mergeau la braţ, şi eu veneam la câţiva paşi în urma lor,

ascultând-o pe Beth cum flirtează şi chicoteşte şi holbându-mă la fundul de reclamă la Diet Coke al lui Ambrogio. Am mers prin vânt şi ploaie până la un club subteran, numit Delfinul Portocaliu, Peştişorul Turcoaz, Furnicarul Auriu, sau aşa ceva. Mirosea a BO. Din tavan picura. În mijlocul ringului de dans era o baltă de vomă. Cred că DJ-ul era surd/mort/beat turtă, pentru că a pus de treisprezece ori la rând „The Power of Love" interpretată de Celine Dion. Nimeni nu a părut să observe. În Oxfort, asta e ceea ce numesc oamenii club de noapte.

Am băut nişte votcă şi nişte shoturi de tequila. Muzica era atât de tare că nu ne auzeam deloc. În aceeaşi situaţie erau toţi cei prezenţi acolo. Stăteam în cerc şi consumam băuturi slab alcoolizate. Beth s-a dus la bar ca să mai comande un rând de Bacardi Breezer, şi eu i-am zâmbit lui Ambrogio. Mi-a zâmbit şi el. O vreme, ne-am legănat pe muzică, apoi el mi-a înconjurat talia cu braţele şi m-a tras spre el. A fost clar de la bun început că lui Beth îi plăcea la nebunie de el. Dar ştii ce? Şi mie la fel. Şi ea îl ştia pe tip de mai puţin de o săptămână. Aşa că, la naiba. Ambrogio era un om liber, puteam să-l iau, dacă voiam. L-am strâns tare.

– Eşti foarte frumoasă, mi-a şoptit el.

M-am topit. Nimeni nu-mi mai spusese asta vreodată. Complimentul acesta îi era întotdeauna adresat lui Beth. Îi simţeam respiraţia fierbinte în ureche. Aftershave-ul lui era de vis. Mi-am sprijinit obrazul de pieptul lui Ambrogio şi am dansat. Probabil doar douăzeci de secunde, care mi s-au părut o veşnicie. Timpul are uneori apucături ciudate. „The Power of Love" urla în jurul nostru. Ringul de dans parcă a dispărut. Mult prea curând, au aprins luminile şi dintr-odată

muzica s-a oprit. Beth a spus că e timpul să mergem acasă. Tustrei am luat-o pe stradă, clătinându-ne, şi am intrat într-un fel de fast-food. Eu am comandat cartofi prăjiţi cu brânză şi fasole, şi Ambrogio a comandat un hamburger.

– Mie nu-mi trebuie nimic, a spus Beth. Mă întorc la cămin. Vii?

M-am uitat la cartofii mei prăjiţi cu brânză şi apoi m-am uitat la Ambrogio.

– Ne vedem acolo imediat.

Beth s-a încruntat. Ambrogio s-a clătinat; e posibil să fi fost beat. Mai beat decât mine, altfel n-aş fi observat. Ne-am aşezat la o masă de două persoane ca să mâncăm. Eu m-am întins după ketchup.

– *Ciao*, a spus Ambrogio, făcând cu mâna. Ne vedem mai târziu.

Beth a dat ochii peste cap şi s-a năpustit afară.

Nu-mi amintesc să fi mâncat ceva; mă holbam la Ambrogio, la ochii lui de prinţ Disney, la buzele care spuneau sărută-mă. Nu părea real. Semăna cu o reclamă la nişte suplimente alimentare care te fac mai tânăr şi mai atrăgător. Semăna ca un figurant din *Zoolander Manechinul*.

– Hai să mergem, a spus el.

S-a ridicat şi m-a luat de mână. Nu-mi venea să cred ce mi se întâmplă. De ce mă alesese pe mine, şi nu pe Beth?

Înainte să-mi dau seama, eram în camera lui Ambrogio, ascultam „Umbrella" de Rihanna şi mă gândeam că era mâna destinului, ca în *Romeo şi Julieta*. Era evident că fusesem făcuţi să fim împreună. Era clar că asta ne era scris. Speram doar să nu fim nişte îndrăgostiţi născuţi sub stea nenorocoasă, ca în piesa aia. Care se sfârşise prost.

Pe biroul lui Ambrogio, lângă patul lui de o persoană, nefăcut, era o lampă cu lavă. Ceva roşu clocotea şi bolborosea într-un cilindru de argint şi sticlă. M-am uitat cum se transformă, asemenea magmei sau lavei... (ah, lampă *cu lavă*; bănuiesc că asta era ideea), cum clocoteşte şi mocneşte, încinsă. Eram hipnotizată. Vrăjită. Când am ridicat iar privirea, Ambrogio îşi scotea cămaşa.

– Ştiu că abia ne-am cunoscut, a spus el către propriul buric, în timp ce se chinuia să-şi descheie nasturii de la cămaşă. Dar te iubesc, la dracu'.

A renunţat să-şi mai descheie nasturii şi şi-a tras cămaşa peste cap. Şi-a desfăcut şliţul şi şi-a dat jos pantalonii. Eu mă holbam, şocată. Nu ştiu de ce. Presupun că nu mai văzusem până atunci un bărbat gol. Bineînţeles că văzusem poze. Ştiam la ce să mă aştept. Ştiam cum arată un bărbat. Dar nu în viaţa reală. Nu de aproape. Nu aşa. Era o nebunie. Ceva electrizant. Dintr-odată, m-am simţit perfect trează. Mi-am revenit. Oarecum.

– Ce-ai spus?

– Te iubesc! a spus el, întinzând mâna spre poala rochiei mele, ridicând-o în sus.

Cuvintele lui m-au izbit ca nişte gloanţe care mi s-au înfipt în piept. Nimeni nu-mi mai spusese asta până atunci.

– Mă iubeşti? Serios? Eşti sigur?

– Jur pe Dumnezeul meu! a spus el. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Şi-a smuls boxerii care i se agăţaseră de picior, s-a împleticit şi a căzut pe pat.

– Termină, am spus eu, întorcându-mă în altă parte.

I se împleticea limba în gură.

– Eşti beat, nu vorbeşti serios.

Făcea mişto de mine.

– Ba da. Vorbesc foarte serios.

A întins mâna spre sutienul meu şi a încercat să-l descheie, dar închizătoarea opunea rezistenţă, aşa că a renunţat.

–O preferi pe soră-mea, de ce nu vrei să recunoşti? Băieţii nu mă plac niciodată pe mine. Li se pare că sunt *ciudată*; *sora cea ciudată*. Ratata. Dubioasa.

M-am ridicat de pe pat şi m-am uitat după pantofii mei. Era doar unul, ca în povestea Cenuşăresei. Ambrogio s-a ridicat şi el şi m-a prins de talie, m-a tras spre el şi m-a ţinut strâns. Simţeam mirosul de alcool din respiraţia lui. Era atât de aproape, că aş fi putut să-i simt gustul.

– Mie îmi plac *ciudăţeniile*.

L-am privit în ochi şi ne-am sărutat.

După asta, lucrurile devin puţin neclare, însă a doua zi dimineaţă, când m-am trezit, mi-am dat seama că nu mai eram virgină, pentru că pe cearşafuri era sânge, şi Beth părea supărată.

Am plecat în grabă din Oxfort. La douăsprezece intram în tură la Yo! Sushi, în Londra, şi nu-mi permiteam să întârzii. Din nou. Primisem deja ultimul avertisment. Şi aveam nevoie de banii ăia. Aşa că mi-am notat numărul de telefon pe spatele unui plic pe care l-am pus lângă el, pe pernă: „07755 878 4557: ALVIE. SUNĂ-MĂ X". Avea o expresie atât de împăcată, că n-am vrut să-l trezesc. M-am strecurat afară în tăcere şi am tras uşa după mine. Am mers pe coridor în vârful picioarelor, radiind, cu un zâmbet larg pe faţă. Dacă m-ar fi văzut cineva, în dimineaţa aia, la ora opt, cum mă furişez din camera lui, ar fi crezut că sunt o uşuratică sau m-ar fi judecat pentru ţinuta dezordonată. Nu aveam pantofi (deoarece pierdusem unul şi, bineînţeles,

nici un pantof e mai bine decât unul singur), rochia mea era boţită şi părul ciufulit, aveam dâre de machiaj pe faţă, urme de muşcături, pete de spermă şi respiraţie urât mirositoare. Dar nu mă simţeam nicicum obscenă, ruşinată sau stânjenită. Îl cunoscusem pe bărbatul cu care voiam să mă căsătoresc. Jubilam, eram în extaz, euforică. Fericită pentru prima oară în viaţa mea. Ştiţi cum mă simţeam? Mă simţeam împlinită.

Mai târziu, în acea săptămână, când am văzut că Ambrogio nu sună, i-am telefonat surorii mele gemene ca să văd ce se întâmplă. Beth a spus că Ambrogio o invitase în oraş şi că erau împreună. În mod oficial, un cuplu. A spus că era îndrăgostită până peste urechi. Îl iertase pentru aventura de o noapte. Practic, Beth îşi planifica nunta.

Joi, 27 august 2015, ora 10 dimineaţa
Taormina, Sicilia

Dacă drogurile ar fi unelte, atunci alcoolul ar fiun baros – nu, mai bine un ciocan cu abur (a doua lege a lui Newton: mai multă forţă). Nu-mi amintesc să fi băut, dar acel bubuit din capul meu e semn sigur de mahmureală. Probabil că m-a vizitat zâna votcii şi mi-a tăbăcit fundul; nu-mi amintesc mai nimic de noaptea trecută. Nu ştiu unde sunt. Halatul moale de bumbac, lipit de pielea mea, e cald; e şi o pernă roz de mătase pe care nu o recunosc. Casc, mă întind, mă frec la ochi cu pumnii. Am dormit bine (mai degrabă mi-am pierdut cunoştinţa. *Termină cu chestia asta, Alvina, nu-ţi face bine la ficat*). Ochii mi se deschid către o lumină orbitoare; îi închid la loc. Unde dracu' sunt? Asta nu e camera mea. Ăsta nu e patul meu.

Ţâşnesc în capul oaselor şi examinez camera: ăsta e dormitorul lui Beth. Ăsta e patul lui Beth. Mă uit pe cealaltă parte a lui, dar nu e nimeni acolo. Pipăi aşternuturile, dar sunt reci. Unde e Ambrogio? El nu doarme aici? Oare m-am culcat cu soţul surorii mele? (Din nou.) Scutur din cap. Mi-aş aminti *aşa ceva.* Camera arată exact la fel ca ieri, când eu şi Beth ne schimbam. Pe pernă e o cămaşă de noapte cu trandafiri mici şi roz brodaţi pe tiv.

Beth!

Conştientizarea se infiltrează încet în mintea mea, ca sângele care se prelinge pe părul ud spre pavajul cu forme neregulate. Beth. Am omorât-o. Am împins-o eu sau a alunecat ea? Cu neputinţă să-mi amintesc. Sunt oare o criminală? Dumnezeule mare, ce-am făcut? Sar din pat şi alerg la fereastră, mă uit printre şipcile oblonului. Grădina din faţa vilei e pustie. De aici nu se vede piscina.

Unde e Beth? Ce-o să mă fac? Şi unde dracu' e Ambrogio? Parcă zicea ceva de un plan? *Păstrează-ţi calmul, Alvina,* îmi spun eu. *Păstrează-ţi calmul şi ţine-o tot aşa. Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic. Comportă-te normal. Poţi să faci asta. Eşti o vedetă rock. Şi gândeşte-te: ce-ar face Beyoncé?* Inspir adânc.

O, DOAMNE: am făcut-o!!!!

Mă cuprinde euforia.

Am senzaţia că aş putea să zbor către cer. Acum mă înalţ, plutesc, privesc în jos spre trupul ei, privesc în jos spre Pământ. Îmi vine să dansez, îmi vine să cânt, îmi vine să explodez, la dracu'. Sunt liberă! În sfârşit! Îmi vine să plâng de bucurie. Ce senzaţie! Ce euforie! Pe faţa mea se lăţeşte un zâmbet involuntar; îmi acopăr gura cu mâinile.

Elizabeth a murit! Trăiască Elizabeth!

Cea care zăcea acolo, cu părul într-o baltă de sânge, într-o rochie udă şi neagră cu o bretea ruptă şi pielea albă şi strălucitoare în lumina lunii, era Alvie. Părea senină. Părea frumoasă. Alvina. Nimănui n-o să-i fie dor de ea. Nu există nici un soţ îngrijorat că nu ştie unde e. Nici un copil care plânge să fie luat în braţe. Nici un prieten din Anglia, care aşteaptă ca ea să-i scrie, să-l sune, care s-o implore să se întoarcă acasă. E mai bine aşa. E bine că Alvina a murit.

M-am străduit întotdeauna, chiar m-am străduit. Ce dracu' tot zicea soră-mea? Vocea ei încă îmi răsună în cap.

Nu, eu sunt aici, şi aici rămân. Sunt gata de luptă. Nu am nimic de pierdut şi totul de câştigat. Ambrogio e cel care ar trebui să fie speriat. Ei, ştii ceva, domnule? Acum *eu* am un plan. Planul meu e să trăiesc viaţa soră-mii şi să mă bucur de fiecare secundă. Atât timp cât el crede că sunt Beth, n-am nici o problemă. Totul e minunat. N-am de ce mă teme. Dar din clipa în care el începe să bănuiască, pe-aci ţi-e drumul, frumosule. *Arrivederci*, Ambrogio. Dacă am ucis o dată, pot să ucid şi a doua oară. El ar trebui să fie ăla care se teme. Eu nu o să mă tem. (Uau, sunt chiar mai dură decât credeam. Sunt Lisbeth Salander. Ioana d'Arc.)

Geanta mea e pe un scaun de lângă noptieră. Geanta lui Beth. Geanta mea. Ambrogio a adus-o noaptea trecută. Acum îmi amintesc – era pe cărucior. O iau şi mă uit înăuntru: portofelul meu Primark, ChapStickul vişiniu şi încă ceva care joacă pe fundul genţii... colierul cu diamante al lui Beth! Ce caută acolo? De ce l-a scos la plimbare? Aş putea sta aşa la nesfârşit, încercând să-mi dau seama de ce, dar trebuie neapărat să fac pipi.

Mă duc la chiuvetă şi mă studiez în oglindă.

– Bună, Elizabeth! spun eu.

Dau drumul la duș și mă bag sub el. Încă mă simt murdară de noaptea trecută. Îmi frec trupul cu un burete și consum o sticlă întreagă de Molton Brown. Aș putea să mă rad și pe picioare și la conturul bikinilor, dacă tot sunt aici. Beth era goală de la sprâncene în jos. Găsesc aparatul de ras al lui Beth pe o policioară și mă dau cu niște spumă de ras. Ies de sub duș într-un nor de aburi fierbinți și mă înfășor într-un prosop.

Îmi simt gura râncedă. Pe o etajeră stau la încărcat două periuțe electrice; iau una la întâmplare. Niciodată nu mi-am dorit să mă spăl pe dinți cu atâta ardoare. Zumzetul ascuțit mă face să tresar, ca o drujbă în grădină, un burghiu în creierul meu. Mă uit în oglindă și îmi frec dinții. Sunt Elizabeth. Sunt Beth, îmi spun iar și iar.

Apoi mă opresc. Căcat, dacă sunt Beth, atunci sunt dreptace. Schimb mâinile. Încerc iar. Să te speli pe dinți cu cealaltă mână e aproape imposibil. Mă simt mai neîndemânatică decât un bebeluș, dar continui. Trebuie să exersez. Trebuie să-mi iasă ca lumea. Apoi, o siluetă din oglindă mă face să tresar; e Ambrogio.

– Bună dimineața, iubito! spune el din spatele meu.

Vocea lui e răgușită și guturală. Opresc periuța, cu gura plină de pastă.

– Cum te simți? întreabă el.

Scuip pasta de dinți în chiuvetă și dau drumul la robinet. Îi studiez fața: are pungi sub ochi și e neras. Pare că nu a dormit deloc.

– Emilia se ocupă de Ernesto; au mâncat ceva de dimineață și se joacă în camera lui. Vrea să-l ducă în parc, dacă ești de acord.

Și cadavrul? Cum a rămas cu soră-mea?

– E în regulă, spun eu.

Aş vrea să-l văd pe Ernie... să-l sărut, să-l iau în braţe. Micul Ernie! Acum e doar al meu!

– Ascultă, Beth, spune Ambrogio. Ăă... ei...

Mă aplec spre robinet şi îmi clătesc gura cu apă călduţă, apoi scuip în chiuvetă.

– Există o problemă.

– O problemă?

– Da.

Găsesc un prosop şi mă şterg la gură.

– Mama ta, spune el.

– Mama mea e în Australia.

– Ştiu, *amore*, dar e un risc. La un moment dat, o să se întrebe ce s-a întâmplat cu sora ta. Ambrogio tace şi se încruntă la mine în oglindă. Ultimul loc în care Alvie o să apară în vreun document oficial e Aeroportul Catania, ca să te viziteze pe tine.

Căcat. Are dreptate. Maică-mea e un risc, la dracu'.

– Şi ce facem? întreb eu. Unde e cadavrul?

Mă şterg pe faţă cu un prosop.

– Cadavrul e la băieţii mei, aici, în Taormina.

– Şi?

– Cred că e mai bine să ne comportăm ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ca înainte de sosirea ei.

– Şi maică-mea?

– Trebuie s-o suni şi să-i spui că Alvie a murit. Invit-o la înmormântare.

Ce mama dracu'?

– Înmormântare? Ce înmormântare? Parcă ziceai că nu putem să facem aşa ceva?

– Spune-i că înmormântarea e azi. Ea e în celălalt capăt al lumii; n-o să vină. Dar dacă vine, e în regulă. Cadavrul e acasă la Nino, pentru orice eventualitate. Suntem în Sicilia; putem să organizăm o înmormântare

neoficială. E al dracu' de greu, dar nu imposibil. Se întâmplă mereu.

Las apa să curgă în chiuvetă şi clătesc pasta de dinţi. Şuvoiul de apă curge în spirală spre conductă: gâlgâie şi dispare. Probabil că Ambrogio are dreptate. Maică-mea ar veni dacă Beth ar fi cea moartă, dar e un drum al naibii de lung doar ca să te uiţi cum nişte necunoscuţi astupă o groapă în care zace o persoană pe care n-ai avut-o la inimă. Îmi înfig unghiile în mânerul de plastic al periuţei de dinţi.

–O s-o sun, îi spun.

N-am de ales. Dar, dacă vine, am încurcat-o. E singura care a reuşit vreodată să ne deosebească.

– O sun azi... dar vreau să văd.

– Ce să vezi?

Ambrogio îşi pune mâinile pe umerii mei şi îmi masează gâtul. Doare. Sunt încordată.

– Unde o pun. Unde o îngroapă.

Vreau să mă asigur că o să fie în pământ.

– Nu cred că vrei să vezi asta; n-o să fie plăcut.

– *Trebuie* să văd.

Trebuie să ştiu că nu se mai întoarce.

Ne privim în ochi, în oglindă; Ambrogio stă în spatele meu.

– *Vin şi eu*, îi spun.

El oftează şi scutură din cap.

– Bine. Poţi să vii. O să-l sun pe Nino să-i spun. Îmi împresoară talia cu braţele şi mă trage lângă el. Totul o să fie bine, Beth.

Ambrogio emană căldură, mă face să mă simt bine. Dintr-odată, îl cred. Totul o să fie foarte bine. Încă ţin în mână periuţa de dinţi; o pun la locul ei, pe etajeră.

– Hei, de ce foloseşti periuţa mea? spune el. Spală-te cu a ta.

19

Stau în mijlocul *dressingului* şi privesc în jur: ca un copil la cofetărie. Uită-te la hainele astea minunate! Toate sunt *haute-couture*, haine scumpe, de firmă. Cum de-şi permitea Beth toate astea? N-avea cum să câştige atâţia bani din romanul ăla. Oare i le-a cumpărat Ambrogio din moştenirea de la părinţi? Sau face o căruţă de bani din comerţul cu artă? Ce să port? Ceva negru, nu-i aşa? Dar nu. Să ne comportăm ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca înainte. Aşa a spus Ambrogio. Bine, dragul meu: cum spui tu...

Aleg o rochie galben-aprins de la Roberto Cavalli, cu tiv auriu la guler şi la mâneci. Găsesc şi nişte platforme galbene din piele lăcuită care se asortează perfect. Galbenul aprins şi minunat ca soarele sunt în ton cu dispoziţia mea. Atât timp cât toată lumea crede că sunt Beth, n-am de ce să-mi fac griji. Nu există nici o lege care impune să salvezi viaţa oamenilor. Patru minuţele: ce-i asta? Nimic. Dacă aş ajunge la tribunal, cred c-aş scăpa.

Dacă aş putea s-o împiedic pe maică-mea să vină, am dat lovitura. Gata cu Alvina Knightly. Am rezolvat; sunt milionară. Mă învârt în faţa oglinzii şi admir rochia. Arăt ca o vedetă de televiziune, o tipă fermecătoare de la *Big Brother*. Sunt căsătorită cu cel mai seducător tip de pe insulă, tipul pe care îl merit. Cui

îi pasă că el plănuia s-o omoare pe Alvie? Eu nu sunt Alvie. Sunt Beth. Sunt în siguranţă. *Eu* sunt cea care deţine controlul. Eu sunt cea care e încă în viaţă. Atât timp cât Ambrogio crede că eu sunt Beth, o să fiu în regulă. O să fiu o Beth cât mai bună posibil. O să fiu chiar mai ceva decât *Beth*. Nici nu se pune problema să mă întorc în Archway, când pot avea toate astea!

Şi, în sfârşit, sunt mamă! Tocmai am câştigat un fiu fără să trec prin chinurile facerii. Dar, pe de altă parte, şi Beth la fel; a născut prin cezariană (prea stilată ca să nască natural).

Pentru mine, toate Crăciunurile au venit acum!

Îmi aplic machiajul lui Beth pe îndelete, fredonând în şoaptă melodia clasică a lui Kylie: „I Should Be So Lucky". Fond de ten Chanel, luciu de buze Juicy Tube, rimel Benefit... mă dau din plin cu Miss Dior Chérie. Găsesc peria lui Beth pe noptieră, îmi pieptăn părul pe spate şi îl prind în coc, ca ieri. Arată destul de bine, dar trebuie să-mi aduc aminte s-o sun pe coafeza aia. O să caut iPhone-ul lui Beth mai târziu. Poate îmi fac şi manichiura? Un tratament facial, un masaj şi o împachetare din alea în staniol, ca pe un curcan înainte să-l bagi la cuptor. Mă întreb cât o să ţină bronzul ăsta fals. Trebuie neapărat să fac plajă azi. Mă uit în oglindă: nici urmă de Alvina. Sunt gata.

O iau pe coridor, împleticindu-mă, nesigură pe platforme. Asta e cel mai greu, dacă vrei să fii Beth: tocurile de cincisprezece centimetri. Ea s-a îmbrăcat întotdeauna de parcă tocmai ieşea de la o prezentare de modă: London Fashion Week, Paris, Milano. Mă sprijin de pereţi ca să-mi ţin echilibrul. Găsesc o fereastră care dă spre piscină. Inspir cu putere şi mă uit afară: în curtea interioară, se află locul pe care a stat trupul lui Beth. E gol. E curat. Piscina pare calmă, ca şi cum

nimic nu s-ar fi întâmplat. Apa albastră scânteiază în soarele de dimineaţă. Poate fac o baie mai târziu? Pot să fac ce vreau eu.

Simt că mă cuprinde brusc elanul, o furnicătură mă trece din cap până-n picioare. Un fior. O explozie. Cele mai îndrăzneţe visuri ale mele s-au împlinit. Mă aplec pe fereastră şi inspir adânc. Simt deja că o să fie arşiţă, o arşiţă al naibii de nasoală. Dar e adevărat că Beth m-a avertizat în emailul ei: *„Adu-ţi un bikini şi pălărie de soare; aici e crimă"*. Astăzi nu mă deranjează căldura, înţelegeţi; e o vreme perfectă pentru bronzat. Beth era bronzată ca Tom Hanks în *Naufragiatul*. N-o să mă dea nimeni în vileag. N-o să pierd! E jocul meu, şi o să câştig: o să iasă perfect!

Umblu în jurul vilei până găsesc bucătăria. Casa asta e un labirint. Mă uit după David Bowie. Sala de gimnastică. Cinematograful. Camera de muzică. Biblioteca. În sfârşit, o dibuiesc; o bucătărie enormă. E conform tradiţiei siciliene: pardoseală alb cu galben şi plafon din lemn, tigăi strălucitoare de cupru atârnate de o bară. Aromă de lămâi proaspete şi de ceva la copt. Pe un bufet, e ceramică pictată de mână. Arată ca o reclamă la Cath Kidston. Totul pare de o curăţenie sclipitoare.

O femeie stă cu spatele la mine. E Beth? Încremenesc. Întregul trup mi se tensionează. Dar părul ei e altfel: cârlionţat şi brunet. Se întoarce şi vede că mă zgâiesc la ea.

– *Ciao, signora!* spune ea, zâmbind.

Acum îmi amintesc. Trebuie să fie Emilia. Emilia şi Ernesto au fost în parc. Deschid gura. Nu ştiu italiană (doar înjurături... şi *pizza* şi *cappuccino*) aşa că spun „Bună". Ce noroc că Beth nu s-a obosit să înveţe italiană! Ar fi fost ciudat.

– Ce mai faci? spune ea.

– Bine, spun eu.

Mai bine ca niciodată. Sunt Elizabeth. Totul e minunat.

– Tu ce mai faci? Ce face Ernie?

Mă duc la cărucior şi mă uit înăuntru. Ernie doarme dus. Are gura deschisă şi pe bărbie i se prelinge puţină salivă. Nu-mi vine să cred cât e de frumos. E perfect. E superb şi e doar al meu. Întind mâna şi mângâi cu degetul obrazul lui moale. Pleoapele lui zvâcnesc, dar el nu se trezeşte.

– Ah, doarme! spune Emilia.

Întinde mâinile ca să mă îmbrăţişeze, în stil italian: un sărut scurt pe fiecare obraz şi o strângere în braţe care îţi rupe oasele. Emilia miroase minunat: săpun de lavandă? Mă bucur că mi-am amintit parfumul lui Beth.

– E bine, spun eu.

Zâmbesc şi îmi încreţesc ochii afectuos, aşa cum am văzut-o pe Beth că zâmbea când vorbea cu bona.

– Unde e sora ta, Alana?

O, Doamne! Nu pot să cred. Ce-i pasă ei?

– Alvie a trebuit să se întoarcă acasă, în Londra, spun eu. Probleme la serviciu. Are o slujbă extraordinar de importantă. E poet-şef la *The Times Literary Supplement*.

Emilia se uită la mine inexpresiv.

– Cappuccino? spun eu.

– Fac imediat, *signora*, spune ea zâmbind.

De fapt, nu am deloc nevoie de cafeină; deja freamăt şi sunt perfect trează. Am uitat că sunt mahmură. Asta nu se întâmplă *niciodată*. Uneori, mahmureala mă ţine două sau trei zile. Chiar patru. O dată, am stat o săptămână întreagă în spital. Emilia îşi face de lucru cu un vas argintiu şi o pungă plină cu cafea boabe. Nu-mi dezlipesc ochii de ea. S-ar putea ca ea să nu

fie disponibilă întotdeauna şi trebuie să ştiu cum să fac o cafea în propria bucătărie. Nu se vede nici un Nescafé instant şi nici o cafetieră; habar n-aş avea de unde să apuc lucrurile.

Emilia depistează, pe un raft de sus, un aparat mic, argintiu şi apoi îl demontează. Umple partea de jos cu apă dintr-un filtru. În altă maşinărie toarnă boabe ciocolatii şi apoi apasă comutatorul. Se aude un zumzet asurzitor şi se simte mireasma cafelei proaspăt măcinate. Îmi lasă gura apă. Emilia ia o lingură de cafea fin măcinată şi o pune în chestia argintie. Apoi dă drumul la gaz şi aprinde focul cu un băţ de chibrit lung şi subţire. Mă uit unde ţine chibriturile, în caz că o să am vreodată nevoie de ele: într-un vas mic de ceramică din stânga aragazului.

– *Due minuti*, spune ea.

Cred că asta înseamnă *două minute*.

– Vrei lapte? mă întreabă ea.

Dau din cap că da. Aparatul bolboroseşte. Emilia toarnă un centimetru de cafea într-o ceaşcă minusculă şi apoi adaugă o linguriţă de lapte aburind. *Asta e tot?* Nici gând. Eu sunt obişnuită cu cănile mari de la Starbucks: doi litri de spumă într-o găleată cu vârtej de caramel. Ceaşca asta e cât un degetar.

– Mersi, spun eu.

Super. Iau o gură. *Dumnezeule mare!* Parc-ai bea acid.

– Uh! fac eu. Vreau puţin zahăr.

Emilia se uită la mine de parcă tocmai am aterizat pe planeta asta.

– Dar, *signora, mi dispiace*! Spui întotdeauna *zahărul e crimă?*

– Da, mă rog, m-am răzgândit.

Torn câteva linguriţe şi amestec până dispare amăreala. Ea se uită la mine ciudat, cu capul înclinat într-o

parte. Hmm, Emilia; va trebui să am grijă cu ea. Dacă am fi într-un roman, ea ar fi cea care m-ar da de gol. În poveştile poliţiste, întotdeauna servitorii sunt cei care ştiu exact ce se întâmplă: majordomii, servitoarele, bonele şi menajerele. Se iţesc de după perdele. Ascultă pe la uşi. Ei sunt ochii şi urechile celor de sus. Nici un scandal nu le scapă. Nici un secret nu trece de ei. Da, va trebui să stau cu ochii pe ea.

– Unde e Ambrogio? o întreb.

– Înoată, spune ea.

Mă uit pe fereastră spre piscină. E nemişcată ca un iaz de moară.

– În mare.

A, da. Uitasem de mare. Acum, ce să fac? Trebuie să mă descarc puţin de tensiunea asta nervoasă; sunt ca un arc. Oare să fac o plimbare şi să explorez noul meu cartier? Aş putea exersa mersul pe noii mei pantofi.

– Cred că o să fac o plimbare... până la amfiteatrul spun eu.

Beth obişnuia să meargă acolo. I se părea „inspirator". Şi poate că paznicul ăla o să fie acolo; ar putea să-mi explice ce se întâmpla cu Beth.

– Ne vedem mai târziu.

Mă aplec deasupra căruciorului şi îl sărut pe Ernie; obrăjorul lui e cald şi moale. Ies din bucătărie şi intru în hol. Mă descurc destul de bine cu tocurile cui. Dar apoi îmi aduc aminte: trebuie să dau un telefon internaţional. O, Doamne! O să fie chinuitor. Va trebui s-o trezesc; în Sydney, e miezul nopţii. Ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac e să vorbesc cu maică-mea.

20

– Cum adică, *nu mai e*?

– Adică e *moartă*, mamă. Îmi pare rău.

Urmează o tăcere stingheră. Lipesc receptorul mai bine de cap şi înfăşor cablul ondulat în jurul degetelor.

– Alo?

– Beth? Beth? Se întrerupe, scumpo. N-am auzit nimic din ce-ai spus.

Trag adânc aer în piept. O să fie o adevărată tortură. N-am mai vorbit cu maică-mea de luni de zile. Sau poate un an. De obicei, evit să-i răspund la telefon, nu că ea ar face-o vreodată. Nu ştie să utilizeze e-mailul. Nu ştie că există Facebook sau Twitter. O dată, am primit o carte poştală din Ayers Rock, dar asta a fost în decembrie 2009. Tresar când aud accentul nazal australian din vocea ei. Tot ce spune sună ca o întrebare; fiecare replică a ei are pe final o inflexiune ascendentă. E ca şi cum ai fi rudă cu cineva din *Neighbours*: Madge Ramsay sau altcineva. Oare mai e personajul ei?

– E vorba de Alvie, mamă, spun eu încet şi răspicat, de parcă aş vorbi cu un copil dificil. A avut loc un accident. E *moartă*.

Ca pasărea *dodo*.

Nu se aude nimic preţ de aproximativ un minut. Cred că s-a întrerupt.

– Alooooooooooo? spun eu. Mamă?

– O, Doamne... Cine a murit?

La dracu'.

– *Al-vi-na*, spun eu, oftând.

– A, înţeleg, spune ea în sfârşit.

Aud uşurarea din vocea ei, de la celălalt capăt al lumii. Dumnezeule! Ştiam eu! E adevărat. A urât-o întotdeauna pe sărmana Alvie. Ce-am făcut ca să merit asta? E atât de nedrept. Nici măcar nu e tristă. Abia dacă e puţin tulburată. Îmi înghit lacrimile.

– Înmormântarea e azi, aşa că probabil n-o să ajungi. *Cu siguranţă* n-o să ajungi.

– Cum s-a întâmplat? întreabă maică-mea, vorbind peste mine.

Îmi face plăcere să aud că acum pare puţin mai tristă, chiar dacă n-aş spune că e *înnebunită*.

–A fost un accident la piscină, spun eu. Era beată.

Pare plauzibil. Lui Alvie i-a plăcut întotdeauna să bea. I-a plăcut să bea până nu mai simţea nimic şi lumea i se părea mai bună. Şi apoi să mai bea încă ceva. Şi încă ceva. Şi încă ceva. Şi să nu-şi mai aducă aminte drumul spre casă. Şi uneori (adesea) nu mai ajungea acasă deloc. (Locuri în care am dormit, altele decât paturi: coridoare, şanţuri, tufişuri, scări, lifturi, autobuze, bălţi.)

– Beată, repetă maică-mea. La piscină. Înţeleg. Pare departe, şi mai îndepărtată acum, mai departe de emisfera sudică, Jupiter sau Marte. Tipic pentru ea. N-aş putea spune că mă surprinde. A fost întotdeauna...

– Cum spuneam, o întrerup eu, înmormântarea e azi...

Întind firul telefonului între degete până ajunge încordat şi drept ca o funie de spânzurătoare. Nu o surprinde. Se aştepta oarecum la asta. Poate chiar *jubilează*.

– Îmi fac rezervare.

Căcat.

– Nu! Mamă, nu trebuie să vii. Am început să vorbesc mai tare; încerc să-mi controlez vocea. N-o să ajungi la timp şi, oricum, nu mai ai ce să faci acum.

Urmează o pauză, în timp ce maică-mea se gândeşte la asta. Îmi ţin respiraţia. Aud cum neuronii ei huruie ca nişte roţi dinţate în mişcare. *E un drum lung. Sunt o grămadă de bani. Şi a murit doar Alvina, nu Beth. Te rog nu veni, mamă*, încerc eu s-o conving fără vorbe. *Nu veni, la dracu'.*

– Nu puteţi amâna înmormântarea, scumpo? Nu înţeleg.

– Aşa se procedează aici. Trebuie să fie înmormântată azi. E o chestie catolică. Sigur n-ai avea cum să ajungi. Îmi pare rău.

Îmi las vocea să se frângă, cu doza potrivită de „tristeţe". Aş vrea să se termine odată convorbirea asta telefonică. Dacă ar fi murit Beth, atunci venea, nici nu se punea problema. Dacă ar fi murit Beth, urca în primul avion. Acum ar trebui să închid. Să întrerup?

– Ei... spune ea meditativ. Dacă aşa spui tu, scumpo. Chiar ar trebui să fiu acolo. Dar sunt *foarte* ocupată cu vânzările de dulciuri ale parohiei şi... ei, păcat că n-o să fiu la înmormântarea propriei mele fiice.

– Hmm.

Ca şi cum i-ar păsa. Incredibil. Practic dansează – chiar dansează *lasciv* – pe mormântul meu.

– Îmi pare rău că nu pot fi alături de *tine*... tu eşti bine?

– Sunt bine, spun eu. Adică, mă rog, evident... suntem cu toţii în stare de şoc.

– Bineînţeles, spune ea. E absolut îngrozitor, Beth, dar mă bucur foarte mult că n-ai fost tu în locul ei.

O, Doamne, *iar*? Nu mai suport. Mai întâi Ambrogio, şi acum propria mea mamă. Îmi bag pumnul în gură şi muşc tare. Durerea îmi reprimă lacrimile, dar nu pentru mult timp. Cel puţin, maică-mea n-a uneltit să mă omoare. Dacă nu cumva era implicată şi ea în plan, cu Ambrogio? Nu pot să am încredere în Ambrogio. Nu pot să am încredere în maică-mea. Scrâşnesc din dinţi şi îmi ţin respiraţia. Păstrează-ţi cumpătul, Alvina. Haide!

Punem capăt convorbirii. Exact cum am vrut. Maică-mea nu vine, n-am încurcat-o chiar de tot. Dar o parte din mine e absolut furibundă. N-a fost nevoie de prea multă tehnică de persuasiune. Cum îndrăzneşte să nu vină la înmormântarea mea? Vânzările de dulciuri ale parohiei? Cui dracu' îi pasă de ele? Asta îmi confirmă bănuiala de-o viaţă: maică-mea n-a avut-o niciodată la inimă pe Alvina. De la bun început, a fost vorba doar de Beth. Întotdeauna a crezut că noi suntem Jekyll şi Hyde. Refuz categoric să plâng. Pentru mine, maică-mea e ca şi moartă acum.

Pe o măsuţă din lemn lăcuit din colţul camerei e o vază veche. E pictată de mână în albastru, cu flori albe splendide şi un model delicat în jurul gurii. O ridic cu atenţie, ţinând-o de la bază cu amândouă mâinile, şi o arunc pe podeaua mozaicată.

Se sfărâmă în mii de bucăţele.

Până la amfiteatru sunt doar două minute de mers pe jos, dar aş vrea să fi luat un taxi. Aerul e nemişcat şi ca de cuptor. E mult prea cald ca să te mişti. Stârnesc praful de pe pământul uscat ca iasca şi încerc să merg ca Beth: cu bărbia ridicată, umerii traşi în spate, calmă şi încrezătoare. Spre deosebire de mulţimea prost îmbrăcată de ieri, nu e aproape nimeni aici.

E o atmosferă stranie de abandonare, practic pustiu. Mă alătur celorlalţi doi turişti de la coadă şi încerc să mă integrez. Nu merge; se întorc şi se holbează la mine. Sunt prea bine îmbrăcată. Sau poate din cauza galbenului reflectorizant? Sunt pe punctul de a le arunca o căutătură încruntată, dar apoi îmi amintesc că eu ar trebui să fiu Beth. Încerc cel mai drăguţ zâmbet de salut al meu. Oamenii par puţin speriaţi. Se întorc cu spatele şi şuşotesc.

Marea e de un verde-albăstrui urât; fundul apei e înţesat de mănunchiuri de alge ca nişte vânătăi. Lumina soarelui se reflectă din apă şi îmi arde retinele. Cerul e insuportabil de albastru.

– Elisabetta! Elisabetta!

Un bărbat aleargă spre mine şi se opreşte la capătul cozii, cu respiraţia tăiată.

Are ochi de un albastru-deschis şi un păr blond dezordonat, neobişnuit pentru un sicilian. Probabil e paznicul ăla, cel pe care l-am văzut ieri. Poartă uniformă. Sigur el e.

– Elisabetta? Tu eşti? Sau... eşti cealaltă?

Ne uităm unul în ochii celuilalt. Tac. Întorc privirea.

– Sunt eu, *Elizabeth*, îi spun.

– Bineînţeles. E totul în regulă?

– Sigur, spun eu. Ce mai faci?

Cum îl cheamă? Beth nu mi-a spus. Şi nu prea pot să-l întreb acum. Ce bine dacă ar purta un ecuson cu numele.

– *Bene, bene.* Unde e sora ta?

Paznicul zâmbeşte larg. Se uită peste umăr, în căutarea surorii mele gemene, a distracţiei gratuite asigurate de noi.

– Ah, Alvina s-a dus acasă, spun eu, cu un aer nonşalant.

Dintr-odată, mi-e prea cald. Îmi simt palmele lipicioase; le şterg într-o parte şi-n alta pe rochia galben-aprins a lui Beth. Mi-aş dori să am ceva de băut.

Paznicul se încruntă.

– Deja? Abia a ajuns aici.

– Da, ştiu. Probleme la serviciu...

El îmi studiază faţa. Eu mă uit la pantofii mei. Simulez un căscat şi îmi încrucişez braţele, mă prefac interesată de un afiş la *Nabucco*.

– Deci... eşti... chiar eşti bine? mă întreabă el, *din nou*. De ce mai eşti aici? Credeam că planul era să fugi. Credeam că pleci azi-noapte.

Mă uit la locul în care îmi atinge braţul: unghii roase, ceas electronic. Nu vreau să mă atingă; nu ştiu pe unde-a umblat.

– Sunt în regulă, spun eu, trăgându-mă la o parte.

Nu-mi invada spaţiul. Ce-i pasă lui? Ce ştie el despre *planul* ăsta?

– Eşti *Elisabetta*, nu-i aşa? întreabă el.

Vocea lui se stinge. Ochii lui îmi urmăresc corpul, până la degetele de la picioare. Respiră, Alvie. Respiră. *E în regulă*. Ai o ţinută foarte „Beth". N-aş avea cum să arăt mai mult ca sora mea geamănă. Şi atunci, de ce tremur? De ce mi se prelinge pe piept o broboană de transpiraţie? De ce îmi bate inima atât de tare în urechi? Căcat, sper că el n-o aude.

– Da, eu sunt. Ţi-am spus deja. Alvie s-a dus acasă.

O, Doamne, care e problema lui? N-ar fi trebuit să vin aici. A fost o greşeală.

El oftează şi îşi scutură părul auriu: dintr-odată, pare îngrijorat. Îmi împresoară gâtul cu braţele, mă trage spre el şi mă îmbrăţişează cu putere. Simt mirosul gelului de păr pe care l-a folosit – asta înseamnă că îşi aranjează înadins părul aşa? Probabil e stilul „tocmai

m-am dat jos din pat". Stau dreaptă, țeapănă ca un cadavru; nu-mi place să fiu îmbrățișată de oameni complet necunoscuți. Dar apoi îmi amintesc: el nu e un necunoscut; eu ar trebui să fiu Beth, se presupune că suntem prieteni. Se pare că i-am mărturisit *totul*. Se pare că știe totul despre planul ăsta. Așa că îl îmbrățișez și eu. Trebuie să aflu ce știe tipul ăsta. Decid să-mi asum un risc.

– Urma să plec azi-noapte târziu, spun eu, desprinzându-mă.

– Știu, atunci de ce mai ești aici? E periculos, Betta.

– Ah, m-am gândit că, de fapt, poate e mai bine să rămân, spun eu arătând în jur spre panoramă și teatru. Cred că începe să-mi placă aici.

El se uită la mine ciudat, preț de o jumătate de secundă, cu o expresie nedumerită pe fața lui tânără.

– Dar, Elisabetta, mi-ai spus că n-ai de ales, spune el în timp ce ochii îi zvâcnesc de la stânga la dreapta, examinând amfiteatrul gol. Dacă rămâi, mori. Și tu, și copilul.

Aștept să izbucnească în râs, să spună că a fost doar o glumă, dar el își schimbă greutatea de pe un picior pe altul, în tăcerea stingheră, și așteaptă replica mea. Nu răspund. Mă uit la ceas ca și cum aș avea o întâlnire și nu vreau să întârzii.

– Căcat. Îmi pare rău. Trebuie să plec.

Mă întorc și o iau spre ieșire.

– Elisabetta? Unde te duci?

– Ne vedem mai târziu, strig eu peste umăr.

– Nu te duce acasă! Nu ești în siguranță!

Ies din teatru alergând cât îmi îngăduie pantofii ăștia galbeni, ridicoli. Fug pe drum și cobor dealul gâfâind, fac slalom, mă clatin, alerg pe alei, apoi sar un gard și intru într-o grădină. Altă grădină. O alee.

Un drum. Apoi mă pierd într-o livadă de citrice, cu copaci care se învârt în jurul meu, mă agăț de crengile lor, mă împiedic de rădăcinile lor. Alerg și tot alerg, până când plămânii încep să-mi ardă, iar eu gâfâi disperată în aerul înăbușitor. Albine și viespi îmi bâzâie în față. Dau din mâini și mă pocnesc de una singură. Sunt deja plină de mușcături de țânțari. Țara asta încearcă să mă devoreze.

Mă prăbușesc la poalele unui copac bătrân și noduros, mă sprijin cu spatele de trunchiul lui, în timp ce pieptul mi se zbate și mâinile îmi tremură. Mă uit în jos la trupul meu întins pe pământ. Nu seamănă deloc cu mine. Nu mă simt eu însămi. Livada e presărată cu portocale și lămâi. „Portocale și lămâi, spun clopotele de la St. Clement's." Cântam cu Beth cântecul ăsta la școală.

N-ai de ales, a spus paznicul. *Dacă rămâi, mori.*

Nu știu ce-o să fac. O parte din mine vrea să fug și să tot fug, și să nu mă mai opresc niciodată. E o insulă. Aș ajunge curând la mare. Apoi aș înota și iar aș înota, până la epuizare. O parte din mine vrea să mă întorc la vilă, să-mi iau pașaportul și să gonesc la aeroport. N-am unde să mă duc. N-am rude. N-am prieteni. Până și maică-mea mă crede moartă. „Portocale și lămâi, spun clopotele de la St. Clement's. Îmi ești dator cu cinci șilingi, spun clopotele de la St. Martin's. Când îmi dai banii? spun clopotele de la Old Bailey. Când o să fiu bogat, spun clopotele de la Shoreditch." Mă lupt cu impulsul de a mă smiorcăi.

Adună-te puțin, Alvie. Ce mama dracului, revino-ți.

Îmi șterg obrajii cu degetul și îmi trag nasul. O să rămân. Asta ar fi vrut și Beth. Ambrogio are nevoie de o soție. Ernesto are nevoie de o mamă. Așa ar fi altruist.

Dar de ce era paznicul ăla aşa de îngrijorat din cauza mea? De ce m-a pus Beth să schimbăm rolurile? Ce avea noaptea trecută? De ce plângea? Atât de supărată? Şi de ce dracu' era plină de vânătăi?

Habar n-am ce se întâmplă.

Singura modalitate să aflu vreodată e să fiu Beth. Aşa că trebuie să merg mai departe. E singura soluţie. O să fiu Beth pentru totdeauna, dacă trebuie. O să continui să fiu Beth până în ziua când pun mâinile pe piept. Mă ridic de jos şi mă scutur de praf. Rochia cea drăguţă a lui Beth e plină de ţărână. Dacă ar vedea-o aşa, m-ar omorî. Mă uit la etichetă. Îîîh: exclusiv curăţare chimică. Super. Mi se pare normal.

21

Parco dell'Etna, Sicilia

Nino arată de parcă tocmai a coborât de pe platoul de filmare la pelicula *Naşul*. Presupun că aşa e moda în această parte a Siciliei. Arată mişto, aşa cum arătau mişto Al Pacino şi Michael Corleone. Mustaţă potcoavă. Geacă neagră, cravată neagră, pălărie gri de fetru cu bandă neagră pe margine. Acum îmi aduc aminte: e tipul pe care l-am văzut ieşind pe furiş din vilă când am ajuns aici.

– Frumoasă pălărie, spun eu.

Nu răspunde. Nu spune nimic, în timp ce urcăm în dubiţa lui neagră şi strălucitoare şi gonim prin zona rurală siciliană. Pune Metallica la un volum care îţi distruge timpanele („Master of Puppets", îmi place melodia asta) şi dă din cap pe basul dement.

– *Dov'è il cadavere?* strigă Ambrogio.

– *Bagagliaio*, răspunde Nino.

– Ce? spun eu, întorcându-mă spre Ambrogio. Stau în spate de una singură şi mănânc Pringles cu brânză şi ceapă. Vreţi şi voi? le ofer eu.

Ambrogio îmi aruncă o privire ciudată şi scutură din cap.

Nino şi Ambrogio stau în faţă. De oglinda retrovizoare atârnă un odorizant auto cu aromă de gumă de

mestecat. Pe bord, e lipită cu bandă scotch o imagine cu Iisus. Un rozariu cu mărgele de lemn și un crucifix de argint.

– Sora ta e în benă.

Mă înfior și mă întorc spre spatele mașinii, bag Pringle-ul nemâncat înapoi în tub și pun capacul. Peste benă e trasă o copertină neagră și groasă, așa că nu pot privi înăuntru.

– Serios? strig eu. E acolo?

– Da, strigă Ambrogio.

– Ești sigur?

– Ce? strigă Ambrogio, uitându-se peste umăr. Vrei să te dai jos să arunci o privire? Crezi cumva că Nino a uitat-o? Ne ducem să îngropăm un cadavru, dar am uitat cadavrul? Tipul ăsta e profesionist, nu-i așa, Nino?

– Profesionist, spune Nino.

Ar trebui să-l cred; doar că pare foarte neverosimil ca trupul surorii mele moarte să fie în bena mașinii. La urma urmei, mergem pe stradă la lumina zilei. Nino conduce încă și mai urât decât Ambrogio. E clar că nu-i pasă de viață. Bănuiesc că aici așa conduc toți, așa că n-ar trebui să ne oprească poliția. Ar părea suspect dacă am respecta limita de viteză. Dar dacă ne opresc la întâmplare și percheziționează mașina? Un control de rutină? Atunci, am încurcat-o. Îmi mijesc ochii și cercetez drumul în căutarea vreunei mașini de poliție, dar nu văd nici una. Alunec dintr-o parte în alta pe bancheta din spate și la fiecare colț de stradă mă izbesc de câte o portieră. Poate că așa a căpătat Beth vânătăile? Nu există nici o centură de siguranță. Nu ești deloc în siguranță.

Mă uit pe geam la chiparoșii înalți care se subțiază spre cer, ca niște lumânări lungi și verzi, la stânca golașă și cenușie de pe dealuri. Autostrada spre Catania

şerpuieşte pe lângă coastă şi nu suntem foarte departe de ţărm. Poate o să arunce cadavrul undeva în mare? Îngropată în mare, ca Osama bin Laden. Sper să nu plutească, ca o vrăjitoare.

– Unde mergem? întreb eu în cele din urmă.

– Un prieten al lui Nino îşi construieşte o casă la ţară, spune Ambrogio, ridicând vocea ca să acopere muzica. Nu-i aşa, Nino?

Solistul ţipă „Master! Master!" Basul bubuie.

– Casă la ţară, spune Nino.

– Aşa... spun eu. Şi?

–O să vezi.

Ajungem într-o zonă rurală izolată, undeva nu foarte departe de Catania. Nino o ia pe un drum de pământ şi mergem timp de câteva minute printr-o pădure. Drumul e plin de rădăcini de copaci şi gropi. Salt întruna pe bancheta tare din spate. Copacii sunt înghesuiţi unii în alţii şi blochează razele soarelui. E penumbră, din ce în ce mai întunecat. Când ajungem într-un luminiş, Nino opreşte maşina. La început, mi se pare că nu e nimic acolo, doar un luminiş între copaci, pământ pe jos şi o mică fâşie de cer care priveşte în jos prin frunziş. Apoi observ un morman de bolţari, o gaură în pământ şi o camionetă parcată undeva în spatele crengilor. În camionetă e o betonieră. Practic, e un şantier.

– Vrei să cobori? Poţi să rămâi în maşină, dacă nu poţi să suporţi.

Ambrogio zâmbeşte forţat, apoi sare jos din dubiţă. Tresar atunci când el trânteşte portiera.

De ce-oi fi vrut să vin şi eu? Ambrogio e prost dispus, pentru că eu am provocat toată această agitaţie şi nu m-am ţinut de planul lui tâmpit. Îi privesc pe bărbaţi prin geamul fumuriu: Ambrogio, Nino şi încă cineva.

Nino stă lângă groapa din pământ: tăcut, nemişcat. Cu spatele la mine. Nu pare să se mişte vreun pic. Nici măcar să respire. N-am mai văzut pe nimeni care să pară atât de calm. Omul ăsta are ceva. Nu-mi pot da seama despre ce e vorba. Dintr-odată, începe să mi se pară mult prea cald în maşină. Sufocant. Lipicios. Aerul condiţionat e închis. Odorizantul cu miros de gumă de mestecat îmi face greaţă. Trebuie să mă dau jos; mi-e rău. Nu pot respira. Deschid portiera şi cobor din maşină.

– Domenico, *è pronto il cemento?*

– *Sì, sì, è pronto. È pronto.*

Un bărbat solid cu salopetă albastră murdară stă în spatele camionetei şi fumează un trabuc cubanez. Bănuiesc că el e Domenico. Când mă vede, ridică privirea – are cicatrice de acnee, nasul rupt şi părul ras periuţă, ca la închisoare. Îşi lasă trabucul aprins pe marginea de metal şi sare jos.

– *Professore*, spune Domenico, încuviinţând din cap spre Ambrogio.

De ce i-a spus *Professore?* Domenico se întoarce spre mine.

– A murit sora ta?

Eu nu spun nimic. E evident, ce dracu'. Pentru asta suntem aici. Nu simt nevoia să fac conversaţie cu un individ complet necunoscut, mai ales unul care arată de parcă tocmai a săpat un tunel ca să evadeze de la închisoare: unghii înnegrite, murdărie pe faţă, pantaloni sfâşiaţi, freză de deţinut: e ca un copil din flori urât al lui Steve McQueen şi al unei cârtiţe, dar ceva mai puţin frumos.

– Da, şi fratele meu a murit săptămâna trecută, spune Domenico. Cu maţele scoase.

La naiba, ce scârbos!

Ambrogio scutură din cap.

– De ce dracu' spui asta în faţa unei *doamne?*

Cred că Ambrogio se referă la mine. El şi Domenico stau faţă în faţă.

– Da, spune Nino. Cui îi pasă de frate-tău? Era un tâmpit.

– Nu vorbi aşa despre rude, omule, răspunde Domenico, întorcându-se spre Nino.

Vocea lui e ca şmirghelul.

– Nu era rudă cu *mine*, spune Nino. Maică-mea n-a făcut sex cu frate-său. Prostu' dracului. Ar fi trebuit să-l omor cu mâna mea.

– *Figghiu ri butana.*

– *Minchia.*

– *Stronzo.*

– *Che palle*, spune Ambrogio, băgându-se între ei.

Cei doi se despart, mârâind ca nişte câini.

– *E basta*, spune Ambrogio. *Calma! Calma!*

– Ce s-a întâmplat? spun eu, întorcându-mă spre Nino. Cu fratele lui?

– A lins prea mult păsărica şi a ajuns *pazzo*, spune el, aprinzându-şi un Marlboro roşu şi aruncând băţul de chibrit în faţa lui Domenico.

A, bun. Aşa cred că se explică.

Acum aş avea chef de-o ţigară.

Nino şi Domenico se duc în spatele dubiţei şi deschid portbagajul. Eu mă ghemuiesc lângă Ambrogio. El îşi aprinde o ţigară. Acum *chiar* că am chef de o ţigară.

– Ăăă, îmi dai şi mie una? îl întreb.

Ştiu, ştiu că Beth nu fuma, dar mi se pare că e o situaţie excepţională. Plus că dacă nu consum nişte nicotină, lucrurile ar putea să iasă urât. Adică, încă şi mai urât. Dacă aşa ceva e posibil.

Ambrogio îmi aruncă o privire, dar apoi încuviinţează din cap. Îmi pune ţigara între buze, apoi îşi aprinde una pentru el. Trag un fum adânc. Mă simt puţin mai bine. El mă prinde pe după umeri şi mă strânge tare.

Atunci o văd şi icnesc.

Beth nu e într-un coşciug sau ceva. Nu e nici măcar într-un sac. E pe jumătate goală, de un alb pur, lăptos. Încă poartă rochia Louis Vouitton furată de mine, cât de cât. Bareta e sfâşiată. Pe faţă are sânge uscat şi părul ei e răvăşit. Nu ştiu ce e atât de surprinzător. Probabil unde părul ei era întotdeauna perfect. Era întotdeauna atât de îngrijită.

– O, Doamne! spun eu.

Îmi acopăr faţa cu mâinile.

Nino şi Domenico apucă trupul lui Beth de umeri şi glezne şi o duc deasupra gropii din pământ. Gâtul ei e ţeapăn şi are braţele ridicate de o parte şi alta a trunchiului. Bănuiesc că asta e rigor mortis. Arată exact ca păpuşa Barbie pe care am găsit-o la gunoi, atât că ea nu are capul desprins.

– *Uno, due, tre*, spun ei, apoi o aruncă în şanţ.

Buf.

– Fundaţia clădirii, explică Ambrogio.

Apoi se apropie de ei şi se opreşte la marginea gropii. Mă duc după el. Stăm toţi patru acolo şi ne holbăm la cadavrul lui Beth. E cu faţa în jos, pe pământ. Rochia i s-a ridicat şi i se vede fundul. S-ar putea să poarte chiloţi cu aţă, dar în cazul ăsta, sunt atât de mici că din unghiul ăsta nu se văd. Mie mi se pare evident că e fundul *lui Beth*. Al meu pare mult mai mare. Cu vergeturi. Celulită. Arunc o privire spre Ambrogio, dar el nu pare să fi observat. Ciudat.

Pielea lui Beth e atât de albă, e ca şi cum tot bronzul ei s-ar fi spălat în piscină. N-am văzut-o niciodată atât de albicioasă. Mă uit la antebraţele mele. Cred că bronzul fals s-a spălat la duş, aşa că avem amândouă aceeaşi culoare. Ce noroc!

Domenico se întoarce la camionetă, se urcă şi porneşte motorul care tuşeşte, se îneacă şi se pune în mişcare bolborosind. Camioneta scoate un bipăit ascuţit şi deasupra cabinei se aprinde o lumină albastră intermitentă, în timp ce maşina dă cu spatele spre şanţ. Se târăşte încet cu spatele, dureros de încet, şi apoi se opreşte. Domenico sare jos din cabină şi face ceva la betoniera care mormăie, geme, se învârte şi se înclină. Cimentul gros şi umed începe să curgă spre gaura din pământ. Scoate un plesnet puternic în timp ce loveşte pământul proaspăt săpat şi acoperă cadavrul. Labele picioarelor, gambele, genunchii, coapsele. Pleosc, pleosc, pleosc. Fundul, spatele, omoplaţii, capul. Simt miros de ulei ars. Din betonieră se înalţă fuioare negre de fum. În câteva minute, Beth nu se mai vede, doar o groapă dreptunghiulară plină cu un terci gri-deschis.

Ce-ar face Beth dacă ar fi aici la înmormântarea mea? Ar fi atât de nepăsătoare? Rezervată? Relaxată? Ar suspina şi ar hohoti isteric? Habar n-am. N-am nici un fel de termen de comparaţie pentru chestia asta. Tot ce ştiu e că dacă în groapă n-ar fi soră-mea, atunci aş fi eu. N-o să ştiu niciodată cât de aproape am fost de asta. Oare Beth m-a invitat aici ca să mă omoare? Scutur din cap. Nu. Nu Beth. Nici nu se pune problema. Dar Ambrogio? Arunc o privire spre el, dar el e atent la telefonul lui. Va trebui să stau cu ochii pe el. Presupun că ar trebui să fiu fericită că încă mă mai aflu aici.

Scot un suspin lung şi adânc de uşurare, îmi strivesc ţigara şi o îngrop în pământ. Ambrogio, Nino şi Domenico îşi fac simultan semnul crucii la piept. E ca şi cum ar fi o coregrafie exersată, precum suita de dansatoare de la un concert T-Swiz. Fac şi eu la fel.

Ne suim în maşină.

Mă uit la Ladymaticul lui Beth: 1.42 după-amiaza. Sper ca drumul de întoarcere să nu dureze prea mult; mi-am făcut programare la cosmeticiana lui Beth şi nu vreau să întârzii.

22

Taormina, Sicilia

– *Mamma mia*, ce repede îţi creşte părul! Am făcut şuviţele alea acum două săptămâni, şi uită-te acum la rădăcinile tale! *Non ci credo*...

Cosmeticiana care, potrivit iPhone-ului lui Beth, se numeşte „Cristiana Salon", stă în spatele meu şi îşi trece mâna prin părul meu. Ochii ei daţi cu dermatograf sunt măriţi de surpriză. Scutură din capul ei sclipitor.

– Hmm, spun eu, răsfoind *Vogue*-ul italian.

Aah, îmi place la nebunie rochia aia Valentino: minunată, cu volănaşe în cascadă şi decolteu adânc. E foarte de gală. Poate mi-o iau pentru ieşirile cu Ambrogio? Beth are nişte pantofi Jimmy Choo superbi, care s-ar potrivi de minune cu ea. Să mă duc la cumpărături în Taormina sau să zbor pe continent şi să fac o călătorie la Milano? Cum se numeşte cea mai celebră stradă de modă? Via Monte Napoleone? Pun pariu că toate celebrităţile merg acolo...

– Ai luat suplimente? întreabă Cristina. Sau ai mâncat stridii?

Ridic privirea de la revista deschisă din poala mea. Ne privim în ochi în oglindă.

– Ce? spun eu. Nu, n-am mâncat nimic.

– Stridiile sunt pline de zinc. Zincul îți face părul să crească.

Ei, cine-ar fi crezut? Și în spermă e o grămadă de zinc. Interesant că n-a întrebat dacă n-am făcut felație la greu.

– Și ce s-a întâmplat cu genele tale false? Au căzut?

– Da, au căzut, spun eu. În piscină.

– Deja? Nici o problemă. Le refacem...

Iau o gură de Prosecco rece de pe măsuța de toaletă: slab alcoolizat și fructat. Îmi arunc o căpșună în gură și încep să mestec. Telefonul lui Beth e pe măsuță; îl iau și privesc lung ecranul. Mi-e dor de Twitter. Nu-mi vine să cred că Beth n-are cont. Ce făcea toată ziua, dacă nu posta tweeturi? O să-i fac eu cont. Pentru mine. Pentru ea. Cu plăcere.

@TaylorSwift Bună, Taylor! Mă numesc Elizabeth Caruso. Cred că o știi pe sora mea, Alvina. Oricum, voiam doar să te salut! Tweet. Pun pariu că lui Elizabeth o să-i răspundă. Mie nu mi-a răspuns niciodată.

Cristina își trece degetele prin părul meu, masându-mi scalpul. Unghiile ei false îmi zgârie pielea. Îmi trage părul pe spate, îl înfășoară în folii și îmi dă rădăcinile cu apă oxigenată. Miroase a înălbitor sau a odorizant de toaletă. Îi ia o oră ca să-mi facă părul numai pachețele argintii. Cristina îmi povestește în cel mai mic detaliu despre despărțirea dintre Gina și Matteo, despre necazurile fiului ei cu echipa de fotbal de juniori din oraș și despre nunta Stefaniei la care a fost weekendul trecut. Îmi povestește în amănunt despre problemele pe care le are cu noul ei frigider-congelator, cu balonarea soțului ei (poate e alergic la ouă?) și ce s-a întâmplat seara trecută la serialul *Comisarul Montalbano*. Dau din cap ca și cum m-ar interesa.

Cred că ar trebui să-i cunosc pe oamenii ăştia, reali sau ficţionali.

Examinez micul spaţiu publicitar de la sfârşitul revistei. Nu pot citi anunţurile, dar mă uit la imagini. Şi în Italia sunt la fel de mizerabile ca în Anglia. N-aş putea spune că mi-e dor de slujba mea. Nu mi-e dor deloc de subsolul ăla. Şi cu siguranţă nu mi-e dor de Angela Merkel, şi mă îndoiesc că ei i-ar fi dor de mine.

– Trebuie să-ţi epilăm sprâncenele cu ceară, spune Cristina.

Dacă şi-ar putea încreţi fruntea umplută cu Botox, s-ar încrunta.

– Şi ai nevoie de manichiură şi pedichiură. S-ar putea să dureze toată ziua...

Cristina îmi trece un fier electric pe deasupra capului, ca să accelereze decolorarea părului cu apa oxigenată. Apoi îşi scoate pila şi se apucă de unghiile mele de la mâini şi picioare. Mi le vopseşte cu roz-deschis „ca de obicei", cu terminaţiile albe, în stilul manichiurii franţuzeşti (îmi place „Rouge Noir" de la Chanel, dar nu e prea *Beth*). Chiar e mult mai convenabil atunci când cosmeticiana vine la tine, nu credeţi? Cristina ridică un colţ ca să verifice culoarea, apoi scoate foiţele una câte una. Clăteşte decolorantul cu duşul deasupra căzii. Apa e caldă, minunată. Îmi usucă părul cu foehnul, făcându-mi onduleuri mari, apoi îşi îndreaptă atenţia către faţa mea.

Ia câteva zeci de gene false minuscule şi le lipeşte cu lipici de genele mele. Durează o veşnicie. Sper că ştie ce face. Vreau să mai pot deschide ochii. Vreau să mai fiu capabilă să deschid ochii. Întinde puţină ceară topită pe pielea de deasupra sprâncenelor mele. Desprinde o bandă, apoi încă una, şi încă una, smulgându-le repede. Ţip! Ard! Şi doare, la dracu'!

După ce termină, ne uităm în oglindă.

– Îți place?

– La nebunie.

Tweet. Tweet. Tweet.

E un mesaj de la Taylor Swift, care îi răspunde lui Elizabeth Caruso: „Bună, draga mea! Mă bucur să te cunosc! Te îmbrățișez xoxox"

– Emilia? Emilia!

– *Sì, signora?*

Vocea se aude din celălalt capăt al vilei.

– Mă duc cu Ernesto pe la magazine.

Ambrogio e plecat undeva cu prietenii lui. E timpul pentru puțină terapie la cumpărături.

– *Sì, signora*, spune Emilia.

– Mă întorc până la trei.

– *Sì, signora. Ciao, signora.*

– *Ciao*, spun eu.

Îmi place să spun *ciao*. Mă face să mă simt mișto. Plus că aici așa se vorbește, deci nu e ceva pretențios. Ciao, ciao, ciao.

Îl așez pe Ernie în cărucior: un „Balmoral" Silver Cross. Beth spunea că și ducesa de Cambridge are unul exact la fel pentru prințesa Charlotte.

– Să mergem la cumpărături! spun eu.

Ernie îmi zâmbește, încântat; ochii lui mari și albaștri sunt măriți de plăcere. Ciufulesc cârlionții moi și aurii de pe capul lui grăsun, rotund. El chicotește, salivează și dă în sus și-n jos din brațele lui dolofane, ca un pui abia ieșit din ou.

– Ma, ma, ma.

Îi mângâi obrazul trandafiriu.

– Frumosule.

Simt un val de iubire maternă. Încă nu-mi vine să cred că e doar al meu. Mi-am dorit întotdeauna un copil cu Ambrogio. Am visat la clipa asta opt ani întregi, şi acum iată-l pe Ernesto aici! Copilul meu. Nu mă pot abţine să simt că aşa a fost sortit. Mă aplec deasupra căruciorului şi fac un selfie cu mine şi Ernie cuibăriţi unul în altul. Îl postez pe contul de Facebook al lui Elizabeth: „Eu şi superbul meu băiat!!!!" Ies cu căruciorul pe alee şi apoi pe drum.

E o zi minunată. Îmi pun pe nas ochelarii de soare ai lui Beth, ca să-mi protejez ochii de soarele orbitor, apoi trag acoperişul căruciorului, ca să-l protejez pe Ernesto. Vedeţi, sunt o mamă bună. Nu vreau să-l ardă soarele. Am luat până şi nişte apă de la robinet într-un biberon (în caz că i se face sete) şi nişte trufe belgiene de ciocolată, pe care le-am găsit în bucătărie, pentru răsfăţul de după-amiază (dacă el nu le vrea, le mănânc eu). Căcat, am uitat crema de protecţie! Şi scutecele! Şi şerveţelele pentru bebeluşi! Şi un schimb de haine! Şi ursuleţul lui! Dar e în regulă. N-o să lipsim mult. Sunt sigură că o să supravieţuiască. O să mă ocup cum trebuie de copilaşul meu. O să-l duc la Disney World, o să-l înscriu la Eton. Lecţii de vioară şi crichet. Un majordom. Un cal. Tot ceea ce eu n-am avut niciodată. O să fie groaznic de răsfăţat, şi chiar mai mult de atât. O să se bucure că eu sunt mama lui.

Roţile căruciorului huruie în timp ce coborâm dealul. Îmi vine să ţopăi. Ernie cântă ceva de nedesluşit; ar putea fi o tentativă de „Baa Baa Black Sheep", dar n-aş fi prea sigură. Când mai creşte puţin, o să-i iau lecţii de canto. Poate o să ajungă un cântăreţ de operă celebru? Prim-solistul din *Nabucco*, într-o bună zi?

Noul Pavarotti, mai tânăr şi mai zvelt? E pe jumătate italian, la urma urmei. Şi tatăl lui e arătos.

Inspir adânc. Ahhh, aerul înviorător şi curat, cu mireasmă de lămâi. Nu, nu vreau să mă mai întorc în Londra niciodată, niciodată: gaze de eşapament şi containere de gunoi, căcat de câine, unsoare. De ce să plec, dacă am toate astea? Aş putea fi cea mai norocoasă fată din lume. Portofelul Mulberry al lui Beth (moale ca piersica) e în geanta mea (geanta lui Beth) şi plesneşte la încheieturi: 713,50 euro (i-am numărat) şi trei carduri strălucitoare. Mă îngrijorează puţin faptul că nu-i ştiu PIN-ul. Dar o să mă ocup de asta atunci când o să fie necesar.

Cotim şi mergem pe o stradă îngustă şi şerpuitoare: clădiri străvechi, cu pereţi în roz pastel. Copacii sunt încărcaţi de flori de un mov-închis, de îţi ia ochii. O biserică din marmură cu heruvimi sculptaţi. Priveliştea e de vis, ca de carte poştală. În depărtare se vede Etna, încadrat de nişte palmieri. Dincolo de vulcan, o mare turcoaz. Parfumul de plumeria. Ciripitul păsărilor. Locul ăsta e un paradis, la dracu'.

Mai cotim încă o dată şi intrăm pe Via Umberto. *Ăsta* da paradis: raiul cumpărăturilor. Magazinele se întind cât vezi cu ochii: magazine de firmă, mici buticuri, galerii de artă, restaurante, baruri. Oameni frumoşi stau la terasele adăpostite cu umbrele, uitându-se la alţi oameni frumoşi care trec ţinându-se de mână. E locul perfect pentru o lună de miere. Îi aud cum pălăvrăgesc într-o italiană lălăită, suflând fum de ţigară spre mulţimea bine îmbrăcată. Savurez nicotina lor şi zâmbesc. Ah, asta înseamnă viaţa.

Dincolo de cafenea e un bancomat. Încerc primul card strălucitor al lui Beth. Îl bag în fanta îngustă şi apăs pe ecran. O să încerc acelaşi cod PIN care

îi deblochează și iPhone-ul. Așa cum o cunosc eu pe Beth, n-ar fi vrut să își încarce memoria cu mai multe PIN-uri. Cât era? „Aș vrea eu": 1-9-9-6. Pe ecran țâșnește *SCORRETTO*, roșu pe negru. Un bip furios. Aparatul scuipă cardul afară, iar eu îl arunc în fundul genții lui Beth și îl scot pe următorul: 1-9-9-6. *SCORRETTO*. Nu. Încă un bip furios. Scuipă cardul afară. Căcat, sper ca ultimul să meargă. Extrag cardul rămas cu degete tremurânde. E superb, negru sclipitor, cu litere ostentative argintii: *Signora Elizabeth Caruso*. Platinum. Premium. Dacă nu merge nici ăsta, am încurcat-o... 1-9-9-6. Uraaaaaa! Știam eu! Mă uit la soldul lui Beth și mă ia cu leșin. Are 220 000 de euro doar în contul ei curent. Retrag 500, doar pentru că pot. Bancnotele ies, și eu iau teancul gros, neted și țeapăn. Arată încântător. Miros a nou. Doar așa mă abțin să nu mi le frec de obraz. Să nu le ling. Desfac portofelul și le bag înăuntru; acum e atât de umflat, că nici nu se mai închide. Scot cardul lui Beth și îl sărut.

Brusc, mă simt sfâșiată: oare aș vrea să stau la o masă cu pânză scrobită și să comand Prosecco și o farfurioară de măsline verzi, sau aș vrea să merg la cumpărături? Deciziile astea... Tu ce crezi, micuțule Ernie? Un artist stradal își expune marfa: tablouri cu actori, cântăreți, politicieni. Sunt destul de bune; e foarte talentat. Foarte fidele, zici că-s fotografii. Îți dai seama cine ar trebui să fie. Uite-i pe Nicole Kidman și pe Gwyneth Paltrow, pe Channing Tatum și pe Tom Cruise. Uau! Stai puțin. Channing Tatum? Cumpără-l!

– *Ciao.*

– *Ciao.*

Bărbatul ridică privirea.

– Cât costă tabloul cu Channing Tatum?

– *Venti euros.*

– Cât e asta? Douăzeci?

– Sì. Douăzeci.

– Nu dau atât. E mult prea mult. Îţi dau zece.

– Nu, e douăzeci.

– Bine. Unsprezece. Ultima mea ofertă.

– E douăzeci. E douăzeci.

– Bine atunci. Doisprezece. Da sau nu?

– Nu.

– Treisprezece?

– Nu.

– Paisprezece?

– Nu. *Mamma mia!*

– Atunci cincisprezece? E ultima mea ofertă.

– *Venti euros!* Douăzeci! Douăzeci!

– Bine. Îţi dau şaisprezece euro. Nici un cent în plus. Şi îl vreau împachetat, să-l pot face cadou.

Şi ce dacă e pentru mine?

– Nu. Nu se poate.

– Şaptesprezece?

– Nu.

– Optsprezece?

– Nu.

Ce nenorocit!

Ar trebui să smulg tabloul şi să fug, dar căruciorul ar putea să mă împiedice.

– Bine! Ajunge! Oricum nu-l voiam. Uită-te la mine. Uite, plec!

Mă întorc cu spatele şi pornesc pe stradă, împingând căruciorul cu o viteză ameţitoare. Vânzătorul nu se clinteşte. Ia o gură de Nastro Azzurro şi întoarce privirea.

– AAAAAAAHHHH! Mă reped înapoi, alergând spre el. NOUĂSPREZECE EURO! BINE? Ne-am înţeles?

Bărbatul ridică privirea şi se încruntă.

– Tabloul costă douăzeci de euro.

Face pe durul. Nu vrea să dea înapoi.

Mă uit la portretul lui Channing Tatum: la faţa lui frumoasă şi la ochii de căţeluş. Mi-e foarte dor de afişul meu cu el. Dacă e să-l înlocuiesc, bănuiesc că acum e momentul.

– Bun. Bine. Nouăsprezece euro şi cincizeci de cenţi. Ce zici de asta? E o afacere excelentă.

Bărbatul se ridică şi îmi strânge mâna. DA! Ştiam eu că până la urmă o să cedeze. Alvie: unu. Artistul stradal: zero.

– *Bene, bene. Finalmente.*

Bărbatul ia tabloul. Eu găsesc o hârtie de douăzeci în portofelul lui Beth.

– A, ai să-mi dai rest de la douăzeci?

– N-am rest. Îmi pare rău. *Mi dispiace.*

Ridică din umeri şi arată spre un teanc de bancnote dintr-o cutie. Nici urmă de metal. Nu are nici o monedă.

Îi arunc hârtia de douăzeci în faţă şi smulg tabloul. Se sfâşie puţin.

– Bun, foarte bine. Mă rog. Dă-o dracu'. Uite, ia-i. Ia-i odată!

– *Arrivederci, signorina*, strigă el după mine.

Îl bag pe Channing în cărucior, cu copilul.

O geantă din piele de crocodil stă la loc de cinste în vitrina unui magazin de haine. O curea şi o poşetă de mână asortate stau lângă ea, pe replica unui soclu corintian. Emporio Armani. Geanta e incredibil de sexy. Deja o vreau. Mă duc să mă uit. Magazinul se cheamă Marianna. Împing căruciorul spre uşa de la intrare. Vreau să-mi cumpăr ceva deosebit, Dumnezeu ştie că merit aşa ceva. După toate prin câte am trecut. După tot ce-am făcut. Nu vreau să port hainele

vechi ale lui Beth la nesfârşit. Vreau propria garderobă. Ceva nou. Unic. O să-mi trebuiască ceva sexy pentru ieşirile cu Ambrogio: noua lui soţie, mai seducătoare, mai bună. Poate o să mă scoată iar la restaurant? Sau poate ştie el alt loc, vreun club de noapte, poate, sau vreun băruleţ pe malul mării. Mă şi văd plutind într-o rochie până la pământ: verde luminos sau portocaliu în nuanţa amurgului. Ceva frapant. Ceva scump. Vreau să întorc capetele şi să despart mulţimile, iar oamenii să murmure, să arate cu degetul şi să privească lung: „Cine e fata aia?" (În sensul bun.) Vreau să ajung şi eu în lumina reflectoarelor.

Apoi, bineînţeles, accesoriile... O să am nevoie de nişte diamante noi, evident. Cercei, o brăţară şi alte câteva inele. Am văzut nişte minunăţii la Van Cleef & Arpels. Vreau o poşetă de mână Valentino. Şi cizme până la coapsă de la Miu Miu.

Uşile de sticlă strălucitoare se deschid larg, şi eu intru în magazinul răcoros.

– *Ciao, Betta!* schelălăie o vânzătoare. Se apropie de mine, clătinându-se pe nişte tocuri imense. Căcat, mă cunoaşte. *Ciao, Ernie!* spune ea.

– *Ciao!* îi răspund, cu cea mai bună voce marca Beth: afectată şi răguşită.

Mă forţez să zâmbesc. Vânzătoarea, foarte slabă, cu păr brunet strălucitor şi fund aproape inexistent, vine să ne întâmpine. Ne trimitem sărutări prin aer. Ne îmbrăţişăm. Ea se apleacă spre cărucior şi gângureşte la Ernesto.

– *Come stai, bimbo* Ernesto? spune ea. *Mamma mia, che bello.*

Îl gâdilă sub bărbia dublă. El gângureşte de încântare, ca şi cum ar fi doi prieteni care nu s-au văzut de mult. Şi *el* o cunoaşte pe vânzătoare?

Vânzătoarea ridică privirea spre mine și zâmbește: aparat dentar invizibil, buze roz fucsia. Are un miros grețos de dulce, ca de suc de coacăze nediluat. Parfum ieftin. Îl prefer de departe pe cel al lui Beth.

– Betta, am primit niște pantofi noi extraordinari! Haide! Uite! O să-ți placă l e nebunie!

Nu mă prinde de mână, la propriu, și mă trage în cealaltă parte a magazinului, dar asta e senzația pe care o am. Mă iau după ea, pe pardoseala de marmură, pe lângă pereții tapetați până sus cu rafturi din sticlă cu pantofi. Scânteietoare. Sclipitoare. Strălucitoare. Spoturile, ca niște sori minusculi, luminează șirurile de genți neprețuite: Dolce & Gabbana, Gucci, Hogan, Roberto Cavalli, Tod's. Se oprește și se întoarce spre mine, cu un zâmbet plin de speranță pe fața ei tânără. Arată spre o pereche de pantofi noi.

– Uite!

Sunt din plastic roșu, cu tocuri cui negru cu alb. Sunt absolut oribili.

– A, bun, spun eu.

I-am cumpărat. Bineînțeles că i-am cumpărat. N-am avut de ales. Am cumpărat pantofii, deși îi detestam, și cureaua din plastic, și geanta din plastic asortate: 4498 de euro. I-am cumpărat din cauză că așa ar fi făcut Beth. Dacă nu i-aș fi cumpărat, vânzătoarea ar fi bănuit că nu sunt Beth. Calc apăsat pe lespezile de pe Via Umberto, scrâșnind din dinți. Mânerele plasei îmi intră în pielea palmelor. Chestiile astea sunt grele ca dracu'.

O rochie. O să-mi cumpăr o rochie. Asta o să mă înveselească. O fântână veche îmi stă în drum. Apa se revarsă prin gurile unor pești din piatră. Mă împroașcă, mă udă, îmi înmoaie hainele. Apa ar trebui să fie

relaxantă, nu-i aşa? Fântânile ar trebui să scoată un zgomot liniştitor şi relaxant, ca în grădinile japoneze – pline de nuferi şi statui cu Buddha –, dar asta mă enervează. Trec în viteză pe lângă ea şi îmi văd de drum. Trebuie să găsesc alt magazin de haine. Trebuie să-mi găsesc o rochie.

Ajung la un magazin cu vitrine duble. Geamurile sclipesc în soarele orbitor: probabil au consumat litri de soluţie ca să le facă să strălucească aşa. Manechine de un alb lucios poartă argintiu sclipitor, galben luminos, alb orbitor. Prada, Fendi, Pucci, Missoni. Totul pare perfect. Intru înăuntru. Se aude un fel de muzică electronică: eterică, magică, stranie. Un coridor lung şi luminos duce spre luminile strălucitoare din interior. În lateralele holului sunt alte manechine care pozează, privind cu feţele lor perfecte. Oglinzi lustruite. Spaţiu sacru. Manechinele locuiesc în vitrine pătrate din sticlă: naturale, imobile. Le studiez capetele din plastic. Ochii lor morţi şi goi seamănă perfect cu ai lui Beth. Manechinele se uită lung la mine. Se mişcă. Vor să mă atace, sunt sigură de asta. O întrezăresc pe Beth într-o oglindă.

Tresar.

Mă panichez.

Alerg!

Sunt din nou pe stradă, încercând să-mi trag răsuflarea, înghiţind aer cu nesaţ. Simt dintr-odată că leşin, îmi plec capul între picioare. Pământul se învârte. Ce mama dracului? Asta era Beth! Jur. Am văzut-o! Mă uit în jur, dar nu e aici. Transpir. Oamenii se holbează la mine. Unde e căruciorul? Dintr-odată îmi dau seama că nu e cu mine. Ernie a dispărut! Mi se strânge stomacul. Unde dracu' s-a dus copilul? Mă uit peste tot în jur, caut în magazin. Alerg înapoi pe

Via Umberto, împingând turiştii, împleticindu-mă pe picioare. Fântâna aia nenorocită îmi stă în drum. Sângele îmi zvâcneşte. Creierul îmi pulsează. Am gura iască. Trebuie să beau ceva. O, Doamne, Beth m-ar omorî pentru asta... Ce magazin era? Sunt atât de multe. L-am lăsat acolo, înăuntru? L-a luat careva? Alerg de la o vitrină la alta, căutând geanta aia stupidă: piele de crocodil? Sau era de şarpe? Emporio Armani? Sau D&G? *Haide, Alvie, trebuie să fie acolo!* Undeva. Dacă n-aş fi atât de deshidratată, cred că aş plânge. Bottega Veneta. John Galliano. Emilio Pucci. Moncler...

În sfârşit, îl văd vizavi: Marianna, Emporio Armani, piele de crocodil. Slavă Domnului! Mă năpustesc pe uşă, mă prăbuşesc, mă împiedic, gâfâi, asud, toată lumea cască ochii. Căruciorul e încă acolo, parcat lângă intrare. Credeam că l-am pierdut, chiar am crezut asta. Micul Ernie doarme dus. Vânzătoarea deschide gura şi o închide la loc. Eu înşfac căruciorul şi o iau înapoi spre vilă. Nu-mi vine să cred că era să-l pierd pe Channing. O să cumpăr în altă zi o rochie.

23

– Dar de ce trebuie să vin şi eu? îl întreb pe Ambrogio, alergând pe drum în urma lui.

Ne întoarcem în Taormina, pe lângă un bar micuţ numit Mocambo, cu scaune pe terasă. Feţe de masă cadrilate. Miros de cafea. Eu speram ca Ambrogio să stea ceva mai mult cu prietenii lui, ca să-mi pot pune ordine în gânduri. Să-mi fac un plan al meu. Dar nu, iată-l aici. A apărut la vilă, şi se pare că are nevoie de ajutorul meu.

– Pentru că te place, spune el.

– Cine?

– Preotul.

Nu are nici un sens, dar dacă e important pentru Ambrogio, atunci bănuiesc că ar trebui să merg. Ca o soţie supusă. Adoratoare. O să fiu partenera perfectă. Nu credeam că Ambrogio e pios, dar se pare că azi mergem la biserică. Sper că am ales ţinuta potrivită. Ce-ar fi purtat Beth la biserică? Prada e potrivit pentru un preot?

Traversăm o piaţă numită Piazza IX Aprile, cu lespezi albe şi negre, pe lângă un desfrâu floral. Felinarele sunt de modă veche, pe stâlpi din fier forjat. Biserica e Oratoriul San Giuseppe. Seamănă cu un tort nupţial care se topeşte la soare. Bătrâne micuţe se revarsă în piaţă după liturghie. Un băiat şutează o minge de

fotbal prea aproape de capul meu. Nenorocit mic. Era cât pe ce să mă lovească. Dacă n-aș fi Beth, l-aș pocni și eu, drept în față. Un alt băiat, care poartă un tricou cu Totti, bate mingea de zidul bisericii. „Gol! Gol!" Băieții aleargă în toate părțile, râzând, ovaționând și țipând. Încerc să nu mă încrunt. Sau să înjur.

Lăsăm soarele și panorama mării în seama mulțimilor de turiști care se roagă și intrăm într-o biserică barocă, răcoroasă, de secol șaptesprezece. Picturi în culori pastelate. Heruvimi zburători. Întotdeauna mă simt ciudat la biserică, ca un tâlhar, sau așa ceva. O senzație subtilă, dar persistentă că nu este locul meu acolo. (Ultima oară când am intrat într-o biserică a fost la catedrala din Milano, dar cred că o să țin asta pentru mine.)

Ambrogio mă duce de mână prin nava slab luminată. Tămâie. Praf. Ochii mei se adaptează. Așa arată purgatoriul: acest clarobscur. Simt mirosul încărcat de veacuri de păcate.

Preotul rostește liturghia în partea din față a bisericii. E înalt, neobișnuit de înalt pentru un italian, slab și adus de spate, și are un nas lung și cârn. Pare plictisit de moarte. A mai spus-o de un milion de ori. Probabil cuvintele ei și-au pierdut semnificația. În vocea lui nu e nici un pic de emoție. Și eu aș avea o voce la fel dacă ar trebui să vorbesc latină zilnic, timp de – după cum arată – o sută de ani.

Merg după Ambrogio pe culoar și ne așezăm la coada enoriașilor care așteaptă să primească comuniunea. Habar n-am cum să procedez când o să-mi vină rândul. Preotul spune *Corpus Christi* și ei spun toți „Amin". Deschid gura, unul câte unul, și preotul îi pune fiecăruia pe limbă o azimă. Bun, pare destul de ușor. Îl las pe Ambrogio primul. Preotul pare enervat

când îl vede. Își ţuguie buzele şi se încruntă. Ciudat. Apoi îmi vine mie rândul la azimă. Trupul lui Iisus e uscat, parcă aş mânca un Pringle. Mi-ar prinde bine puţin vin după azimă. Sau mai degrabă nişte sânge al lui Iisus. Eu şi Ambrogio ne aşezăm într-o strană din faţă, în stânga, şi aşteptăm în tăcere să vină preotul.

Foşnet de haine.

– *Salve*, spune preotul. Elisabetta! Mă bucur să te văd! Ca întotdeauna!

Îmi sărută mâna. Simt mirosul espressoului pe care l-a băut şi al ţigării pe care a fumat-o înainte să intre în tură.

– Mă bucur şi eu să te văd, părinte. Ce mai faci?

Eu ştiu cum să vorbesc cu preoţii. M-am uitat la *Ballykissangel*[1].

– Mult mai bine, acum că te văd, zâmbeşte el.

Priveşte adânc în ochii mei şi îmi strânge mâna puţin prea tare. Într-un mod dubios. Cochet. Necuviincios. Aş vrea să-mi dea drumul la mână. Ce face? Îmi caută sufletul (şi nu-l găseşte)? Îmi citeşte gândurile? Oare ştie că eu nu sunt Beth? I-a spus asta Iisus?

Mă trece un fior pe şira spinării. Biserica e friguroasă. Preotul se întoarce.

– Ambrogio, spune el, *come stai?*

Dă mâna cu el şi îl îmbrăţişează ca pe un fiu de mult pierdut.

– *Bene, bene, grazie, padre.*

Ambrogio se întoarce spre mine şi îmi pune mâna pe umăr.

– *Amore*, aşteaptă-mă, te rog, aici, îmi spune el, arătând spre strană. Mă duc la confesiune. Nu cred că durează mult.

---

[1] Serial TV britanic, centrat pe viaţa unui tânăr preot englez dintr-un sat irlandez (n.tr.)

Mă uit cum Ambrogio și preotul se îndreaptă la braț spre o cabină întunecată din lemn, de pe partea laterală a bisericii. Confesionalul seamănă cu un dulap de haine gigantic. Oare raiul seamănă cu Narnia? Și Dumnezeu seamănă cu Aslan sau cu Dl Tumnus? Despre ce-o să discute acolo? Sper că nu despre mine. Ambrogio și preotul trag o perdea de catifea stacojie peste ușița cabinei. Se aude scrâșnetul unui grilaj metalic. Eu mă gândesc la Adam. Tipul nu m-a mai sunat niciodată.

Mi-i imaginez cum îngenunchează, cum am văzut că fac oamenii în filme. *Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit.* Mă întreb câte Ave Maria o să primească drept canon? Sper că n-o să dureze prea mult; deja m-am plictisit. Ce pot să fac aici? Mă holbez la Iisus țintuit pe cruce și îmi dau seama exact ce simte. Grăbiți-vă...

Studiez statuile și picturile. E puțin descurajant, sinceră să fiu. Sunt o grămadă de imagini cu oameni care ard. Oriunde te uiți vezi femei în flăcări. Țipă mutește și se zvârcolesc de durere. Cred că asta e o imagine a Purgatoriului. E și un tablou renascentist cu Iisus și Maria: în spatele lor se întinde un peisaj toscan superb, dealuri vălurite, copaci de un verde luxuriant și un lac albastru-deschis. Nu seamănă prea mult cu Iudeea secolului I. Din cine știe ce motiv, Maria îmi amintește întotdeauna de Beth. Aud un zgomot din confesional. Cineva spune ceva ce seamănă cu „Caravaggio". Ambrogio și preotul strigă în italiană, sau cel puțin Ambrogio pare să facă asta. Habar n-am ce-și spun. Dacă rămân în Sicilia, va trebui să învăț italiană. Deși presupun că Beth nu s-a obosit niciodată să facă asta. Dacă spui ceva în engleză suficient de tare și de răspicat, oamenii pricep până la urmă.

Ambrogio dă perdeaua la o parte şi se năpusteşte afară din cabină.

– Elizabeth! anunţă el. Plecăm.

Vocea lui reverberează şi răsună puternic, trimiţând ecouri în interiorul bisericii. Până şi podeaua pare să se cutremure.

– Haide, spune el. Să mergem.

Mă ia de mână şi mă trage după el. Ah, la naiba, pare supărat. Oare i-a spus preotul că sunt cealaltă soră geamănă? E furios pe mine sau pe preot?

– Hei! spun eu, căzând de pe tocuri.

El nu-mi dă drumul. Mă târăşte după el spre uşa de la intrare şi mă împinge afară, în soarele orbitor.

– Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Cotim spre barul Mocambo şi ne aşezăm la o masă dinspre piaţă. Ambrogio comandă două shoturi de *grappa*. El se cutremură de furie. Eu mă cutremur de frică.

Întind o mână tremurândă după pachetul lui de ţigări de pe masă. Scot două. Apoi îmi aduc aminte: sunt Beth, aşa că sunt dreptace. Mă chinui să le aprind cu cealaltă mână şi nu merge bricheta. Ambrogio ridică privirea.

– Ce? Iar fumezi?

– Da. Sunt stresată.

Reuşesc cumva să aprind una pentru Ambrogio şi i-o bag între buze. Aprind una şi pentru mine şi trag un fum. Ahh, formaldehidă şi gudron: aşa e mai bine.

– De când te-ai apucat tu de fumat? se încruntă el.

– De acum, spun eu, încercând să par calmă. Nu cred că ştie. Cred că e în regulă. Dar de ce aţi ţipat aşa?

Ambrogio îmi aruncă o privire: *nu aici*, se încruntă el. Chelnerul vine cu cele două shoturi de *grappa* în echilibru pe o mică tavă. Mă uit la fundul lui. Nu e rău,

dar nici nu se compară cu al lui Ambrogio. Ne înghițim shoturile. Nu e foarte plăcut. Cred că prefer Malibu.

– Hai să ieșim pe mare, să nu ne mai gândim la porcăria asta, spune Ambrogio trântindu-și paharul pe masă. Hai. Acolo putem discuta ca lumea.

A, nu. Nu vreau barcă, nu vreau un iaht pe apă. Nu singură cu Ambrogio pe mare. Mă uit la scena care mi se derulează în cap, iar deznodământul pentru mine e tragic. Poate blufează? Poate știe? Îmi cântă în strună ca să rămână singur cu mine. Nu vreau să merg. Știu că nu pot să am încredere în el. Plănuia să mă ucidă. Ăsta era planul! O să mă doboare la pământ și o să mă arunce în apă imediat ce o să i se ivească ocazia.

– Nu putem rămâne aici? spun eu.

E mai sigur în public, cu toți oamenii ăștia. Doar n-o să pună mâna pe mine în mijlocul orașului. În miezul zilei.

– Mergem, spune el, ridicându-se.

24

Marea Ionică

– Mai vrei şampanie, iubito? întreabă Ambrogio.

Îmi umple paharul cu un lichid dintr-o sticlă de ceva vechi, care pare foarte scump.

– Mmm, Krug 1983, spun eu, citind eticheta.

Oare cum se pronunţă „u"-ul din Krug? Ambrogio îmi aruncă o privire. Dau şampania peste cap dintr-o înghiţitură. El pune sticla la loc în frapieră. Gheaţa aia n-o să reziste prea mult aici, în căldura asta; pare că marea o să fie imediat cuprinsă de flăcări. E ca şi cum ai naviga pe cărbuni încinşi. Categoric o să mă bronzez.

– Cred că asta e mai bună decât aia din '86, nu-i aşa?

Habar n-am.

– O, da, îi spun eu. Absolut.

– E Grande Cuvée; are mai puţin alcool şi o textură mai rafinată. Pinot Noirul are gust de mere, nu crezi?

Are gust de Lambrini[1].

– Da, clar, de mere, spun eu.

Ambrogio zâmbeşte; pare mulţumit că sunt de acord cu el. Mă bucur că măcar acum s-a mai calmat puţin. Nu cred că unelteşte să mă piardă pe mare. Mă întreb

[1] Marcă englezească de cidru de pere (n.tr.)

de ce era atât de supărat pe preotul ăla. Trebuie să aflu ce se întâmplă. Mai vreau niște șampanie.

Prosoapele noastre sunt întinse pe punte. Lemnul închis la culoare îmi arde tălpile. Port un bikini minuscul al lui Beth; e de la Agent Provocateur. Practic, e o ață dentară (din fericire, m-am ocupat de conturul bikinilor). Cu ochelarii ăștia de soare, arăt destul de convingătoare, dar o să rămân cu sarongul pe mine, pentru orice eventualitate. Ambrogio e întins lângă mine, îmbrăcat cu Speedoul lui ca un ambalaj vidat; trupurile noastre sunt înghesuite unul lângă celălalt. Al lui Ambrogio e sexy ca al unui salvamar de pe plaja Bondi (nu că eu m-aș uita vreodată la *Bondi Rescue* sau la emisiunile TV din timpul zilei). Pielea lui e fierbinte. E practic gol. O, Doamne, cât de mult îl vreau. Tot pericolul ăsta mă excită. (Știu, știu, e destul de aiurea, dar chestia asta *există*, nu e doar în mintea *mea*. Ca în timpul Blitz-ului din 1941, când londonezii și-o trăgeau în continuu, cât țineau raidurile aeriene. Frica e un afrodiziac natural. Mă excită amenințarea.)

Mă bucură faptul că s-a stârnit o briză ușoară; cât să ne răcorească, în timp ce iahtul saltă pe apatica Mare Ionică. E o seară perfectă. Cerul azuriu e gol, nesfârșit. Marea se întinde departe, un albastru infinit. Apa scânteiază cu licăriri în jurul nostru, în timp ce soarele coboară spre orizontul îndepărtat. E un rai. Beatitudine. Mai frumos decât în toate broșurile alea turistice. Mai frumos decât *Un loc sub soare*. (Bun, poate m-am uitat și eu de câteva ori.) Privesc spre apa limpede ca diamantele și încep să mă relaxez. O să-mi dau seama mai târziu ce e cu toată această nebunie, dar deocamdată vreau să mă destind puțin.

– Mai vrei niște stridii? spune Ambrogio.

– A, da, spun eu. Sunt minunate.

Ştiţi, eu n-aş fi crezut niciodată că o să-mi placă (sunt nişte creaturi mici şi hidoase, cu cochiliile lor gri şi încreţite şi organe maro cleioase), dar erau mâncarea preferată a soră-mii şi, surprinzător, sunt destul de plăcute. Plus zincul! Din câte se pare.

– Stridiile de Languedoc sunt atât de slabe zilele astea; astea italiene chiar au gust de mare.

– Mmm, da.

Cum spui tu.

Ambrogio aduce un platou greu, plin cu gheaţă, şi stoarce nişte suc de lămâie peste stridii. Adaugă nişte şalote şi un strop de Tabasco. Puţin pătrunjel tocat şi piper negru măcinat.

– Gura mare.

Deschid gura şi o înghit întreagă. Mă simt ca o focă la un spectacol Sea World.

– Iami, spun eu.

Chicotesc exact ca sora mea geamănă: ca o fetiţă lipsită de griji. Ambrogio are dreptate. Chiar au gust de mare. Dar într-un sens bun.

Stăm întinşi unul lângă altul pe punte. Ambrogio mă mângâie pe păr, şi eu mă cuibăresc în el. Pun mâna pe pieptul lui ca o pernă. Mă simt în siguranţă, protejată, ca un pui de pasăre în cuib. El habar n-are că eu sunt Alvie. Îmi place să fiu Beth. Începe să mă prindă. Parcă văd cum îmbătrânim împreună, eu şi Ambrogio. Alvie şi Ambrogio. Ambrogio şi Alvie: AA, ca Asociaţia Automobiliştilor sau Alcoolicii Anonimi. Îmi imaginez cum ne petrecem nenumărate ore navigând cu iahtul, iahtul lui de un milion de dolari. Amiezi care se transformă în amurguri. Seri care se transformă în nopţi. Am sta întinşi aici pe punte, unul lângă celălalt, privind cum apune soarele, înroşind marea, privind cum răsare luna şi se aprind stelele. E perfect,

ca o reverie. Aproape că nu pare real. Dar este aievea, şi eu am câştigat acest lucru. Ca la L'Oréal: *pentru că merit*. Am trudit din greu pentru chestia asta. E tot ce am visat vreodată. Mi se cuvine. Chiar mi se cuvine.

– Ai chef să mergem în Lampedusa? întreabă Ambrogio, trecându-şi mâna caldă peste umărul meu până la baza gâtului.

Ce dracu' e Lampedusa?

– Ăăă, spun eu, privind în jur.

Oare e un far?

– Se vede la tribord.

Mă uit la stânga.

– Nu, ăla e babordul, spune el. *La tribord*. Ce ai astăzi? Te-ai lovit la cap?

La naiba. Ştiu. Beth ar fi ştiut asta. Zâmbesc dulce şi privesc în depărtare, spre dreapta. Scutur din cap. Nu pot spune nimic.

– Nu, ai dreptate. Hai mai bine să rămânem aici. Insulele seamănă foarte bine între ele. După o vreme, toate plajele încep să arate la fel. E plictisitor.

Ne întindem pe spate şi privim păsările marine graţioase care dansează sus pe cer, valsând şi învârtejindu-se câte două sau trei, cu penele de un alb strălucitor ca nişte fantome. Poate că o să avem un copil, eu şi Ambrogio? O fetiţă, ca să meargă cu băiatul. O să semene cu mine, dar o să fie pe jumătate italiancă. Cu păr mai închis. Bronz mai bun. Dar numele? Ceva care să sune italian: Sophia? Angelina? Monica Belluci? Da, aşa ar fi perfect. Familia noastră perfectă. Casa noastră perfectă. O să fac o mie de poze şi o să le pun pe Instagram. Facebook. Twitter. O să pun tweeturi despre familia mea superbă. Viaţa mea minunată. Uitaţi cât de sexy e soţul meu. Uitaţi ce drăguţi sunt

copiii mei. O să am mai mulţi susţinători decât Kim Kardashian; o să am sute de mii de like-uri.

Şi cu toţi banii ăştia, n-o să mai trebuiască să lucrez. O să mănânc, o să beau, o să fac cumpărături şi iar o să mănânc. Emilia mă poate ajuta cu copiii. Eventual mai angajez oameni? În sfârşit, o să am timp să lucrez la poezia mea. La o culegere de haikuuri. O carte care să câştige premii. Poate o să-mi cumpăr un câine de purtat în geantă? Un chihuahua care să-l înlocuiască pe Dl Dick? Sau poate un ursuleţ domesticit, ca lordul Byron. Asta ar fi mişto.

– Beth? spune Ambrogio.

– Da, dragul meu?

Mă întorc să mă uit la arătosul meu soţ. Bărbatul meu minunat, frumos, superb. De ce era sora mea geamănă atât de supărată pe Ambrogio? De ce fugea de el? Cu diamantele în geantă? Şi cearta aia cu vecinul? Ce vrea să-mi spună Ambrogio? Dintr-odată, are o mină serioasă. Oare o să mă omoare? O să se lupte cu mine, o să mă strângă de gât şi o să-mi arunce cadavrul în mare!

– Îmi pare foarte rău pentru sora ta, pentru cum au ieşit lucrurile.

A, *asta*. Înţeleg.

Mă ridic pe coate şi îmi mijesc ochii în lumina soarelui. Găsesc ochelarii de soare Gucci ai lui Elizabeth şi îi pun din nou la ochi.

– A, da, spun eu. Şi mie.

Mă întorc cu faţa spre el. Mă bosumflu. Îmi încreţesc nasul, aşa cum obişnuia să facă Beth.

– Adică, de modul în care s-a întâmplat totul, că n-am putut s-o îngropăm cum se cuvine... Ştiu că urma să facem o înmormântare adevărată, fără să cruţăm nici o cheltuială. Îmi pare groaznic de rău.

Îl iau de mână. E plăcut.

– Înțeleg, spun eu, mângâindu-i degetele.

Oare n-am putea schimba subiectul? Începeam să mă simt bine.

– Numai că... n-ar fi putut interveni într-un moment mai nepotrivit, știi, cu afacerea asta? Cu Caravaggio? Nu știu ce-o să ne facem acum. Trebuie să ne facem alt plan.

Chiar n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbește.

– Știu, spun eu, toată chestia asta e... un dezastru.

– Va trebui să ne gândim la altceva. Nu mai avem timp. E singura noastră șansă. Singura cale de scăpare. Nu ne permitem să facem vreo greșeală. Știi ce s-ar putea întâmpla... ce-ar fi în stare să facă ei...

– Mmm, da, spun eu. Sigur.

Ambrogio oftează și se ridică pe coate. Ia o gură de șampanie.

– Adică, într-un fel e mai bine că e moartă, știi, ca o eutanasie?

Mi se zbârlește părul, umerii mi se încordează.

– Nu, dragul meu, nu știu ce vrei să spui.

– Păi, știi că mi-ai spus întotdeauna cât de ciudată e sora ta... ce viață tristă are. Cel puțin acum suferința ei a fost curmată. Poate e mai bine așa.

Ce ți-a spus? Cum a putut Beth să spună așa ceva despre mine? Îmi vine s-o plesnesc, dar nu e aici. Îmi vine să o trag pe fundul mării, să o burdușesc bine! Nenorocită fățarnică! Cum a putut să facă asta? Cum a îndrăznit? Să mi-o tragă pe la spate, față de bărbatul visurilor mele! Să mintă despre mine! Curva!

Ambrogio îmi zâmbește liniștitor, așa că îi zâmbesc și eu și mă prefac că sunt de acord.

– Da, așa e cel mai bine.

Privesc fix păsările marine. Cred că ăla e un albatros.

– Beth? spune el *din nou.*

O, Doamne, acum ce mai e?

Ambrogio se ridică şi face o piruetă pentru mine.

– N-ai spus nimic. Nu-ţi place noul meu Speedo?

Mă holbez la slipul lui Ambrogio. Fundul lui tare este la câţiva centimetri de nasul meu. E doar un Speedo simplu, albastru.

– A, e nou?

El se întoarce şi îşi etalează fundul.

– Da. Chiar nu-ţi aminteşti? Nu mă puteam hotărî între cel roşu şi cel albastru...

– Aşa că l-ai luat pe cel albastru.

– Aşa că le-am luat pe amândouă! Ăsta e cel albastru. Nu-ţi place?

Ambrogio îşi trece mâinile peste muşchii abdominali şi netezeşte materialul slipului.

–E drăguţ, spun eu. Adică e *perfect.*

– Tu îl preferai pe ăla roşu, nu-i aşa? spune el.

– Nu, nu e adevărat. Îmi plac ambii.

El se apleacă şi mă sărută drept pe gură: un sărut moale, cald, prelung. Are gust de mere – pardon, de la şampanie.

– Poţi să mă ierţi? întreabă el în şoaptă, sărutându-mă pe maxilar, pe gât, pe claviculă. Pentru sora ta?

Ah, Ambrogio...

– Te-am iertat deja.

Îmi trec palmele peste spatele lui fierbinte, bronzat şi musculos şi inspir adânc. Emană numai sexualitate: *Code Black* de la Armani, feromoni, tutun. Mă scoate din minţi. Indiferent ce se întâmplă, n-o să mă culc cu el... nu aici. Nu încă. Nu mă simt pregătită. Mai am nevoie de timp ca să intru în pielea personajului. Trebuie să am ocazia de a mă „transforma". Dacă mă culc cu el acum, am încurcat-o de-a binelea. E exclus

să mi-o trag așa cum și-o trăgea sora mea; Beth era un preș de șters picioarele în pat. Cu siguranță.

Ambrogio bagă mâinile pe sub baretele sutienului meu, coboară și îmi cuprinde sânii. Mi se întăresc sfârcurile. Îmi mușc buzele. El se apleacă spre mine, mă sărută pe gât și mă trage mai aproape. Eu mă trag în spate.

– *Merda!* spune Ambrogio, sărind brusc în picioare. Aleargă la cârma iahtului. La doar câțiva metri, se zăresc niște stânci. Ce mama dracului? Ajută-mă, spune el, apucând cârma și virând frenetic.

Mă ridic și alerg spre el. Cum de nu și-a dat seama? O, Doamne, o să ne ciocnim! E ca la *Costa Concordia*. Stăm unul lângă altul, trăgând de cârmă. Apoi îmi dau seama: sarongul meu; a dispărut. E tot pe punte, acolo unde l-am lăsat. Mă uit în jos spre trupul meu, brusc foarte inhibată. Mă panichez. Trebuie să-i distrag atenția. Mă arunc asupra cârmei și o trag violent în jos. Ambrogio o înșfacă și o trage înapoi în sus.

Dar e prea târziu.

TROSC! BANG! BUM!

Iahtul se înclină, se zgâlțâie și se cutremură. O să ne răsturnăm? Se aude un trosnet, atunci când cârma se izbește de niște stânci.

– *Merda!* spune el iar. Sper că nu ne-am înțepenit!

Însă așa este. Suntem înțepeniți bine.

– Îmi pare rău. Era să cad.

Ambrogio privește pe mare, dar nu se vede nici o barcă.

– Haide, spune el în cele din urmă. Hai să sărim în apă. Putem înota până la mal. Nu e departe. Mă ia de mână și mă duce la marginea iahtului. Mă uit în apa verde-închis; pare foarte adâncă. Cu adevărat înfricoșătoare. Va trebui să ne întoarcem după ajutoare.

Ambrogio dispare şi aud un PLEOSC! Înainte să-mi dau seama, se îndepărtează înot. Arată exact ca un delfin, alunecos şi sclipitor în apă. Pare să fie un înotător mult mai bun decât mine.

Ambrogio se întoarce în apă şi strigă:

– Hai, Beth! Sari! Hai să mergem.

Mă opresc la marginea iahtului, privind în jos. Nu prea am de ales. Nu pot să stau aici de una singură, pe *Titanicul* ăsta nenorocit. Prin minte îmi trec scene din *Fălci*. Şiruri nesfârşite de dinţi ascuţiţi ca o lamă. Membre plutind în apă. Bucăţi de cartilaje. Apa sărată devenită purpurie din cauza cantităţilor mari de sânge. Mă uit la orizont după aripioare dorsale. Nu se vede nimic. Bun, acum pornesc. Închid ochii şi mă prind cu degetele de nas. Un, doi, trei – sari! Mă arunc în apă cu genunchii la piept. De sus, din barcă, părea atât de caldă, dar nu e! E rece ca un gheţar. Dau din mâini şi din picioare, mă prăbuşesc şi mă zbat de parc-aş fi o broască electrocutată. *Haide, Alvie, eşti o sirenă*. Se uită Ambrogio. Înoată ca Beth.

Mă străduiesc din răsputeri să o imit pe Ariel şi înot încet crawl spre ţărm. Mă uit după umbre prin apă. Dacă vezi un rechin, trebuie să-l pocneşti în nas. Ambrogio mă prinde de mână – în sfârşit! – şi mă trage pe stâncile de la ţărm. Mă uit în urmă, la iahtul care se scufundă încet în spatele meu. O gaură din cocă se umple încet cu apă. Vasul e complet distrus.

25

Ne aruncăm pe pat, cu membrele împletite şi trupurile lipite unul de altul.

–Îmi pare rău pentru iaht, îi spun. O să mă revanşez.

Ambrogio nu răspunde, doar mă sărută mai apăsat; gura lui e lacomă după gura mea. Doar poate să cumpere alt iaht, nu-i aşa? Mă desprind, şi el îşi smulge bluza. Mă uit la muşchii lui abdominali văluriţi şi îi mângâi cu degetul. Pielea lui e fierbinte, netedă şi bronzată, de un maro-închis, auriu. Ambrogio e atât de delicios, practic e comestibil. Stomacul lui pare un baton de ciocolată cu lapte. Întind mâna spre veioza de pe noptieră şi apăs întrerupătorul, trag un colţ de cearşaf ca să-mi acopăr sânii. Nu vreau să mă vadă, pentru orice eventualitate. Dar nu mai pot să aştept; vreau să mi-o trag.

– N-o stinge, spune Ambrogio. Ştii că nu-mi place s-o facem pe întuneric.

– Mă doare puţin capul, spun eu.

O facem! Chiar acum! O facem cu adevărat! Întind mâna şi îi trag boxerii în jos, îi caut penisul.

– Ah, spun eu.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic.

– De ce te-ai oprit?

Nu e impresionantă.

Sunt sigură că la Oxford era mai mare. De fapt, dacă stau să mă gândesc, nu-mi aduc aminte... Eram foarte, foarte beată, şi asta a fost cu mult timp în urmă. Nu e ca şi cum aş fi avut un etalon pe vremea aia. Nu aveam nici un pic de experienţă cu bărbaţii.

Ambrogio mă trage spre el, mă linge pe gât şi îmi muşcă lobul urechii. Îmi strânge sfârcurile ca pe nişte mingi antistres. Cobor cu mâna pe abdomenul lui, spre penis. Poate că dacă îl ating, dacă îl mângâi, se face mai mare? Picioarele noastre se împletesc. Îi pipăi scobitura labei piciorului cu degetele. Ah.

– Nu-ţi scoţi ciorapii?

– Ce? De ce să-mi scot ciorapii? Până acum nu te-au deranjat.

– Nu contează.

Îmi dau ochii peste cap.

Ambrogio coboară pe trupul meu în jos, între picioare. Ceva ud: bărbia lui în gaura fundului meu, nasul lui pe clitorisul meu. Limba lui atârna undeva mai jos de vulva mea. Nu funcţionează deloc.

– Încă n-ai terminat? îl întreb.

El se şterge la gură, apoi se suie pe mine. Întregul meu trup se încordează. Dacă o să i se pară că sunt altfel decât Beth? Dacă, la urma urmei, ea nu era un preş de şters pe picioare şi recurgea la nişte trucuri grozave, pe care eu nu le ştiu? Oare ştia tantra? Putea să sugă ca un aspirator? Putea să-şi pună călcâiele pe după cap?

Încă n-a intrat?

N-ar fi trebuit să-mi fac griji.

Ambrogio mă izbeşte timp de patru sau cinci minute, transpirând, gemând, gâfâind, căznindu-se. Nu e foarte plăcut. Cred că ar putea să rămână cu urechea mea în gură. O să simulez. Îmi amintesc scena aia

din *Când Harry a cunoscut-o pe Sally*. Îmi aduc aminte experiența cu jucăria sexuală nr. 5.

– Ahhhh

– A, serios? strigă el.

Vocea lui e ca un tunet.

– Serios, spun eu.

Stă de cealaltă parte a patului, înalt, şi îşi flexează pumnii. Pare extrem de supărat.

– Ce-ai făcut? Ai omorât-o, nu-i aşa? Vacă nenorocită ce eşti, ai omorât-o pe soţia mea!

– Nu! N-am omorât-o... ascultă-mă puţin!

– Ai omorât-o pe sora ta! Ar fi trebuit să-mi dau seama! Toată ziua te-ai purtat aiurea. Beth n-ar fi mâncat niciodată un pachet întreg de Pringles! Şi toată povestea aia cu iahtul – Beth se pricepea la navigat. Ea... ea... ea... ea... noi ar fi trebuit să te omorâm *pe tine*!

Ambrogio se trage de păr, practic şi-l smulge din rădăcină.

– Eu sunt Beth! Sunt Beth! Îţi jur că nu sunt Alvie!

Mă ghemuiesc lângă tăblia patului, înghiţindu-mi lacrimile. El mă prinde de glezne şi mă trage înapoi pe pat. Se suie pe mine şi mă ţintuieşte.

– Ce cadou ţi-am luat de Crăciun anul trecut?

– N-n-nu îmi aduc aminte.

– Unde am ieşit prima oară împreună?

– N-n-nu îmi aduc aminte.

Faţa lui e la doar câţiva centimetri de a mea; simt cum saliva lui îmi împroaşcă ochii. Dacă n-aş fi atât de speriată, aş fi îngreţoşată. Mă apasă cu greutatea lui imensă.

– Cu ce echipă de fotbal ţin eu?

O să încerc să ghicesc...

– Italia?

În spatele lui Ambrogio, pe poliţa şemineului, e o păpuşă, cea pe care o avea Elizabeth când era mică. Atârnă peste şemineu, privindu-mă fix, şi în ochii ei sclipitori pâlpâie ceva. Dintre degetele de la picioarele

ei iese un ac solitar. E ca şi cum Beth ar fi aici. E ca şi cum m-ar privi chiar acum, în clipa asta. Îi simt prezenţa. Îi simt mânia.

– Ai ceva să-mi spui, *Alvina*, spune Ambrogio, apropiindu-se şi mai mult.

Acum tremură, cu ochii căscaţi. N-am observat cât de puternic e, muşchii umflaţi de la umeri, bicepşi, pectorali. Mi-ar putea rupe gâtul ca pe o rămurică.

– De unde... de unde ştii că avem altfel de orgasm? spun eu.

Merită încercarea...

– Ţi-am tras-o în Oxford. Sau erai prea beată ca să mai ţii minte?

– Căcat, şoptesc eu, acoperindu-mi gura. Deci ştiai că sunt eu? Că sunt Alvina?

– Bineînţeles că ştiam. Ce, mă crezi idiot?

Scutur din cap.

– Nu, bineînţeles că nu.

Ambrogio slăbeşte puţin strânsoarea. Îşi freacă tâmplele, închide ochii.

– Pur şi simplu... nu înţeleg. De ce dracu' erai îmbrăcată ca Beth?

Profit de şansă. Ambrogio pare derutat; acum e momentul! Mă smulg şi sar din pat. Îmi înşfac rochia şi sprintez spre uşă – din fericire e pe partea mea. Ambrogio e dezbrăcat şi îl văd, cu colţul ochiului, cum se repede după pantaloni. Zbor pe uşă, fără să privesc în urmă.

Alerg pe coridor, pe scări în jos, prin vilă, trăgându-mi rochia peste cap. Palmele mele sunt lipicioase; transpiraţia mă furnică peste tot, pe spate, pe gât. Aerul răcoros al nopţii mă face să tremur. Ies pe uşă şi alerg pe terasă, izbind cu picioarele goale în plăcile curţii interioare. Alerg pe alee şi ies în drum. Nu

mă întorc, dar îl aud cum aleargă în urma mea, aproape, scrâşnind cu picioarele pe pietriş, ridicând vocea.

– ALVINA! VINO AICI!

O să mă omoare.

E linişte. E întuneric. N-o să reuşesc să fug atât de repede, dar cred că aş putea să mă ascund. Alerg pe drumul spre amfiteatru. E la doar două minute de mers pe jos, aşa că n-ar trebui să dureze mult. Trebuie să fie pe aici vreun ascunziş: un tufiş, o stâncă. Mă uit în jur, căutând şi tot căutând. Cobor dealul în fugă, gesticulând violent din mâini şi din picioare. Pe faţă îmi şiroieşte transpiraţia. Rochia e lipită de piele. Mi-aş dori să port pantaloni. Pietrele ascuţite îmi înţeapă tălpile. Lovesc tare cu piciorul ceva – căcat! Doare – cred că mi-am rupt un deget! Adrenalina pulsează, mă împiedic, cad, dar asta e mai bine decât alternativa: Ambrogio, pară de furie.

Văd o piatră lângă un gard, în semiîntuneric, şi sar pe ea. Mă caţăr până sus şi îmi prind coapsa într-un cui ruginit – au! Căcat! – pielea se sfâşie. Acum m-am ales şi cu tetanus. Ceva cald mi se prelinge pe picior. Ce e? Sânge, transpiraţie, spermă? Dar n-am timp. Sunt sus. Acum sar pe partea cealaltă şi alerg cu toată viteza spre teatru. Ambrogio vine la câţiva metri în urma mea.

– Alvie! Opreşte-te! Vino şi explică-mi. De ce dracu' erai îmbrăcată ca Beth? Ce punea la cale?

Gardul se prăbuşeşte atunci când Ambrogio se caţără pe el.

– Vreau să ştiu ce dracu' se întâmplă.

Singura lumină provine de la lună; deja se vede sala de spectacol, mai jos. Cobor în fugă treptele spre scenă. Mă împiedic în întuneric şi mă lovesc la genunchi. Mă izbesc cu faţa de pământ: nisip şi fier.

Mi-a intrat mizerie în ochi, care îmi lăcrimează şi mă ustură. Clipesc întruna şi respir în întuneric. Nişte paşi răsună în urma mea, aproape; vine Ambrogio. Ah, la dracu'! Mă desprind de la pământ şi mă ridic. Genunchiul îmi zvâcneşte, şi degetul de la picior mă doare. Tuşesc, scuip, mă lupt să respir.

Alerg spre scenă şi urc pe platformă. În spate sunt nişte coloane şi o iau spre ele. Mă ascund în spatele uneia, mă las pe vine şi îmi ţin respiraţia. Îl văd cum aleargă spre scenă. Mă reped spre următoarea coloană.

– Nu poţi fugi la nesfârşit, spune Ambrogio. Vino aici, Alvina! O să afle toţi ce-ai făcut. Mă auzi?

Nu! Nu! Nu! Nu! Scutur din cap, ca să nu-i mai aud strigătele. Cânt în mintea mea: „I Should Be So Lucky", „Shake It off"... Ambrogio sare pe scenă. Îl văd cum se opreşte şi se uită într-o parte şi-n alta. O licărire argintie. Are ceva în mână! Ce dracu' e aia? Un cuţit? Un pistol?

O să mă facă să plătesc, la dracu'.

El nu ştie în ce parte am luat-o eu. Se întoarce şi se furişează spre cealaltă parte a scenei pustii. Eu o iau în vârful degetelor spre următoarea coloană. Mă las pe vine într-un colţ întunecat, gâfâind, înjurând, cu inima explodându-mi şi fruntea lipită de marmura răcoroasă. Pielea îmi arde. Gâtul e uscat. Sunt cel puţin trei coloane între Ambrogio şi mine. Am nevoie de o votcă. Îmi vine să plâng.

El se întoarce şi vine spre mine.

E un pistol, la dracu'!

Mă fac mică şi îmi trag răsuflarea, respirând cât de încet pot. *Nu scoate nici un sunet. Rămâi tăcută, Alvina. N-o face de oaie.* Aş vrea să am briceagul meu sau un tirbuşon, ca fata aia din tren. Aş vrea să am un pistol. Simt o piatră pe jos, lângă picioarele mele,

şi o prind strâns, cu degete tremurânde. E de mărimea unei portocale roşii siciliene, grea şi rotundă, cu un capăt ascuţit. Ambrogio se apropie. Şi mai mult. Şi mai mult. Ştie că sunt aici... undeva... undeva. Văd silueta lui mişcându-se pe furiş, strecurându-se în vârful degetelor, un contur negru. Încearcă să nu facă zgomot, încearcă să se ascundă. Se apropie încet de mine, privind în penumbră. E linişte, în afară de respiraţia lui Ambrogio. Animalică. Periculoasă. E aproape un mârâit. Eu îmi ţin respiraţia, chiar dacă îmi vine să ţip. Dacă eu îl pot auzi, atunci şi el mă poate auzi pe mine. E la doar câţiva metri distanţă. Doi metri. Un metru.

–De ce erai îmbrăcată ca Elizabeth, Alvie? întreabă Ambrogio în întuneric. Nu aşa era planul. Ce se întâmplă?

Sar mult în sus şi îl izbesc puternic cu piatra în cap. Îl lovesc iar, cu toată puterea mea. El cade la pământ şi scapă pistolul. Se prăbuşeşte pe scenă, cu faţa în jos. Eu stau lângă el, continuând să strâng între degete piatra ascuţită, tremurând din tot trupul, în poziţie de atac. Braţele lui se zbat de o parte şi de alta a trupului. Întinde mâna după glezna mea şi o apucă.

–Căcat! ţip eu.

Strânsoarea lui e puternică. Nici vorbă să fie mort. Trebuie să-l lichidez, însă mă prăbuşesc. M-a prins de glezne şi mă trage spre el. Mă clatin şi cad pe pieptul lui. Ridic piatra deasupra capului meu şi o abat asupra vârfului ţestei lui, izbindu-l în cap iar, şi iar, şi iar.

TROSC!

TROSC!

TROSC!

TROSC!

Țip, plâng și tremur în același timp. El a încetat acum să mai miște, în sfârșit, la dracu', dar degetele lui sunt în continuare încolăcite în jurul gleznelor mele, strângându-le la fel de tare ca niște cătușe de fier. Dau din picioare până mă eliberez. Las piatra jos, pentru că degetele mele nu mai sunt în stare s-o țină. Pe mâini, pe brațe și pe rochie am ceva vâscos. Un strop de sânge îmi atârnă de buză: gust de friptură puțin făcută. Fața și gâtul meu sunt împroșcate cu picături de sânge. Tot trupul îmi arde, emană căldură. Gâfâi, transpir și mă înăbuș de căldură. Aerul răcoros al nopții își înfășoară tentaculele în jurul meu, ca un calamar, o caracatiță sau degetele unui cadavru. Mă uit în jos la trupul lui și mă înfior.

Sar în picioare și mă trag în spate, văd unde a scăpat Ambrogio pistolul, la doar un metru distanță. De ce avea pistol? A fost cât pe ce. Putea să mă împuște! Cine dracu' sunt oamenii ăștia? Credeam că-i cunosc. Credeam că-mi sunt rude. Nu știu absolut nimic. Alerg și înșfac pistolul. N-am mai văzut în viața mea un pistol adevărat, doar de jucărie și cu apă. N-am fost niciodată la paintball sau la Laser Quest. Cântăresc pistolul în mâini: e rece și greu, surprinzător de greu. Nepământean. Straniu. Simt în tot trupul un val de însuflețire. Pistolul lui Ambrogio! O să-l păstrez. Acum e al meu!

Mă uit în jos, la silueta rășchirată a lui Ambrogio. Partea din spate a capului e năclăită cu sânge. Mă aplec, cu mâinile pe genunchi, și îmi trag răsuflarea. Trupul îmi tremură incontrolabil. Brațele mă dor. Coapsele îmi zvâcnesc. El nu mișcă. Sigur e mort? Strâng pistolul în mâna stângă și țintesc vag în direcția capului său. Mă apropii foarte încet de trup și întind mâna ca să-i găsesc jugulara. Pipăi cu degetele;

o să număr zece secunde. Unu, doi, trei, patru... Slavă Domnului: n-are puls. Îmi smulg mâna de la gâtul lui, aşteptându-mă ca el să se întoarcă şi să mă muşte, să sară în picioare sau să-mi ţipe în faţă. Dacă face asta îl împuşc. Dar el stă inert. E mort. Nu-mi vine să cred. Ambrogio nu mai e! Sunt în siguranţă!

Acum ce naiba fac?

26

Bat la uşă cât de tare pot.

– Salvatore! Salvatore!

Bat şi iar bat, până când în vilă încep să bufnească nişte paşi. Căcat, pistolul! Salvatore o să se sperie. Arunc pistolul sub un tufiş de lângă uşa de la intrare şi împing cu piciorul nişte frunze peste el. O să mă întorc mai târziu să-l iau.

– *Che cosa?* aud o voce. *Che cosa?*

Un bărbat deschide larg uşa. E înalt şi lat în umeri, mai lat şi mai înalt ca Ambrogio; e Salvatore. Îmi aminteşte de un luptător de wrestling celebru, cineva sexy din WWE. Se freacă la ochi. Sărmanul de el; dormea. L-am trezit. Probabil i se pare că ăsta e cel mai urât coşmar, amanta la uşă plină de sânge.

– *Ah, minchia!* Eşti bine?

Crede că e sângele meu.

– Salvatore, spun eu.

Mă prăbuşesc în braţele lui, izbucnesc în lacrimi şi îi suspin la piept. El mă îndepărtează şi se trage în spate, şocat.

– Beth? Ce s-a întâmplat? Cât e ceasul?

Se uită la încheietura mâinii, la locul în care ar trebui să fie Patek Philippe-ul lui, dacă ar fi zi, dar nu e. E miezul nopţii, la dracu'.

– Te rog, te rog, trebuie să mă ajuți, spun eu, agățându-mă de antebrațele lui și înfigându-mi unghiile în ele, cu ochii căscați ca niște morminte. Voia să mă omoare, n-am avut de ales!

E *mort*.

Mă uit cum fața lui începe să se schimbe, pe măsură ce conștientizează cele spuse de mine.

– Ce? spune el. Cine? Să te *omoare*?

– Ambrogio.

Îmi mușc buza. Încă simt gustul de sânge. Îmi trec limba peste dinții din față și înghit anevoie.

– Ambrogio? spune Salvatore. Să te omoare? Nu cred! Ambrogio nu s-ar atinge de tine niciodată. E un *cornuto* nenorocit. Un pămpălău.

– Avea un pistol, spun eu. Zău!

Salvatore mă ia de mână și mă trage înăuntru, scoate capul afară și cercetează grădina. Nimic. Nimeni. Trântește ușa. Mă duce în bucătărie și aprinde luminile: insuportabil de strălucitoare, îmi rănesc ochii. Am stat în întuneric prea mult, ca un fel de bufniță.

– Stai jos, îmi ordonă el.

Salvatore poartă un tricou alb strâmt și boxeri cu dungi albastre și verzi de la Calvin Klein. L-am văzut deja pe jumătate dezbrăcat în grădină. Știu că arată mai bine fără tricou. Stă lângă mine impunător, înalt și musculos. Probabil trage de fiare la sală în fiecare zi, zic și eu. Înțeleg ce-a văzut soră-mea la el. Sunt sigură că și mie mi-ar plăcea să avem o aventură. Cum pot fi bărbații italieni atât de irezistibili? Dacă aș sta aici, aș înnebuni pe Tinder! Numai că nu e stilul lui Beth să fie necredincioasă. Nu-i stă în caracter. De ce îl înșela pe Ambrogio? Voia să fugă? Ambrogio era perfect. Deși presupun că era un dezastru în pat. Dar chiar și așa, trebuie să mai fie și altceva. Ea n-ar fi

dorit niciodată să-şi părăsească bărbatul. Nu îi stătea în fire. Nu înţeleg.

Salvatore îmi pune un pahar cu apă de la robinet. Mâna mea tremură: se varsă puţin. Înghit apa şi mă uit la ceasul de pe perete: 1.13 noaptea. Ciudat, e exact ora la care a murit Beth. Salvatore stă lângă mine, privindu-mă ciudat. Probabil are 1,98 metri. Dacă n-ar exista sângele împroşcat peste tot pe braţele şi pe rochia mea, nu sunt sigură că m-ar crede.

– Deci, tu crezi că l-ai omorât pe *Ambrogio*? spune el.

Îmi dau seama că încă nu mă crede.

– Da, aprob eu din cap.

– Şi eşti sigură că e *mort*?

Asta îmi stârneşte un val de îndoială. Pământul mi se clatină brusc sub picioare. Dacă Ambrogio nu era mort, la urma urmei? Dacă s-a ridicat şi m-a urmărit până aici? Ochii mei zvâcnesc spre uşa de la intrare de la capătul holului, dar uşa e închisă; e întuneric. Nu e nimeni acolo. Salvatore a verificat. S-a uitat în grădină. Luminile automate ar detecta orice mişcare. Trag adânc aer în piept.

– Sunt sigură, spun eu.

– Cum l-ai omorât?

– Cu o piatră.

Până şi mie mi se pare absurd. Urmează o pauză, în timp ce Salvatore reflectează la asta.

– *Minchia!* spune el. Cu o piatră.

Acum a priceput. Se încruntă la mine, cu ochii lui albaştri, furioşi şi acuzatori. Ce-am făcut? Oare o să mă ajute? Sau e supărat? O să mă dea pe mâna poliţiei? Salvatore umblă într-o parte şi-n alta prin bucătărie, agitându-şi braţele musculoase, izbind dalele de piatră cu picioarele goale: 1,98 metri numai fibră. Nu e de mirare că Beth a vrut o aventură cu *el*.

O gorilă furioasă. Un urs grizzly. Dintr-odată, îmi dau seama; vânătăile de pe braţele lui Beth. Nu erau de la Ambrogio. *Ambrogio e un pămpălău.* Erau de la *el*!

– De ce dracu' a încercat să te omoare? Pentru că a aflat despre noi?

– Da, spun eu, dintr-odată ameţită.

Cred că o să leşin. Salvatore o să mă lovească. O să mă bată. Ah, de ce-am aruncat pistolul ăla?

– Cum a aflat?

– I-a spus sora mea.

Oare sună plauzibil? Salvatore face o pauză.

– De ce-a făcut una ca asta? spune el.

– Cred că îl voia pentru ea. E o scorpie în privinţa asta.

Bun: timpul prezent. De parcă Beth ar fi încă în viaţă. *Bravo, Alvie. Gândeşti rapid.*

Salvatore oftează. Am impresia că mă crede. De ce? Ce i-a spus Beth despre Alvina? Salvatore crede că Alvina e o nemernică.

– Şi... unde e? spune el. Cadavrul?

– Pe scena amfiteatrului.

– În *amfiteatru*? Ce dracu' caută acolo?

Aş vrea şi eu să ştiu.

– Nu ştiu, spun eu. M-a fugărit.

Vocea mi se frânge. Mi se învârte capul. Am vederea înceţoşată din cauza lacrimilor. Dau să mă şterg pe obraz cu mâna, dar constat că e plină de sânge.

Salvatore tremură de furie. L-am trezit şi i-am adus o problemă pe cap. Pare supărat.

– De ce să te ajut? După tot ce-ai spus?

Ce dracu' am spus?

– Eu... eu...

– Credeam că nu mai vorbeşti cu mine. Ai zis că nu mai vrei să mă vezi. Că dacă nu te ajut, nu mai vrei să ştii de nimic.

Ce? Ah. Cearta cu soră-mea. Îmi amintesc cum s-au certat lângă maşină.

– Ba vreau să te văd, spun eu. Îmi pare rău.

Oare par convingătoare? Mă încearcă doza potrivită de remuşcare? Acum lacrimile îmi şiroiesc; îmi inundă ochii şi mi se preling pe faţă. Lacrimi adevărate; am şi uitat cum e. O, Doamne, oare chiar *plâng*? Probabil mă transform în Beth. Salvatore n-o să mă ajute. De ce-am venit aici? O să mă bată sau o să sune la poliţie.

– Deci, de fapt, n-ai vrea ca eu să mor?

– Nu.

Serios? Asta i-a spus? Mă întreb ce-a făcut Salvatore. Probabil ceva urât.

– Dar asta ai spus...

Căcat. Bine lucrat, Beth.

– N-am vrut să spun asta... serios. Te rog? Ce-ar face Beth? Dau din gene. Probabil că flirtul are mai mult efect când nu eşti mânjită de sânge. Te rog. Te rog.

Acum suspin în mâini. Cui îi pasă de sânge? Deja sunt murdară. Dacă nu mă ajută, am încurcat-o rău.

– Stai aici, spune el în sfârşit. Mă duc să mă îmbrac.

Ridic privirea spre el – *serios?* – şi clipesc printre lacrimi.

– Ah! spun eu. Mulţumesc! Mulţumesc! Mulţumesc! Salvatore, eşti salvatorul meu!

Salvatore dispare pe uşa dinspre hol. Urcă scările călcând apăsat. Îl aud cum se mişcă la etaj. Podeaua din lemn scârţâie. Abajurul se clatină. E un tip solid. Două sute de kile? Cât un taur.

Îmi termin apa şi pun paharul în chiuvetă. Bucătăria e elegantă, de firmă, făcută pe comandă. Bosch. Smeg.

Nespresso. Alessi. Totul arată impecabil, de parcă n-ar fi fost folosit niciodată. Pe locul în care m-am sprijinit cu braţul de masa din melamină albă e o urmă de sânge. Iau nişte hârtie de bucătărie, o ud la chiuvetă şi o şterg. E o bucătărie din cele în care coşul de gunoi e ascuns; habar n-am unde să caut. Dacă mai ating un lucru, o să-l murdăresc de sânge. Stau în mijlocul încăperii, cu hârtia udă din care picură un lichid roz pe plăcile albe de gresie.

Salvatore coboară scările în fugă. BUF. BUF. BUF. Şi-a pus pe el nişte blugi albastru-închis şi o cămaşă neagră elegantă. Cămaşa îi vine perfect; probabil e făcută pe comandă. Se opreşte şi se uită lung la mine preţ de o secundă, vede hârtia de bucătărie din mâna mea. O ia şi o aruncă la gunoi. Coşul de gunoi e ascuns în dulăpiorul de sub chiuvetă. Ah, deci acolo era. Data viitoare o să-mi aduc aminte. Dacă va exista o dată viitoare.

–O să ne trebuiască nişte apă să curăţăm murdăria. Nişte găleţi şi un burete?

– Hai să mergem, spune el.

– Unde e? întreabă Salvatore.

Mi-aş dori să fi luat o lanternă. Pare că s-a întunecat şi mai rău. Un nor mare şi negru a înghiţit luna. Cercetez partea vizibilă a scenei. Coloane. Stânci. Mare. Căcat! Dumnezeule, oare erupe muntele Etna? Ştiam eu că nu pot avea încredere în el. Asta nu e periculos? Craterul vulcanului pâlpâie şi scoate scântei. Lavă incandescentă sare în sus: portocalie, galbenă, purpurie. Din vârf ţâşneşte un nor de fum. Prin norul de cenuşă scânteiază fulgere. Se simte un miros uşor de sulf. Gustul fierbinţelii. Mă uit la Salvatore, dar pe el nu pare să-l preocupe. Poate aşa face Etna tot timpul?

Privesc lung spre vârf. Arată incredibil. Bănuiesc că ar fi mişto să supravieţuieşti unei erupţii. Dacă am supravieţui. Ceva grozav de povestit nepoţilor?

La început nu-l văd. Mă gândesc că a dispărut; s-a ridicat cu greu şi a plecat clătinându-se pe picioare. Mi se pare complet ireal, de parcă eu aş fi inventat totul: o plăsmuire a imaginaţiei mele bolnave. Mă uit peste umăr, poate e încă aici? Se apropie de noi pe furiş, cu o piatră sau un pistol? Dar în sfârşit îl zăresc, întins acolo pe scenă, în locul în care l-am lăsat. O siluetă lungă şi neagră, pe fundalul lespezilor gri. Tăcut. Nemişcat. Mort.

– Acolo, pe scenă, spun eu. Uită-te!

Îmi muşc partea interioară a buzei, atât de tare că sângerează.

Salvatore se uită în direcţia în care arăt eu; îl simt tensionat. Nu crezuse. Cel puţin nu până să vadă. Nici eu. Alergăm pe scări în jos, spre partea din faţă a scenei. Am adus două găleţi care dau pe răscol de apă, ca să curăţăm murdăria: apa din găleată pleoscăie şi stropeşte. Mă ud pe picioare, mă stropesc peste tot. Îmi simt genunchii moi, în timp ce cobor treptele câte două sau trei. Treptele par să se prelungească la infinit.

Ce naiba caut eu aici? Am senzaţia că mă privesc de undeva de departe, că sunt o spectatoare a unei tragedii antice: cu cât mai mult sânge vărsat, cu atât mai bine. La sfârşit, mor toţi. De aici, din sala de spectacol, crimele par reale, dar e doar o piesă de teatru, trei ore de emoţie, ceva palpitant, distractiv şi cathartic. Ştiu că sângele e doar colorant alimentar. Şi intestinele sunt de porc.

Ajungem la marginea scenei şi sărim pe ea. Salvatore primul, apoi îmi întinde mâna, dar eu stau aşa şi mă holbez. Chiar n-aş vrea să mă apropii. Cred că o să

vărs. El mă prinde de mână şi mă trage sus şi pe mine, de parcă aş fi uşoară ca o pană (*aş vrea eu*). Merg în urma lui spre coloanele înşirate în spatele scenei, spre cadavru. Mă opresc brusc. Ochii lui Ambrogio sunt larg deschişi, strălucesc albi în lumina lunii. Se uită în sus spre mine. Ochi mari şi stupizi, ca ai unui peşte pus la gheaţa de la magazin; gura larg deschisă, cu limba scoasă. Oare peştii au limbă? Are capul crăpat; din el se prelinge sânge. Părul lui e negru şi ud. Întrezăresc ceva albicios: ce e aia? Craniul lui?

Dincolo de cadavru: o privelişte care îţi taie respiraţia. Etna continuă să erupă. Începe să-mi placă. În noapte, scapără lumini roşii. E uimitor, extraordinar, spectaculos, sublim. Acum, că mi-am dat seama că n-o să mor înecată în lavă, nu-mi mai pot dezlipi ochii de la foc.

– Beth? BETH? BEETH!

– Ce e?

– Trebuie să curăţăm porcăria asta, spune Salvatore.

Mă întorc din nou spre cadavru şi mă mai apropii puţin. Duhoarea de sânge proaspăt mă îngreţoşează: sânge amestecat cu sulf şi aer marin sărat. Îmi umple nările, gâtul: un pumn în gură, un dinte lipsă, o limbă sângerând. Îmi gâlgâie sângele în gură, îmi inundă stomacul, plămânii. Mă sufoc, mă înec, mă scufund în sânge.

Lespezile de piatră sunt negre, alunecoase, ude. Storc buretele în găleată. Apa rece îmi împroaşcă gambele şi labele picioarelor, pare rece pe degetul meu rupt. Frec pietrele cu buretele. Nu se ia. Chiar şi în întuneric, îmi dau seama că e încă acolo: sânge negru, lucios. Frec mai tare şi mai repede, îmi julesc încheieturile degetelor care sângerează şi mă ustură. Braţele încep

să mă doară. Căcat, nu merge. E tot mai rău. E greu ca dracu' de scos sângele.

– Beth?

– Da?

O, Doamne. Acum ce mai e?

– Parcă ai spus că Ambrogio avea un pistol?

– Da. Aveal Avea un pistol.

– Şi unde e? spune Salvatore. Nu e aici.

– Probabil... probabil... probabil că l-a pierdut.

– Nu e pe scenă. Nu-l văd.

Căcat.

– Trebuie să fie undeva în teatru.

Salvatore se încruntă la mine, apoi se uită peste tot în jurul lui. Teatrul e întunecat şi plin de umbre. Sala de spectacol e imensă.

– Avea pistol, îi spun. Jur. L-am văzut.

Salvatore oftează.

– Bine, spune el în sfârşit. Mă rog. Ajută-mă să-l mut.

Arunc buretele înapoi în găleată. Salvatore e la capul lui Ambrogio, cu mâinile băgate sub subsuorile lui, pregătit. Îmi şterg fruntea cu dosul palmei: e lipicioasă şi udă. Nu vreau să-l ating. Ştiu că pielea lui o să fie rece.

– Picioarele, spune Salvatore.

Mă ridic, tresărind: genunchiul! Degetul de la picior! Mă aplec să apuc picioarele lui Ambrogio, să-l prind de glezne, când...

Paşi.

O lanternă.

O siluetă.

– *Che cazzo fai?* se aude o voce de bărbat.

O lanternă îmi intră în ochi. Sunt orbită. Icnesc. Scap picioarele lui Ambrogio şi mă ridic.

– Căcat, spun eu.

– *Merda*, spune Salvatore.

Silueta se apropie. Paşii se aud mai tare. Bărbatul coboară scările în fugă şi în maximum două secunde apare mai jos de noi, lângă scenă.

Păr blond ciufulit. Uniformă. Paznicul. Bineînţeles. Cine altcineva?

– Betta? spune el.

Acum ar fi momentul să plâng. Mă prăbuşesc în genunchi şi suspin.

– *Che cazzo?*

Paznicul sare pe scenă. Simt un braţ în jurul umerilor.

– O, Doamne! Betta? Ce-ai făcut?

– Eu... eu... spun eu.

– Ce s-a întâmplat? Betta? Eşti bine?

– E în regulă, spune Salvatore cu voce sonoră, care răsună pe scena de o tăcere mormântală. Soţul ei a atacat-o, aşa că ea l-a doborât la pământ. O să-şi revină.

Paznicul se ridică. Luminează cu lanterna trupul lui Ambrogio. Aşa, la lumină, pare încă şi mai rău. O rază luminează cadavrul, ca un fel de recuzită teatrală. Simt gust de fiere în gât. Întorc privirea.

– *Ma è morto?* spune paznicul.

– *Forse è morto*, spune Salvatore.

– Te rog, spun eu în cele din urmă, ridicându-mă. Te rog, te rog, nu spune nimănui despre asta. A trebuit s-o fac. A trebuit.

Paznicul mă priveşte în ochi; îi văd groaza, în lumina lanternei. Fir-ar al naibii, o să se panicheze. Probabil e primul lui cadavru.

– *Madonna mia*, spune el în şoaptă. Betta, *tu* l-ai omorât? Nu tipul ăsta?

Paznicul îl luminează cu lanterna pe Salvatore, care tresare şi se întoarce. Îşi acoperă ochii cu mâinile.

– Eu l-am omorât. Eu. Te rog, nu spune nimic.

Îl apuc de cămaşă. Paznicul mă luminează din nou pe mine. Eu închid ochii.

– Te rog. Te rog.

– *Madonna mia*, spune el. Eşti nebună? Nu eşti în toate minţile? Îţi dai seama ce-ai făcut? Ăsta e *Ambrogio Caruso*! Şi tu eşti încă *aici*? Trebuie să pleci. O să te omoare. Trebuie să dispari, la dracu'!

Mă uit la paznic. Ochii îi ies din orbite. Pare sincer speriat. Cine o să mă omoare? Nino? Domenico? Emilia? Salvatore? Eu sunt singura care ucide pe-aici. De *asta* e el atât de îngrijorat?

– Căcat, spune el, de parcă şi-ar fi dat seama de ceva. Ce-i spun şefului meu?

Mă ridic încet, tremurând, nesigură pe picioare şi îl iau pe după gât. Aş vrea să ştiu cum îl cheamă, fir-ar al naibii. Îl îmbrăţişez strâns, respiraţia mea fierbinte şi umedă ajunge în urechea lui.

– Nu-ţi face griji. Noi... noi o să facem curat. Ambrogio voia să mă omoare, aşa că eu... eu...

Pieptul mi se zbate – violent – în timp ce suspin. Îmi apăs sânii pe trupul lui, îmi lipesc obrazul de obrazul lui. Îmi trec degetele prin părul lui ciufulit. Dacă aş şti cum îl cheamă, i-aş şopti numele, încet. Cum naiba îl cheamă pe tipul ăsta?

Paznicul se trage în spate, se desprinde. Priveşte în ochii mei; eu îl implor stăruitor. Aş vrea să fiu hipnoterapeută. Aş vrea să cunosc practici de control al minţii.

– Faceţi curat, spune el. Imediat. Şeful meu se întoarce într-o oră.

27

Autostrada A-18: Messina–Catania

Salvatore m-a ajutat să bag cadavrul lui Ambrogio în portbagajul BMW-ului său. Mergem cu maşina spre o faleză pitorească, pe care o ştie el, la câţiva kilometri distanţă. Faleza e chiar lângă mare. Mă întreb dacă acolo am distrus iahtul. Asta ar fi o coincidenţă. Salvatore e în BMW, şi eu în Lamborghini, imediat în urma lui. O să lăsăm maşina lui Ambrogio la marginea falezei, ca să pară că a condus el până acolo. Aş vrea s-o pot păstra. Poate o s-o pot recupera mai târziu, după ce o să se termine totul; e o maşină superbă. Chiar mi se potriveşte. Maşina decapotată, şi eu cu părul în vânt, alcătuim o imagine de reclamă pentru *la dolce vita*.

Schimbătorul de viteze se blochează, scrâşneşte. Nu ştiu prea bine ce fac toate butoanele astea, ce înseamnă toate afişajele astea electronice. Nu e o maşină cu transmisie automată. Abia am reuşit s-o pornesc. Gonim prin curbe în ac de păr, în timp ce soarele urcă deasupra orizontului somnoros. Trebuie să fie ora cinci dimineaţa. Pe drumuri nu mai e nimeni. Calc acceleraţia, adrenalina curge. Salvatore conduce repede şi e periculos. Îmi place la nebunie. Aproape am şi uitat de cadavrul din portbagaj. Nu m-am simţit niciodată mai plină de viaţă. Acum, când ştiu că Salvo

mă ajută, mă simt puțin mai relaxată. Dacă n-am fi sub acoperire, în misiune secretă, aș da volumul la maximum pe un disc Taylor Swift. Aș găsi ceva de Miley la radio și aș țipa.

Vântul îmi suflă în păr, îmi șfichiuiește fața și îmi înțeapă ochii. Îmi scot o șuviță din gură și îmi trec limba peste buzele uscate; sunt uscate de la praful din amfiteatru, mă dor puțin în locul unde le-am mușcat. Îmi persistă gustul de sânge. Mă simt ca un vampir, dar acum, că sunt Beth, cel puțin sunt un vampir sexy: Rosalie Hale Stewart, în rolul Bellei Swan.

Virăm la o cotitură, și roțile frânează scrâșnind. Mă uit spre BMW-ul lui Salvatore, care a tras pe dreapta și s-a dat jos din mașină. Probabil am ajuns la destinație. Trag și eu pe dreapta, apoi sar jos din Lamborghini și o iau după Salvatore spre buza unei faleze imense. Stăm unul lângă altul și admirăm priveliștea. Briza e caldă, catifelată precum cașmirul. În fața noastră se întinde țărmul ca o lună nouă, cu lumini strălucitoare scânteind în depărtare și curba neagră și alungită a mării. Peste câteva minute, Ambrogio o să fie acolo, jos, în acel întuneric abominabil, plonjând prin apa rece, ieșit din raza vizuală a ochiului, uitat. O să doarmă cu peștii, nu așa se spune? Peste doar câteva minute, peștii o să vină să ciupească din el. Peste doar câteva luni, n-o să mai rămână nimic din el. Cel puțin ăsta e planul. În Mediterana există pești piranha? Există rechini marele alb?

– Beth, spune Salvatore, deschizând portbagajul mașinii.

Apucă picioarele lui Ambrogio și face semn din cap să mă apropii. Mă duc la BMW. Bun, începem... Apuc brațele lui Ambrogio, reci, grele, ireale, și împreună îl scoatem din portbagaj și îl punem pe jos cu o bufnitură.

O, Doamne, acum e şi mai greu. Cum e posibil? N-ar trebui să fie mai uşor? Se spune că sufletul cântăreşte douăzeci şi unu de grame. Mă uit pe drum, în ambele direcţii. Ar fi un moment foarte nepotrivit să treacă vreo maşină, să apară vreun autobuz de turişti sau poliţia. Mi-o imaginez pe acea elevă japoneză cum face cu mâna şi zâmbeşte la geam, cu iPhone-ul pregătit: CLIC, CLIC, CLIC. Direct pe Pinterest: „Vacanţa mea europeană". Încă un video cu rating X pe Youtube. Serios, aş putea face carieră; aş putea fi sora geamănă malefică a Zoellei. Înghit anevoie şi mă uit la Salvatore.

– Trebuie să facem să pară sinucidere, spune el cu mâinile la gură.

Îşi aprinde o ţigară, care îi atârnă în colţul gurii, ca la un cowboy din Wyoming, din jurul anului 1954. Arată foarte sexy.

– Bună idee, aprob eu.

Dacă întreabă cineva, Ambrogio era deprimat. Groaznic de deprimat. Pe marginea prăpastiei. În pragul sinuciderii. Adormea plângând în fiecare noapte. Nu mă surprinde că s-a aruncat. Era doar o chestiune de timp.

– Dacă te arunci de pe o faleză, nu faci asta dezbrăcat, spun eu atingând spatele lui Ambrogio cu vârful unui deget nerupt de la picior. Şi chiar dacă eşti dezbrăcat, cineva ar trebui să-ţi găsească hainele.

E o idee excelentă. Ambrogio e gol, cu excepţia unei perechi de boxeri negri. N-ar părea în regulă. Cred că încep să mă pricep la chestiile astea. Ţin pasul...

– Aşa e, spune Salvatore.

Vedeţi? Sunt nepreţuită pentru această operaţiune. Învăţ din mers. Sunt de ajutor. Sunt entuziastă. E pentru prima oară.

Mă uit cum Salvatore își scoate cămașa și blugii, apoi se apleacă să-l îmbrace pe Ambrogio. Mă uit la fundul lui. Inspir adânc; chiar și în întunericul ăsta, îmi dau seama că Salvatore e foarte atrăgător. Piept lat, spate musculos. Are constituția unui jucător celebru de rugby, unul de la All Blacks: ditamai animalul. Cred că face sport de minimum două ori pe zi. Mi-l imaginez gol și visez la o partidă de sex pe o faleză bătută de vânt. Imaginea asta îmi distrage rău atenția; ar trebui să ne debarasăm de cadavru.

– Ajută-mă, spune el. Ridică-i picioarele.

Îi punem blugii și apoi cămașa. Hainele sunt puțin cam mari pentru Ambrogio; probabil că Salvatore poartă cu o mărime mai mult, dar asta e. Nu prea avem de ales.

– Și încălțăminte? întreb eu.

Mă uit la pantofii sport lui Salvatore. Cred că sunt Air Jordan. Par foarte mișto. Probabil ar vrea să-i păstreze. Eu sigur aș vrea.

– Ar putea să-i cadă din picioare, spune el.

E adevărat.

– Și nu purtăm aceeași mărime... continuă Salvatore.

Dacă polițiștii ar găsi un cadavru care poartă pantofi de altă mărime, presupun că ar părea cam ciudat. Mă uit la picioarele lui Salvatore: sunt imense, ca niște înotătoare. Pun pariu că înoată bine. Mă întreb dacă e adevărat ce se spune despre bărbații care au picioare mari. Sper să am ocazia să aflu.

Salvatore apucă gleznele lui Ambrogio. Eu mă aplec și îi caut încheieturile mâinilor. Dibuiesc umerii și îl prind de subsuori.

– Gata? spune Salvatore.

– Un, doi, trei...

Îl ridicăm şi o luăm spre faleză, împleticindu-ne. Căcat, acum când am ajuns aici şi sunt chiar lângă margine, observ că până jos e ditamai distanţa. Abia văd spuma albă a valurilor care se sparg de stâncile de jos. Dacă sunt stânci e bine. Dacă o să-l găsească cineva, o să pară că s-a lovit la cap în cădere. *Când* o să-l găsească cineva. Presupun că e inevitabil, doar un joc al aşteptării... orice altceva e doar iluzie. Aici suntem în Europa, Alvina, nu în America.

Nu mai vreau să stau aproape de margine; mi-e frică de înălţimi şi nu vreau să cad. Deja mă simt ameţită. Mi-e puţin rău. Mă clatin eu sau e din cauza mării? Trebuie să stăm chiar aici, pe buză, ca să-l aruncăm, altfel n-ar fi chip să se rostogolească în gol. Ne apropiem de marginea falezei, puţin câte puţin. Nu îndrăznesc să mă uit în jos. Cadavrul atârnă între noi ca un hamac. Simt cum palmele încep să-mi alunece; trebuie să-l aruncăm; o să-l scap! Aş vrea să ne grăbim.

– Stai puţin, spune Salvatore.

Să aştept? Ce mai e acum?

– De ce? Ce s-a întâmplat?

Lăsăm cadavrul să cadă la pământ. Eu gâfâi, transpir. Aş vrea să terminăm odată. Trebuie să scăpăm de cadavrul ăsta.

– Beth, trebuie să te întreb ceva.

Acum? Tu vorbeşti serios? Avem de făcut o treabă aici. Dacă vine o maşină? Sau poliţia, la dracu'?

– Sigur, spun eu. Ce e?

Hai să facem conversaţie. Hai să jucăm jocul ăla de societate: ţi s-a întâmplat vreodată să...?

Îl privesc în ochi, dar e întuneric; nu pot desluşi ce exprimă. Ce se întâmplă? Salvatore întoarce privirea. O, Doamne, încă e supărat? O să mă arunce de pe faleză şi pe *mine*? Ce dracu' ştie?

– Beth, după asta o să încetezi să te mai porți nebunește? Toată săptămâna trecută... a fost prea mult. Mai întâi toate chestiile alea cu sora ta, și acum asta? Parcă... nici nu mai știu cine ești. Parcă n-ai fi tu.

– Promit. Promit. Fără alte nebunii. Fără prostii. O să fiu eu însămi.

Cum vrei tu. Cum spui tu. Încerc să zâmbesc liniștitor.

Ce vrea să spună despre sora mea? Nu înțeleg. Probabil e ceva legat de cearta lor. Trebuie să aflu ce punea ea la cale. Poate că Salvatore ar fi capabil să-mi explice?

Salvo nu se clintește. Nu mai scoate nici un cuvânt. Sper că l-am convins. Sper că mă crede. Mă uit în jos la trupul lui Ambrogio întins pe pământ. Pare destul de inofensiv, cum zace acolo așa, nu monstrul înspăimântător de mai devreme, nu bărbatul însetat de sânge de care am fugit.

Luăm cadavrul și îl aruncăm peste marginea falezei.

Rezervația naturală Fiumedinisi și muntele Scuderi, provincia Messina, Sicilia

Nu vorbim după ce urcăm în BMW. Aș vrea să aprind o țigară de la Salvo; e un pachet jos, lângă schimbătorul de viteze, dar sunt tot Beth, și nu vreau să dau explicații. Plus de asta, curentul e prea puternic, bănuiesc. Mă uit la Salvatore, la silueta lui profilată pe drum. Căcat, cât de sexy e: nas roman, maxilar masiv, un trup ca de supererou. Ar putea să fie dublură pentru Jason Bourne. Sau poate Thor? Soră-mea avea gust bun la bărbați, trebuie să recunosc asta.

Părul lui Salvatore, des și negru în lumina asta, în locul blondului murdar obișnuit, flutură în vânt. Îi studiez fața; pare că nu s-a mai ras de o săptămână. Înfățișarea lui parcă spune *Sunt artist! Puțin îmi pasă.* E incredibil de sexy.

La întoarcerea de la faleză, Salvatore o ia pe alt drum, nu știu de ce.

– Unde suntem?

– Într-un parc.

– Nu pe-aici am venit.

– Știu.

Mergem printr-o pădure deasă. Salvatore intră pe un drum, mai degrabă o potecă de pământ decât șosea, și oprește brusc mașina. Pădurea miroase a frunze putrezite și a pământ jilav. E o tăcere mormântală. *Cel mai întunecat ceas e cel dinaintea zorilor* – am auzit asta undeva, dar abia acum îmi dau seama că e adevărat. În centrul Londrei nu se întuneca cu adevărat niciodată. Nu se făcea niciodată atât de liniște. Singurul sunet care se aude e cel al păsărilor care ciripesc în copacii din jurul nostru. Pădurea începe să se trezească? De ce am oprit aici? Încep să mă panichez. Din câte știu, pădurea siciliană e un loc pentru îngropat femei moarte. Femei care arată exact ca mine. Pe fața lui Salvatore e o expresie ciudată... Ori o să mă sărute, ori o să mă omoare. Căcat.

Suntem amândoi murdari, transpirați și stropiți cu sânge. Eu port o rochie de vară sfâșiată, nu am pantofi și nici lenjerie. El poartă doar pantofi sport și chiloți Calvin Klein. Dacă ne vede cineva, am părea foarte suspecți. N-ar fi nevoie de vreo minte genială ca să facă legătura dintre noi și acel cadavru aruncat de apă, pe stâncile de lângă faleză. Mie încă îmi sângerează genunchiul și acea tăietură de la coapsă. Degetul rupt

de la picior începe să-mi zvâcnească. Îmi aud respirația, scurtă, superficială. Dacă Salvatore va încerca să mă atace, n-am nici o șansă aici, cel puțin nu singură, nu cu constituția mea fizică. N-am nici o armă. Nici un briceag. Nici măcar o piatră. De ce n-am păstrat pistolul ăla? E întuneric, dar disting cumva curba pronunțată a bicepsului lui; e puternic ca un taur.

– Salvatore? șoptesc eu.

Nu-mi pot scoate din minte vânătăile lui Beth. Negru, mov, albastru și verde. Pe amândouă brațele. Ea a încercat să nege. A încercat să le acopere cu fond de ten. Inima îmi bate în piept de parcă ar vrea să sară de acolo. Ce caut eu aici, în miezul nopții? În mijlocul pădurii? Vreau să mă duc acasă.

Salvatore se întoarce și mă sărută apăsat pe gură – bineînțeles, crede că sunt Beth – și, înainte să-mi dau seama, îl sărut și eu pe el. El mă prinde de păr, cu degetele înfipte în scalpul meu, mă trage spre el și mă sărută cu disperare.

– Îmi pare rău, îmi șoptește el în gură, n-am mai putut aștepta. Te doresc enorm.

Și eu mă conformez. Bineînțeles. Presupun că Beth chiar avea o aventură! Nu știu de ce. Doar că nu e deloc stilul soră-mii. Chiar dacă Salvo e cât se poate de sexy. Poate că se folosea de el ca s-o ajute să fugă. Se folosea de el cum s-a folosit și de mine. E singura variantă plauzibilă! Îmi joc rolul și, știți ceva, chiar îl doresc. Adică, cine nu l-ar dori? E al naibii de sexy: sexy ca Channing. Dintr-odată, toată frica mea dispare. Îmi simt pielea pulsând de viață, aproape prea sensibilă. Inima îmi bate mult prea repede. Salvatore întinde mâna și îmi sfâșie rochia. Mâinile lui puternice mă trag mai aproape, mă lipesc de el. Și eu îl sărut pe spate. Pielea lui fierbinte și netedă, umerii sculptați.

Sunt deja udă; tânjesc după el. N-am fost mai excitată în viaţa mea. El mă sărută pe gât, mă muşcă, mă linge. Simt în partea din faţă a boxerilor lui că i s-a întărit şi zvâcneşte. Îmi bag mâna în chiloţii lui şi îi apuc scula tare; e catifelată şi netedă, ca Dl Dick. E absolut enormă.

Salvatore mă aruncă pe scaunul din dreapta şi îl coboară de tot. Trage de o manetă din partea laterală a scaunului şi sunt întinsă pe spate... A mai făcut *asta*... cu sora mea? Se suie pe mine. Eu stau întinsă acolo, murdară, goală, plină de sânge. Sunt sigură că arăt groaznic. Dar nu-mi rezistă. Îl vreau în mine, îl implor în tăcere. Vreau doar să am orgasm.

Îi trag boxerii în jos, i se agaţă de picior; nu e prea mult loc. Căcat, e imensă; e adevărat ce se spune despre picioarele mari. O iau în mâini, puternică şi pulsând, apoi în gură: dulce, delicioasă, o sculă perfectă. Îmi place la nebunie gustul lui Salvatore; îmi vine să-l savurez. I-o sug tare, cu putere, mişcându-mi capul de-a lungul ei. Îi simt netezimea cu vârful limbii. Salvatore geme.

Mă prinde de braţe şi mă desprinde de el, mă întoarce astfel încât să stau aplecată peste scaun. Noroc că maşina e decapotabilă, altfel n-ar fi loc. Aud foşnetul unui ambalaj de prezervativ. Mă împinge cu faţa în scaun şi eu simt gust de piele. O, Doamne, îl vreau; îl simt în spatele meu; vreau să intre în mine imediat. El mă prinde de umeri. Mă doare puţin, dar nu-mi pasă. Ştiu că o să am orgasm imediat ce mă atinge. O să explodez, la dracu'. Salvatore mă penetrează, prinzându-mă cu mâinile de sâni. Cusăturile scaunelor mă zgârie.

– Ah, scumpule, ah, da...

Sunt mai uşoară decât aerul.
Un cuc se aude cântând undeva în pădure.

Taormina, Sicilia

Privesc în jos, la apa care se revarsă peste picioarele mele umflate; e gri de murdărie. O trec peste coapse, ca să spăl sângele; apa se face roz. Tăietura mă ustură. Îmi clătesc genunchiul. La marginea tăieturii, acolo unde a început să se formeze crustă, sunt înfipte pietricele. Le scot. Tăietura se deschide şi începe să sângereze; apa se face roşie. Iau un burete moale şi îmi frec pielea. Mă gândesc la Salvatore, cât de bun a fost. Încă îi simt gustul: scula lui întărită şi dulce, pielea sărată. Închid ochii şi ascult apa care cade şi împroaşcă în jurul meu. Zâmbesc.

Apoi mă gândesc la cadavru.

A fost cât pe ce. Ambrogio putea să mă omoare! Noroc că i-am luat-o eu înainte. Ce naiba avea de gând? Nu se poate să fi fost vorba de sora mea cea perfectă; sunt sigură că planul era doar al *lui*. Chestia asta mă scoate din minţi. Dar soră-mea nu mai e. Şi nici Ambrogio. Sinucidere. Nu am de ce mă teme. Dimineaţă, după ce o să dorm puţin, o să mă trezesc şi o să întreb unde s-a dus Ambrogio. N-o să fiu prea preocupată. O să-mi văd de treburile mele. Poate fac un masaj de relaxare. Îmi fac unghiile. Un tratament facial. Dar apoi, după câteva zile, când el n-o să apară şi n-o să răspundă la telefon, când prietenii lui n-o să aibă habar unde s-a dus, o să sun la poliţie, înnebunită de îngrijorare. *Ambrogio? Da... acum, dacă stau să mă gândesc, chiar era deprimat. Părea supărat dintr-un motiv anume. Acum îmi amintesc! Într-adevăr, a ameninţat că*

se sinucide. Eu nu l-am ascultat niciodată. Credeam că e doar o figură de stil: „Dacă mă mai sună maică-ta o dată, mă sinucid", „Dacă Italia nu câştigă Eurovisionul, mă sinucid", lucruri de genul ăsta.

Oare să-l omor şi pe paznic? Pentru orice eventualitate? Ar putea fi mai prudent. Dar presupun că ne-a ajutat... şi ar putea să fie util mai încolo. Va trebui să mă gândesc puţin la asta... Cred că-mi place de el. Lui îi plăcea de Beth.

Mă şterg cu un prosop pufos şi îmi iau cămaşa de noapte Armani a lui Beth, cea cu trandafiraşi roz brodaţi de-a lungul tivului. E foarte drăguţă. Mă bag în patul lui Beth şi al lui Ambrogio. E foarte mare, aşa că am o grămadă de loc ca să mă întind şi să casc, să mă rostogolesc şi să-mi găsesc o poziţie confortabilă. Mă afund în pernele comode şi umflate, mă învelesc cu cearşafurile de satin moi şi adorm. A fost o zi obositoare.

ZIUA A CINCEA: ÎMBUIBAREA

Câte Pringles poți băga în gură?
Recordul meu e de 19.

@AlvinaKnightly

28

A fost vina lui Beth că am fost arestată pentru că am şterpelit bomboane de la Woolworths, în 1999. A fost vina ei că am prins meteahna furatului.

Când eram mici, Beth avea o prietenă imaginară pe nume Tallulah; mă enerva îngrozitor. Doar Beth putea s-o vadă, şi doar ea putea să audă ce spune. „Ah, Tallulah, ce amuzantă eşti", spunea Beth chicotind. Ştiam că discută despre mine, că mă iau în tărbacă. Jucau ore întregi diverse scenete, toate jocurile preferate ale lui Beth: prinţese, zâne, mămici şi bebeluşi. Nu ştiu de ce-i trebuia o prietenă imaginară, mă avea deja pe mine. Nu ştiu nici de unde a luat-o; eu n-aş fi fost în stare să găsesc aşa ceva, nu că mi-aş fi dorit sau aş fi încercat. Poate de asta eram atât de singuratică?

Mama noastră o încuraja, în fiecare seară punea tacâmuri la masă pentru prietena imaginară, cumpăra de la magazine bunătăţuri pentru Tallulah, îi scria felicitare de ziua ei de naştere, o invita în vacanţă. „Beth, iubito, Tallulah vrea să vină cu noi la teatru? Va trebui să-i cumpărăm bilet!" Era o nebunie. Tallulah primea mai multă atenţie decât mine. Tallulah era mult mai importantă decât mine.

Apoi, la cea de-a opta aniversare a noastră, eu am decis că nu mai pot să-nghit; era ziua *mea* specială, nu a lui Tallulah. Nenorocita. Am furat un baton Mars de la patiseria de la şcoală. L-am strecurat în mâneca

sacoului meu prea larg, pe când femeia care servea nu era atentă, salivând şi cu inima bătându-mi în urechi ca o tobă. Euforia era incredibilă. L-am ţinut toată ziua în fundul ghiozdanului: un rucsac Jansport albastru-închis. Nu m-am putut gândi la altceva tot restul zilei, la ora de engleză, istorie şi artă. Doar gândul că e acolo mă îmbăta. Apoi, în aceeaşi după-amiază, când am ajuns acasă, am băgat batonul Mars sub pernă, ca să nu-l vadă nimeni. În noaptea aia, în timp ce o auzeam pe Beth cum sforăie pe patul suprapus de deasupra, am încercat s-o ademenesc pe „prietena" ei să se arate.

– Hei, Tallulah, am spus eu dulce, am aici un baton de ciocolată. Dacă ieşi la lumină, ţi-l dau ţie...

Am aşteptat şi am tot aşteptat, cu perna pregătită, nu pentru că voiam să mă împrietenesc cu ea, ci pentru că voiam s-o sufoc şi s-o omor. Am aşteptat şi am tot aşteptat, mi s-a părut că au trecut ore întregi, dar Tallulah tot nu a apărut.

Până la urmă, am mâncat eu batonul Mars.

Ciocolata mi s-a părut dulce, ilicită, delicioasă. A fost prima dintr-o serie de dulciuri de furat care a luat sfârşit la Woolworths, în 1999. Un paznic m-a prins cu mâna într-un borcan plin de acadele cu aromă de şerbet, cu buzunarele umflate cu dropsuri multicolore şi gura plină de şoricei de ciocolată roz. A chemat poliţia, şi poliţia a chemat-o pe maică-mea. Eram prea mică şi nu puteau să mă bage la închisoare. Mă aşteptam ca maică-mea s-o ia complet razna, să răcnească de să se zguduie casa din temelii, să facă o criză. Dar ea nici măcar nu s-a obosit să mă pedepsească. Parcă nici n-aş fi existat.

De obicei, nu aveam voie să mănânc ciocolată. Maică-mea nu-mi dădea niciodată bani de buzunar, spunea că sunt prea rea şi nu merit, eram deja suficient

de grasă, aveam obezitate morbidă... Maică-mea a spus că sunt ditamai dihania şi că arăt ca dosul unui autobuz englezesc. Eu nu puteam să cumpăr dulciuri, ca soră-mea şi ca oricine altcineva. Ştiu, ştiu, Beth obişnuia să-mi dea din ale ei, încerca să-mi aducă pe furiş bunătăţuri când maică-mea nu era atentă, să-mi paseze câte o jumătate de pachet de Nerds. Dar eu le voiam pe *toate*, doar pentru mine. Voiam ca mama noastră să le cumpere pentru mine.

A fost aşa de uşor să fur batonul ăla Mars, aşa de rapid, fără nici un efort. Maică-mea nici n-a observat. Habar n-avea. Acum, că furam, nu mai aveam nevoie de la ea de bani de buzunar. Nu aveam nevoie de nimeni altcineva.

Deci, atunci a fost prima oară când am furat şi, cum am spus, a fost doar vina lui Beth. Aşa că nu daţi vina pe mine, daţi vina pe ea.

Vineri, 28 august 2015, 9.52 dimineaţa
Taormina, Sicilia

– *Mamma! Mamma!*

E micul Ernie. Sunt trezită de Emilia, cu copilul în braţe.

– Bună dimineaţa, *signora*, spune ea. Ce mai faceţi?

– *Mamma*, strigă Ernie, întinzând mâinile spre mine.

O lacrimă mare şi rotundă se rostogoleşte pe faţa lui. Sărmanul copil!

– A, bună dimineaţa, Emilia! spun eu, ridicându-mă în capul oaselor şi întinzându-mă.

Oasele îmi trosnesc. Încheieturile îmi scârţâie. Ceva nu funcţionează corect. Nu mă simt bine. Rearanjez pernele şi iau copilul. Te rog, nu mai plânge. Te rog, taci.

– Sst, sst, sst, sst.

Îl cuibăresc pe Ernesto la pieptul meu şi îl frec bine pe spate.

– Voia la mama lui, spune Emilia, ridicând din umeri. Să aduc nişte cafea? E aproape ora zece.

– Da, mulţumesc, spun eu.

Ernie continuă să suspine: lacrimi fierbinţi pe pielea mea, mucozităţi ude peste tot pe sâni. Îl strâng tare şi mângâi părul de pe căpşorul lui.

– Sst... sst... nu mai plânge.

Emilia zâmbeşte, apoi se întoarce şi dă să plece.

– Emilia?

– Da?

E pe jumătate ieşită din cameră.

– L-ai văzut pe Ambrogio?

– Nu, *signora*, nu l-am văzut. Astăzi, nu.

– Ştii unde e?

– Nu, nu ştiu.

– Poate s-a dus iar să înoate în mare?

– Poate, *signora*. Pe alee nu e nici o maşină.

– În regulă, spun eu. O să-l sun. Mulţumesc.

Îmi îndrept atenţia către bebeluşul care urlă în braţele mele. Emilia pleacă. O, Doamne! Şi acum? Ce să fac cu copilul ăsta? Nu are manual de utilizare. Nu-mi amintesc nici o lecţie de dădăcit copii de la şcoală; asta ar fi fost mai de folos decât ora aia stupidă de sport. Spuneţi-mi o situaţie în care lacrosse-ul e util? La capitolul ăsta o să-mi fie tare greu.

Mă scol din pat, cu Ernie în braţe, şi e cât pe ce să cad. Căcat, degetul de la picior! Abia pot sta în picioare. Ţipetele lui Ernie devin şi mai ascuţite, şi eu îmi fac griji că ferestrele din jurul nostru o să se facă ţăndări. Îl alin ca să tacă şi îl leagăn într-o parte şi-n alta. *Te rog, nu mai plânge. Te rog, taci.* Mă uit în ochii lui şi văd panică în toată regula. Oare îşi dă seama că nu sunt mama lui? Copiii au un simţ extraordinar al mirosului,

precum porcii sau câinii alsacieni. Să nu uit să-mi dau cu nişte parfum al lui Beth: Miss Dior Chérie. Aşa ar trebui să meargă.

Copilul plânge.

Şi iar plânge.

Plânsetul devine tot mai strident şi mai insistent.

Devine din ce în ce mai puternic şi mai ascuţit, până când doar liliecii îl mai pot auzi.

Bebeluşul urlă; suspine enorme, monstruoase zguduie trupul lui micuţ.

Un sunet de înecare.

Un scâncet înăbuşit.

O încercare de a trage aer în piept.

Ah, ajutor! Unde e butonul de oprit? De pauză?

Emilia se întoarce cu cafeaua mea pe o tavă. O pune pe noptieră şi ridică privirea. E palidă la faţă.

– Ah, *signora*! spune ea, acoperind plânsetul, căscând gura şi arătând şi holbându-se la braţele mele. Eşti bine?

Privesc în jos şi văd toate vânătăile de pe braţele şi umerii mei; sunt albastre, arată urât. De unde le-am căpătat? Nici măcar nu le-am observat. Emilia nu a zărit degetul meu de la picior sau genunchiul (umflat, roşu şi mult mai urât decât vânătăile). Mi-am întins toţi muşchii de la braţe şi picioare. Tălpile mele sunt numai răni deschise.

– Şi te-ai tăiat la genunchi! spune ea, arătând spre piciorul meu.

– Sunt în regulă, spun eu. Serios.

Arăt într-un hal fără de hal.

Mi-aş dori să port ceva mai mult decât cămaşa asta de noapte minusculă.

– M-am trezit azi-noapte ca să merg la toaletă şi m-am împiedicat de covor. Vrei să-l ţii pe Ernie până mă îmbrac?

Emilia mijește ochii și scutură din cap. Îmi dă impresia că nu mă crede.

– *Signora*, vrei să chem poliția?

– Dumnezeule, nu, sunt în regulă!

Râd neconvingător.

Emilia face o pauză, ca și cum ar vrea să mai spună ceva, dar apoi se răzgândește. Îi dau ei copilul, care țipă și dă din mâini și din picioare. Arată ca o caracatiță furioasă. Emilia îl îmbrățișează și îl sărută pe frunte.

– Ma, ma, ma, spune el.

Ernie se oprește din plâns aproape instantaneu. Probabil că Emilia are o abilitate care mie îmi lipsește; are darul telepatiei, precum un îmblânzitor de cai. Are un al șaselea simț special. Mă măsoară încă o dată din cap până-n picioare, cu o expresie preocupată și o față dezaprobatoare. Dar în cele din urmă iese în hol și închide ușa. Slavă Domnului! În urechi îmi răsună asurzitor acel plânset. Mi se învârte capul, mă doare. Încă aud acel plânset, ca marea într-o scoică. Îmi șterg mucozitățile de pe piept. *Teribil de greu* e să fii mamă. Ce Dumnezeu m-aș face dacă n-aș avea ajutor?

Intru în baie și mă uit în oglindă. Vânătăile de pe brațe arată exact ca acelea ale lui Beth. Sunt în același loc, au aceeași mărime și aceeași formă, chiar dacă ale ei erau mai vineții, cred, aproape negre. Scutur din cap și mă încrunt în oglindă. Ambrogio nu m-a atins deloc. Nu înțeleg. Sunt probabil locurile de care m-a ținut Salvatore când mi-a tras-o în mașină. Îmi amintesc presiunea, presupun că era puternică; categoric dură, dar la momentul ăla abia dacă am remarcat. Trebuie să fie ceva genetic. Eu și Beth ne învinețim la fel. Ei bine, așa se explică.

Dar nu are nici o logică. Dacă Ambrogio nu era genul de bărbat care să-și bată nevasta, atunci care era problema lui Beth? Păruse atât de nefericită: blestema,

plângea. N-am mai văzut-o niciodată atât de pornită. Părea că cedase. Că o luase razna. Diamantele alea din geanta ei sugerează că voia să fugă. Îmi frec vânătăile cu palma; doare puţin, dar arată mai rău decât se simte. În regulă. Deci, Ambrogio nu era un ticălos, dar ceva se întâmpla. Ambrogio credea că el şi Beth lucrează împreună. După cum a spus, ei doi aveau un plan. Un plan! Şi lucrau la el *amândoi*. Cel puţin aşa credea el. Aşa a afirmat el. Dar eu ştiu că Beth a plănuit schimbul dintre noi în secret...

Poate voia să-mi salveze viaţa!

Da, asta e. *El* era cel cu intenţii criminale. *Ea* încerca să mă protejeze. Ea uneltea să plece fără el. De asta Ambrogio a părut atât de şocat! *De ce erai îmbrăcată ca Elizabeth, Alvie?* Ea îl păcălea. Ce nenorocită perfidă!

Trebuie totuşi să-i dau de capăt chestiunii ăsteia, şi la o adică ăsta e un început excelent. Trebuie să recunosc că sunt impresionată de forţa deducţiei mele. Sunt o adevărată miss Marple. Sunt Sherlock Holmes, nu alta. Poate ar trebui să intru în Scotland Yard?

Îmi iau periuţa – nu mai contează care din ele – şi mă spăl pe dinţi.

Fac câteva lungimi de piscină. Bras, ca să nu-mi ud părul. Într-o parte şi-n alta. Într-o parte şi-n alta. Şi tot aşa. E cald ca dracu', şi eu mă răcoresc. Pe lângă asta, îmi face bine la fund. Beth avea un fund ca o piersică abia pârguită. Trebuie să mă tonifiez. E esenţial pentru aspectul meu. Am văzut nişte pantaloni minusculi, sexy, absolut splendizi (totuşi, minusculi) în garderoba lui Beth, dar în clipa asta ar fi o crimă să-i port. Pantalonii scurţi sexy nu dau bine pe celulită, asta e clar. Vreau un fund ca al fetelor Kardashian, obraznic, mai ceva decât al lui Beth.

Înotul e perfect. Detest toate celelalte forme de mișcare (în afară de sex). Înainte, mai făceam alergare, când eram mai tânără, dar acum nu prea îmi mai place. Nu-mi place să transpir (altfel decât prin sex). Când înoți, poți transpira în apă, dar nu observi. E perfect pentru mine. Căcat. Dacă sunt Beth, va trebui să fac pilates. Pun pariu că are antrenor personal. O să se mire de ce arăt în halul ăsta.

Mă concentrez pe număratul lungimilor de bazin: nouă, zece, unsprezece, doisprezece. O să încerc să ajung la douăzeci înainte să leșin și să aprind o țigară. Încerc să-mi limpezesc gândurile. Să mă relaxez, să meditez. Am fost foarte încordată și trebuie să mă destind. Totul a fost foarte stresant. Nu mă așteptam la o călătorie atât de febrilă. Asta ar trebui să fie o vacanță, ce mama naibii! Vreau să mă relaxez. Însă fața bronzată și arătoasă a lui Ambrogio îmi apare întruna în minte. Se pare că nu pot să mi-l scot din cap.

Sunt dezamăgită, ca să fiu sinceră. Opt ani întregi, am visat la tipul ăsta. Încă din acea noapte fatidică, în care el a intrat în barul universității, când a schimbat pentru totdeauna viața mea și a lui. Chiar am crezut că el e *alesul*. Opt ani irosiți, când aș fi putut să fiu obsedată de altcineva. Aș fi putut avea o șansă cu Channing Tatum. Știu, știu, el e supervedetă la Hollywood... dar aș fi putut să mă mut în L.A. Să aflu unde stă. Să-l urmăresc acasă într-o seară, după o filmare... treisprezece, paisprezece, cincisprezece, șaisprezece.

Dar deviez de la subiect.

Aveam speranțe mari pentru Ambrogio. Am fi putut forma cuplul perfect. Puteam trăi aici pentru totdeauna, chiar aici în vila asta, în această vilă nenorocită perfectă, cu copilașul nostru perfect. Cu mașina lui sexy. Dar nu, Ambrogio a trebuit să strice totul. Să-mi arunce totul în față. Nu și-a dat seama că eu

voiam să-l ajut, să scot ce e mai bun dintr-o situaţie? De ce n-a putut să facă ce trebuie? Cui dracu' îi pasă că eu sunt Alvie sau Beth? Adică, serios, spuneţi-mi, care e diferenţa? Eu îmi jucam rolul. Îmi făceam partea mea. El ar fi putut să se străduiască *puţin* mai mult. Avea nevoie de o soţie. Ernie, de o mamă.

Ambrogio... Ambrogio... Ambrogio... du-te dracului. Mare noroc că iau contraceptive, altfel aş fi putut să rămân însărcinată cu copilul acestui bărbat (din nou)? De ce trebuie să mă gândesc eu mereu la tot? Tipic pentru bărbaţi, şi el nu face excepţie. Şaptesprezece, optsprezece, nouăsprezece, douăzeci. Pe marginea piscinei e o dâră de sânge uscat; acolo şi-a spart Beth capul când a căzut. Sus, în dreapta. Parcă aud şi acum acel trosnet. Nu vreau să mă gândesc la asta. Dau cu nişte apă pe pata de sânge şi o frec cu degetele. Gata, nu mai e. Mă uit spre vilă şi o văd pe Emilia, care stă la fereastra bucătăriei şi se uită, se holbează. Întoarce privirea, se apucă iar să şteargă praful. Nu avea cum să vadă sângele de acolo. N-are de ce să-mi fie frică. E exclus ca ea să-şi fi dat seama. *Fii calmă, Alvina. Nu te stresa, fetiţo.* Urc cele trei trepte mici argintii, care licăresc în lumina albă şi strălucitoare a soarelui, şi mă şterg cu prosopul de plajă al lui Beth. Gata cu obsesiile cu Ambrogio. Omul a fost jalnic. O dezamăgire. Era un risc, la dracu', mult prea periculos să-l ai în preajmă. A scos pistolul la mine, pentru numele lui Dumnezeu! Aprind o ţigară şi mă întind pe şezlong. Închid ochii şi inspir fumul. O să fiu obsedată de Salvatore, în schimb.

– *Signora*, a venit Nino să vorbească cu tine. Să-l las să intre?

Vocea Emiliei mă face să tresar. N-am auzit soneria. Nino? Ce naiba caută *el* aici? Ah, probabil vrea să se vadă cu Ambrogio.

– Sigur, spun eu, aranjându-mi părul și ridicându-mă în capul oaselor pe șezlong. Spune-i să intre.

– *Sì, signora. Un momento.*

Emilia se uită la țigara mea Marlboro Lights și se încruntă, apoi se întoarce și o ia înapoi spre vilă.

Îmi șterg broboanele de sudoare de pe frunte. Deja simt că mă coc. Aici, soarele de amiază e criminal. Îmi trag sarongul peste umeri, ca să acopăr vânătăile, și îmi pun ochelarii de soare enormi ai lui Beth. Strivesc țigara. Deghizarea mea e completă. Nino se năpustește pe ușa din sticlă, cu un trosnet asurzitor. Aud cum picioarele lui izbesc pavajul. Se uită atent prin grădină, în timp ce vine în grabă spre mine. Ha! N-o să-l zărească pe Ambrogio, oricât de mult l-ar căuta din priviri. Se apropie. Se uită fix la mine. Simt că mi se strânge stomacul. Îmi îmbrățișez genunchii. Mă întreb cât de bine o cunoștea Nino pe sora mea. Pe șira spinării mă trece un fior rece, care mă face să tremur.

– Unde dracu' e Il Professore? Trebuia să ne întâlnim!

Căcat.

Îmi trag sarongul în jurul trupului, ca să mă acopere ca un cocon. Nino stă deasupra mea și a șezlongului meu, ca un fel de monolit amenințător. Așteaptă. Își șterge ochelarii de soare. Ochi ca niște găuri negre. O cicatrice lungă și subțire peste obrazul stâng, rozalie ca o râmă.

– Il Professore? spun eu.

Mă întreb de ce-i spun așa; oare din cauză că e absolvent de facultate?

Nino zâmbește în colțul gurii, lăsând să se vadă un dinte de aur.

– Soțul tău, la dracu'. Unde-l ascunzi?

Hmm, Nino e genul temperamental.

– Nu știu, nu l-am văzut de aseară. Azi-dimineață am dormit mai mult și, când m-am trezit, el nu mai era.

Nino se încruntă: o crevasă adâncă și întunecată în mijlocul frunții. Nu mă crede. Îi studiez fața, mustața deasă, silueta zveltă: încordat, sprinten, aprig. Dacă ar face parte din regnul animal, Nino ar fi una dintre acele păsări folosite în luptele de cocoși din Thailanda: un cocoșel furios. Care îți scoate ochii. Îți zgârie gâtul. Dar Nino are ceva magnetic. Pur și simplu, nu-ți poți dezlipi ochii de la el. E fascinant, hipnotizant, ca șarpele din *Cărțile junglei*, Kaa. Nu e atât arătos, pe cât e de charismatic, genul de individ înzestrat cu farmec natural și încredere de sine de nezdruncinat. E straniu de atrăgător. Nu e bătrân, poate treizeci și cinci de ani? Cel mult patruzeci. Însă are pielea cutată de la prea mult soare: riduri pe frunte, în jurul gurii. Nu pare genul care se dă cu cremă de protecție. Și mă îndoiesc că folosește cremă de noapte.

– Nu răspunde la telefon.

– Știu, spun eu, mușcându-mi buza. Tocmai am încercat să-l sun; presupun că era ocupat. Ridic din umeri. L-am sunat de câteva ori, continui eu.

Nino scoate din buzunarul hainei un pachet de Marlboro roșu; e o haină de piele neagră, cu nasturi mari din argint. Probabil se clocește în ea. Îmi oferă o țigară, dar eu scutur din cap. Scoate un chibrit și îl aprinde, îmi suflă fumul în față. Mă uit cum cade chibritul pe jos; flacăra pâlpâie; e încă aprins. Mă uit cum se stinge singură.

– Ce-ai pățit la picior? întreabă Nino, arătând spre piciorul meu. Degetul ăla arată ca dracu'.

– A, nimic. Am căzut.

Îmi bag picioarele sub mine și întorc privirea spre piscină; e o briză foarte blândă, atât de diafană, încât abia o simți, dar luciul apei e vălurit. Nino se așază lângă mine, pe șezlong, cu brațul lângă al meu. Miroase a piele. Haina lui e încinsă la maximum de soare.

Mă priveşte lung în faţă, scrutător. Probabil are un radar bine calibrat de depistat aburelile. Întreg trupul mi se tensionează. Sunt rigidă.

– Betta, te mai întreb o dată. Unde e soţul tău? În vocea lui e şi mai multă forţă. Cred că ştii, continuă el.

Simt gustul de tutun al respiraţiei lui. Ochii îi scapără de furie.

Ridic privirea spre el, implorator.

– Nu, nu ştiu. Sunt sigură că se întoarce curând. Lipseşte doar de vreo câteva ore...

Vocea mea se stinge încet. De sub cureaua pantalonilor lui Nino iese patul unui pistol: negru, metalic, suficient de mare ca să producă daune serioase. Iniţialele G.M.B., scrise cu sidef. Căcat. De ţinut minte: nu te pune cu Nino. Şi du-te şi recuperează pistolul lui Ambrogio. L-am lăsat lângă tufa aia. Sper că e încă acolo...

Nino îmi susţine privirea, ca şi cum mi-ar citi gândurile. Vrea să mă facă să plec privirea. Să mă vadă cum mă zvârcolesc. Se uită la ceas, un Rolex mare, de aur, care sclipeşte ca focul.

– E aproape ora trei. Trebuia să ne întâlnim la zece. Era o întâlnire importantă, la dracu'. Ai vorbit cu Domenico?

– Cu Domenico? spun eu. Nu, de ce?

Ridic din umeri. Sarongul alunecă. Nino îmi vede braţele, umerii, vânătăile. Căcat.

– Ce dracu'? Cine te-a bătut?

– Nimeni. Nu e nimic.

Întind mâna după sarong. El mă prinde de încheieturi, cu nişte palme aspre şi uscate, şi mă sileşte să mă ridic în picioare.

– *Au!* ţip eu de durere.

Degetul de la picior! Sarongul cade, şi Nino mă examinează încet, studiază trupul meu învineţit – regret

că am ales bikinii cu aţă ai lui Beth. Nino se apleacă să vadă mai bine, pune degetul pe crestătura de la coapsă, pe tăietura de la genunchi.

–*Au!* spun eu iar.

Vânătăile de pe braţe încep să devină mov. Aici, la lumina zilei, arăt groaznic.

– Cine a făcut asta? spune el.

– Nimeni. Am căzut.

– *Vaffanculo*, spune Nino, scuipând pe jos. Cine-a fost? Spune-mi.

Încep să am o senzaţie de *déjà vu*.

– Il Professore n-ar face asta niciodată...

– Nu, nu, bineînţeles că nu, spun eu.

Îmi dă drumul, şi eu cad la loc pe şezlong. Îmi înfăşor sarongul în jurul umerilor, deşi e prea târziu să mă mai ascund. Mă fac mică, mă ghemuiesc. Ar fi trebuit să port un costum de schi sau o salopetă din aceea dintr-o bucată, cu urechi de ursuleţ.

–Betta, Betta, Betta, suflă Nino. E ceva ce nu-mi spui. Dacă soţul tău nu se întoarce acasă până diseară, revin.

Încuviinţez din cap.

Nu-i a bună.

Nino se apleacă spre mine, pe şezlong, şi se apropie atât de mult, că ochii noştri ajung la doar cinci centimetri distanţă. Pe faţa mea aterizează broboane fierbinţi de salivă.

–E un moment foarte prost pentru dispariţii, la dracu'.

Îşi aruncă ţigara pe jos, o striveşte cu vârful argintiu al ghetei negre de piele. Vârful scânteiază în soare. Sunt genul de ghete făcute ca să snopeşti oamenii în bătaie cu ele. Mă uit la spatele lui negru şi sprinten cum dispare dincolo de pavajul neregulat, prin uşa de sticlă. Inspir adânc şi apoi expir încet. Tremur din toate încheieturile; a fost un moment intens. Nino pare să fie un băiat foarte dur. Genul meu. E al naibii de sexy.

29

Nino m-a excitat atât de tare că mă îmbrac şi mă înfiinţez alături, să-l văd pe Salvatore.

– Ah, Elizabeth, spune el. Bun. Tocmai voiam să vin să te iau. Vreau să-mi pozezi.

Să pozez pentru el? Ce? A, da, e *artist*.

– Ăă, bine, spun eu.

Nu că mi-ar fi cerut părerea.

Salvatore mă conduce prin vila lui spre atelierul de la etaj. Spaţiul e imens, plin de lumină, spaţios: sculpturi, schiţe, scări pliante, mese lungi din lemn, tablouri, lut.

– Dezbracă-te, spune el.

Eu nu mă mişc.

– Ăă, eşti sigur? Arăt cam dezastruos.

El îmi aruncă o privire întunecată. Nu-i place să repete.

– Dezbracă-te. Acum.

Salvatore se întoarce şi o ia spre partea din spate a atelierului, apoi aduce în centrul încăperii un şevalet. Şevaletul e mai înalt decât el cu vreun metru şi are foi enorme de hârtie alb-crem. Ia o bucată de cărbune dintr-o cutie de pe masă şi ridică privirea.

Face semn spre un scaun.

– Pune-ţi hainele pe ăla.

Îmi deschei nasturii de la rochie, cu degete tremurătoare. Sigur, Salvatore, cum spui tu. Atât timp cât o să mi-o tragi iar cum mi-ai tras-o noaptea trecută. Am crezut că îmi pierd mințile.

– Vrei ceva de băut? întreabă el. Votcă?

Nu așteaptă să-i răspund.

– Sigur, spun eu zâmbind.

Exact de asta am nevoie. A fost o zi... Cum de și-a dat seama?

Salvatore se duce la un bar din spatele atelierului. Scârțâit de balama. Clinchet de pahare.

– Gheață?

– Nu, mulțumesc.

Îmi scot sutienul și îl atârn pe spătarul unui scaun din lemn sculptat. Mă întreb dacă *el* e cel care l-a sculptat. Îmi tremură mâinile. Salvatore vine spre mine cu două păhărele și o sticlă de Grey Goose. Pare o votcă bună. De obicei, eu beau marca Tesco, când e la ofertă.

Salvatore are mersul lui John Wayne. Acum e așa de aproape, că aș putea să întind mâna și să-l ating. Mă uit la trupul meu plin de vânătăi. Salvatore pare să nici nu remarce.

– De tot, spune el, arătând spre chiloții mei.

Îi scot și îi atârn pe scaun. Sunt chiloții franțuzești de dantelă roșie ai lui Beth, preferații mei din garderoba ei. Port până și sutienul asortat (asta nu s-a întâmplat *niciodată* pe când eram Alvina). Salvatore așază paharele pe masă, le umple ochi cu votcă limpede ca cristalul, apoi îmi întinde unul mie. Se uită în ochii mei, cu pupilele dilatate. Oare îl excită asta? Dăm pe gât shoturile generoase. Votca îmi arde gâtlejul. Euforia e instantanee. Și acum?

Salvatore mă ia de mână.

– Stai așa, spune el, așezându-mă într-o poziție.

Pune un taburet din lemn în spatele meu, apoi mă obligă să mă aşez. Îmi aşază un picior peste celălalt, apoi mă răsuceşte până ajung cu faţa la perete.

– Întoarce-te, uite aşa. Uită-te peste umăr.

Îmi ia braţul şi îl încolăceşte în jurul taliei, apoi îmi prinde bărbia în palmă şi o poziţionează. Se dă un pas în spate şi se uită la mine de sus până jos.

– *Perfetta*, spune el.

Zâmbesc. E atât de sexy: blugii scurţi şi cămaşa stropită cu vopsea. Cămaşa e spintecată până sus într-o parte; îi văd stomacul prin ruptură: muşchi abdominali de Channing Tatum şi un bronz de zile mari. În bărbie are o gropiţă pe care îmi vine s-o sărut. Întinde mâna şi mai toarnă două pahărele. Mă priveşte în ochi şi îl privesc şi eu.

– Nu te mişca, spune el.

Îmi duce un pahărel la gură şi îmi toarnă votca direct pe gât.

Bărbatul ăsta chiar m-a scos din rahat noaptea trecută. Acum avem acest secret comun, această istorie a noastră, e ca şi cum m-ar cunoaşte la perfecţie. E ca şi cum am fi părtaşi la această crimă; vom duce secretul cu noi în mormânt. Nu m-am simţit niciodată atât de apropiată de cineva. Simt că el mi-ar putea citi în suflet. Dar, bineînţeles, el încă crede că sunt Beth...

Salvatore îşi bea shotul dintr-o înghiţitură, apoi se duce la şevalet. Îşi trece degetele prin părul blond-închis, cu şuviţe decolorate de soare. Dacă n-aş şti că e sicilian, aş bănui că e suedez. Suedez sau olandez; olandezii sunt înalţi. Îmi dau de pe faţă o şuviţă de păr; mă gâdilă la nas.

–Vorbesc serios, nu mişca. Nici măcar un milimetru.

Are o voce dură.

Chicotesc. Votca aia mi-a urcat imediat la cap. Oare încearcă să mă îmbete? Sper.

– Bine, Salvo, cum spui tu. Nici nu clintesc.

– Nu mai râde, spune el. Te mişti.

Acum e supărat.

Mă forţez să-mi alung zâmbetul de pe faţă.

Salvatore ia o bucată de cărbune şi se aşază în faţa şevaletului, cam la un metru distanţă. Eu îmi sug burta şi mă îndrept ca să fiu puţin mai înaltă. Sunt Beth. Sunt *superbă*. Dintr-odată mă simt sexy, mai sexy ca oricând. Simt părul căzut peste un umăr. Sunt senzuală. Puternică. Îmi ţin respiraţia. Ochii lui albaştri urmăresc unduirile trupului meu, zăbovind asupra gâtului, a umerilor, a sânilor. N-am mai simţit niciodată o privire atât de intensă. E teribil de seducător. Salvatore se uită spre şoldurile mele, cu o expresie încruntată, apoi începe să deseneze, schiţând cu gesturi largi, brutale, frenetice. Mâinile lui se mişcă de-a lungul şi de-a latul paginii, conturând, umbrind, sculptând. Ridică privirea spre mine, apoi o coboară iar spre foaie, iar şi iar. Cărbunele hârşâie pe hârtie. Abia dacă respir. Se simte un miros uşor de cărbune încins.

Examinez încăperea: toate sculpturile şi schiţele arată exact ca Beth. Acum ele se uită în jos spre mine, privind peste umăr cu ochii mari ai lui Beth, cu faţa minunată a lui Beth. E straniu. E ca şi cum ea ar fi încă aici, privindu-ne. Privindu-mă. Pereţii atelierului sunt plini de tablouri şi desene cu femei, toate schiţate din spate; fesele lor sunt rotunde, obraznice şi perfecte. Beth. Ea trebuie să fi fost muza lui.

Mă uit cum se mişcă antebraţele lui, cum lucrează; sunt musculoase, bronzate, bine definite. Aş vrea să-l ating, să mă apropii şi să-l sărut. Dar stau nemişcată. Mă doare păsărica; am un chef nebun să mi-o trag.

Simt deja că sunt udă leoarcă. Salvatore trânteşte cărbunele pe masă. Îmi ţin respiraţia.

– Bun, am terminat, spune el.

– Ce? Deja? Pot să văd?

– Nu, spune el.

Fără nici o explicaţie; pare puţin nedrept.

– Ah. Bine. Păi, presupun că ai terminat... atunci o să mă îmbrac.

Mă ridic şi întind mâna după haine.

El mă lipeşte de perete, simt pe piele duritatea rece a acestuia. Îşi încolăceşte braţele în jurul taliei mele şi deja mă sărută, cu limba băgată adânc şi tare în gura mea. Îşi trece mâinile prin părul meu, prinzându-l în pumni. Trupul lui e lipit de pielea mea.

– Hei! îi spun eu.

El mă trage de păr şi mă doare; îmi place la nebunie.

Îşi smulge cămaşa şi o aruncă pe jos. Trunchiul lui e perfect, o operă de artă. Muşchii abdominali sunt sculptaţi: *David* al lui Michelangelo. E o capodoperă, la dracu'. Mă împinge înapoi pe taburet şi îmi depărtează picioarele, ferm şi dur. Îngenunchează în faţa mea şi îmi aruncă o privire – de prădător înfometat –, apoi îşi bagă faţa între coapsele mele. Puntea nasului, pometii, sprâncenele şi părul ciufulit, dat pe spate de pe frunte. Limba lui groasă şi udă se mişcă în sus şi în jos, la stânga şi la dreapta clitorisului meu, înainte şi înapoi, şi cu mişcări concentrice. Bagă degetul în interiorul meu. Buzele lui moi mă sărută şi gura lui înfometată mă linge cu o furie nebună şi rea şi o dorinţă dementă şi arzătoare de a-mi provoca orgasm, de-a mă purta dincolo de el, aici şi acum, spre acel extaz în care nu mai ştii de tine.

– O, da...

Mă prind de marginile scaunului cu degetele încleştate, le înfig în lemn. Îmi împing pizda în gura lui. Linge-mă. Linge-mă. Aş vrea să mă înghită cu totul. Aş vrea să devin una cu trupul lui sexy şi dulce.

– Ah...

E mult, *mult* mai bun decât Ambrogio.

Umerii lui zvâcnesc şi sclipesc în lumina soarelui care pătrunde prin ferestrele atelierului. Pielea lui e moale, sclipitoare şi netedă, ca un Henry Moore. Încep să strălucesc, să gem şi să mă încing tot mai tare, până când am senzaţia de orgasm. Mâinile lui urcă pe burta mea, netezindu-mi cu degetele pielea fierbinte. Fiecare nerv al meu este viu. Sunt ameţită, imponderabilă. O să am orgasm, trebuie să am orgasm, dar Salvatore încetează să...

Deschid ochii şi îl văd pe Salvatore, în toată splendoarea lui goală, holbându-se la burta mea, la porţiunea de piele de sub buric, de parcă ar fi cel mai interesant lucru pe care l-a văzut în viaţa lui. Are pe faţă o expresie stranie, pierdută.

– Salvatore?

Îl prind de umeri şi îl trag spre trupul meu gol, gâfâind. Îi sărut gura fierbinte, udă, plină de secreţiile mele vaginale, simt pe obrazul meu barba lui nerasă şi umedă şi respiraţia fierbinte şi sexy. Mirosul de sex.

– Trage-mi-o, îi suflu eu în păr.

El mă întoarce, astfel încât să stau aplecată peste masă, cu spatele lipit de pieptul lui. Degetele lui urmează linia umerilor, spatelui, fundului meu. Mâinile lui sunt aspre, mâini de sculptor, uscate şi bătătorite, puternice şi late. Alunecă în sus, pe partea interioară a coapselor mele, şi ajung la clitoris; gem. Îmi masează clitorisul cu degetul mare şi eu mă prăbuşesc şi mai mult în el – mă împinge înainte peste masă, cu faţa

strivită de lemn: simt gust de ceară de albine, de stejar rece și tare. Își descheie șlițul, blugii foșnesc; își scoate pantalonii scurți și îi aruncă pe podea. Se întoarce și mă prinde de sâni, trăgându-mă în trupul lui sexy atât de tare, că nu mai pot să respir.

– O, Doamne! spun eu. Dă-i drumul.

Își pune un prezervativ și mă penetrează dintr-odată, puternic și adânc, atât de tare că icnesc. Acum mă izbește pe masă, în timp ce picioarele lui scrâșnesc pe podea. Marginea de lemn îmi intră în coapse. Scula lui Salvatore e mare și întărită. Îl vreau, am nevoie de el. E dur și eu gem; o să am orgasm. Acea senzație îndepărtată crește, crește neîncetat. El mă prinde de gât cu ambele mâini, cu degetele aproape de gâtlej. Și strânge, strânge! Mai tare. Mai strâns. Mă sufoc, mă înec, panica îmi invadează mintea.

– Ce-ai făcut cu soră-ta, hm? îmi gâfâie el în ureche. Unde dracu' e? Tu nu ești Beth.

Am un orgasm atât de puternic pe scula lui, că mi se pare că n-o să-mi mai treacă niciodată. Și nu știu unde sunt sau ce spun, dar aud geamătul lui și îl simt cum ejaculează în valuri în mine, strângându-mă, lipindu-mi șoldurile de el, zvâcnind, pulsând și umplându-mă.

Căcat.

Căcat.

Căcat.

30

Gâfâim şi transpirăm, prăbuşiţi pe masă. El iese din mine şi eu devin inertă, respirând cu putere. Ce naiba? Ştie? Dar cum? Cred că de la burta mea. La ce dracu' se uita? Bineînţeles! Beth avea cicatricea de la cezariană. Asta e! Singura diferenţă fizică dintre noi, singura modalitate prin care poţi să ne distingi.

– E aiurea, spune el în sfârşit. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Sora ta avea un fund spectaculos.

Îmi încleştez maxilarele şi îmi înfig unghiile în lemn.

– Pot să-ţi explic, spun eu către masă.

Vocea mea şovăie. Oare chiar *pot să-i explic?*

– Deci, unde e? întreabă el.

Scoate o ţigară dintr-un pachet de pe masă şi trânteşte pachetul înapoi pe lemn.

– Ea... ea m-a rugat să ne schimbăm între noi, spun eu în cele din urmă. A plecat.

Salvatore îşi aprinde ţigara, mă vede că mă uit şi mi-o oferă şi mine. Inhalez. Are gust bun. Cred că mă ajută; cel puţin îmi ţin mâinile ocupate cu ceva. El îşi aprinde alta.

– Dar de ce mi-ai ascunde tu asta? Nu crezi că aş fi vrut să ştiu?

– Beth a spus să păstrăm secretul între noi. Eşti supărat?

Îmi ţin respiraţia. Îmi tremură mâinile. Inima îmi bubuie. Salvatore scutură din cap.

– Nu. Nu contează. Amândouă sunteţi bune de regulat.

Încerc să zâmbesc, dar nu sunt sigură că e ceva amuzant în asta.

– Mai vrei ceva de băut? spune el.

Se apleacă şi îşi trage boxerii.

– Votcă.

Am nevoie de ea. Îmi înşfac chiloţii de pe spătarul scaunului şi mi-i trag pe mine.

– Deci, cum ziceai că te cheamă? Olivia, sau aşa ceva?

– Alvina, spun eu.

E stânjenitor.

– Drăguţ nume. Îmi place.

Salvatore mai toarnă două shoturi.

– Alvina, spune el. Ei bine, mă bucur să te cunosc. *Piacere.*

– Mulţumesc, spun eu, luându-mi paharul ca să-i evit privirea.

Îmi tremură mâna; nu vreau să-l vărs. Nu vreau ca Salvatore să observe că sunt speriată. Îl dau pe gât dintr-odată şi apoi îmi scapă:

– Dar nu eşti îndrăgostit de soră-mea?

El zâmbeşte pe jumătate.

– Ce? În nici un caz. Ea credea asta. Voia să fugă cu mine. Îţi vine să crezi? Voia să ne ascundem la Londra.

– Da?

Deci, acolo mergea Beth, de asta îl lua pe Ernesto, de asta „fura" diamantele alea. Oare chiar urma să şteargă putina? Cu tipul ăsta? Nu, nu cred aşa ceva. Ambrogio uneltea împotriva mea, dar e evident că sora

mea avea alte idei. Ştiu că ea n-ar fi vrut niciodată să mă omoare. Asta e o nebunie.

– Dar tu nu voiai să fugi? îl întreb eu încet.

Asta e şansa mea. Trebuie să aflu ce naiba se întâmplă. Inhalez fumul. Îmi plac ţigările lui; sunt mai tari decât ale mele. Simt o ameţeală în cap din cauza nicotinei.

– Eu? În nici un caz. Şi să las toate astea?

Face un gest către încăperea atelierului.

– Şi oricum, era mult prea periculos. Nu am mai fi putut să ne întoarcem niciodată.

Ce? De ce nu? Ce e aşa de înspăimântător? Ce se întâmplă? Pun păhărelul pe masă. Salvatore e pe jumătate gol, sprijinit de marginea mesei. Fruntea lui e încreţită, ca şi cum ar gândi prea intens.

– Deci, ce s-a întâmplat cu sora ta? mă întreabă el. Unde e?

Înghit.

– Nu mai e. A plecat. Nu ştiu unde.

– Da, e logic. Era disperată să plece. Şi copilul? Copilul era motivul pentru care voia să plece...

– Copilul e încă aici. În vilă, cu bona lui.

Salvatore se încruntă, scutură din cap. Îşi striveşte ţigara într-un pahar.

–A lăsat copilul aici? Eşti sigură?

– Da, sunt sigură.

Ce întrebare tâmpită mai e şi asta?

– Nu, asta nu e normal. Căcat, ar fi bine să fii atentă. O să se întoarcă. O să se întoarcă după tine şi după băiat...

Mi se tensionează toţi muşchii. Îi susţin privirea.

– Ce? De ce trebuie să fiu atentă?

Salvatore nu răspunde.

– De ce dracu' trebuie să fiu atentă?

Vocea mea e inegală. Colţurile buzelor mi se lasă în jos. Am o senzaţie de greaţă, care urcă spre gât.

– Salvatore?

– Hei... spune el. Ţi-am salvat viaţa; ar trebui să fii recunoscătoare.

Mă prinde de încheieturi şi mă priveşte în ochi.

– Tu *mi-ai salvat viaţa?*

Îmi eliberez braţele.

– Uite ce e, n-a fost ideea mea, bine? spune el, ridicând vocea. Dementa de soră-ta voia s-o ajut să te omoare. Era nebună în noaptea aia! A spus că un cadavru e singura modalitate în care poate scăpa, să scape de *stronzo*, de Ambrogio. Aşa n-ar fi venit după ea. Probabil avea dreptate.

Mă îndepărtez de Salvatore, sprijinindu-mă de taburetul din lemn. Ce dracu' vrea să spună? Nenorocita de soră-mea a vrut să *ce*?

– Nu înţeleg, spun eu, scuturând din cap.

Nu pare deloc stilul surorii mele gemene. Beth e cea bună. Beth e un înger.

– Minţi! îi spun.

– Nu mint! Crede-mă. Cred că ar trebui să ştii. Era disperată. *Pazzo.* A spus că tu eşti singura ei şansă de evadare, de a scăpa de soţul ei, de Sicilia, de tot.

Nu are nici un sens. Dacă nu cumva... chiar *era* disperată. Dacă nu cumva era speriată. Dacă nu cumva înnebunise complet.

– Când? Când urma să mă *ucidă*?

– Iniţial, s-a gândit că e suficient să faceţi schimb de locuri, ca să aibă timp să fugă, dar apoi presupun că a vrut mai mult.

– Mai mult?

– Voia ca tu să mori. Era scoasă din minți, plângea, mă implora s-o ajut. Am reușit s-o conving să se răzgândească. Nu mai avea de gând să facă asta. Cred...

– De asta... de asta v-ați certat?

Îmi amintesc cum s-au certat în noaptea aia, lângă mașină.

– Da... da, ne-am certat, spune el.

Salvatore îmi susține privirea, cu niște ochi întrebători și încordați.

– Cum? Cum voia s-o facă?

Oare Beth știa de pistolul lui Ambrogio?

– Nu mai contează acum...

Salvatore își încrucișează brațele și privește în jos, spre podea. Urmărește cu degetul mare de la picior un nod din lemn, în cercuri concentrice, apoi în spirală, tot mai aproape.

Privim amândoi lung în podea.

Mă bucur că am omorât-o; i-am luat-o înainte (măcar o dată). Dar tot mă doare – până și sora mea? Propria mea soră? Mă simt de parcă aș fi fost înjunghiată în inimă. Capul îmi cade în mâini, inert; pământul se învârte sub picioarele mele. Presupun că m-am înșelat în privința faptului că Beth era bună. Poate m-am înșelat în general? Ce înseamnă asta? Sunt complet pierdută. Asta înseamnă că eu sunt cea bună? Nu se poate.

– Eu am spus că nu fac asta, spune Salvatore. Ar trebui să fii recunoscătoare.

– Sunt recunoscătoare, spun eu către podea.

Vorbesc pe pilot automat. Nu îmi dau seama ce spun. Din cine știe ce motiv râd, dar e un râs gol, fals.

Vreau să plec de aici.

Mă uit după restul hainelor mele. Salvatore se uită la mine cum îmi iau sutienul şi îl pun cu spatele în faţă, dar la început nu reuşesc să prind clemele.

– De ce? De ce voia să fugă? Nu are nici un sens. Viaţa ei părea absolut perfectă.

– Vrei să spui că nu ştii?

Scutur din cap; ochii mi se împăienjenesc de lacrimi. O, Doamne, sper că nu plâng *din nou*.

– Sora ta nu ţi-a spus niciodată?

– Ce să-mi spună? Din câte ştiam eu, ducea o viaţă de vis.

– Căcat, spune Salvatore. Tu chiar nu ştii?

Mi-aş dori să înceteze să mai spună asta.

– Îmi spui sau nu?

Mă întorc şi îl privesc în ochi. El se încruntă şi întoarce privirea. Enervat.

Îşi încrucişează iar braţele pe piept; bicepşii lui apasă pe pectorali. Îmi ţin respiraţia. Habar n-am ce-o să spună, dar dintr-odată o simt: o să fie ceva urât. O să schimbe totul.

– Ar fi mai bine să stai jos.

Trag spre mine taburetul; picioarele lui de lemn hârşâie pe scândurile podelei. Mă las pe el cu toată forţa, dintr-odată ameţită. Slabă ca un copil. Tot trupul meu e acum rece. Aş vrea să mai beau nişte votcă. Îmi întind rochia în poală. Aş vrea vechiul meu pulover.

– Aici e un adevărat război, spune Salvatore, făcând semn cu palma întinsă spre fereastră.

– Un război? Unde? Aici, în Taormina?

– Lupte. În toată Sicilia. Pe străzi. La lumina zilei. Te împuşcă mergând pe stradă. Şi o să fie şi mai rău.

– Despre ce tot vorbeşti? Ce *război*?

Sunt sigură că am văzut ceva la ştiri, în *Metro* din Londra. N-aş mai fi venit.

– Război pentru supremaţie, oftează Salvatore. Ambrogio era implicat până-n gât în Cosa Nostra, ceea ce înseamnă că şi Beth şi copilul sunt implicaţi... E o chestiune de familie.

Ridic privirea spre el, de parcă ar vorbi în greacă.

– Cum adică? Cum ar fi Mafia, sau aşa ceva?

Salvatore aprobă din cap; colţurile gurii i se lasă în jos.

– Sunt nişte animale. *Vermini.*

Nu-mi vine să cred. Nu Mafia. Chestiile astea se întâmplă doar în filme. Nu-i aşa? Ah. Acum înţeleg. De aici veneau toţi banii ăia, de asta avea pistol Ambrogio. Mi s-a părut *mie* că Nino arată dubios. Acum totul se explică. Sora mea ar fi *urât* aşa ceva. Inspir adânc.

– Şi războiul ăsta? îl întreb eu.

–E vorba de teritoriu. Palermo, Catania, Agrigento... peste tot. Cosa Nostra e terminată, dar o să lupte până la ultima suflare. Au pătruns bande criminale din sud, din Africa şi Orientul Mijlociu. Se luptă pentru supremaţie: comerţ cu droguri, heroină, prostituţie, tot. Cocaină...

– Ah, înţeleg, spun eu. E de rău.

– Şi copilul e prins în vâltoarea asta... spune Salvatore. *Nonno* al lui Ambrogio, tatăl lui Ambrogio: toţi sunt Cosa Nostra. Descendenţa lui Ernie e siciliană...

– Elizabeth nu ştia asta, intervin eu brusc. Când l-a cunoscut în Oxford, habar n-avea. S-au căsătorit la Milano, locul de origine al mamei lui Ambrogio.

– Da, aşa e, spune Salvatore.

– Şi Ernesto... e doar un bebeluş. Ea nu vrea să-l crească pentru a încasa un glonţ în cap.

Salvatore încuviinţează din cap.

– Ceva de genul ăsta. Ambrogio i-a cumpărat lui Ernesto un pistol, şi Beth şi-a ieşit din minţi. Copilul

nu are nici măcar un an. Ea a vrut să iasă din chestia asta. Dacă ar şti că încearcă să fugă, ar ucide-o. Odată ce ai intrat, nu mai e cale de scăpare.

– Şi după ce mori, există un loc special în iad... îl întrerup eu.

Salvatore se uită la mine cu ochii lui reci şi albaştri.

– Beth se temea, se temea pentru copil.

Cred că înţeleg. Pricep acum. Ambrogio şi Beth urmau să fugă. Dar asta nu era suficient. Beth voia mai mult. Voia să scape de Ambrogio. De asta sunt eu aici. Eu eram dublura. Eu eram *cadavrul*. Mă ridic de pe taburet, nesigură pe picioare, şi îmi trag rochia neagră peste cap. Mă duc la Salvatore şi îl iau pe după gât.

– Deci, nu te deranjează faptul că eu nu sunt Beth?

Eu sunt răul mai mic; pun pariu că Salvatore se simte uşurat. Îmi pun capul pe pieptul lui lat. Simt, sub coastele lui, bătăile inimii. Pielea lui e lipicioasă. Are un miros moscat, foarte plăcut.

– Nicidecum, iubito, doar că aş fi vrut să v-o trag la amândouă în acelaşi timp.

Ies din vila lui şi o iau înapoi spre cea a lui Beth. Mi se pare că îl cred. Nici nu se pune problema ca Beth să se îndrăgostească de tipul ăsta. Pentru el era vorba doar de sex – un sex fantastic, aşa că nu pot să-l *învinovăţesc*. (Sunt sigură că a fost mai bine cu mine decât cu Beth.) Iar pentru ea, el era util. Era doar o modalitate de a scăpa. Sărmanul Salvatore. Presupun că e doar un bărbat tipic. Dar acum e un bărbat care ştie prea multe. Ei, asta e o problemă.

31

Mă năpustesc în sufragerie şi mă afund în una din canapelele lui Beth din pluş moale. Cum a îndrăznit? Cum a putut? Propria mea soră, să unelteaască să mă omoare? Aud vocea lui Salvo răsunându-mi tare în cap: *Voia s-o ajut să te omoare.* Nu pot să cred! *A spus că un cadavru e singura modalitate în care poate scăpa... că aşa n-ar veni după ea.* Ce ticăloasă! Ticăloasa! Ticăloasa! Sora mea nu avea nimic bun. Era o vrăjitoare. Iau iPhone-ul lui Beth. Trebuie să caut ce-i cu „Cosa Nostra" asta, ca să ştiu cu ce am de-a face. „Cosa Nostra, cunoscută şi ca Mafia Italiană. Printre activităţile lor infracţionale se numără: extorcarea, traficul de droguri, crima, corupţia, frauda, gestionarea ilegală a reziduurilor, şantajul, agresiunea, contrabanda, jocurile de noroc, cămătăria, spălarea de bani, tăinuirea de bunuri furate şi tâlhăria." Ei, aşa da. Ăştia par *extraordinari*!

Se aude un ciocănit la uşă. Îîh, ce mai e acum? Emilia e în parc cu Ernesto. Bănuiesc că va trebui să răspund chiar eu. Treaba nu se termină niciodată, presupun. Ar trebui să angajez un majordom. Sper că nu e Salvatore sau Nino. Dau perdeaua la o parte ca să văd cine e. Căcat, e poliţia. Oare am încurcat-o? Doi poliţişti stau pe preş. Asta e o veste foarte proastă. Mă uit în jos spre picioarele mele, spre braţele mele.

Vânătăile arată suspect. Nu vreau ca ei să le vadă; o să înceapă să pună întrebări. Trebuie să mă schimb.

– O clipă! strig eu din cealaltă parte a vilei.

Alerg la etaj și intru în camera lui Beth. Caut în garderobă ceva de îmbrăcat. Ceva lung. Ceva pudic. Inocent. Feminin. Nu prea ostentativ. Îmi iau un costum de trening de la Juicy Couture – velur roz-aprins, moale ca un pisoi – și alerg înapoi la parter.

– Elisabeta Caruso?

– Da? spun eu. *Si?*

– *Posse entrare, per favore?*

– Vă rog, în engleză. Eu nu vorbesc italiană.

– Putem intra, vă rog?

O, Doamne, s-a terminat! O să mă aresteze!

Mă dau la o parte și îi las pe cei doi agenți să intre: doi bărbați în uniformă, cu expresii posomorâte pe fețele lor sătule de viață.

– Eu sunt comisarul Edillio Grasso, și el e comisarul Savastano, vorbește unul din ei.

Savastano? Cred că glumește. L-am văzut în *Gomora*. Ce nebunie! Știu că Savastano e un nume din Mafia. Au angajat un polițai dintr-o familie Camorra? Știu că e un serial TV de ficțiune, dar chiar și așa, pare foarte lipsit de înțelepciune. N-aș avea încredere în el nici cât negru sub unghie. Poliția ar trebui să discute puțin cu departamentul de resurse umane.

– Vă rog, luați loc, spun eu, arătând spre o canapea plină de perne.

– Mulțumim, *signora*. Aveți o casă minunată.

Ne uităm prin living, la candelabrele de cristal care licăresc în lumina soarelui, la ornamentele de porțelan aranjate pe polița șemineului, la buchetele de trandafiri din vazele antice. Chiar *am* lucruri drăguțe.

– Mulțumesc, spun eu.

Haideți, spuneți-mi odată. Orice ar fi, spuneți acum, și pe-aci ți-e drumul.

– *Signora* Caruso, mă tem că avem veşti neplăcute.

Întreg corpul mi se tensionează; *acum e acum.*

– E vorba de soțul dumneavoastră.

Pfuui.

– Nu știu unde e și nu răspunde la telefon, spun eu repede.

Încerc să joc teatru cât de bine pot, să le ofer o expresie gen *Te rog, Doamne, sper că nu e soțul meu!* În mod ciudat, funcționează. Am progresat mult de la sceneta cu măgărușul. Cel care vorbește engleză îmi aruncă o privire plină de compasiune.

– Sunteți soția lui Ambrogio Caruso, nu-i așa?

– Da?

– Îmi pare rău, *signora*, spune ăl mai mare din ei, cel căruia de sub casca de polițist îi ies smocuri de păr și care are mătreață pe sprâncene și dinții îngălbeniți. Cadavrul soțului dumneavoastră a fost găsit la baza falezei de lângă Hotelul Continental. Se pare că s-a sinucis.

Mă uit când în ochii unui polițist, când în ochii celuilalt, căutând consolare, căutând speranță; ei se uită la mine cu o expresie apologetică. Sunt destul de convingători. Presupun că joacă astfel de scene tot timpul. Mie nu mi-ar plăcea să fiu polițist în Sicilia. Am impresia că nici ei nu prea se dau în vânt după ceea ce fac. Presupun că Mafia domnește, și tipii ăștia sunt doar niște marionete, ca la Opera dei Pupi din Palermo. Am citit despre asta pe Trip Advisor. Mi-ar plăcea foarte mult s-o văd, după ce o să treacă totul. *Dacă chiar* o să treacă. În copilărie, mi-au plăcut mereu Punch și Judy. Mai ales Punch.

– Sinucidere? întreb eu în cele din urmă.

Vocea mea e pierdută, aproape o şoaptă. Cred că ar trebui neapărat să plâng.

– Da, *signora*. Colegii mei de aici au văzut cadavrul în dimineaţa asta şi l-au recunoscut imediat. Comisarul Savastano e sigur că e *signor* Caruso. A fost identificat după inelul cu sigiliu; avea pe el iniţialele AC?

Aoleu, ar fi trebuit să-l scoatem; asta ne-ar fi adus ceva timp în plus.

Cel mai mic din cei doi agenţi, cel care încă mai are lipită pe obraz o bucăţică de hârtie igienică, acolo unde s-a tăiat la bărbierit, scormoneşte într-un rucsac negru ponosit şi scoate o pungă de plastic transparentă, care conţine un inel cu sigiliu de aur. Mi-l întinde.

–Acest inel a aparţinut soţului dumneavoastră, nu-i aşa? întreabă celălalt agent.

Arunc o privire în treacăt, apoi observ inscripţia gravată în interiorul cercului galben-auriu: „Din toată inima mea, Beth". Probabil a fost un cadou de pe vremea când ea încă îl mai plăcea. M-aş putea preface că nu-l recunosc. Dar e categoric al lui; n-aş face decât să le stârnesc suspiciuni. Împing inelul înapoi în palma agentului, îmi arunc capul în mâini şi suspin: suspine zgomotoase, înlăcrimate, isterice. El mă ia cu braţul pe după umeri, şi eu salivez pe cămaşa lui albă scrobită.

– Vreţi să veniţi la morgă să identificaţi în mod oficial cadavrul? mă întreabă el, după ce eu m-am mai calmat puţin.

– Nu! Nu! Nu vreau să-l văd!

Sar de pe fotoliu şi mă plimb într-o parte şi-n alta prin cameră, de-a lungul marginii covorului luxos, călcând în picioare toţi crinii ăia brodaţi. O să mă debarasez de poliţaii ăştia. Nu-i vreau aici, în vila mea, să-mi stea pe cap, să-mi irosească timpul, să mă agite...

– Cum am spus, *se pare* că a fost o sinucidere. *Signora*, care era dispoziția psihică a soțului dumneavoastră ieri?

Mă uit la agentul de poliție. Vrea să știe dacă soțul meu era deprimat.

– Părea tulburat. Se certase cu cineva, unul dintre prietenii lui. Nu știu care. Nu știu din ce cauză.

Polițistul mai solid încuviințează din cap. Are un cap mare. Îmi amintește puțin de o lamă.

– *Signora*, soțul dumneavoastră avea dușmani? Cineva care să-i dorească moartea?

Păstrez tăcerea o clipă, în timp ce mă gândesc la asta.

– Ambrogio? Nu. Avea doar prieteni. Toată lumea îl iubea.

– Am întrebat, *signora*, doar pentru că vrem să fim siguri că a fost sinucidere.

Îmi înclin capul într-o parte. Creierul meu nevinovat nu poate să conceapă o altă opțiune.

– Adică...?

Gândirea mea încâlcită de femeie nu e capabilă să priceapă prea bine.

– Noi credem că e posibil să fi fost omorât.

– *Omorât?*

– Deocamdată, nu putem să excludem această posibilitate.

Căcat.

– Există vreo *probă* că a fost omorât?

– Nu, încă nu. Pentru moment, se pare că s-a aruncat, dar e posibil să fi fost o înscenare.

– *Înscenare?*

Ce știe el despre scene? Scena de la amfiteatru? Sper că am curățat tot sângele, dar era foarte întuneric.

Mă prăbuşesc pe canapea. Mă sprijin de braţul ei şi mă afund în pernele pufoase. De ce sunt atâtea perne în casa asta? Soră-mea era obsedată de mobilierul moale.

– Da. E posibil să fi fost ucis... şi cineva să-l fi aruncat apoi de pe faleză... când el era deja mort.

– Înţeleg, spun eu.

Ce deşteaptă sunt! Ar fi trebuit să las o scrisoare, chipurile, de sinucigaş.

– Păi, din câte ştiu eu, nu avea duşmani. Seara trecută, cum am spus, părea tulburat. *Deprimat*. Fac o pauză. Amândoi ascultă cu atenţie, inclusiv cel care nu vorbeşte engleză. Azi-dimineaţă, când nu l-am găsit nicăieri, m-am îngrijorat că poate a făcut vreo prostie. Ceva de felul ăsta! Soţul meu avea tendinţa de a... reacţiona exagerat.

– De a reacţiona exagerat?

Oftez şi mă afund şi mai tare în canapea, strângând o pernă la piept.

– Da, ştiţi... voi, italienii ăştia minunaţi. Toţi sunteţi atât de pasionali. De *romantici*. Le zâmbesc agenţilor de poliţie. Ei înţeleg aluzia mea. Întotdeauna vă sare muştarul din cauza vreunui fleac care vă supără, faceţi din ţânţar armăsar...

– Ţânţar, *signora*?

Se holbează la mine cu feţe neutre. Probabil e o expresie dificilă. Poate că în Sicilia nu există ţânţari?

– A mai ameninţat şi înainte că o să se sinucidă, când era tulburat din cine ştie ce motive. Eu nu i-am dat prea multă atenţie. Credeam că e doar o figură de stil, înţelegeţi?

Se uită unul la celălalt, şi apoi, cel mai mare din ei notează ceva pe un carneţel ferfeniţit. Poate c-ar fi mai bine să tac acum. Poate am spus deja prea mult?

– *Signora*, unde aţi fost noaptea trecută? întreabă el.

Umerii mi se tensionează. Nu-mi place întrebarea asta.

– Eu? De ce? Am fost aici, în vilă.

– V-a văzut cineva?

Ce e chestia asta? Caută un alibi? Oare sunt interogată? Pereţii sufrageriei încep să se strângă tot mai mult. Tavanul se lasă în jos. Nu e suficient aer.

– Vă rog, răspundeţi la întrebare.

– Eram singură cu fiul meu. Are zece luni.

Cel puţin aşa cred. Încep să mă stresez. Mai întâi descopăr că soră-mea uneltea să mă omoare, şi acum poliţaii ăştia încep să amuşine. Tensiunea mea e la cote maxime. Sar de pe canapea, deschid o fereastră şi scot capul afară. Trag aer adânc: plumeria. Arunc o privire înăuntru la cei doi agenţi de poliţie; tipul îşi notează ceva. Din nou. Ce scrie? Un roman poliţist? Un episod din *Montalbano*? Mă întreb dacă mă suspectează cumva pe mine.

– Cadavrul e la morga din Catania.

Bag capul înapoi în cameră.

– Poftiţi o carte de vizită cu datele de contact, ca să puteţi organiza înmormântarea.

Îmi împinge în palmă o carte de vizită mică, neagră.

– A, bun, spun eu. Mulţumesc. Când pot să primesc maşina înapoi?

Chiar îmi plăcea Lamborghiniul ăla.

– O să vă aducem maşina după ce criminaliştii încheie cercetările, înainte de sfârşitul după-amiezii, sper. Poliţistul se uită la mine şi se încruntă. Trebuie să vă avertizăm, *signora*, că vestea morţii soţului dumneavoastră o să apară în ziarele de astăzi. *Arrivederci, signora*. Ne pare rău pentru pierderea suferită.

– Vă rog să mă anunţaţi dacă descoperiţi ceva, spun eu, cu ochii plini de lacrimi de crocodil. Vreun indiciu?

– *Certo, signora*, spune el. *Arrivederci.*

Celălalt bărbat îmi face stânjenit cu mâna. Nu zâmbeşte nici unul. Eu nu răspund la semnul cu mâna. Ei se ridică şi ies din casă.

Super. Acum am o înmormântare de organizat. Ce mai pacoste! Ar fi trebuit să-i scoatem inelul cu sigiliu şi să-i zdrobim faţa. Să-i scoatem dinţii. Altfel, mi se pare că lucrurile au mers destul de bine. Dacă nu, o să-mi sfârşesc zilele într-o închisoare italiană, uitându-mă la emisiuni de televiziune pe care nu le înţeleg. Mâncare de popotă. Jocuri de cărţi. Şoareci. Droguri introduse în fundul cuiva. Eu nu suport duşurile comune. Dar nu, e în regulă. O să-l iau pe avocatul Amandei Knox şi o să-mi transform experienţa într-un bestseller. Şi oricum, ce pot să spună? Că de fapt eu nu sunt Beth? Unde e dovada? Nicăieri. Nu există nici una. Fără un *cadavru*, Beth nici măcar nu e *moartă*. În cazul ăsta, totul se învârte în jurul cadavrului lui Ambrogio. Însă ziarele o să scrie despre asta după-amiază: sinucidere. S-a rezolvat. Nici un fel de suspiciune. Crima perfectă, şi sunt abia la a doua! Ce pot să spun, învăţ repede. Fac totul în ritmul meu: calm, liniştit, profesionist, priceput... Ca să fiu foarte sinceră, nici măcar nu mă simt vinovată; era între *mine* şi *ei*. Beth şi Ambrogio au început. Eu doar am venit aici ca să mă simt bine în vacanţă. Sunt Cindy Lauper; doar o fată care vrea să se distreze.

Mă întind pe canapea, îmi arunc pantofii din picioare şi îmi aşez picioarele pe braţul canapelei. Singura problemă e că toţi cei de aici îl ştiau pe Ambrogio în regulă. Era binedispus, râdea şi glumea, doar cu o zi în urmă. Oare oamenii fericiţi nu se pot sinucide?

Bineînțeles că pot. Oamenii fac pe vitejii atunci când în sinea lor se simt distruși. Asta făcea Ambrogio, zâmbea în exterior, și adormea plângând în fiecare noapte. Sărmanul om, chiar a fost prea mult pentru el... stresul tranzacțiilor de pe piața neagră, faptul că trebuia să aibă de-a face cu *brutele* alea din Cosa Nostra. Poți înțelege de ce un astfel de om ar vrea să pună capăt acestui noian de probleme sărind de pe o faleză în marea agitată. Poate că l-a auzit cineva certându-se cu preotul ăla? Da! Bineînțeles! În biserica aia, erau oameni care se învârteau pe acolo după liturghie. Ei le-ar putea spune polițailor că preotul e unul dintre suspecți. Asta ar înlătura bănuielile care planează asupra *soției lui*.

În Italia există pedeapsa cu moartea? Ar trebui să caut pe Google. Iau iPhone-ul lui Beth. Nu. Au abolit-o după naziști, pe 1 ianuarie 1948. Slavă Domnului! Ce făceau oamenii înainte să existe Google? Google e noul Dumnezeu, Twitter e Iisus Hristos, și Instagram e Sfântul Duh. Amin.

32

Mă uit în oglindă, adânc în ochii mei. Sunt verde marin-închis: ca niște ochiuri de apă pe țărm, pline de alge și mușchi sclipitor. Zâmbesc la imaginea mea. Acum, când sunt Beth, sunt mai frumoasă. Ochii mi se încrețesc puțin la colțuri, ridurile de expresie se prelungesc de o parte și de alta. Îmi întind pielea, ca să fie netedă și încordată. Să-mi bag botox? Să rămân tânără pentru totdeauna? Ca Alphaville sau Cher, ori vreun android. Îmi ung buzele scorojite de soare. Mi-e dor de rujul meu mov strălucitor. De lacul de unghii verde limetă. De căciula mea beanie. Nu pot să folosesc lucrurile alea. Nu sunt chiar stilul „Beth". Nu pot mânca chebap. Nu pot să-l terorizez pe Ed. Mai-mai că începe să-mi fie dor de nespălați...

Ce să fac cu Salvatore? Știe prea multe. Știe *totul*. Știe că eu am fost cea care l-am omorât pe Ambrogio. Știe că nu sunt Beth. A spus că prefera fundul lui Elizabeth. Nu știu de ce Beth dădea impresia că are încredere în el. Presupun că doar se folosea de el din cauză că nu avea de ales. Se folosea de el, așa cum se folosea și de mine. Nu îl iubea pe *el*, cum nu o iubea nici pe *Alvie*. Oricum, trebuie să dispară. Salvatore ar putea ciripi. Mi-ar putea dezvălui adevărata identitate. Ar putea strica totul. Toate lucrurile pentru care am muncit din greu. Premiul meu binemeritat. Minunata

mea recompensă. Nu, nici nu se pune problema: trebuie să moară. Dar cum?

Până acum, am avut noroc. Norocul începătorului. Poate că e doar o serie câştigătoare? Ar trebui să mă duc la cazinourile din Palermo, cât încă mai ţine. Să intru online şi să câştig la blackjack. Dar nu vreau să forţez nota, n-aş vrea să fiu prinsă. Nu vreau să fiu nevoită să fug. Nu mi-e teamă de puţină Cosa Nostra în viaţa mea. Pare ceva distractiv.

Se trânteşte o uşă. Pe coridor bubuie paşi: grei şi metalici – Nino! Bineînţeles. Aşa fac ghetele lui. A spus doar că o să se întoarcă. Mă frec la ochi, ca să pară că am plâns, îmi ciufulesc părul ca să fie răvăşit şi îmi forţez gura să facă o grimasă de supărare. Bărbaţii sunt nişte pămpălăi în faţa femeilor care plâng; pun pariu că şi Nino e la fel, oricât de nemilos ar fi, necruţător, crud şi lipsit de sentimente.

– Betta?

– Da!

Mă întorc de la oglindă.

El traversează camera cu paşi mari spre mine. Nu-mi ridic ochii din pământ, aţintiţi asupra franjurilor care încadrează covorul persan. Înainte să-l văd pe el, îi văd ghetele cu vârf de oţel.

– Betta?

Ridic privirea spre Nino, cu ochii plini de groază. Scutur din cap. *Nu. Nu.* Îmi tremură mâinile – nu prea mult, dar suficient.

– Betta, spune el din nou, aşezându-se pe canapea lângă mine.

Simt mirosul de piele al hainei lui şi al ţigărilor Marlboro pe care le-a fumat înainte să vină aici.

– Soţul tău?

Încuviinţez din cap.

– Tocmai am auzit vestea, spune Nino. *Minchia*.

– Da, spun eu.

El continuă să înjure în italiană, în şoaptă: *porco* nu ştiu cum. Cred că înseamnă „porc".

Lui Nino nu-i plac momentele emoţionante, se vede. Face tot posibilul să mă bată pe spate şi să pară preocupat, dar e puţin încordat. Ar prefera să fie oriunde altundeva decât aici. Consolarea văduvelor îndurerate ale foştilor parteneri nu face parte din fişa postului. Ar fi bine să trec la afaceri, altfel o să se plictisească şi o să plece.

– Ah, Nino, plâng eu, prinzându-i mâinile.

Inelele reci de metal îmi intră în piele.

El se desprinde.

– Vrei o liniuţă, Betta? Ca să te mai înveseleşti? Hai să tragem o liniuţă.

Scoate o pungă din buzunarul hainei, trage măsuţa pentru cafea peste covor şi înşiră câteva liniuţe pe sticlă. Sunt lungi, subţiri şi albe ca dinţii. Sigur. Ce naiba. De ce nu? Să sărbătorim!

Nino scoate o bancnotă de cincizeci de euro din portofelul lui de piele neagră şi o face sul. Tragem pe nas liniuţele. Uau, asta da marfă! Deja mă simt mai bine. Cocaina asta e mult mai tare decât tot ce furam eu de la nespălaţii din Archway. Aia era 80% praf de copt, cel puţin.

–Acum vrei să vorbeşti? Hm? Vrei să-mi spui ce ştii?

Îmi înghit lacrimile care nu cad şi mă şterg la nas cu dosul palmei.

– Bine, spun eu.

– Să începem cu vânătăile. Cine te-a bătut?

Hopa! Hopa! Cocaina asta are forţă. Sunt plină de viaţă. Invincibilă. Magică. Pot zbura. Sunt atât de

luată, că nu-mi pasă dacă arde toată casa cu mine în ea. Dar despre ce vorbeam?

– Salvatore, spun eu.

Mă rog, m-a bătut *oarecum*. E doar o mică minciunică. Eu nu sunt mincinoasă, sunt doar creativă. Tot ce spun e adevărat, ca vrăjitoarele din *Macbeth*.

Mă întorc spre Nino, îmi lipesc coapsa de a lui. Port Wonderbraul lui Beth şi m-am dat cu o tonă de Miss Dior Chérie. Îmi muşc buza.

– El a făcut asta, spun eu.

– Salvatore? Da, am auzit numele ăsta. Sunteţi vecini, nu? Prieten cu soţul tău?

Fac o pauză, suficient de lungă ca să creez nitică suspiciune.

– Nu erau tocmai *prieteni*... spun eu.

Îmi măresc ochii şi continui să-i susţin privirea, forţându-l să priceapă printre cuvinte. *Salvatore* l-a omorât pe Ambrogio şi a atacat-o pe soţia lui.

– De ce te-a lovit? spune Nino. Era gelos? Salvatore şi Ambrogio se luptau pentru tine?

Sigur, de ce nu. Nu mă gândisem la asta.

– Da, suspin eu.

Apoi mă las în voia lacrimilor şi îmi cobor capul în mâini. Umerii mei se zgâlţâie. Încep să respir neregulat.

– *Stronzo!* spune Nino, sărind de pe canapea. Acel *figlio di puttana* l-a omorât pe soţul tău, Betta? *Vaffanculo. Stronzo!*

Ridic privirea spre Nino, care umblă într-o parte şi-n alta pe covor, bufnind şi tropăind cu ghetele cu vârfuri de oţel, cu degetele de la mâini încărcate de argint şi aur. Eu nu spun nimic, doar privesc.

– O să-i dau o lecţie nemernicului. Il Professore mi-a fost ca un frate.

Aprob din cap, ca şi cum aş înţelege.

– Un frate!

– Şi ce-o să faci? îl întreb eu.

Sper din toată inima că o să-l omoare.

– Mă ocup eu de el, mârâie Nino.

Nino trânteşte uşa. Motorul dubiţei lui se aude torcând, în timp ce el coboară încet pe alee şi iese în drum.

Ei, a fost foarte uşor. Pur şi simplu. Mi-a plăcut la nebunie. Nino e elegant şi rezervat. Un mamba negru sau o văduvă neagră: subtil, sumbru, periculos. Îmi aprind o ţigară ca să sărbătoresc, suflu fumul spre candelabre. Beth ar face o criză dacă m-ar vedea fumând aici. Pe Ambrogio îl trimitea pe terasă. Dar Beth nu mai e. Şi nici Ambrogio. Ha ha! Şi ştiţi ce? Urmează Salvo. Îmi las gâtul să se afunde în perne, îmi rostogolesc capul dintr-o parte în alta. În timp ce euforia provocată de cocaină îmi amorţeşte creierul, pe buze mi se aşterne un zâmbet tot mai larg.

Sunt aici de *ore* întregi, urmăresc, aştept. Stau pe terasă şi mă holbez la drum. Asta e a opta ţigară. În gură am un gust de rug funerar, dar nicotina ajută. Puţin. Măcar nu mai tremur. Dau peste cap o sticlă de Nero d'Avola (vinul e infinit mai bun dacă nu e la cutie) şi mănânc, drept consolare, *torta della Nonna*. Îmi îndes în gură bucăţi una după alta. Mănânc şi iar mănânc, până când nu mai pot mânca nimic, apoi mai mănânc puţin, până o termin pe toată. Iau fărâmiţele între degete şi ling farfuria până rămâne curată. E dulce, cremoasă, delicioasă. Aş mai vrea, dar nu mai e; în schimb, îmi aprind o ţigară.

Începe să se întunece, dar eu o să aştept toată noaptea dacă o să fie nevoie. Trebuie să văd asta. Trebuie să fiu sigură. N-o să pot dormi dacă nu ştiu, aşa că nu are nici un rost să mă duc la culcare. Cine ar putea

să doarmă într-o noapte ca asta? Vreun nebun poate? Ar trebui să fii sociopat. Un dement scos din manualele de specialitate: Thomas Ripley sau Patrick Bateman. Sau poate Amy Dunne. Dacă aş avea de ales, aş vrea să fiu Amy sau unul dintre acei psihopaţi *fermecători* despre care citeşti în cărţi. Dar nu sunt. Mie îmi pasă. Vreau să ştiu.

Mă uit la ceasul lui Beth: 8.30 seara. Deja sunt aici de trei ore, *cel puţin*. Mi-a amorţit fundul. Am în mine ace, ca păpuşa lui Elizabeth. I-am spus Emiliei că nu mănânc la cină. În ultima vreme, stă pe aici o grămadă. Se uită la mine. Se holbează. Se poartă de parcă ar avea ceva să-mi spună şi nu se poate hotărî. Mă scoate din minţi. Dă perdelele la o parte. Ascultă. Se îngrijorează. Oricum, faptul că n-am mâncat la cină n-a surprins-o. Nu cred că Beth mânca mâncare adevărată: un fistic la micul dejun, o frunză de salată la prânz, jumătate de roşie cherry la cină, un vârf de linguriţă de granita la desert. Eu nu am nici pic de poftă de mâncare. Cel puţin, nu cu toată povara asta pe capul meu. Şi după ce am mâncat toată prăjitura. Poate că Nino nici n-o s-o facă în seara asta. Dar trebuie. E un profesionist. Nu i-ar plăcea să lase lucrurile neterminate. Nino o să vrea să ducă treaba la bun sfârşit. Imediat. În seara asta. Cel puţin eu aşa aş face.

Căcat, mi-e puţin rău. Nu e de la vin. Nici de la prăjitură. Nici de la ţigări, sunt obişnuită să le sudez. Nino îl *omoară* pe Salvatore. Mâine pe vremea asta, Salvatore o să fie *mort*. Şi e doar vina mea, doar ideea mea nebunească. Încă n-am mai *ucis* cu adevărat pe nimeni. Adică, nu am ucis „cu intenţie". Nu ăsta e termenul care se foloseşte la tribunal? Nu aşa a spus judecătorul Judy? Asta e diferenţa dintre omucidere şi crimă. Ăsta e aspectul esenţial, la dracu'. Cu Beth

şi Ambrogio a fost altceva. Adică, cu Beth a fost un accident – cel puţin aşa cred. Iar în ce-l priveşte pe Ambrogio, n-am avut de ales! A fost în mod evident autoapărare. Chiar se punea problema care pe care: eu sau Ambrogio. Dar asta e ceva diferit. Premeditat. Mi-e rău într-un mod pozitiv. Precum emoţia dinaintea unui concert. De fapt, îmi place... Frate, sunt luată ca dracu'!

Trebuie să merg la veceu. Îmi vine să fac pipi de aproape o oră, dar mi-e frică să nu-l ratez pe Nino dacă plec. Am ochii aţintiţi asupra drumului. Dar nu mă mai pot ţine. Sunt durerea fizică a unei vezici prea pline şi durerea mentală de a-ţi refuza eliberarea. Arunc o privire spre vilă; luminile sunt stinse. Ernie doarme. Cred că Emilia s-a dus acasă. Sar de pe şezlong şi alerg pe gazon, continuând să urmăresc drumul ca un şoim. Ca o dronă. Îmi dau chiloţii jos şi mă las pe vine. Şuieratul urinei pe iarbă. Ca albumul ăla al lui Joni Mitchell, *The Hissing of Summer Lawns*[1]. Sunt în plină acţiune, când dintr-odată aud: torsul unui vehicul care vine pe drum. Ridic privirea şi văd: o maşină mare şi neagră, cu farurile stinse, care merge încet, încet, ca un dric. E dubiţa lui Nino. Alunecă pe lângă vilă şi se opreşte în capătul aleii lui Salvatore. Îmi trag chiloţii şi mă ridic.

DA!!!

– Ai făcut-o? suflu eu.

– Am făcut-o, se aude o voce din întuneric.

Nu dormeam; priveam lung în sus, la întunericul infinit care e tavanul. Mă ridic în capul oaselor pe pat şi întind mâna după veioza de pe noptieră. O aprind

[1] „Şuieratul pajiştilor vara", în limba engleză (n.tr.)

şi aproape mă orbeşte. Nino se apleacă peste mine, cu ochi de foc.

– Ai făcut-o, şoptesc eu.

Mă uit în ochii lui preţ de încă o fracţiune de secundă; simt că sunt fierbinte, ca şi cum în interiorul meu ar arde ceva.

– Nino, şoptesc eu, până acum n-a mai ucis nimeni pentru mine. E... atât... de... sexy.

Nino e supereroul meu.

– Îţi place?

– Îhî.

– Da, şi mie. Mi-am ales bine meseria.

Iar eu nu mă pot abţine; trebuie să ştiu. Curiozitatea o să mă ucidă, sunt prea curioasă:

– Dar cum îţi câştigi tu existenţa, mai exact?

Nino râde.

– Nu ştii?

– Nu foarte *exact*, spun eu, scuturând din cap.

El râde iar: umerii i se zguduie şi salteaua se cutremură, un zgomot precum cel al apei care se scurge din cadă.

– Omor oameni, spune el. Pe bani.

Eu nu sunt sigură dacă glumeşte sau spune adevărul, dar apoi el râde şi iar râde, ca şi cum ar fi ultima oară înainte ca cineva să-i tragă un glonţ între ochi, şi eu îmi dau seama că e adevărat. Căcat, Nino e sexy: accent italian, păr lins şi strălucitor ca uleiul. O, Doamne, îl vreau la nebunie! Niciodată n-am dorit mai mult pe cineva. Nino e mai sexy decât Christian Grey.

– Super, spun eu.

El îşi şterge o lacrimă de la colţul ochiului.

– Credeam că eşti o fată cuminte, spune el apoi, aplecându-se spre mine. Că urăşti violenţa. Că urăşti

crima. Nino ridică o sprânceană. Parcă Ambrogio spunea că ești pacifistă?

Aș vrea să întind mâna și să-l apuc.

– Ei, bănuiesc că amândoi v-ați înșelat. Sunt plină de surprize.

O atracție gravitațională pare să ne împingă unul spre celălalt, ca și cum el ar fi Soarele, și eu aș fi Marte. Sau e invers? Dau cearșafurile la o parte, pentru ca Nino să poată intra. El sare deasupra mea, în continuare îmbrăcat cu haina și ghetele cu vârfuri de oțel. Butonii metalici mi se înfig în carne. Limba lui Nino se repede în gura mea și eu simt gust de sânge; oare îi sângerează buza? Sau e de la Salvatore?

Nino îmi sfâșie cămașa de noapte și mi-o trage peste cap. Îmi smulge chiloții și mi-i lasă în jos pe coapse. Sunt complet goală. Se oprește și se uită la mine de sus până jos, lingându-se pe buze: un câine pe punctul de a devora un os. Privesc cu ochi măriți și trag în piept mirosul lui: sudoare amestecată cu sânge. Păsărica mă doare de dorință.

El se apleacă spre mine: respirația lui fierbinte și umedă, buzele la câțiva centimetri de buzele mele.

– Betta, *Madonna*, habar n-am avut că ești atât de *rea*.

Își scoate haina și își aruncă ghetele din picioare pe podea. Își scoate pistolul de la centură și îl trântește pe noptieră.

– Nu, spun eu, păstrează-l.

– Ce? spune Nino.

– Pistolul. Îmi place. Dă-mi-l mie.

Întind mâna spre noptieră, privindu-l în ochi. Iau pistolul; e încărcat, greu. Pupilele lui Nino sunt largi și întunecate. Mă întind pe pat, cu țeava pistolului între picioare. Mă întreb dacă e blocat trăgaciul. Îmi

frec clitorisul cu pistolul. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar descărca pistolul?

– O, da, spune Nino.

Mă joc cu pistolul, în timp ce Nino se uită. Pistolul băgat în mine mi se pare rece şi tare. Gem. Ţeava dispare şi reapare, înăuntru şi afară, înăuntru şi afară. Pistolul alunecă şi se răsuceşte, cu marginile lui aspre, reci, tari, metalice. Mă trece un fior pe şira spinării.

– O, da.

Nino ia pistolul şi îl pune la loc pe noptieră, îngenunchează în faţa mea pe pat; ştiu ce vrea. Îi deschid şliţul şi îi trag pantalonii jos. Dumnezeule mare, are o sculă enormă, cea mai mare pe care am văzut-o vreodată. Mai mare chiar şi decât a lui Salvatore. Ca a lui Mark Wahlberg. Ca Dl Dick. Pare că nu e reală. O venă violet iese prin piele. Nino are un miros carnal, corporal. Deschid gura. Nino tremură; ochii lui tremură şi ard.

– Vino aici, *puttana*, spune el.

Mă prinde de umeri şi mă împinge în jos, peste pat. Păsărica mă doare de plăcere. Nino îşi înfige unghiile în talia mea, mă trage şi mă strânge. Sunt atât de udă că se scurg picături din mine.

– Eşti sigur că e mort? spun eu către tăblia patului.

– Creierii lui sunt pe podeaua bucătăriei. Domenico face curat.

Acum, într-un fel, mi-aş dori să-l fi omorât chiar eu... dar e prea târziu pentru asta. Nino intră în mine dintr-o mişcare, atât de adânc şi dur, că nu mă pot abţine să ţip. El mă prinde de păr şi mă împinge cu faţa în pernă. Nu pot respira. Nu mă pot mişca. El mă izbeşte iar şi iar în punctul G. Agresiv. Dur. Mă întorc cu faţa într-o parte şi gem.

– Nu te opri! Nu te opri!

Mâinile lui alunecă în sus pe spatele meu, pe gât şi pe umeri. Îmi bagă un deget în gură şi eu îl muşc tare. Gâfâi, respir tare, îl implor:

– Nu te opri. Nu te opri, la dracu'.

El mă plesneşte peste fund; ustură ca o muşcătură de şarpe.

– Hei, zic eu, desprinzându-mă de el.

Mă prefac că sunt supărată, dar de fapt îmi place.

El mă întoarce cu faţa în sus şi se întinde pe pat. Eu urc pe lângă trupul lui şi mă las în jos. Alunec lent pe scula lui. Acum îl călăresc, şi el mă trage de talie mai aproape. E o senzaţie extraordinară, scula lui e atât de groasă. Se acumulează, se acumulează şi se tot acumulează, şi acum am orgasm, am orgasm, *căcat*!

El mă întoarce invers. Sunt ameţită. Sunt luată. Degetele lui îmi caută fundul şi, dintr-odată, intră în mine. O, Doamne! Nu mă aşteptam la *asta*. Îşi împinge scula în fundul meu. Arde. E normal? N-am mai făcut asta până acum. Mâna mea alunecă şi mă izbesc cu capul. Nino mă trage înapoi. Respiră în părul meu; respiraţia lui în ceafa mea e fierbinte şi umedă. Îmi freacă clitorisul cu degetele şi mi-o trage în fund. Dă-l dracu' de *normal*, chestia asta e spectaculoasă! Se spune că fundul e noul vagin. Nino ejaculează înăuntru, şi măruntaiele mele se strâng; ceva lichid ţâşneşte din pizda mea: violent, straniu. Şi am orgasm din nou, cum n-am mai avut niciodată.

Nino a omorât pentru mine!

Nino l-a omorât pe Salvatore!

Nu pot respira.

Nu pot vedea.

O, Doamne!

Nino e prinţul meu fermecat.

Cred că e sufletul meu pereche.

ZIUA A ȘASEA: LĂCOMIA

Dragostea de bani e sursa oricărui succes financiar, atunci de ce sunt eu falită?

@AlvinaKnightly69

33

A fost vina lui Beth că în 2001 m-au dat afară de la Cercetaşe.

Tot anul ăla, am organizat împreună cu Beth nenumărate vânzări de produse de patiserie, concursuri de atletism, înot şi dormit în scopuri caritabile, gale, discoteci şi curse de biciclete. Am citit douăsprezece romane de Enid Blyton din scoarţă în scoarţă pentru concursul de lectură de Paşte (după aşa ceva nu-ţi mai revii în veci). Pentru picnicul cu costumaţii trăsnite m-am îmbrăcat ca hotdog. Am croşetat trei kilograme de eşarfe. Am fost cele mai binevoitoare cercetaşe din detaşamentul nostru. Făceam fapte bune, în conformitate cu legea decretată de marele şi regretatul Baron Baden-Powell. Ne-am întâlnit cu preşedinta Organizaţiilor de Cercetaşe, Înălţimea Sa Sophie, contesă de Wessex, am strâns ecusoanele pentru „Siguranţa împotriva incendiilor", „Primul ajutor" şi „Supravieţuirea" şi am promovat până la ameţitoarele înălţimi ale funcţiei de „Comandant de patrulă".

A spune că m-am simţit *zdrobită* e prea puţin; *crucïficată* ar fi mai potrivit.

Am fost un exemplu, un model. Organizaţiile Rainbows, Brownies şi altele mă priveau cu admiraţie. Aud şi acum ropotele de aplauze între pereţii sălii de întâlnire din vechea biserică, emoţia din vocea Castorului

în timp ce anunța suma record pe care o strânsesem eu în acel an pentru cauze nobile. Când mi-am luat ecusonul pentru „Acțiune comunitară", ochii Cucuvelei erau plini de mândrie. Veverița[1] a plâns de bucurie.

La apogeul ei, mania noastră pentru strângerea de fonduri ne-a făcut să organizăm săptămânal câte un eveniment; era ceva destul de acaparant. În cele din urmă, tensiunea mi-a venit de hac chiar înainte de cea de-a paisprezecea aniversare a noastră. Am organizat un foc de artificii pentru Salvați Copiii, o tăcere sponsorizată pentru NSPCC și o cină de gală pentru UNICEF. Stresul era imens. N-am dormit timp de o lună.

Însă a meritat: în 2001, am câștigat 5 487,56 de lire sterline; asta nu e rău, pentru un copil care merge la școală, program complet. Nu mai știam unde să ascund banii; erau în mare parte monede de o liră, de zece, douăzeci și cincizeci de penny, bancnote de cinci lire, câteva de zece, câteva de douăzeci, niște cecuri și câteva ordine poștale. Într-o dimineață, m-am trezit și nu găseam nici o pereche de chiloți, pentru că sertarele mele erau pline ochi cu bancnote. Am decis că am nevoie de un cont de economii. În acea dimineață de sâmbătă m-am dus la filiala Lloyds din apropiere și le-am explicat problema mea. Nu mai e nevoie să spun că funcționarul a fost impresionat de cât de mult lucrasem ca bonă și de flerul meu natural pentru economisit bani. A încercat să mă convingă să deschid un cont de economii scutit de impozit, dar eu aveam alte planuri. Aveam nevoie de un cont bancar pe internet.

Recent, văzusem *Rain Man*, cu Dustin Hoffman și Tom Cruise. Mi-am cumpărat o carte de autoperfecționare despre număratul cărților la cazino; nu părea

---

[1] Cucuvea, Castor, Veveriță – diverse ranguri din cadrul organizațiilor de cercetașe din spațiul anglo-saxon (n.tr.)

prea dificil atunci când o făcea Raymond, şi dacă un autist putea să facă asta, m-am gândit că aş fi şi eu în stare. În douăzeci şi patru de ore, am pierdut cinci mii la cazinourile online. Unde mai pui că la asta s-a adăugat un apel telefonic furios de la un avocat care reprezenta Salvaţi Copiii şi şocul excluderii de la Cercetaşe: luna octombrie a fost execrabilă.

Dar aş fi fost o cercetaşă foarte proastă dacă n-aş fi fost pregătită pentru orice eventualitate; la urma urmei, mottoul organizaţiei este „Fii pregătită". Am pus într-o sticlă goală de Pepsi benzină din Volvoul vechi al maică-mii şi am cumpărat o cutie de chibrituri. Într-o marţi noaptea, când toţi dormeau, eu am coborât scările tiptil, în pijamale, mi-am luat haina de doc şi am ieşit pe furiş pe uşa de la intrare. Până la sala de întâlnire a vechii biserici erau doar câteva minute de mers pe jos. Înainte să vină maşinile de pompieri cu girofarurile aprinse, eu eram înapoi în pat. Urletul sirenelor. Mugetul flăcărilor. Mirosul uşor de fum se strecura în camera noastră, infiltrându-se prin ferestrele cu un singur geam. Înţepător. Acru. Te usturau ochii. Te gâdila pe gât. În tot timpul ăsta, Beth a dormit. Aş fi dat foc şi la Salvaţi Copiii, dar sediul lor era în Londra, care era prea departe.

Nimeni n-a bănuit vreodată că eu fusesem făptaşa. În afară de Beth, care însă n-a spus nimic. Nu ştiu prea bine de ce a ţinut secretul. Nu i-a spus nici măcar maică-mii.

Sâmbătă, 29 august 2015, ora 9 dimineaţa
Taormina, Sicilia

– Buongiorno.

E Emilia. Aduce cafea, un croasant şi suc de portocale proaspăt făcut, toate în echilibru pe o tavă.

Ce făceam eu înainte să am servitori? Nescafé granule? PG Tips? Nu-mi mai amintesc. E o altă viaţă.

E o zi minunată. Emilia trage de cordonul perdelei, lăsând să se vadă un dreptunghi orbitor de cer azuriu. O junglă de frunze de palmieri aruncă umbre negre pe pavajul neregulat. Mă ridic în capul oaselor. Nino? Mă uit la perna boţită de pe cealaltă parte a patului. A plecat. Bineînţeles. Nici în visele mele nu reuşesc să-i fac să rămână; ştiu că asta e ceea ce ar spune sora mea. Dă-o dracului pe soră-mea: *Elizabeth, criminala.* Sau cel puţin *tentativă de omor.* Ha. Nu e nici măcar o ucigaşă adevărată. A încercat şi a eşuat; *eu sunt la cadavrul numărul trei.*

– Ernie s-a trezit?

– Încă nu, *signora.*

– Lasă-l să doarmă. O să mă duc să-l văd imediat ce mă îmbrac.

Poate azi îl scot pe plajă. Ar putea fi distractiv. Copiilor le plac castelele de nisip, nu?

– *Certo,* spune ea, înclinând din cap.

O ia spre uşă, dar apoi se opreşte.

– *Signora?*

– Hmm? fac eu, cu gura plină de pateuri.

O, Doamne, acum ce mai e? Ce-o să spună? Nu pot să-mi iau micul dejun în linişte?

– *Sono preoccupata.* Îngrijorată. În dimineaţa asta am auzit ţipete.

– Ţipete?

– *Sì.*

Ce dracu' vrea să spună? Ce ţipete? Oare m-a auzit în timp ce făceam sex cu Nino noaptea trecută? (Căcat, ce bine a fost. Sunt aproape îndrăgostită. Aproape.) Poate m-a auzit gemând de plăcere, dar ţipete? Nu.

– Nu am ţipat.

– Poate ai avut un *incubo*... un coşmar?

– Tocmai mi-a murit soţul. Toată viaţa mea e un coşmar. Îi arunc Emiliei o privire tăioasă. Îmi mai aduci un croasant?

– *Certo.*

– Poate încă un cappuccino?

Emilia se întoarce să iasă din cameră. Dar apoi se opreşte.

– *Signora*, spune ea.

– Da, Emilia?

– Îmi pare foarte rău pentru *signor* Caruso. Când a fost omorât soţul meu, nu am vorbit cu alt bărbat mai bine de zece ani. Mă îmbrăcam numai în negru.

– Soţul meu nu a fost omorât. A fost o sinucidere.

– *Sì, signora.*

– Aşa că poţi s-o întinzi.

– *Signora?*

– Ce e?

– Voiam să spun că dumneata, dumneata şi Ernesto, sunteţi ca şi familia mea. Aş face orice pentru voi. Mi-aş da viaţa pentru voi!

– Uau, Emilia! Asta e cam exagerat, dar apreciez sentimentul. Cum rămâne cu cappuccinoul ăla?

În sfârşit, Emilia iese din cameră.

Hmm... Mă întreb ce a vrut să însemne asta. Poate Emilia e îngrijorată din cauza mea? Poate că pur şi simplu e o *persoană drăguţă*? Ciudat. Va trebui să fiu cu ochii pe ea. Totul devine cam personal, ca să mă simt confortabil. Dar am nevoie de ea. Emilia se pricepe la copil. Îmi spală hainele. Îmi găteşte masa. E un fel de sfântă. Încă nu mi-am dat seama cum să fac singură cafea; e ca alchimia. Trebuie să o fac să rămână de partea mea.

Mă duc la fereastră şi privesc în stradă. Un poliţist vine spre vilă. Oare e comisarul Savastano? Nu-i văd

faţa. Vine încoace? Încremenesc, cu ceaşca suspendată în aer. Poliţistul dispare undeva lângă vila lui Salvatore. Ce caută acolo? Au găsit deja cadavrul lui Salvatore? I-au văzut creierii împrăştiaţi pe podea? Frigiderul împroşcat cu sânge, ca o pictură murală de Jackson Pollock? Trag adânc aer în piept. Ah, Salvatore. Ce pierdere! Era fantastic în pat. Chiar era foarte talentat; ar fi putut să se facă profesionist, ca italianul ăla vedetă porno, Rocco. Însă nici nu se compara cu Nino...

Nu-mi plac gaborii ăştia care dau târcoale.

Şi ce dacă o să facă legătura între mine şi moartea lui Salvatore? Ha! N-au decât. Nici măcar nu eram eu aia. Şi ce dacă l-am pus pe Nino să-l omoare? Nu au nici o dovadă că a fost aşa. Nici o probă. E cuvântul lui Nino împotriva cuvântului meu. Sângele lui Salvo nu e pe mâinile *mele*. Oricum, e vechea poveste; să schimbe cineva placa. Serios, sunt plictisită de moarte: nici un cadavru, nici o crimă. Şi nici n-o să fie vreunul; Nino e un profesionist, şi Domenico la fel. Nino ştie ce face, sunt sigură de asta. Trebuie să fi făcut curăţenie: fără creieri. Fără sânge. Trebuie să se fi ocupat de cadavru. Nino e mai deştept şi mai sexy decât nenorociţii ăia de poliţai – majoritatea corupţi, oricum –, care primesc mită de la Mafia ca să întoarcă privirea. Sunt sigură că îi putem mitui, dacă o să se pună problema.

Nu, e în regulă. Din câte se ştie, Salvatore a decis să plece într-o vacanţă lungă, de unul singur, pe cea mai izolată plajă din Italia. Doar e artist, nu-i aşa? Şi are fire de artist. Poate a avut chef să se facă pustnic şi să se afunde în sculptura lui. Da, sunt destul de sigură că mi-a spus ceva de genul ăsta chiar înainte să plece. Presiunile vieţii de zi cu zi din Taormina îi dădeau mari bătăi de cap. Voia să se întoarcă la puritatea naturii, să fie inspirat de mare şi de zgomotul

valurilor... abureli de genul ăsta. De fapt, cu siguranţă mi-a spus că urmează să plece. Sunt gata să pun mâna pe Biblie şi să jur la tribunal.

Mă uit la iPhone-ul lui Beth care se încarcă lângă pat, ca să văd dacă am de răspuns la vreo urgenţă. Selfie-ul meu cu Ernie are 325 de like-uri. Încă un tweet de la Taylor Swift. Şi trei apeluri ratate; toate, de la maică-mea. O, Doamne, ce mai e acum? A lăsat un mesaj vocal, dar n-am chef să-l ascult. Cu siguranţă nu o sun.

Mă îmbrac cu o chestie prea nostimă ca să fie adevărată: o bluză roz de mătase, cu fundă la gât, şi fustă până la genunchi cu volane, asortată. Arăt pur şi simplu *adorabil*. Exact ca Miss Univers, atunci când vine partea când trebuie să vorbească şi să poarte haine. Ţinuta asta merge direct pe Instagram. Mă răsucesc în oglindă şi îmi amintesc coşmarul dintr-o străfulgerare! Visam că sunt Beth! Beth mă fugărea, mă striga. Mă urmărea ca un fel de zombi; eu fugeam să-mi salvez viaţa! Acum îmi amintesc! A fost un vis urât. De ce nu poate Beth să mă lase dracului în pace? Chiar şi acum, când ar trebui să fie moartă! Devine foarte enervant. De ce nu pot şi eu să am coşmaruri drăguţe şi normale, ca toată lumea? Lifturi care se prăbuşesc sau să fiu fugărită de păianjeni uriaşi. Sfârşitul lumii sau Armaghedonul. Dar nu, eu trebuie să am vise cu Beth.

Ştiţi ce îmi trebuie mie? Un plan. Dacă nu planifici, pierzi. Trebuie să trec mai departe. Să-mi trăiesc viaţa (viaţa lui Beth). Ajunge cu porcăria asta. Ajunge cu prosteala. Ajunge cu soră-mea. O să iau legătura cu avocatul lui Beth. O să clarific moştenirea din testamentul lui Ambrogio. O să-mi iau altă cosmeticiană. Angajez o bonă nouă, pentru orice eventualitate. Ţac pac. S-a rezolvat. Aşa, sfidător, în văzul lumii.

34

– Unde e? spune Nino împingând uşa şi intrând în sufragerie.

Hopa, *el* de unde a mai apărut? E silenţios ca un Prius. Are cheie de la casă? Las jos *Eunucul femeie* pe care începusem s-o citesc (una dintre puţinele cărţi pe care le-am adus cu mine; uitasem complet de ea, cum era în fundul genţii, ascunsă laolaltă cu briceagul meu). Mă întreb ce ar crede Germaine despre Nino.

– Unde e ce?

– Tabloul ăla nenorocit.

Tablou? Da, se discutase ceva despre un tablou. Ceva despre un Caravaggio.

– Caravaggioul? întreb eu.

Chiar, ce-i asta? Un tablou cu o caravană italiană? O acuarelă cu un şir de cămile?

– Da, normal, Caravaggioul. Ce altceva?

Nino se plimbă într-o parte şi-n alta pe covor, neliniştit, agitat, de parcă ar fi tras prea multă cocaină. Probabil chiar aşa e.

–Aah, spun eu, nu vrei să băgăm nişte cocaină? Nu ştiu unde e tabloul.

– *Nu ştii unde e?*

– Nu.

Nino îşi scoate pălăria şi o trânteşte pe măsuţa de cafea, trecându-şi degetele prin părul ca abanosul. Îmi place pălăria aia. S-ar putea să i-o fur.

– Tu eşti soţia lui, la dracu', bineînţeles că ştii unde e.

Nino scoate punguţa cu cocaină şi face liniuţe.

– Oricum, spun eu schimbând subiectul, cum se face că n-ai dormit aici peste noapte? Aş fi vrut să rămâi.

Nino ridică privirea şi se încruntă.

– Eu nu dorm.

– Cum adică *tu nu dormi*? Toată lumea doarme.

Nino trage liniuţa şi se şterge la nas cu dosul palmei.

– Unde e tabloul, Betta?

– Ce, eşti vreun vampir sau ceva? Eşti Edward din *Amurg*? Eşti un Voltur?

– Ce dracu' tot vorbeşti? Cine e Edward?

– *Trebuie* să dormi. Eu am nevoie de cel puţin zece ore pe noapte. Îţi face bine la piele.

– Îmi fac siesta după-amiaza.

– Siesta? Cum ar fi un pui de somn?

– Noaptea lucrez.

– Dar ce, eşti copil mic?

– În Sicilia, toată lumea face siesta. E prea cald ca să munceşti în timpul zilei.

Doar câinii turbaţi şi fetele din Anglia ies din casă în soarele amiezii[1]...

Nino îmi întinde o bancnotă de cincizeci de euro făcută sul.

– Deci, eşti pasăre de noapte? spun eu. Un liliac?

Nino dă aprobator din cap. Mi s-a părut mie că seamănă puţin cu un liliac atunci când l-am văzut prima oară, cum plutea aşa pe alee în haina lui lungă şi neagră.

---

[1] Adaptare a versului „Mad dogs and Englishmen go out in the midday sun" din melodia *Mad Dogs and Englishmen* a lui Noël Coward (n.tr.)

– Chiar şi aşa, ar fi fost plăcut dacă rămâneai, în loc s-o ştergi. Putem dormi îmbrăţişaţi.

Îmi trag liniuţa. Nino oftează.

– Betta. Ştiu că ştii unde e tabloul, aşa că spune-mi odată, fir-ar al dracu'.

Căcat, are dreptate. Beth ar fi ştiut. Unde ar ascunde Ambrogio un tablou? Un *Caravaggio?*

– Ambrogio n-a vrut să-mi spună. A spus că e mai bine ca eu să nu ştiu. E mai prudent.

– Păi trebuie să fie undeva în vilă, şi noi trebuie să-l găsim, spune el.

Mai trag încă o liniuţă. Căcat, ce bine e: orgasm cerebral. Sau ceva de genul. Creierul meu sfârâie ca o coca-cola. Aşa te simţi când eşti fericit?

– Bine, atunci îl căutăm.

Îi ofer lui Nino zâmbetul meu de milioane. Autentic. Ca şi cum ar fi sincer. Slavă Domnului că există cocaină! De data asta o să-i fiu de mare ajutor. Utilă. Alvie cea implicată! Vreau să zic Beth, evident.

Nino mai trage o liniuţă. Umblă prin cameră.

– Deci, cine era clientul? Cui urma să i-l vândă Ambrogio?

– Scuze, vrei să mai spui o dată?

Ar trebui să ştiu chestia *asta?*

– Eu... eu... eu...

– Şi să nu-mi spui că nu ştii, pentru că mie n-a vrut să-mi spună. A vrut să se ocupe de asta de unul singur.

Tac, privind spre betelia pantalonilor lui, de sub care iese mânerul pistolului. Trebuie să-l fac pe acest băiat rău să rămână amabil.

– Îmi pare rău, scumpule, nu ştiu.

Nino trage un şut în piciorul măsuţei de cafea, şi lampa de ceramică se clatină periculos. O prind înainte

să cadă şi să se facă praf. Pe eticheta de pe fund scrie *Wedgwood.*

– Betta, poţi să încetezi cu sceneta soţiei inocente. Ştiu că eraţi băgaţi amândoi în chestia asta. Mi-a spus, clientul o place pe nevastă-mea. Aşa că cine mama dracului e?

Bună întrebare. Aş vrea să ştiu... dar Nino mi-a adus aminte de ceva: Ambrogio m-a dus cu el la preot. Preotul m-a plăcut, adică preotul a plăcut-o pe Beth. Caravaggio... Caravaggio... ştiam eu că am mai auzit cuvântul ăsta. Ridic privirea spre Nino şi zâmbesc larg.

– Preotul! spun eu. Preotul e clientul.

Slavă Domnului! Mă prind din mers.

Nino zâmbeşte strâmb.

– Acum ajungem undeva. *Bene.* Anume care preot? Sunt sute de mii de preoţi în Sicilia.

– De la biserica din piaţă.

Căcat, cum se numea?

– Ăă... ăă... Oratoriul San Giuseppe?

Îmi învârt pe deget inelul lui Beth. Sper că am pronunţat corect.

– Chiar aici? În Taormina?

– Exact, în Taormina.

Nino scoate un şuierat lung şi lent, se lasă pe spătarul canapelei şi îşi netezeşte mustaţa cu arătătorul şi degetul mare. Mustaţa lui seamănă puţin cu un glonţ. Dar e sexy.

– Cred că glumeşti. Biserica din Piazza IX Aprile?

Aşa cred...

– Da. Da, aia e.

– Cum îl cheamă pe preot?

Nino râde şi se ridică în picioare. Bagă mâna sub haină şi îşi scoate ţigările. Îmi oferă şi mie una, dar eu

scutur din cap. Pare să se fi înveselit... oare datorită cocainei sau a tabloului?

– Nu știu. Era foarte, foarte bătrân. Avea un nas mare... mi-a amintit de Belial din *Paradisul pierdut*.

Dacă el era Belial, atunci Nino trebuie să fie Moloch. Eu o să fiu Satana; el era eroul.

– Nas mare? În fine. Îl găsim noi. La cât v-ați înțeles?

Nino suflă tot fumul din plămâni. Mă ustură ochii.

– Eu nu m-am înțeles nimic. Nu am luat parte.

– Soțul tău, Il Professore. Care era prețul?

– Habar n-am. De fapt, Nino, ultima oară când s-au întâlnit s-au certat. Cred că e posibil ca înțelegerea să fi picat...

Nino încremenește, se uită la mine. Dacă privirile ar putea să ucidă... Presupun că n-ar fi trebuit să spun asta. Trag cu ochiul la pistol.

– A, nu, nu a picat. Nici nu se pune problema. Când a fost asta?

– Acum câteva zile... cred.

Habar n-am. Am pierdut șirul zilelor. Nu știu nici măcar ce e azi. Marți? Sâmbătă? Dimineața de Crăciun?

– O să vindem porcăria aia de tablou chiar de-ar fi ultimul lucru pe care-l facem. Preotul ăla vrea să-l cumpere. N-o să-l lăsăm să zacă aici în vila asta, când el face douăzeci de milioane de dolari.

– Douăzeci de milioane de dolari?

Cred că n-am auzit bine. Cocaina aia îmi păcălește și îmi stimulează creierul.

– Cel puțin. La o licitație, probabil mai mult. Dar pe piața neagră, o să primim o zecime, dacă avem noroc.

–O zecime, adică două milioane?

Dumnezeule mare!

– Bravo, scumpo. Ştii ceva matematică. Pun pariu că Ambrogio voia mai mult. De asta s-au certat. Ce nemernic hrăpăreţ. Tăticul lui a stat cu tabloul în braţe din anii '90 încoace.

– Serios? Aşa de mult?

– E mare bătaie de cap să vinzi ceva atât de căutat. Ştii cât a durat să-l găsească pe cumpărătorul ăsta?

– Ăăă... nu.

– Soţul tău nu ţi-a spus nimic din toate astea, Betta? Voi doi vorbeaţi unul cu altul? Nino se uită dintr-o parte la mine. Era o afacere al naibii de importantă pentru Ambrogio, cea mai mare afacere din viaţa lui. Celelalte tablouri pe care le vindea el? Nimic, *merda* pe hârtie igienică în comparaţie cu asta...

– Înţeleg, spun eu.

De fapt nu prea pricep. Mă îngrijorează faptul că ar putea să-mi explodeze capul. Nino pare să vorbească mult prea repede, ca un vânzător de maşini din New York sau Jimmy Carr.

– Tabloul ăsta, pe care, apropo, încă trebuie să-l găsim, nu e un Caravaggio vechi oarecare. Nu că tipul ar fi făcut vreun tablou banal. E Naşterea Domnului. Înţelegi?

– Înţeleg.

Nu înţeleg.

Iau iPhone-ul lui Beth şi caut „Naşterea Domnului de Caravaggio", cât nu se uită Nino. Internetul spune că în întreaga lume există doar vreo cincizeci de tablouri de genul ăsta. Dar pânza asta cu naşterea Domnului? Potrivit datelor de pe Wikipedia, e o lucrare esenţială, marea vedetă a expoziţiei. E capodopera lui.

– Căcat, spun eu.

– Da, căcat. Nu ştiai? Eşti căsătorită cu *Ambrogio Caruso* şi nu ştii asta? Căcat...

Nino își mângâie mustața lungă. Mie îmi bate inima de să-mi sară din piept. Nu știam prea bine cum își câștigă Ambrogio existența. Dacă aș fi Beth, aș ști. Îmi arde pielea. Sunt mult prea înfierbântată. Știu despre Waterhouse, Hogarth și Gainsborough, Turner și toți prerafaeliții. Știu despre Freud, Bacon și Banksy, dar nu despre asta. N-am citit despre arta italiană; n-aș fi ales niciodată subiectul ăsta dacă eram la *Roata norocului*. Pun pariu că Beth știa totul despre chestiile astea. Ea e cea care a mers în excursie la National Gallery pe când aveam treisprezece ani.

–Arta nu m-a pasionat prea mult niciodată, Ambrogio se ocupa de asta, spun eu. Mai tragem o liniuță?

Nino mai aranjează două liniuțe cu cardul lui de credit argintiu strălucitor. Unde ar fi ascuns Ambrogio tabloul ăsta? Acum, parcă mi-aș dori să nu-l fi ucis; puteam să-l întreb. Ce enervant e! De ce nu sunt clarvăzătoare? Sau cum se numește cel care poate să vorbească cu morții? Clarauditor? Mediu? Aș vrea să fiu șaman. De-aș fi știut despre tabloul ăsta înainte ca el să moară, dar Ambrogio a fost foarte evaziv atunci când l-am întrebat despre slujba lui: *Eu sunt doar intermediarul. De fapt, nu e prea interesant.* Douăzeci de milioane de dolari? ASTA E CEA MAI INTERESANTĂ CHESTIE DE CARE AM AUZIT ÎN VIAȚA MEA.

Ar putea fi un câștig bunicel. Dacă-l găsim.

Mai caut puțin pe Google, în timp ce Nino aranjează liniuțele. Nașterea Domnului a fost furată în 1969 din Oratoriul San Lorenzo din Palermo. Se pare că doi aventurieri, care aveau niște lame de ras, o văzuseră la televizor cu câteva săptămâni în urmă, la o emisiune despre comorile ascunse ale Italiei. Nici măcar nu erau mafioți, doar niște amatori. Nu făceau parte din Mafia. Cunoșteau biserica. Au recunoscut

pictura. Bineînțeles, pe vremea aia paza era inutilă, nu se compara cu ce e astăzi; tabloul era păzit de un boșorog care probabil că în tot timpul ăsta a dormit. Într-o noapte, au decupat pânza de pe rama tabloului aflat deasupra altarului și au plecat cu ea într-o dubiță cu trei roți.

E clar că trebuie să găsim tabloul ăsta. Pare destul de special. Îmi trag liniuța mea.

– Și cum se face că tatăl lui Ambrogio avea tabloul ăsta?

Nino pare agitat. Ridică colțul covorului persan și se uită sub el. Mută canapeaua și se uită în spatele ei, la perete. *Niente. Nada. Zero.*

– A trecut de câteva ori de la un proprietar la altul; Rosario Riccobono l-a avut înainte să fie lichidat, în 1982. Tatăl lui Ambrogio l-a cumpărat de la U Paccarè, știi, Gerlando Alberti, tipul cu țigările și heroina? Asta a fost în 1991.

Habar n-am cine sunt indivizii ăștia.

– Și cum se face că nu l-a vândut mai repede?

Mi-au amorțit buzele. Oare vorbesc ciudat? Nu-mi mai simt fața, ca în cântecul ăla. Sper că nu îmi curg balele. Nino se uită sub masa cea mare, trage scaunele și verifică dedesubtul ei.

– Crezi că e ușor să vinzi ceva de genul ăsta? Tabloul ăsta e căutat. FBI-ul umblă disperat după el. E pe toate listele cu cele mai căutate obiecte din lume... Nu, Ambrogio a avut noroc. A primit în sfârșit tabloul atunci când părinții lui au murit. Tatăl lui Ambrogio nu era prost, trebuia să aștepte ca lucrurile să se liniștească. L-a pus chiar pe un *stronzo*, Gaspare Spatuzza – un fost mafiot care a devenit turnător la poliție –, să inventeze o poveste despre tablou.

– Ce poveste?

– Turnătorul le-a spus polițiștilor că tabloul fusese mâncat de șobolani – de șobolani! – în timp ce era depozitat într-un hambar de la o fermă. Îți poți imagina un om atât de prost? Tabloul valorează douăzeci de milioane de dolari, și un fraier îl dă la șobolani? A spus că tabloul era atât de distrus, că au ars resturile. Poliția a înghițit povestea. Nino trage furios din chiștocul țigării. Asta nu face decât să arate că n-au nici pic de respect pentru noi, mafioții. De asta n-o să ne învingă niciodată. Ne cred niște retardați, așa că ne subestimează... Mafioții sunt deștepți.

Îl ascult într-un fel de transă, micile mele celule gri sunt suprasolicitate, așez pe rând piesele acestui puzzle, asamblându-le laolaltă. Acum înțeleg. Totul capătă sens. Îmi pică fisa. Ambrogio găsise în sfârșit un cumpărător. Urma să vândă tabloul furat, iar apoi el și Beth plănuiau să dispară. Cadavrul meu era o pistă falsă pentru Beth: eram doar o momeală, o diversiune. Înmormântarea, poliția și presa internațională ar fi creat un haos total. Toți ar fi crezut că Beth e moartă, așa că ea ar fi fost în siguranță. Putea să fugă, și nimeni nu ar fi urmărit-o. Ce rost ar fi avut, dacă ea era în pământ? Ambrogio urma să joace rolul văduvului îndoliat. Apoi, ar fi întins-o, ar fi plecat pe furiș din Taormina la miezul nopții, când întreaga lume, inclusiv câinele lui, credeau că el își jelește soția. Probabil ar fi aranjat să se întâlnească cu sora mea geamănă în Hawaii, Tahiti sau Bora Bora. Aveau de gând să-și ia copilul și milioanele și să fugă de această gloată însetată de sânge, de acest *război al Mafiei*. Plănuiau să fugă și s-o ia de la capăt. Frumos.

Dar ceva a mers prost – și anume soră-mea. Ceva a făcut-o să-și piardă interesul față de el. Beth voia nu doar să scape din Sicilia, voia să scape și de *el*. N-are

cum să fi fost doar chestia legată de sex; ar fi ridicol, chiar şi în ce o priveşte pe Beth. Chiar şi pentru mine. Trebuie să mai fi fost ceva. El nu era genul care să-şi bată nevasta, nu era o brută. Deci, ce anume? Despre ce era vorba? Oare chiar îl iubea pe Salvatore? O să aflu. Dar mai întâi, o să fac nişte bani.

– Te ajut să-l cauţi, spun eu, ridicându-mă în picioare.

35

Ne-am uitat peste tot, în interiorul vilei şi în afara ei. În garaj. În magazie. În ceea ce părea a fi o sută de dormitoare şi băi. Am găsit nişte lucruri interesante – o cameră plină de exemplare noi-nouţe ale cărţii lui Beth, colecţia secretă de pornografie a lui Ambrogio (se pare că îi plăceau genurile „studente", ,,bone" şi „adolescente", toate destul de plictisitoare) şi o geantă veche din piele de struţ, pe care cu siguranţă o s-o păstrez – însă nici urmă de tablou. Încep să mă panichez la modul serios. Am căutat ore întregi, surescitaţi de cocaină şi cafea neagră tare, plină de zahăr (zahărul e pentru mine, Nino pare să o prefere amară şi neagră. Habar n-am cum poate s-o bea aşa). M-am gândit s-o întreb pe Emilia dacă l-a văzut, chiar să-l întreb pe Ernesto. Dar probabil că nu e o idee bună. Unde ar păstra Ambrogio un tablou? Un tablou care valorează douăzeci de milioane de dolari? L-ar ţine aproape, nu? Ar trebui să-l păstreze în mare siguranţă. Intru din nou în dormitorul pe care îl împărţea cu Beth şi mă opresc în uşă, lipindu-mi fruntea de lemnul răcoros. E inutil; tabloul a dispărut.

– Betta? Unde eşti?

O voce răsună în hol şi mă face să tresar. E Nino. Pare supărat.

–Aici, spun eu. Hai şi ajută-mă să căutăm în dormitor.

Intru în încăpere şi mă opresc în centrul covorului gros şi crem. Examinez tavanul, în căutarea vreunei uşi către un pod, dar nu e nimic. Nino intră şi se opreşte imediat în spatele meu.

– Vino, Betta, aici am căutat.

Vorbeşte şuierat, în şoaptă, ca o năpârcă. Trebuie să păstrăm liniştea. Ernie ar putea să se trezească. Nino pune mâna pe umărul meu. Inelul lui cu sigiliu e un rubin roşu ca sângele, de mărimea unui glob ocular, montat în aur.

– Nu ştiu ce să zic, spun eu. Am aşa o senzaţie. În mod normal, ai vrea să păstrezi aproape un lucru atât de preţios, atât de special...

– În camera în care dormi, spune Nino, păşind într-o parte şi-n alta pe covor cu ghetele lui grele şi negre.

Chestia asta îl scoate din minţi, îmi dau seama. E evident că *răbdarea* nu e punctul lui forte. Mă îndoiesc că ascultă Take That. Umblu prin dormitorul soră-mii, urmărind cu degetele lemnul de mahon: şifonierul, măsuţa de toaletă, comoda. Nu există nici un fir de praf; e incredibil. Emilia valorează greutatea ei în aur.

Mă uit sub pat. Nino pare stresat.

– Dă-o-n mă-sa, spune el. Ne-am uitat peste tot. Va trebui să ne punem iar pe căutat, în toată casa asta nenorocită, de data asta ca lumea.

Suntem pe punctul de a ieşi din cameră, când Nino spune:

– Te-ai uitat în şifonier? Ar putea să aibă tăblie falsă.

Deschid uşa şi dau la o parte hainele, pantalonii lui Ambrogio, sacourile, cămăşile, cravatele. Degetele mele pipăie în căutarea colţurilor unui panou din spate, dar lemnul e prins bine.

– Nu, spun eu, dându-mă la o parte.

– Lasă-mă pe mine, spune Nino.

Plonjează în şifonier de parcă l-ar căuta pe Aslan. Îl aud înjurând în şoaptă. „*Niente. Merda.*"

Iese şi trânteşte uşa! BUF! Căcat. Îşi pierde cumpătul. Dintr-o clipă în alta o să scoată pistolul!

– Betta, vino aici! Unde dracu' e? Ştiu că ştii, aşa că nu te mai prosti.

Încep să transpir. Simt că mă strânge pieptul. Mă aşez pe pat, îmi frec faţa cu mâinile. Haide, Alvie, unde? Unde? Ard toată. E din cauza cocainei sau a climei? E ca în Valea Morţii din Nevada, în mijlocul unui val de caniculă. Respir superficial; nu pot să trag în piept suficient aer. Mă ridic şi mă duc la fereastră, o deschid brusc şi inspir adânc. Închid ochii strâns. Un obiect de preţ. Un obiect important. Un obiect special, pe care vrei să-l protejezi. În minte îmi apare o imagine cu Ernie.

Ies în fugă în hol, şi Nino vine după mine.

– Hei, Betta! Unde te duci?

– Sst, vino cu mine. Nu trebuie să facem zgomot.

Ernie doarme în pătuţul lui; îl aud cum sforăie în întuneric – încet, încet, inspiraţia şi apoi expiraţia. Intru în vârful picioarelor şi aprind veioza de noapte: are formă de lună şi e albastră. Pe podea, lângă patul copilului, e un covor. Îl ridic; e pură intuiţie, dar e corectă! Sub covor e o mică trapă. Sigur trebuie să fie acolo. Ridic covorul cu degete tremurătoare şi trag trapa: balamaua scârţâie când se deschide. Arunc o privire spre Ernie, dar el doarme în continuare dus; n-a auzit nimic. Deschid larg trapa şi o las pe covorul împăturit. Bag mâna sub scândurile podelei; simt o geantă de pânză groasă. O prind de mânere şi o trag sus. Nu cred să fie vreun tablou aici. E mult prea mică. Mă uit la Nino, şi el scutură din cap. Deschid oricum

fermoarul genţii; o să arunc o privire rapidă, pentru orice eventualitate. O, Doamne! Înăuntru sunt ascunse sute de pungi cu o pudră fină şi albă. N-am văzut în viaţa mea atâta cocaină. Trebuie să fie rezerva secretă a lui Ambrogio. Arată extraordinar, albă ca un peisaj arctic. La fel de proaspătă şi pură ca zăpada. Netezesc plasticul cu palmele. Mmm, droguri! Mă întreb dacă Beth ştia că toată chestia asta e depozitată în camera lui Ernie. Şi-ar fi ieşit din minţi.

– Mai caută, spune Nino. Jos, acolo.

Sunt pe punctul de a închide fermoarul genţii, când Nino întinde mâna şi ia o punguţă. Eu salt privirea, şi el ridică din umeri. Mi se pare corect. Ambrogio e mort. Ce să facă el cu cocaina? Nino bagă punguţa în buzunarul hainei. Îmi iau şi eu o punguţă şi o bag în sutien. Închid geanta şi o dau într-o parte. Bag din nou capul sub trapa deschisă. Acolo, sub scândurile podelei, învelită în hârtie maro, e o pânză lungă, îngustă şi prăfuită. Nu-mi vine să cred. Asta trebuie să fie! Sigur e *Naşterea Domnului*. Nu mai pot să respir. Nu mai pot să mă mişc. Pot doar să mă holbez. Douăzeci de milioane de dolari, chiar aici? Nu pot să cred că chestia asta e în camera copilului. Asta nu e periculos? Nu se poate ca Beth să fi ştiut unde l-a ascuns Ambrogio. Nu ar fi îngăduit niciodată aşa ceva. Sau poate că ştia, şi asta era problema? Pun pariu că asta o enerva la culme. Droguri de mare risc şi un pistol pentru preţiosul ei bebeluş? Cea mai căutată operă de artă de pe planetă? Beth era furioasă pe soţul ei, garantat. Pun pariu că de asta îl ura pe Ambrogio. Probabil că voia să-l vadă mort.

Nino mă împinge la o parte şi bagă mâna prin trapă. Scoate afară tabloul, foarte atent, ca şi cum ar asista la naşterea unui copil, ca şi cum l-ar ţine pe

pruncul Iisus. Tabloul miroase a vechi și a mucegăit. Pare foarte fragil. E mai lung decât credeam eu. E o pictură imensă. Nino îl pune pe podea. Ochii lui par să ardă în întuneric. L-am găsit!

– Închide-o, șuieră el, arătând spre trapă.

Se ridică în picioare, cu pânza în brațe. Tabloul e enorm, nu glumă. Cobor trapa care scârțâie. Praful mă face să strănut: HAPCIU! HAPCIU! Îmi acopăr nasul cu mâinile. De data asta, Ernie se trezește, se foiește și începe să-și exprime nemulțumirea. Scoate un mieunat ascuțit ca de pisică, în timp ce eu așez covorul la loc peste trapă. Te rog, nu te trezi, te rog, nu plânge. Eu și Nino rămânem nemișcați, ascultând și așteptând ca Ernie să trezească toată casa. Ernie nu se clintește. Gângurește puțin, apoi adoarme la loc. Ce noroc!

Mă ridic în picioare încet. O scândură din podea scârțâie.

Ernie se trezește și țipă. O, Doamne, acum începem. Mă duc la pătuț. Mă uit la Nino; el pare încă și mai îngrozit decât mine, pe fața lui dură e întipărită o expresie de panică pură: *Să nu îndrăznești să-mi dai mie chestia aia*. Unde e Emilia când ai nevoie de ea? Îl iau pe Ernie în brațe și încerc să îl liniștesc. Ce vrea? De ce plânge? Mâncare? Apă? Somn? Caca? Îl legăn și îl bat pe spate, și îl sărut. Ridic din umeri către Nino, care se holbează și clocotește. Hei, ce pot eu să fac?

– Ce vrei? îi spun copilului.

El se uită la mine cu ochii lui mari și plini de lacrimi și buza de jos tremurând. Își trage nasul. Plânge. Din nară îi iese o bulă mică de muci. Iau un șervețel de pe noptieră și îl șterg pe față. Îl sărut, îl legăn, îl îmbrățișez și îl strâng. Cel puțin se oprește. Îl pun la loc în pătuț. Imediat ce căpșorul lui atinge perna, Ernie începe să

plângă iar. E un zgomot mult mai urât decât tot ce-am auzit în viaţa mea: *ţipătul mieilor de vară*. Mi se face pielea de găină. Firele de păr de la ceafă mi se ridică.

– Ce? Ce mai e acum? Nu-ţi place pătuţul?

Îl iau iar în braţe, şi Ernie se opreşte din plâns.

Îl pun la loc în pat, şi el se pune iar pe plâns.

Sus.

Jos.

Sus.

Jos.

– *Ma che cazzo?* strigă Nino, enervat.

– Cred că vrea doar să-l ţin în braţe, spun eu. Apoi îi şoptesc lui Ernie: Vrei să te ţin în braţe?

Copilul îşi lipeşte obrazul roşu şi fierbinte de pieptul meu şi îşi suge degetul.

– O să-l ţin în braţe puţin. Doar până adoarme.

În curând, să sperăm. Sărmanul de el!

Nino iese cu pânza în hol şi intră în dormitorul lui Beth şi al lui Ambrogio. Mă duc după el, cu copilul. Punem tabloul pe pat, apoi închidem uşa dormitorului în urma noastră. Eu iau un scaun şi îl proptesc sub clanţă, în cazul în care vine careva. Poate Emilia. Sau nenorociţii de poliţişti. Nu i-am spus lui Nino despre poliţaiul ăla, cel pe care l-am văzut că se ducea la vila de alături. Nu vreau să-l enervez şi mai mult decât până acum (cu alte cuvinte, o grămadă).

Nino a făcut tabloul sul, la un capăt al patului. Mă duc lângă el. Îmi trec palma peste pânză; e veche, aspră. Praf şi pânze de păianjen. Nino dezlipeşte hârtia maro, mată, şi desfăşoară tabloul pe pat. Noroc că e un pat foarte mare, chiar dacă până şi suprafaţa lui e mult prea mică. Tabloul are cel puţin trei metri lungime. Putem derula doar o parte a lui, altfel ar cădea peste marginea patului, pe podea. Pictura e maronie,

cu margini neregulate și smulse, acolo unde aspiranții la titlul de mafioți l-au decupat din ramă cu lama.

Habar n-am cum ar trebui să arate tabloul, dar imediat cum îl văd, îmi dau seama că e Caravaggioul cu pricina. Simt asta cu toată ființa mea. Îl văd cu colțul ochiului pe Nino cum își face semnul crucii la piept; a devenit foarte pios în prezența unui lucru atât de prețios. Banii îi afectează într-un mod ciudat pe oameni. Sau poate că tema religioasă e cea care l-a emoționat; la urma urmei, Nino avea în mașină acea imagine cu Iisus. Poate că e sincer mișcat.

Presupun că așa putem vedea doar cam o treime din tablou, dar iată-l pe Iisus nou-născut: micuț, gol, rozaliu. Stă întins pe o pânză albă, pe o dușumea acoperită cu paie. Pare fragil și destul de frumos, seamănă puțin cu micul Ernie (care, apropo, încă n-a adormit. Îmi prinde părul în pumni și bălește pe umărul meu. Să fii sănătos). Iisus privește în ochii adoratori ai mamei lui, o imagine a Fecioarei Maria cu aspect răvășit, care stă prăbușită și epuizată, cu părul și hainele dezordonate. E evident că abia a născut; arată complet terminată. Trebuie să fi fost o naștere dificilă. Mă întreb dacă Iisus s-a blocat la fel ca mine. Pe vremea aia, nu aveau gaz sau morfină. Nu poți să faci cezariană într-un grajd.

În partea dreaptă a tabloului, un bărbat stă cu spatele la noi, purtând pantaloni albi strâmți pe picioarele pe care le ține încrucișate, și o cămașă lungă, verde ca iarba: genul Robin Hood. Îl atinge pe micul Iisus cu degetul de la picior. Nu știu cine e. Pare prea tânăr ca să fie Iosif și prea bine îmbrăcat ca să fie un păstor. Poate e un paparazzi timpuriu? N-a vrut să rateze această imagine. În stânga, e mantia lungă și galbenă ca aurul a cuiva care presupun că e un rege sau sfânt.

– *Mamma mia*, spune Nino.

– Bine că l-am găsit, la dracu', spun eu.

– Ma, ma, ma, spune Ernie.

Telefonul lui Beth bipăie: un sunet ca de pasăre. Cip-cirip. Cip-cirip. Dumnezeule, *iar* e Taylor aia? Iau telefonul şi arunc o privire. E un mesaj de la „Mami"; câţi ani avea Beth, cinci? Intru în mesaj şi trag adânc aer în piept.

„Am încercat să sun. Urc în avion spre Catania. O să iau un taxi de la aeroport. O să fiu lângă tine peste douăzeci şi patru de ore. Te iubesc, mama."

Căcat.

– Ce? spune Nino. Ce e?

– A, nimic. Doar maică-mea. Trebuie s-o sun. Ţine, durează puţin.

Împing copilul în braţele lui Nino. Nu ştiu cine pare mai îngrozit, copilul sau el. Ernie începe să plângă. Din nou.

Iau telefonul şi mă năpustesc afară din cameră, alerg la parter şi intru în bucătărie. Îmi tremură mâinile. Degetele mele ratează butoanele minuscule. Ultimul lucru de care am nevoie e să apară aici maică-mea. Apăs pe simbolul de apelare. Trebuie s-o conving să renunţe. Nu poate să vină aici, la vilă. Dar telefonul maică-mii e închis sau, cel mai probabil, pus pe modul avion; deja a urcat în avion.

36

M-am străduit cu adevărat. M-am îmbrăcat elegant pentru această ocazie: rochiță scurtă, neagră, voal lung și negru, mănuși negre de dantelă și pantofii clasici de lac Louboutin. Mi-am luat până și o batistă veche de dantelă, cu care să-mi șterg rimelul de la ochi. Ruj roșu ca sângele. O grămadă de fard de ochi. Am intrat în rol: văduvă tânără și sexy în prima ei zi de doliu. Trebuie neapărat să fac o fotografie. Instagramul ar înnebuni după o chestie ca asta. Nu mai zic de Tinder.

Biserica e goală. Aerul e răcoros și umed. Intru pe ușile grele din lemn și pătrund în întuneric: miros de tămâie, pâlpâitul lumânărilor. Îl văd pe preotul care stă în spatele altarului, cu capul cărunt plecat. E îmbrăcat în veșminte albe, împodobite cu fir de aur. L-am găsit; e aici. Preotul murmură ceva în șoaptă. Oare se roagă? Mă aude că vin și ridică privirea. Are nevoie de o clipă ca să mă recunoască, dar când o face, zâmbește cu fața încrețită.

– Betta, ai venit.

Își desface larg brațele, ca să mă îmbrățișeze. Arată ca un sfânt, cu mantia aia albă și largă. Dar eu știu că nu e. E corupt, la dracu'. Urc treptele spre altar și stăm o clipă unul în fața celuilalt, într-o tăcere desăvârșită. Studiez atitudinea calmă a preotului: ochii

fermi, zâmbetul binevoitor. La vilă am fost convinsă că el e clientul, dar acum, când sunt aici, nu mai sunt aşa de sigură. Oare *chiar e* corupt? Cum să-l întreb? Dacă nu e el cumpărătorul, am încurcat-o.

– Betta, îmi pare foarte rău pentru soţul tău, spune preotul. Pune mâna pe umărul meu stâng: un tată care îşi consolează fiica. Mâna lui e bătrână şi noduroasă. Tocmai am auzit în după-amiaza asta. Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Fie ca *Cristo* să te aline în această perioadă dificilă.

– Mulţumesc, spun eu.

Privesc spre podea: lespezi de piatră uzate, cu inscripţii săpate cu dalta. Ce înseamnă asta? Suntem deasupra unui mormânt?

– Mă bucur că ai venit. Aveam de gând să-ţi fac o vizită.

Îmi aruncă o privire: încărcată, imploratoare.

– Putem vorbi în siguranţă? întreb eu, ridicând privirea.

Ochii preotului zvâcnesc în stânga şi în dreapta.

– Suntem singuri.

Mă duce de mână spre o strană din lemn lăcuit. Ne aşezăm sub o statuie în mărime naturală a lui Iisus, cea care privise lung la mine mai înainte. Pe faţa lui e aceeaşi expresie îndurerată, sub o coroană de spini care par foarte urâţi. Pe pereţi sunt scene renascentiste din Noul Testament; bineînţeles, îi recunosc pe Maria şi pe Iisus. Tipul cu barbă ar putea fi Sfântul Petre? Ţine în mână nişte chei de aur, de la poarta Raiului. Mă îndoiesc că m-ar lăsa să intru. Preotul îmi prinde mâinile înmănuşate în mâinile lui. Pielea lui cu pete de bătrâneţe e la fel de transparentă precum hârtia de calc şi rece ca pielea unui cadavru.

– Am citit în ziar, spune el. Sinucidere?

Trag brusc aer în piept.

– Da, cu siguranţă aşa pare. A fost găsit pe stâncile de la baza unei faleze.

Preotul încuviinţează din cap, cu o expresie gravă şi înţelegătoare întipărită pe faţă. „Cosa Nostra". Şopteşte aceste cuvinte ca şi cum ar înjura, ca şi cum ar rosti un cuvânt de ocară în casa Domnului.

Stăm aşa, fără să vorbim. Studiez piroanele lungi şi negre de fier, care ies din mâinile şi picioarele lui Iisus. Asta îmi aminteşte de păpuşa lui Beth, de toate acele alea pe care le-am băgat în ea. Cosa Nostra. Sigur. Asta va fi varianta preotului în privinţa adevărului. Adevărul e doar ceea ce preferăm noi să credem. Nu există realitate obiectivă.

– Mai ai tabloul? întreabă el dintr-odată.

Se uită la mine cu ochi umezi.

– Da, spun eu.

Umerii mei se lasă în jos. Pot să mă relaxez. Cu siguranţă, el e cumpărătorul.

– Şi vrei în continuare să-l vinzi?

– Îhî, aprob eu din cap.

Îmi dau seama că îl doreşte foarte mult. Mă întreb cât de mult. Preotul îşi trece mâinile peste coapse, netezind încreţiturile mantiei, şi se îndreaptă puţin de spate.

– Trebuie să fim atenţi, Betta, spune el încet. Există oameni care ştiu: cei care l-au ucis pe soţul tău. Tu nu mai poţi sta aici în siguranţă. Cine l-a omorât pe soţul tău nu se va da în lături de la nimic ca să fure tabloul.

Da. În fine.

– Înţeleg.

– Trebuie să pleci, spune el.

Îi arunc o privire.

– Nu-ţi face griji din cauza mea.

Preotul se întoarce şi priveşte în sus spre Iisus. Iisus îl priveşte şi el. Par să aibă un fel de conversaţie secretă. Mă gândesc la Tallulah: îmi aminteşte de Beth şi de prietena ei imaginară. După o mică ezitare, preotul continuă.

– Am convenit trei milioane cu soţul tău, dar el voia mai mult, spune preotul oftând. Dragostea de bani e rădăcina tuturor relelor. Timotei 6:10.

– De asta v-aţi certat ultima oară când am venit aici? spun eu.

De unde ia un preot trei milioane de euro? În ţara asta, preoţii sunt plătiţi mult prea bine.

– Nu ne certam, nu ne certam. Negocieri de afaceri.

Scutur din cap şi îmi trec o şuviţă răzleaţă de păr pe după ureche.

– Merită cel puţin douăzeci de milioane, spun eu, încercând să par autoritară.

Ştiu ce spun, Nino şi Google m-au informat. Preotul se întoarce spre mine.

– Betta, trebuie să înţelegi că tabloul ăsta e căutat în lumea întreagă. Acum, când soţul tău e mort, e încă şi mai periculos. Pot să-ţi ofer două milioane. E ultima mea ofertă.

– *Ultima* dumitale ofertă?

– Da.

Îi ofer preotului cel mai suav zâmbet al meu. Doar pentru că sunt femeie, el crede că sunt naivă. Două milioane de euro? Ăsta e jaf la drumul mare. Vreau mai mult. Îl studiez pe preot, în căutarea unor semne de slăbiciune, ascult respiraţia lui hârşâită. Mă priveşte şi el lung şi ferm. Tipul ăsta e încrezător; îl are pe Dumnezeu de partea lui. Dacă nu-i vând lui, nu am nici un alt cumpărător şi nici o modalitate de a găsi unul. Aş putea insista pentru trei milioane, dar

cu siguranţă m-ar trimite la plimbare. Nu vreau să-l pierd. El ştie că prin moartea soţului meu sunt compromisă. Scăderea ofertei cu un milion de euro e o figură urâtă, mai ales pentru un preot. Măcar săracii vor moşteni pământul.

– Două milioane de euro, aprob eu scrâşnind din dinţi.

N-am chef să ne ciondănim, şi oricum sunt slabă la negocieri. Dar două milioane de euro e mai mult decât nimic, iar Nino o să fie încântat că am reuşit să închei o înţelegere. Faţa preotului e luminată de o strălucire tinerească; a trecut de la nouăzeci de ani la nouăsprezece într-o clipă.

– Vin să-l iau diseară, spune el zâmbind. O să vin la tine acasă cu banii. Apoi ar fi bine să pleci. Ambrogio voia să te ducă într-un loc sigur; acum trebuie să pleci singură.

– Bineînţeles, spun eu.

Nici nu se pune problema să plec. Să las vila aia? Să las priveliştea aia? A văzut cumva piscina? *Să plec din Taormina?* Probabil mă crede nebună.

– El cine e? întreabă preotul arătând spre Nino.

Vremea e dezgustătoare; cerul s-a despicat, şi stropii de ploaie cad ca nişte gloanţe de argint. E cea mai rece noapte petrecută de mine până acum în Sicilia. Trebuie să găsesc o pereche de şosete de-ale lui Beth. Mi-am luat până şi un pulover. Suntem în camera de zi, cu perdelele trase, pentru a ţine tunetele şi fulgerele la distanţă. Mă gândesc să fac focul. Nino e prăbuşit pe canapea, cu picioarele goale pe măsuţa de cafea şi un pahar de *sangue di Sicilia* în mână.

– El e Nino, spun eu.

Închid ușa în urma preotului. El își șterge picioarele pe preș, scutură stropii de ploaie de pe partea din față a hainei lui. Se întoarce spre mine și se încruntă.

– Don Franco, spune Nino.

Dă ușor din cap. Așa îl cheamă? Credeam că Nino nu-l cunoaște. Presupun că Taormina e un oraș mic.

– Nino, mârâie preotul. Se întoarce spre mine, cu vocea doar o șoaptă. I-am spus soțului tău că nu tratez decât cu el și cu tine.

Ochii lui scapără; dintr-odată, pare supărat.

– Soțul meu e mort, spun eu. Nino e prietenul meu.

– Îi știu eu pe cei de teapa lui, îmi spune preotul la ureche.

Simt miros de alcool în respirația lui: vin sfințit?

Mă uit la valiza de modă veche, pe care o ține strâns în mână: are catarame de aur din litere G împletite. Pielea e presărată cu urme de stropi maro-închis. Pare destul de grea. Plesnește la încheieturi.

– Eu mă duc în bucătărie și aștept acolo, spune Nino, ridicându-se în picioare.

Întinde brațele deasupra capului, apoi își golește paharul. Îl trântește la loc pe măsuța de cafea și face o plecăciune pe jumătate.

– *Buonasera.*

În timp ce se întoarce să plece, Nino îmi aruncă o privire ciudată. Ochii lui măriți par că ar încerca să spună ceva. Habar n-am ce. Probabil nu e ceva important. Nino se întoarce cu spatele și iese din cameră. Am rămas doar eu și preotul. Îmi înfășor strâns brațele în jurul trupului. Mă trece un fior pe șira spinării. Îmi doresc foarte mult să fi făcut focul.

– Unde e? întreabă preotul.

Deci, nu facem conversaţie. Nu tu „Ce mai faci, Elizabeth? Cum ţi-ai petrecut după-amiaza? Plouă cu găleata, nu-i aşa?" Direct la subiect. Foarte bine.

În haine normale pare încă şi mai bătrân, aşa cum stă aici lângă mine. A înlocuit mantia de preot cu un costum gri-deschis, pulover de caşmir şi cravată vişinie. Ar putea fi bunicul meu. Pare la fel de slab ca un copil. Cred că aş putea să-l dobor cu mâinile goale, şi eu sunt fată, nu ştiu să mă bat.

– Arată-mi banii, spun eu, zâmbind.

El pune valiza pe covor şi se apleacă s-o deschidă, cu un braţ pe spătarul canapelei, şi cu celălalt se ţine de şale. Îl doare când se apleacă. Artrită? Bâjbâie cu degetele la catarame.

–O deschid eu, îi spun.

El se dă la o parte, şi eu las valiza pe podea. Cataramele scot un clinchet, şi eu ridic capacul: teancuri de bancnote de cinci sute de euro proaspăt tipărite. Sunt o groază de bani, mai mult decât am văzut vreodată în viaţa mea. Cum de are un preot atât de mulţi bani? Şi de ce cumpără un tablou furat? Sunt sigură că în Cele Zece Porunci zicea ceva de genul „Să nu furi".

– Două milioane? întreb eu.

– Două milioane, spune el.

Iau un teanc de bancnote de cinci sute şi îl cântăresc în mână. Îmi lasă aceeaşi senzaţie ca sexul. Mă gândesc să le răstorn pe toate pe podea şi să le număr, dar ar dura o veşnicie. Mai bine îl cred pe cuvânt. E preot, la urma urmei, chiar dacă unul corupt. Eu şi Nino îi putem număra mai târziu. Eu, una, *cu siguranţă* o să-i număr. Nu ca în filme, unde se merge pe cuvânt. Dacă înăuntru sunt bani de Monopoly? Îi fac semn preotului să mă urmeze. Trecem pe sub o arcadă încadrată de coloane din marmură în sufrageria de alături. Am

mutat mobila ca să facem loc şi am întins tabloul pe un covor persan mare. Preotul se opreşte şi priveşte lung. Eu stau lângă o coloană şi mă uit la el.

– *Dio Santo!* spune el în şoaptă. *Che bellissima!*

Îşi împreunează mâinile şi îşi atinge buzele cu degetele. Mă uit cum se lasă în genunchi, ca şi cum s-ar ruga, la baza tabloului, la câţiva centimetri de margine. I-e teamă să-l atingă. Se deplasează atent în patru labe în jurul tabloului, studiindu-l, sorbind din ochi fiecare detaliu.

– Îmi făceam griji că hoţii sau timpul ar fi putut să-l distrugă, dar nu, e perfect, spune el în sfârşit, ridicându-se în picioare. Se apropie de mine, cu ochii plini de lacrimi. *Grazie*, Betta.

Îmi prinde mâinile iar, dar eu mi le retrag. Dacă îi place asta atât de mult, ar fi putut să-mi dea trei milioane.

– Să-l facem sul, ca să-l poţi duce acasă? îl întreb.

Nu vreau altceva decât banii. Preotul şi tabloul n-au decât să plece.

Preotul ezită. Nu vrea să-l mişte. Dacă îl facem sul, nu va mai putea să-l admire. E ca şi cum ar fi aşteptat atât de mult, că nu-i vine să-l mai scape din ochi.

– Sigur, spune el zâmbind.

Aia e proteză, sau sunt dinţii lui naturali? Arată prea sclipitori şi noi.

Stăm unul lângă celălalt la baza tabloului, preotul în dreapta, eu în stânga. El se apleacă încet, ca să-l prindă de margine. Ridică puţin tabloul, dar apoi se opreşte. În colţul pânzei e un semn mic şi negru. Preotul ridică privirea spre mine, cu o expresie ciudată pe faţă, şi apoi se apleacă şi mai mult, îngenunchează şi studiază semnul de aproape.

– Ce s-a întâmplat? întreb eu.

37

– *Non capito*, spune preotul.

O, Doamne, acum ce mai e?

– Poftim?

– Tabloul ăsta... e falsificat.

Parcă mi-a aruncat cineva o ghiulea de tun în stomac. Preotul se scarpină pe chelie.

– Nu înţeleg.

Sare în picioare, cu energia unui tânăr. Tabloul cade la loc pe podea, inert. Preotul arată spre el.

– *Sì, sì*, acum îmi dau seama. Tehnica... *come si dice?* Nu e a lui Caravaggio.

– Despre ce tot vorbeşti? Bineînţeles că e a lui Caravaggio.

Vocea îmi tremură. Mă clatin, nesigură pe picioare. Simt cum maxilarul începe să mi se încleştеze. Fac un pas înapoi. Stau în spatele lui, cu faţa în continuare către tablou.

– Pigmentul ăsta, roşul din rochia Fecioarei; e modern. Nu e din paleta lui Caravaggio; el folosea oxid de fier. Şi *oscuro*; e mult prea luminos. Nu... nu... Preotul scutură din cap. Şi mâinile ei... sunt stângace, bărbăteşti. Nu arată cum ar trebui. Mâinile lui Caravaggio sunt graţioase. Elegante.

– Nu, nu! Dacă ar fi aici Ambrogio, ţi-ar explica el. Ambrogio ştia!

– Şi uite, aici, *il bambino*, Iisus. Reducerea la scară a trupului e greşită, forma lui...

Am umerii încordaţi. Gâtul mi se tensionează. Asta e o porcărie. Îmi vine să explodez.

– Ah, Elisabetta, ce dezamăgire! După tot acest timp! Un fals! O imitaţie proastă a originalului. Care, bineînţeles, e lipsită de orice valoare.

O, Doamne, oare vorbeşte despre *mine*?

– O copie nu e niciodată, niciodată la fel de bună. Pierde magia originalului, frumuseţea lui intangibilă, acel *je ne sais quoi*. Nu are suflet, nu are integritate, nu...

Scot pistolul lui Ambrogio de la betelia pantalonilor şi îl împuşc pe preot în ceafă. Cade pe spate, pe covorul persan, se prăbuşeşte ca un lămâi. BUF! Mort. Asta o să-l înveţe minte. Eu sunt LA FEL de bună ca Beth. Picioarele lui stau pe marginea tabloului, aşa că îi ridic gleznele şi le dau la o parte. Din capul lui se întinde un cerc mic, care creşte tot mai mult: o monedă de doi penny, o portocală roşie siciliană, o farfurie, o minge de fotbal. Nu vreau ca sângele să ajungă pe tablou. Preotul zace într-un unghi ciudat, îndoit ca un bumerang. Îl iau de talie şi îl mut, astfel încât să fie paralel cu marginea pânzei. E greu, ca şi cum ar fi plin cu ciment umed, dar reuşesc până la urmă. Când mă ridic, simt că ameţesc. Am uitat să mănânc de seară. Asta nu-mi stă în fire.

Examinez cercul tot mai mare de sânge care se lăţeşte din capul lui. E la fel de strălucitor şi de roşu ca Lamborghiniul lui Ambrogio. Arată destul de mişto. Iau telefonul lui Beth şi îmi fac un selfie, zâmbind cu faţa apropiată de cea a preotului. Blitzul se declanşează ca un fulger. Mă uit la poză, dar arăt ca naiba. Îmi trec degetele prin păr şi încerc iar. Îmi ţugui buzele.

Clic. Fotografia e superbă. Ei, asta ar fi perfectă pentru Instagram. Păcat că nu pot s-o distribui.

Nino se năpusteşte în cameră. Probabil a auzit focul de armă... dar chiar dacă l-a ratat, când a căzut preotul, s-a zguduit toată casa.

– Ce s-a întâmplat? Eşti în regulă?

Ridic privirea şi zâmbesc, lingându-mi buzele.

– Da, sunt foarte bine, mulţumesc, spun eu.

Nu m-am simţit în viaţa mea mai bine. Mă simt puternică. Invincibilă. Mă furnică tot trupul. Euforia asta: sunt vie.

– Unde s-a dus preotul?

Mă dau la o parte, ca să poată vedea mai bine.

– Acolo!

Fac semn cu capul spre trupul întins pe podea.

– Ce dracu', l-ai împuşcat?

– Da, spun eu zâmbind. Da.

Sunt magică. Sunt specială. Cine vrea să fie *bun*, când poţi să fii *extraordinar*! *E fantastic*! Simt un fior care mi se plimbă în sus şi în jos pe şira spinării. Acel val de euforie din creier. Îmi place la nebunie senzaţia asta! Ştiu ce fac. Sunt născută pentru asta! Asta! Asta e chestia! Îmi place la nebunie. E ca şi cum aş merge prea repede pe un scuter. Sunt în al nouălea cer!

Preotul zace cu faţa în jos pe covor; ceva se prelinge din gaura din capul lui. Pistolul zace pe covor lângă el. Ne uităm amândoi la el. Apoi Nino se uită la mine: un amestec de groază şi admiraţie.

– Ce dracu', eşti nebună? spune el. Nu eşti în toate minţile, ce mama dracului?

Eu ridic din umeri.

– Ce s-a întâmplat? De ce l-ai împuşcat?

Stau cu picioarele desfăcute şi mâinile în şolduri. Nu-mi place modul în care Nino strigă la mine.

– N-am avut de ales. A spus că tabloul e falsificat. Că nu e un Caravaggio autentic. Ar fi plecat cu banii.

Asta nu e tocmai adevărat. Nu trebuia să-l omor. L-am omorât pentru senzaţia de euforie. Banii erau mobilul secund. Faptul că era un nemernic zgârcit venea abia pe locul trei.

Nino stă cu gura căscată. Nu vorbeşte. Copilul începe să plângă. O, Doamne, nu din nou. Ies din cameră în fugă şi o iau în sus pe scări.

– Mami vine acum, nu mai plânge, iubitule.

Intru în grabă în camera copilului şi îl iau de pe pătuţ. E moale şi cald. Are un miros dulce, ca budinca de orez. Mă gândesc la Ambrosia. Mă gândesc la Ambrogio. Îl strâng în braţe şi îl sărut pe creştet. Scutecul lui pare plin, aşa că iau unul curat şi nişte şerveţele umede din camera lui şi alerg la parter. Copilul se zvârcoleşte şi urlă în braţele mele.

– Banii sunt acolo, în valiză, îi spun lui Nino când intru în cameră. Cred că ar fi bine să-i numărăm.

Nino stă cu mâinile în buzunare, cu capul sprijinit de perete. Ciudat. Nu răspunde. Un *Mulţumesc, Elizabeth* ar fi drăguţ.

– E mai bine aşa, continui eu. N-aveam încredere în preotul ăla. Aşez copilul pe canapea, mă aplec şi iau pistolul de pe covor. Suflu un praf imaginar de pe ţeavă şi îl şterg cu bluza de pe mine. Îl bag la betelie. Oricum, era foarte bătrân.

Mă uit spre Nino, care nu se mişcă. Stă în continuare cu spatele la mine şi cu faţa spre perete.

– *Madonna mia*, spune el în sfârşit. Apoi se întoarce spre mine şi ridică vocea. Ai idee cine e tipul ăsta?

– Ăsta? spun eu, împungându-l pe preot cu degetul de la picior. *A fost* preot.

– Preot. Preot. Da, a fost preot, dar a fost și *mafiot*: Franco Motisi, mâna dreaptă a unui *consigliere* din Palermo, dintr-un clan rival. L-am recunoscut când a intrat în cameră.

– Ce rival? Franco și mai cum?

Scot scutecul murdar al lui Ernie, care mă lovește cu picioarele în față. Sărmanul de el încă plânge. Mi-aș dori nespus ca Emilia să fie aici... nu sunt bună la făcut mai multe treburi deodată. Să mănânc Pringles și să mă uit la Netflix poate că da, dar nu la chestia asta. Asta e chiar grețos.

–E din Cosa Nostra. Ceea ce e ceva, la dracu'.

Nino dă cu capul în zid. Din nou. Cred că e nervos.

– *El* e din Cosa Nostra? Nu înțeleg.

Mă las pe spătarul canapelei, dintr-odată amețită. Mi-a scăzut prea mult glicemia. Trebuie să mănânc niște carbohidrați.

– Nu cumpăra tabloul ca să-l pună la el în dormitor. Era intermediarul, la dracu'. E bine să nu te pui cu șeful lui.

– Ce anume? Cine e șeful lui?

– Trebuie să plecăm din Sicilia. Imediat. S-a terminat.

Nino trage un șut într-o masă și îi rupe un picior. Masa pare neprețuită. Sunt sigură că e veche. Probabil Chippendale.

–Trebuie să plecăm?

Șterg fundul lui Ernie cu un șervet umed. Un mic jet de pipi îmi trece razant pe lângă ochi. Îi pun un scutec și îl prind strâns. O, Doamne, unde e Emilia? Nu mi-a spus nimeni că a fi mamă e așa de al naibii de greu. Nu mai suport prea mult chestia asta! Ajutor!

– Crezi că a venit aici singur? Du-te şi uită-te afară. Probabil că oamenii lui îl aşteaptă în dubiţă, cu pistoalele pregătite.

– Ce? spun eu, simţind cum mă cuprinde panica. Nu, a venit singur. Avea încredere în mine. Era...

– Betta, l-am recunoscut. Crede-mă. Crezi că aiurez?

Copilul e cât pe ce să cadă de pe canapea. Îl prind şi îl strâng la piept, cu faţa lui micuţă lipită de umărul meu. Se uită la mine şi cască, apoi, în sfârşit, se opreşte din plâns. Închide ochii. Da, te rog, adormi.

– Sst, sst, îi spun frecându-l pe spate.

Alerg la fereastră şi crăp puţin perdelele. Plouă abundent, afară e beznă. Pe alee sunt parcate trei maşini: Lamborghiniul lui Ambrogio, dubiţa lui Nino şi camioneta albă a preotului. Luminile din interiorul camionetei sunt stinse, dar tot văd contururile a ceea ce par a fi doi bărbaţi pe bancheta din faţă. Doi bărbaţi cu pistoale. Ah, căcat.

Mă întorc şi îl văd pe Nino aşezat pe canapea, cu capul în mâini. Ridică privirea spre mine; e palid la faţă. Oare i-e *frică*? Nu-mi vine să cred. Nino scoate pistolul de la betelia pantalonilor. Eu iau pistolul lui Ambrogio şi îl cântăresc în mână. Nu ştiu prea bine ce să fac cu el, dar o să fac o încercare. Mă joc cu diferitele lui componente şi se deschide o cameră. Mă uit înăuntru: e doar un glonţ. Nu e ideal. Nino se ridică şi o ia spre uşă. Dau să-l urmez.

– Nu, spune el. Tu stai aici; ai provocat suficiente necazuri...

– Nici într-un caz. Vin şi eu.

Nino mă priveşte în ochi şi scutură din cap.

– Lasă copilul.

Acum bebeluşul a adormit pe umărul meu. Are ochii închişi, dar globii lui oculari zvâcnesc pe sub pleoape;

mă întreb la ce visează. La mine sau la Beth? Faţa lui pare împăcată. Dacă îl pun jos acum, s-ar putea să-l trezesc. Nu vreau să înceapă iar să plângă. Dar Nino are dreptate, nu e un loc potrivit pentru copii, chiar dacă începea să-mi placă îmbrăţişarea noastră. Maică-mea nu m-a strâns în braţe niciodată: nici nu ştiam ce-am pierdut. Mă furişez înapoi la etaj, mergând în tăcere pe vârfuri, şi îl aşez încet pe pătuţul lui.

– Dormi, micuţule Ernie. O să mă întorc să te văd... Mami te iubeşte.

Îi trimit o bezea. Deasupra patului său e atârnat un carusel muzical; îl trag, şi el cântă o melodie: „Twinkle, Twinkle". Mă aplec spre el şi îl sărut pe frunte. E un miracol că nu s-a trezit. Poate că încep să mă pricep la chestia asta cu copiii? La urma urmei, sunt o mamă bună. Alerg la parter ca să-l văd pe Nino.

– Tragem în plin, spune Nino, armându-şi pistolul. Dacă îl văd pe tipul ăsta mort, am pus-o. Dacă văd tabloul, am pus-o. Aşa că fără prosteli.

– Bine. În regulă.

– Pe aici; vino după mine.

Nino aleargă pe un coridor, intră în bucătărie şi iese pe uşa de sticlă din spatele vilei. Depăşeşte în fugă marginea casei şi eu îl urmez prin vântul şuierător şi ploaia biciuitoare. E torenţială, neagră, un adevărat muson; abia văd la un metru în faţa mea. Ne furişăm pe alee şi ne îndreptăm în vârful picioarelor spre spatele camionetei. Au dat drumul la muzica tehno care urlă. A, ăştia sunt Underworld? „Born Slippy"? Îmi place la nebunie melodia asta... Cei doi bărbaţi stau în faţa uşii de la intrare, cu pistoalele pregătite. Eu o iau pe o parte, şi Nino pe cealaltă. Pistolul lui Nino se descarcă, aşa că trag şi eu. PAC! PAC! E beton!

Cineva ţipă; cine a fost? Tipul meu a căzut inert la pământ, dar tipul lui Nino e încă viu. Picioarele lui se zbat. Se ridică! Nino l-a împuşcat în partea laterală a gâtului, dar nu-i nici pe departe mort. În mână are o puşcă cu ţeava retezată şi, înainte să mă dumiresc, trage şi el în Nino! Nino ţipă, apoi trage iar.

PAC! PAC! PAC!

Ce *palpitant* poate să fie. Mă distrez de minune!

Tipul lui Nino se prăbuşeşte mort. De data asta, Nino l-a împuşcat în cap.

– Eşti în regulă?

Alerg spre Nino, cu inima bătând în ritmul muzicii. Mi-aş dori foarte mult s-o dau mai tare. Am chef să dansez cu Nino.

– *Stronzo* m-a împuşcat în braţ, spune Nino. Stă sprijinit de camionetă, cu fruntea lipită de metal. Îşi strânge cu putere partea de sus a braţului, printre degete i se prelinge sânge. Pistolul i-a căzut pe jos. Aaah! face el.

Aoleu. Rana pare urâtă. Un garou. De asta are nevoie. Îmi amintesc de la Cercetaşe: ecusonul de Prim Ajutor. Poate fi util. Ceva strâns, care să oprească hemoragia. Îmi scot bluza udă de ploaie şi rămân aşa, tremurând, în sutien: e cel al pasionatei de Louis Vuitton, dantelă neagră delicată cu o fundă albă. Răsucesc bluza şi improvizez din ea un garou.

– Vino aici, spun eu, prinzându-l pe Nino de umeri.

– *Non mi rompere la minchia*, spune Nino.

Îi scot haina de piele şi o arunc pe capota camionetei. În braţ are o gaură din care ţâşneşte sânge. Îi sfâşii cămaşa. Nino tremură. Toarnă cu găleata; apa i se prelinge pe piept, pielea lui sclipeşte în ploaie.

– O, uau! Ce-i asta?

Nino are ceva pe spate. Până acum, n-am observat; când ne-am tras-o, avea cămaşa pe el. Îl prind de umeri şi îl întorc la 180 de grade. Pe spatele lui e un tatuaj în mărime naturală al Fecioarei Maria. Pe obraz îi alunecă o unică lacrimă, înspre buzele ca un boboc de trandafir. Are mâinile împreunate pentru rugăciune. În lumina lunii arată impresionant, stropii de ploaie se adaugă lacrimilor ei. Seamănă puţin cu Beth.

– Ce dracu' faci? spune Nino.

Mă îndrept de spate şi îl privesc lung.

– Ai un tatuaj extraordinar.

– Ţi se pare momentul potrivit?

– Mi-am dorit întotdeauna un tatuaj. Poate nu ăsta... dar ceva mişto.

Nino nu pare prea impresionat.

– Ţi l-ai făcut aici, în zonă?

Nu răspunde.

Îmi trag bluza pe sub braţul lui, o petrec şi fac nod.

– Auuu, spune Nino. *Puttanacci.*

– Heil îi spun eu.

Faci cuiva un serviciu şi...

Nino inspiră adânc şi apoi arată din cap spre cei doi bărbaţi.

– Sunt morţi?

Mă întorc spre ei.

– Eu nu mai am gloanţe.

– Ia pistolul meu.

Iau pistolul lui Nino de pe jos. E ud de la ploaie. Oare mai funcţionează? Presupun că praful de puşcă n-ar trebui să se ude. Ei, mă rog, nu prea am de ales. Mă furişez prin ploaia torenţială spre bărbaţii întinşi pe jos, lângă uşa de la intrare. Amândoi sunt răniţi la cap şi sângerează pe preş. Mi-aş dori să am la mine telefonul. Ca să fac o fotografie. Cadavrele arată

extraordinar, aşa cum zac acolo, în ploaie. O să fac o poză mai târziu, când Nino nu e aici...

– Par destul de morţi, râd eu.

– Trebuie să ne uităm în spatele camionetei, spune Nino cu voce slabă.

Se prăbuşeşte lângă portiera din spate a camionetei, şi eu stau în picioare lângă el. Aţintesc pistolul lui spre portieră.

– Deschide-o! spune el.

Trag de mâner şi deschid portiera brusc. E întuneric, dar se vede că în spate nu e nimeni. Nino îşi trece degetele prin părul ud. Pare stresat. Ploaia îi răpăie pe faţă, şi obrajii lui licăresc alb în lumina lunii.

– Betta, spune el. O ştergem în noaptea asta.

38

– Să luăm Lamborghiniul; e loc pentru valiză în portbagaj.

– A, bună idee: un Lamborghini roşu. N-o să ne observe nimeni.

– Lamborghiniul e rapid, spun eu, ridicând din umeri. În plus, îmi place. Nu vreau să-l las aici. Ar fi o risipă.

Mă întreb cât ai lua pe un Miura clasic. Ambrogio a spus că e din 1972; asta înseamnă *de colecţie*.

– Luăm maşina mea, spune Nino.

Îşi tamponează partea superioară a braţului cu prosoape de bucătărie, ca să oprească hemoragia. E din aia scumpă, cu bule absorbante, căreia îi fac mereu reclamă la televizor. Hârtia e bună pentru şters vin, cafea, gin şi lapte vărsat. Se pare că nu e aşa de grozavă pentru sânge. Mă uit la dezastrul de pe braţul lui. Oftez; în starea asta n-o să fie de prea mare ajutor.

– Dar unde mergem? întreb eu.

– Nu ştiu, spune Nino. În Napoli?

Aranjez câteva liniuţe. Una pentru Nino, ca să-i ajute la durere (e un anestezic foarte eficient) şi una pentru mine. Doar aşa. Folosesc cardul lui Nino ca să le îndrept, pe măsuţa joasă de sticlă. Fac sul o bancnotă şi i-o dau lui Nino.

El trage pe nas liniuţa, cu ajutorul mâinii sănătoase.

– Cu plăcere, spun eu.

– Îmi trebuie un fierăstrău, spune el.

– Napoli e prea aproape. O să ne găsească. E simplu. Hai să mergem cu maşina la Londra.

Nino se şterge la nas cu dosul palmei; din nară i se prelinge puţin sânge, pic, pic, pic, pic... Nici nu pare să bage de seamă. Sper să nu-i cadă nasul, ca lui Danielle Westbrook[1]. În cazul ăsta, mustaţa lui ar arăta ciudat.

– Poţi să-mi faci rost de un fierăstrău? spune el.

Eu îmi trag liniuţa, dau capul pe spate şi închid ochii. Mmm, cocaină. Îmi dă o senzaţie de siguranţă, căldură şi confort, ca şi cum aş fi îmbrăţişată, ca şi cum aş fi în pântece. Dar mai bine decât atât, pentru că Beth nu e aici. Aprind două ţigări, una pentru mine şi una pentru Nino. Îi bag una în gură. O, Doamne, parcă aş fi îngrijitoare. Nu sunt sigură că am suficientă răbdare ca să fiu asistentă medicală cu normă întreagă. Nu cred că am astfel de aptitudini.

Beth, Beth, Beth. Viaţa e infinit mai bună fără ea... acum când *sunt* ea. Mă întreb cum ar fi tratat Beth toată chestia asta. Probabil că ar fi luat-o la fugă, urlând, sau ar fi plâns într-un colţ. S-ar fi ascuns sub masă. După canapea. Ea nu era făcută pentru lumea asta, nu ca mine. A vrut să mă omoare! Ha! Eu sunt încă aici! Şi ea unde e? *Oale şi ulcele* de mult. Nu, sora mea nu era o criminală. De asta pleca; nu ar fi putut să facă faţă la aşa ceva. Eu, pe de altă parte, sunt ca peştele în apă. Sunt făcută pentru chestia asta. Am un talent natural. Sunt *născută* pentru viaţa asta. Dacă n-aş fi ucis-o pe Beth, dacă nu l-aş fi omorât pe Ambrogio, atunci m-ar fi omorât ei pe mine. Le-am

[1] Vedetă a serialului de televiziune *EastEnders*, al cărei sept a cedat din cauza consumului excesiv de cocaină (n.tr.)

luat-o înainte. N-am avut de ales. Trădată de propria mea familie. Acum eu sunt cea care are toată puterea. Cea care deține controlul. Cea cu valiza plină de bani. *Cea cu pistolul.*

Înșfac valiza și o deschid. Mă holbez la bani și îmi trag răsuflarea. Arată atât de minunat, la dracu'; aproape că nu par reali. Teancuri peste teancuri de bancnote perfecte. Toate sunt purpurii și mov pastelat, cu steluțe galbene și albe. Par magice. Speciale. Scot o bancnotă de cinci sute de euro și o studiez cu atenție, mă uit în lumină să văd dacă are filigran. O frec între degete, cu siguranță pare reală: netedă, rigidă, autentică! Iau un teanc de bancnote și încep să le număr.

– Cinci sute, o mie, o mie cinci sute, două mii...

– Betta!

– Sst, Nino! Încercam să număr. Acum trebuie s-o iau de la capăt. Cinci sute, o mie...

– Vrei să-mi aduci un fierăstrău nenorocit?

Mă uit la Nino și îmi dau ochii peste cap.

– Bine, spun eu. Mă duc. Mă duc.

Arunc banii înapoi în valiză și strivesc țigara cu furie într-o vază. Mucul de țigară continuă să ardă cu un licărit; un fuior de fum alb se ondulează, se estompează, dispare.

– Grăbește-te. Trebuie să plecăm.

Nino își șterge transpirația de pe frunte cu dosul mâinii însângerate, lăsându-și o dâră roșie pe față. Arată sexy, ca Rambo, sau așa ceva. Zici că abia s-a întors din Vietnam.

– Salvatore avea o drujbă, mă duc la el s-o iau, îi spun.

Sar de pe canapea și o iau spre ușă.

Stai puțin. De ce-i trebuie fierăstrău?

*

Simt gust de bilă în gât; acră, acidă, corozivă. O înghit la loc. Nu-l pot lăsa pe Nino să mă vadă cum vomit. Îmi ţin respiraţia şi număr până la zece. Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt, nouă, zece... Nu funcţionează. Tot mi-e rău. Îl ajut să ţină nemişcat piciorul care vibrează odată cu lama. Coapsa e alunecoasă din cauza sângelui; pielea e rece şi flască. Drujba zumzăie şi taie osul: unghii care zgârie o tablă, urletul burghiului unui dentist. Globii oculari îmi lăcrimează din cauza duhorii de carne friptă şi os ars; cotlete de porc la grătar. Drujba tuşeşte, bolboroseşte; femurul e secţionat în două.

Am târât bărbaţii din camionetă înăuntru şi i-am întins pe covor, lângă preot. Nino face o mizerie îngrozitoare; carne şi fragmente de oase sar pe hainele lui, le împroaşcă peste tot. Covorul e scăldat în sânge. Miroase a abator: fier şi frică. Benzina din drujbă. Sunt trei valize mari şi un sul de saci de gunoi. I-am fi pliat, dar nu încăpeau. Nino a mai făcut asta. Se mişcă destul de rapid cu drujba, cu o singură mână; taie carnea ca untul. Îngrămădim membrele în valize: capetele, braţele şi trunchiurile la fund, picioarele pliate deasupra: e un Tetris uman. Mirosul de carne tocată dinainte s-o găteşti. Simt gustul de sânge din aer.

– Ajută-mă să tai covorul, spune Nino.

Tăiem covorul şi băgăm bucăţile pătrate în valize, împreună cu cadavrele. Mai aruncăm nişte saci de gunoi deasupra lor şi închidem bine fermoarele. Mă întorc spre Nino şi studiez faţa lui toată roşie; are sânge pe mustaţă. Apoi privesc în jos la hainele mele: ude leoarcă. Mi-am distrus complet sutienul.

– Mă duc să mă schimb, spun eu.

Urc scările în vârfurile degetelor – Ernie încă doarme; nu vreau să-l trezesc – apoi mă furişez pe coridor

spre dormitorul lui Beth. Îmi scot hainele în baie și mă spăl de sânge la chiuvetă. Mici stropi roz împroașcă oglinda. Îi spăl cu apă curată și îmi bag hainele murdare într-un sac; o să le aruncăm undeva mai târziu. Iau o bluză din șifonierul lui Beth, una roșie, ca să nu se vadă sângele. E o bluză stacojie de mătase, cu mâneci evazate; e feminină, vaporoasă și moale. Cred că am văzut-o la The Outnet săptămâna trecută. O trag pe mine. Îmi vine perfect. Îmi iau și sandalele Prada și pantalonii sexy Balenciaga. Știu, știu, celulita. Dar știți ce? Dă-o dracului. O să-i port pur și simplu. Sunt frumoși. Îmi plac.

Găsesc încă o valiză și arunc în ea alte câteva fuste, bluze și rochii: costumul Dolce & Gabbana care îmi place. O pereche de pantofi Jimmy Choo. O curea de la Dior. Și, bineînțeles, rochia Roberto Cavalli a lui Beth. Apoi alerg înapoi în dormitor și iau toate cutiile cu bijuterii de pe măsuța de toaletă a lui Beth. Le arunc în valiză. Bag colierul cu diamante înapoi în cutia lui și îl arunc și pe el înăuntru. Oare am nevoie de Dl Dick? Acum nu, îl am pe Nino. Îl las pe fundul sertarului, învelit. Adio, iubitule. Mă uit să văd dacă am pașapoartele: al meu și al lui Beth, apoi sunt gata de plecare. Aproape.

Trebuie să fugim și nu putem lua pictura aia. Târăsc tabloul afară din casă, în curte. De data asta nu mai sunt atât de atentă; nu mai trebuie să-l vindem. Există un grătar pentru friptură, din oțel inoxidabil, care ar trebui să fie suficient. Trebuie să tai tabloul, ca să ardă, dar după toate cadavrele alea, nu mai e nici pic de benzină în drujbă. Las tabloul în curte, apoi alerg în bucătărie. Scormonesc prin sertarul cu tacâmuri și iau cel mai ascuțit cuțit pe care îl găsesc. Clinchet de metal; sper să nu-l trezească pe Ernie. Dar dacă

a putut dormi cu împuşcăturile alea, poate să doarmă şi cu asta.

Alerg înapoi în curtea interioară şi mă ghemuiesc pe pardoseală, lângă tablou. Îl tai pe micul Iisus, faţa Fecioarei Maria şi aripile unui înger. E muncă grea: pânza e destul de tare. Lama scrâşneşte şi ţipă. Întorc tabloul pe orizontală şi îl tai pe bărbatul în mantie aurie. O decapitez pe Fecioara Maria, tai capul unei vaci. Îi tai în jumătate pe bărbatul cu cămaşă verde şi pe păstorul cu barbă. Când termin, sunt deja transpirată şi mă doare braţul. Arunc cuţitul pe jos, mă dau în spate şi studiez tabloul. E tăiat în bucăţi uşor de manevrat, care încap în grătar. Sper că preotul avea dreptate, altfel tocmai am tăiat o pânză de douăzeci de milioane de dolari. Dă-o naibii. Acum e prea târziu. Cel puţin, am banii.

Îngrămădesc bucăţile de tablou pe grătar, apoi îmi iau ţigările şi bricheta. Aprind o ţigară cu Zippoul meu şi trag un fum: ahh, acum e mai bine. Vărs combustibilul din brichetă peste pânză, arunc ţigara pe tablou şi mă uit cum arde. Încet, încet, ţigara licăreşte portocaliu, apoi roşu, după care se transformă în cenuşă. O gaură neagră în material; marginile ei licăresc alb, apoi auriu, apoi flacără. Focul se întinde încet, în timp ce vopselurile de diferite culori ard. Mă uit cum îşi schimbă flăcările nuanţa: alb-albăstrui, apoi albastru şi roşu-deschis, apoi albastru-verzui. Probabil sunt elementele din vopseluri: cuprul, plumbul, staniul. Fumul e înţepător şi toxic. Se simte un miros urât de ţesătură arsă. Dogoarea mă loveşte în obraji, şi ochii mă ustură. Un fum gros se încolăceşte şi dispare. Atunci când pânza începe să ardă din plin, mă întorc cu spatele spre foc.

*

Nino spală podeaua cu mâna sănătoasă. Din fericire, podeaua e placată cu gresie, nu cu parchet din lemn; Nino spune că e imposibil să scoți sângele din lemn. Sângele aproape că a dispărut. Emilia o să observe că lipsește un covor, dar n-o să știe de ce. Un bărbat care spală pe jos are ceva foarte sexy. Acea concentrare intensă. Ritmul regulat, înainte și înapoi. Mă uit la el cum freacă dalele, plin de sânge pe mâini, pe brațe, pe față și pe cămașă; e leoarcă. Bagă iar mopul în găleată.

– Îmi trebuie niște haine, spune el. Fac un duș, apoi am întins-o.

Podeaua e imaculată. Valizele sunt aliniate lângă ușă, pregătite. A făcut o treabă destul de bună, ținând cont că folosește o singură mână. Cel puțin, nu se mai plânge din cauza durerii – presupun că datorită efectului cocainei.

Îi aduc lui Nino niște haine de-ale lui Ambrogio: o pereche de blugi, un tricou polo negru și o haină de piele moale mănușă. Inspir adânc și închid ochii: șifonierul lui Ambrogio miroase a Ambrogio: Code Black de la Armani. Îmi amintesc primul moment în care ne-am cunoscut, când el a intrat în barul studențesc unde mergea Beth. Îmi amintesc cum am dansat în noaptea aia în Oxford; el se mișca în stilul lui Jagger. Scutur din cap și închid ușile. *Nu te mai gândi la Ambrogio, Alvie. Ambrogio nu mai e. E mort și-ngropat. Mort ca păsarea dodo. Nu era așa cum îl credeai tu. Nu era prea drăguț.*

Nino se duce cu hainele la duș, iar eu aud fâșâitul apei pornite. Stau la biroul din dormitorul lui Elizabeth, cu capul în mâini. Îmi simt pielea uscată. Fruntea mi se cojește. E din cauza climei ăsteia foarte calde; și a stresului. Mă ung iar din abundență cu

Crème de la Mer a lui Beth. Fur puţin din crema ei de ochi. Ar trebui să asociez asta cu tratamentul ăla facial de la Cristina Salon, dar nu chiar acum. Trebuie să plecăm de-aici.

Merg pe coridor spre camera lui Ernie. Veioza lui de noapte e aprinsă: micuţa lună, care aruncă o lumină albastră asupra feţei lui adormite. Pare senin, ca un înger. Ca micul Iisus. Copilul e înconjurat de jucării de pluş, iar deasupra e un carusel superb, cu nori albi pufoşi. Ernie e drăguţ când nu plânge. Îi mângâi obrazul moale cu vârful degetului, îi dau de pe faţă o şuviţă de păr. Îmi place să mă uit la el cum doarme; e pur şi nevinovat. Vom începe o nouă viaţă; eu, Ernie şi Nino. Ne vom stabili undeva într-o zonă frumoasă din Londra. O să fie bine, după ce scăpăm de pe insula asta nebună. O să fim teferi şi nevătămaţi.

Îl iau în braţe şi îl aşez în căruciorul lui. Cum o să încapă căruciorul ăsta în Lamborghini? E de două locuri. Nu cred că e loc suficient. Ernie nu o să încapă în maşină! Ştiu că Nino vrea să ia maşina lui, dar nici nu se pune problema să las o Miura clasică să putrezească pe aleea asta nenorocită!

Uşa de la intrare se trânteşte. Căcat. Cine e? Nino e în continuare la duş. E maică-mea? Mafia? Poliţia? Mă uit peste balustradă: în holul de la intrare e Emilia, care pare pierdută şi fleaşcă de la ploaie. Emilia. Super. E şi ea incomodă, dar nu atât de mult. Alerg la parter cu Ernie în cărucior. Ernie pare mai greu decât ştiam eu. Căruciorul de plastic mă loveşte în glezne, îmi intră în gambe, se izbeşte de os. Mă chinui să ajung la parter. Emilia se întoarce şi se uită la mine cum alerg, cu o expresie îngrijorată pe faţa ei încreţită. Stă acolo, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte înflorată; într-o parte şi-n alta îi atârnă un halat albastru-deschis. Ţine

în mână o geantă de piele maro. Părul îi atârnă în jurul umerilor. Are varice pe venele de la picioare.

– Emilia, ăă, e totul în regulă? Eşti puţin cam...

– *Signora*... am auzit pistolul! Şi acum... sunt... *preoccupata*!

Se uită în jur, ca şi cum ar căuta pistolarii, frângându-şi mâinile şi muşcându-şi buza; ochii ei zvâcnesc în stânga şi în dreapta, în hol. Se uită la mine cum vin cu copilul spre ea şi îl aşez pe podea, între noi. Îmi scutur braţul şi îmi frec glezna. Pe picior, am o zgârietură; chiar sângerează. Palma mă ustură din cauza greutăţii mânerului. Chestia aia e grea ca dracu'. Emilia se holbează la mâna mea. Ah, căcat, sunt Beth. Ar trebui să fiu dreptace; am folosit mâna greşită. Cum am putut uita? Nu sunt sigură că a observat. Cel puţin nu asta. Nu acum. Eu şi Nino ar trebui să plecăm. Serios, n-am acum timp. O să risc, pur şi simplu...

– Emilia, spun eu luând-o de antebraţ şi strângând tare. Suntem în pericol. Am nevoie de ajutorul tău.

Emilia icneşte. Face câţiva paşi mărunţi în spate şi se agaţă de clanţa uşii.

– *Ma perché?* întreabă ea. De ce?

– Ai auzit împuşcăturile?

– *Sì!* Ce s-a întâmplat? Ernesto e bine?

Se apleacă deasupra cărucior ului şi se uită la copil. Şi el se uită la noi, sugându-şi suzeta. Mie mi se pare destul de fericit.

– Ernie e foarte bine, dar trebuie să plecăm de aici...

– Vreţi să-l ţin eu?

– Ar fi în regulă?

– Sigur, sigur, dar unde plecaţi?

Se apleacă deasupra cărucior ului şi acoperă copilul cu păturica lui de lână albastru-deschis, trăgându-i-o până sub bărbie. El strânge la piept oiţa lui de pluş.

– A, doar aici, în afara oraşului. N-o să lipsesc mult. Dar ascultă, Emilia, e foarte important, nu poţi să stai în vilă. E mult prea periculos. Prietenii soţului meu...

– *Mamma mia*... sun la poliţie!

Emilia îşi acoperă gura cu mâinile.

– Nu! Nu, nu face asta. Stai la tine. Înţelegi? Du-te acasă cu Ernesto. Ai grijă de el.

Emilia îşi înfăşoară cămaşa de noapte în jurul taliei şi se îmbrăţişează strâns, frecându-şi braţele. Acum îmi pare rău că am speriat-o. Oarecum, nu chiar.

– Nu-ţi face griji, Emilia. Totul o să fie în regulă, numai... te rog... nu suna la poliţie.

Emilia scutură din cap.

– Şi să nu spui la nimeni despre asta.

– *Sì*, signora.

– *La nimeni*, bine? Te sun eu mai târziu.

– *Va bene.* Bine.

Ne uităm la copilul învelit în păturică, şi Emilia oftează.

– *Mamma mia, che bello*, spune ea. E leit *mamma* lui.

Emilia încearcă să zâmbească liniştitor. Fie binecuvântată! E ca acea mamă iubitoare pe care eu n-am avut-o niciodată. E ca acea superbonă de la televizor.

– Mulţumesc, Emilia. Îmi pare foarte rău. Trebuie să plec.

O strâng în braţe, şi ea mă strânge de asemenea. Îmi place Emilia. Beth avea dreptate: e *extraordinară*. M-a scos din bucluc de o sută de ori. Chiar mi-aş dori s-o putem lua cu noi. Dar ea trebuie să rămână aici cu copilul. Mă aplec deasupra căruciorului şi îl sărut pe Ernie pe fruntea lui micuţă. Mi se frânge inima. E atât de moale şi de alb. Mi se pare că zâmbeşte, dar s-ar putea să fie doar vântul. Simt un junghi în stomac, ochii mi se umplu de lacrimi: s-ar putea să nu-l mai

văd niciodată pe copilaşul meu! Mă întorc să plec. Dar Emilia mă opreşte.

– Aşteaptă, *signora*! Bagă mâna în geanta ei şi scoate un plic maro sigilat. M-ai rugat să pun bine asta pentru tine. Probabil ai uitat.

Îmi întinde plicul.

– A, da, bineînţeles. Mulţumesc, Emilia.

Ce e înăuntru? Îl deschid: două bilete de avion la Londra, pe data de 27 august, ora nouă dimineaţa. E dimineaţa zilei de după moartea lui Beth. Un bilet e pentru Elizabeth Caruso Knightly, celălalt pentru Ernesto. Mă uit în plic, dar asta e tot. Nici un bilet pentru sărmanul Salvatore. Nici un bilet pentru mine. Nici un bilet pentru Ambrogio. Ei bine, bănuiesc că asta explică totul. Bag biletele înapoi în plic. Sora mea s-a gândit la toate. Deşi nu ştiu cum a putut să creadă că n-o s-o prindă nimeni. Cadavrul meu i-ar fi oferit un interval de timp, dar nu foarte mare. Totuşi, în momentele disperate e nevoie de măsuri disperate; până şi eu ştiu asta acum.

– Mulţumesc, Emilia. E de foarte mare ajutor.

Mă uit la copil pentru ultima oară. Simt un nod în gât. Nu vreau să-l abandonez. Nici n-am apucat să-l duc pe plajă. Am putea să-l luăm cu noi... Dar apoi îmi amintesc de Lamborghini: îmi place maşina aia la nebunie.

Emilia ia căruciorul cu copilul, iar eu îi conduc pe alee, spre drum. Ploaia s-a oprit, dar cade în continuare o burniţă uşoară. Ceaţa rece îmi răcoreşte pielea arsă de soare.

– E în regulă, *signora*, n-o să spun nimic.

Emilia duce degetul la gură şi face „sst".

Mă uit cum dispare spatele Emiliei, în timp ce ea şi copilul se îndepărtează pe drum. Am impresia că

Emilia ştie totul. Ştie cine sunt eu. Ştie că Salvo e mort. Presupun că ar trebui s-o omor, dar ştiţi ceva? Chiar nu vreau să fac asta. Se pricepe la copil. Simt că pot să am încredere în ea. Cred că o să-şi ţină gura. E mai rapid şi mai uşor să plecăm pur şi simplu din oraş. O să mă întorc să-l iau pe Ernie când o să se termine toate astea. O să mă întorc după el când nu o să mai fie periculos.

Închid uşa de la intrare a vilei în urma mea. Dintr-odată, se face tăcere. Mult prea tăcut pentru mine. Deja mi-e dor de micul meu fiu. De obrajii lui bucălaţi, de zâmbetul lui obraznic... Mă uit la iPhone-ul lui Beth. Nici un mesaj nou. Dar maică-mea? Nu venea încoace? Acum e în avion, pe drum încoace din Oz. O, Doamne, ar putea să iasă un dezastru total. Ea a putut întotdeauna să ne deosebească pe mine şi pe Beth. Poate ar trebui s-o previn? Aici e zonă de război. Dar ce să-i spun? E exact ca în *Băieţi buni*. Ca în *Clanul Soprano*. Dar ea n-ar avea de unde să ştie; ea se uită doar la nenorocitul ăla de *MasterChef*. N-are de unde să ştie la ce mă refer. Nu vreau să vorbesc cu ea şi cu atât mai puţin să dau ochii cu ea. Dar dacă n-o opresc, o să apară la vilă şi o să fie doar vina mea dacă e împuşcată în cap...

Mă plimb într-o parte şi-n alta în hol. La stânga, la dreapta. La stânga, la dreapta din nou. E o decizie foarte importantă. Poate să ajungă aici peste un minut, peste o oră. Ar putea fi util să scap de ea. Trebuie s-o avertizez. Să fac asta? N-ar trebui? Să dau pur şi simplu cu banul?

Daţi-mi un singur motiv întemeiat pentru care *nu* ar trebui s-o omor?

Pentru că e maică-mea?

Trebuie s-o avertizez; aşa e corect.

Sau, dacă mă gândesc mai bine, poate că nu.

Deschid uşa şi intru iar în camera de zi. Nino e înnebunit, caută ceva, în spatele canapelelor, sub mese, în spatele perdelelor...

– Unde e? spune el.

– Ce? Tabloul... ?

O, Doamne, iar o luăm de la capăt cu asta. Eu nu mai suport. Nino se opreşte cu mâinile în şolduri. Gâfâie. Aşteaptă. Încruntare furioasă. Nu pare deloc amuzat, ca regina Victoria.

– Betta. Ce mama dracului? Ce-ai făcut cu el?

– Era fals, aşa că l-am ars.

Nu-l putem lua cu noi. Nu-l putem lăsa aici.

Mă uit cum faţa lui Nino devine de un roşu ucigaş.

– *Ce* ai făcut?

Mă prinde de gât şi mă izbeşte de perete. Partea din spate a capului meu se loveşte de tencuială. Îi simt răsuflarea fierbinte şi umedă pe faţă. Mă strânge de gât, trupul lui se împinge în al meu. Apoi ia pistolul şi mi-l bagă în partea moale a gâtului, lângă falcă.

– Mai spune o dată, ce dracu' ai făcut?

– N-n-nu ştiu, Nino, te rog! Dă-mi drumul.

– Tabloul? spune el.

– Nu... nu!

Scutur din cap. Începe să mă usture pielea de la transpiraţie. Picioarele încep să-mi tremure. *Căcat*.

Metalul rece mi se înfige în gât. Capul îmi bubuie, tâmplele îmi zvâcnesc.

– Nino! Nino! Nu trage! Nu trage!

– Unde e? spune el.

Îmi îngustez ochii.

– E un fals... preotul a spus...

– L-ai pus pe foc, la dracu'?

– E... în grădină.

– Douăzeci de milioane de dolari, şi tu le pui pe foc?

Nino înfige pistolul şi mai adânc în gâtul meu, împingându-mi metalul rece în falcă. Apoi, dintr-odată, îmi dă drumul. Se întoarce şi aleargă spre grădină.

– E un fals nenorocit! strig eu în urma lui.

Mă prăbuşesc pe podea şi îmi trag răsuflarea. Mă frec la gât. Nino e sexy când se înfurie.

– Căcat, spun eu. Ce-i asta?

Calc cu putere frâna. Nu-mi place maşina asta. Dacă o trec la pierderi, putem să ne întoarcem după Lamborghini.

Dubiţa derapează, virează şi se izbeşte de un copac. Eu şi Nino zburăm spre parbriz, însă centurile de siguranţă ne aruncă înapoi. Ceva se sfărâmă: sunet de sticlă spartă. Am spart farul, cel puţin. Valizele cu cadavrele bufnesc în portbagaj, iar valiza cu banii, diamantele lui Beth şi hainele noastre sare de pe bancheta din spate.

– Ce mama dracului? spune Nino, ridicând braţul sănătos.

Mă frec la gât. Cred că îmi zvâcneşte. Probabil că aveam viteză destul de mare.

– Uite acolo, pe drum; am văzut ceva mişcând.

– Chestia aia neagră?

– Da, chestia aia neagră.

– E un şarpe nenorocit.

– Aşa mi s-a părut şi mie! spun eu. Scârbos.

Nino se uită la mine. Dacă privirea ar putea să ucidă...

– Mi-ai făcut praf maşina din cauza unui şarpe?

– Un şarpe *pe drum*. Nu ţi-am *făcut-o praf*. A fost o coliziune uşoară. Pentru asta există barele de protecţie.

– Îţi dai seama că ne grăbim?

– Oare e *otrăvitor*?

– Există niște oameni cu pistoale care vor să ne găsească și să ne omoare.

– Ce fel de șarpe e?

– Tu asculți ce spun eu?

– Ce fel de șarpe e?

– Tu nu ești în toate mințile?

– Bine, atunci! Eram doar curioasă. N-am mai văzut până acum un șarpe în natură. Dar *este* otrăvitor?

– Ce dracu' te interesează pe tine? Ești în mașină.

– Bine. În regulă.

– *Eu* sunt otrăvitor, la dracu'.

– Foarte bine.

– Pornește mașina.

– Bine.

– Vrei să pornești? Serios?

– Da.

– Nu vrei să te dai jos și să te împrietenești cu șarpele?

– Nu. O să trec pur și simplu peste el. Să mergem.

Dau cu spatele de lângă trunchiul copacului și o iau pe drum, peste șarpe. Nu-mi pot întoarce capul nici în stânga, nici în dreapta. (Probabil că accidentul meu a fost puțin prea convingător.) Nino se prinde de scaun cu mâna bună; încheieturile degetelor i se albesc.

– Și ai grijă pe unde mergi, spune el. *Cristo!* În țara asta se merge pe dreapta.

ZIUA A ȘAPTEA: MÂNDRIA

Sex, droguri și crimă: ce ar putea să nu-ți placă?

@AlvinaKnightly69

39

A fost vina lui Beth pentru accident.

Când eram mică, mi-am schimbat numele în Matilda. Ştiţi, Matilda, fetiţa din cartea aia a lui Roald Dahl? Care are puteri magice. Nu l-am schimbat oficial, cu acte sau aşa ceva, doar la şcoală, pe terenul de joacă; i-am făcut pe unii dintre copii să-mi spună Matilda.

Totul a început la cea de-a şaptea aniversare a noastră.

Beth îşi lăsase noul scuter pe trotuarul din faţa casei noastre, şi eu nu am putut să rezist tentaţiei. Eu nu aveam scuter, înţelegeţi. Era cadou de ziua de naştere pentru Beth de la maică-mea şi era absolut superb, strălucitor şi roşu. Stătea aşa acolo şi aştepta, implorându-mă să dau o tură cu el.

Am sărit pe el şi am pornit în goană pe stradă. Beth era pe trotuar, cu un grup de copii de la şcoală. Prietenii ei. Copiii populari. „Mai repede, mai repede!", strigau ei. Aşa că am mers mai repede: pietrişul sărea în toate părţile, roţile scrâşneau, obrajii îmi fluturau şi se deformau în vânt. A fost pentru prima oară în viaţa mea când m-am simţit liberă, cum treceam aşa vâjâind, zburând cu vreo cincizeci de kilometri pe oră. Mă pricep la chestia asta, m-am gândit, sunt de-a dreptul spectaculoasă. Probabil am un talent

înnăscut... „Oprește-te!", a strigat Beth. „Vino înapoi, Alvie! Mama o să te omoare! Circulă mașini!" Era doar invidioasă, pentru că era scuterul ei. Nu voia să mă lase să-l încerc și eu. Aproape ajunsesem la capătul drumului, dar după aceea?

Trotuarul?

Nu știu.

Am sărit peste ghidon și m-am izbit cu capul de trotuar, făcându-mi o rană în dreapta creștetului.

BUF!

Apoi nimic.

M-am trezit cu gust de fier în gură, în zgomotul propriilor mele țipete. Eram doar un copil; nu înțelegeam ce spun doctorii. Nu știam ce e „cortexul prefrontal". Nu avea nici un sens. Nu voiam decât să-mi smulg capul și să-l arunc undeva foarte, foarte departe, ca să pot dormi puțin.

Durerea era incredibilă. Insuportabilă: un burghiu care îmi intra în creier, zi și noapte, noapte și zi, la nesfârșit. Am stat la spital săptămâni întregi, vomam, plângeam, îmi smulgeam părul din cap, cu o perfuzie în care trebuie să fi fost morfină, privind încruntată spre stelele fosforescente pe care cine știe ce fraier le lipise pe tavan. Maică-mea era *înnebunită*, bineînțeles. Spunea că nu era scuterul meu, că am condus prea repede, era doar vina mea, bla, bla, bla. Elizabeth nu ar fi fost *niciodată* atât de proastă. Apoi i-a cumpărat soră-mii o cască.

Când m-am întors la școală, după mai bine de o lună, le-am spus tuturor copiilor că sunt magică. Ei m-au întrebat unde am fost și ce s-a întâmplat, așa că am inventat eu ceva. Nu voiam să le spun că stătusem în pat, holbându-mă la niște stele, cu tuburi înfipte în mine. Așa că, la dracu', am mințit. Cicatricea de pe craniu

era locul în care mi se pusese poţiunea, unde se făcuseră vrăjile. Aveam puteri magice, ca Matilda din cartea aia; eram *specială*. Puteam să fac creioanele să stea drepte pe birou doar uitându-mă la ele, puteam să fac creta să zboare şi să scrie pe tablă. Nu trebuia să dovedesc asta; tocmai o spusesem, şi era adevărat.

După o vreme, toată lumea a uitat de asta, dar cicatricea e încă acolo, undeva sub părul meu. Am şi eu un fulger ca din Harry Potter. Un „S" de Superman. Sunt ca Samson în faţa Dalilei. E sursa puterilor mele: forţa mea unică. Fred West avea şi el una exact la fel! Poate că ăsta e motivul pentru care sunt eu aşa cum sunt? Pentru care lucrurile nu au ieşit bine niciodată. De asta sunt eu cea rea? Poate că dacă s-ar fi lovit la cap Beth, s-ar fi trezit şi ar fi fost eu? Ar fi avut o viaţă nefericită? Iar eu aş fi avut viaţa ei?

Dar eu chiar *am* viaţa ei!

Şi ea chiar *era* reală!

Lucrurile nu erau chiar atât de clare cum credeam eu. Beth nu era un înger, şi eu nu sunt diavolul. De fapt, sunt destul de drăguţă, după ce ajungi să mă cunoşti. Nu că s-ar obosi cineva să facă asta. Pipăi cu degetele pe sub păr şi găsesc cicatricea. Da, e încă acolo. Craniul e puţin înfundat şi am o bucăţică de piele ciudată, înălţată şi rotunjită.

Poţi s-o atingi dacă vrei, dacă îmi spui Matilda.

Duminică, 30 august 2015, ora 5 dimineaţa
Taormina, Sicilia

– O să ne trebuiască mai mult de atât, altfel nu se scufundă.

– Dă-o-n mă-sa, aproape a răsărit soarele; o să ne vadă cineva.

– Nu le putem arunca aşa. O *să plutească.*

– Nu putem sta aici la lumina zilei, cu un geamantan cu un preot mort. De ce-am venit aici?

Eu şi Nino suntem pe plajă, unde umplem valizele cu pietricele. Nu există nici o piatră mai mare, aşa că aruncăm înăuntru pumni întregi de pietricele. Nu e prea mult loc, dar Nino spune că trebuie să îngreunăm valizele. Când cadavrele se învechesc, încep să aibă gaze şi apoi plutesc. Aşa se pare. Pietrele sunt reci şi umede de noaptea trecută. Durează la nesfârşit. Iau o mână de pietricele netede şi rotunde şi le arunc într-o geantă. Scot un trosnet puternic când aterizează. Cercetez plaja, să văd dacă nu cumva ne-a auzit cineva, dar nu e nimeni. Nino închide fermoarul celei de-a doua valize, apoi mă ajută să o umplu pe ultima. Stau cu mâinile în şolduri şi îmi trag răsuflarea. Mă uit spre mare şi observ o insulă micuţă, legată de pământ printr-o limbă îngustă de pământ.

– Ce-i aia? întreb eu, arătând spre masa neagră care răsare din apă.

– Isola Bella. Dar ce dracu' sunt eu, ghid turistic? Betta, cum de nu ştii asta deja? N-ai ieşit niciodată din vila aia? Il Professore te-a ţinut încuiată?

Face semn din cap spre valiză. Cred că vrea să-l ajut. Încă mai crede că eu sunt Beth. *Haide, Alvie: fii mai Beth.*

Probabil că insula e frumoasă la lumina zilei, dar acum, la revărsatul zorilor, seamănă cu un monstru marin imens ce se înalţă din adâncuri. Soarele începe să urce peste orizont, aruncând o umbră lungă, neagră dinspre insulă spre locul în care stăm noi pe plajă. Îmi aprind o ţigară şi suflu fumul spre mare, examinând priveliştea.

– Betta! Haide.

Cred că vrea să mă grăbesc.

Mă aplec şi mai iau nişte pietre, le bag în valiză ca să vadă că muncesc, că mă fac utilă.

Privesc peste umărul lui Nino şi trag aer brusc. Văd silueta unui bărbat care aleargă de-a lungul ţărmului, acolo unde plaja se întâlneşte cu marea. Se apropie tot mai mult. Căcat. Apuc capacul valizei şi închid fermoarul.

– Nino, spun eu arătând în spatele lui, avem musafiri.

Un câine vine spre noi în alergare, lătrând şi dând din coadă. E o corcitură abjectă, cu păr cenuşiu încâlcit; s-a scăldat în mare. Câinele e foarte interesat de ce se află în valizele noastre. O ia razna, latră, amuşină şi zgârie capacul. Stăpânul lui se apropie alergând.

– Silvio! spune alergătorul. No! *Scusa mi.*

Câinele schelălăie, ezită cu o labă în aer, apoi aleargă în cerc, fugărindu-şi coada.

– Silvio!

Câinele fuge.

– *Scusa mi. Buongiorno.*

– *Buongiorno*, spune Nino, făcând semn cu mâna a lehamite.

Eu mă ridic şi privesc, trăgând din ţigară. Bărbatul şi câinele pleacă mai departe, alergând. Devin din ce în ce mai mici. Mă uit la Nino.

– Dă-mi pistolul tău.

– Ce? Nu.

– Dă-mi-l. Al meu a rămas fără gloanţe.

– Nici nu se pune problema, spune Nino.

– Ar trebui să-l omorâm. Repede! Dispare!

– N-a văzut nimic, spune Nino.

– Chestia asta arată destul de dubios...

– Astăzi nu mai omorâm pe nimeni.

– Păcat.

– Decât dacă vor ei să ne omoare.

– Bine atunci. Mă rog.

Îmi arunc chiştocul spre mare. Nino mai ia un braţ de pietre şi le aruncă în valiză.

– Suntem geologi care strâng mostre, spune el.

– La ora cinci dimineaţa?

Ar fi trebuit să înşfac pur şi simplu pistolul şi să-l împuşc eu. Omul ne-a văzut. M-a văzut *pe mine*. S-a uitat cu atenţie la faţa mea.

După ce valiza se umple ochi cu pietricele, închid fermoarul la loc şi îl târâm împreună pe preot de-a lungul plajei, spre dubiţă. E greu ca dracu'. Chiar mai greu decât Ambrogio. Trebuie să lăsăm în continuu valiza jos pe nisip, ca să ne tragem răsuflarea. Nino, cu singurul lui braţ, nu e de prea mare ajutor. Inutil. De fapt, ar fi mai rapid dacă l-aş trage eu singură. Apoi, cu un efort supraumân, încărcăm valiza în portbagaj şi alergăm înapoi pe plajă după ceilalţi doi. Sunt epuizată. Categoric, asta poate fi socotită munca la sala de forţă. E ca la Olimpiada de haltere. Ard mai multe calorii decât la alergare, la înot sau la nenorocitul ăla de pilates. Urcăm valizele deasupra preotului, apoi Nino observă maşina.

– Ce dracu' ai făcut?

Botul maşinii atârnă într-un unghi înclinat. Numărul de înmatriculare s-a crăpat. Farurile sunt complet sfărâmate. Arată destul de rău. Super!

– Ah. A fost doar o ciocnire uşoară...

– E praf; nu putem să mergem aşa. O să ne oprească poliţia.

Nino desprinde ce-a mai rămas din bara de protecţie a maşinii şi o aruncă pe bancheta din spate. Grozav.

– Ah, ce păcat! Va trebui să mergem să luăm Lamborghiniul...

– Betta. *Madonna!* Mă scoţi din minţi!

Ne urcăm în maşină. Încerc să nu par arogantă.

– Ştiu un loc unde îi putem arunca, spune Nino. Ia-o la stânga.

Virez pe după un colţ ascuţit; manevra bruscă ne aruncă cât colo. Nino se izbeşte de portieră. Se prinde de braţul rănit şi îmi aruncă o privire urâtă. Stilul meu de condus e ca la trenuleţele groazei din Alton Towers. Oamenii plătesc o grămadă de bani ca să se suie în ele şi să se sperie. Serios, care e problema? Garoul meu Yves Saint Laurent e leoarcă. Sângele se infiltrează prin el şi se prelinge pe coastele lui Nino. Maşina miroase ca una de măcelar.

– Aah! spune Nino.

Îşi trage bluza de pe braţ.

– De ce-ai scos chestia aia? spun eu. O să te umpli de sânge. Nu vreau să ajungă aşa ceva pe mine. Abia m-am schimbat. Asta e de la Versace. Acum încotro?

– Drept înainte. Dă-mi tricoul ăla.

Arată cu mâna teafără spre un tricou mototolit. L-a scos de pe unul din tipi, înainte să-i ciopârţească. Sunt impresionată de puterea lui de anticipare.

– Nino, eu conduc, îi spun. Ia-l singur.

– Tu numeşti asta condus? Dacă n-aş avea braţul praf, ţi-aş arăta eu cum se conduce. Tu conduci ca o fată.

– Păi sunt fată.

– Aşa e.

Nino geme. Calc acceleraţia. Motorul urlă. Capul mi se izbeşte de tetieră. O să văd cât de repede pot să merg.

– Aah! spune Nino *din nou.*

El *e* fata: se teme de stilul meu de condus, se plânge de rană. Nici măcar nu e aşa de rău. Glonţul abia dacă l-a atins.

– După ce aruncăm cadavrele astea, luăm Lamborghiniul. Maşina ta e o porcărie.

–E Mercedes! spune el. A fost o maşină bună, până s-o accidentezi tu.

Se apleacă şi îşi ia singur tricoul, şi-l înfăşoară în jurul părţii de sus a braţului. Prinde un capăt al tricoului între dinţi şi îl leagă strâns. Îşi şterge transpiraţia de pe frunte cu mâna sănătoasă.

– Opreşte, spune el. Am ajuns.

Calc frâna.

Am oprit pe un pod, la cincisprezece metri de la intrarea pe el, cel puţin. E vânt şi răcoare. Deschid portiera maşinii şi cobor. Valurile se izbesc de stâncile de sub noi, împroşcând cu spumă albă. Simt gustul sării, iodul. Privesc în jos, prin balustradă, spre apa adâncă şi neagră; mă întreb câte cadavre or fi acolo. E locul perfect în care să le arunci. Am impresia că Nino a mai fost aici. Ne căznim cu valizele, dar, în cele din urmă, reuşim cumva să le aruncăm peste balustradă, una câte una. Valizele pleoscăie, împroaşcă şi scot bulbuci în timp ce se scufundă tot mai mult. Mă întorc, aşteptându-mă să-l văd pe Nino, dar el deja e la maşină. Cum se poate mişca atât de silenţios? E ca o fantomă sexy, ca Patrick Swayze în filmul ăla; am uitat cum îi spune.

Dau cu spatele. Sunt entuziasmată că o să conduc iar Lamborghiniul. Mă întreb cât de rapid poate să fie. Ambrogio a înregistrat o sută optzeci, dar eu vreau mai mult. Îi arăt eu lui Nino cum pot să conducă *fetele*. Până la căderea nopţii suntem în Londra.

*

Plecăm cu maşina de lângă vilă şi ne furişăm pe alee: un fuior de fum de la tabloul care arde. La revedere, *La Perla Nera*. Rămas-bun. Adio. *Arrivederci*. Mă întreb când o să ne revedem. Ies cu Lamborghiniul de pe drum, dar apoi frânez brusc.

– Căcat! Am uitat! Mă întorc imediat.

Dau maşina cu spatele, pe alee.

– Ce-ai uitat? N-avem timp.

– Ştiu, ştiu, nu lipsesc mult. Doar că... stai puţin.

Sar jos din maşină şi îi închid portiera în nas lui Nino. Se uită prin parbriz, scuturând din cap.

Alerg pe pietriş şi intru pe uşa vilei lui Elizabeth. Picioarele mele izbesc treptele cu viteza fulgerului. Mă năpustesc în dormitorul lui Beth. Dar unde l-am pus? Locul ăsta e un dezastru de când am împachetat. Haine peste tot. Bijuterii. Pantofi. Îmi aminteşte de camera mea din Archway, cu excepţia bijuteriilor, evident. Stau pe pat cu capul în mâini. *Gândeşte, Alvina, gândeşte. E ceva important. Unde l-ai pus?*

E încă în cărucior!

Alerg pe hol spre parter. Căruciorul e parcat sub scări. Bag mâna în el şi găsesc tabloul cu Channing Tatum, făcut sul.

– Îmi pare rău, spun eu netezind hârtia. N-o să te mai părăsesc niciodată.

Calc pedala şi trecem şuierând pe lângă amfiteatru, gonim printre grădini şi livezi superbe de citrice. Parfumul de lămâi proaspete răzbate prin duhoarea metalică de sânge. Maşina e decapotată, şi cerul trandafiriu arată primele semne ale unei dimineţi superbe. Virăm după un colţ.

– Uite! spune Nino.

– Ce?

– În oglinda retrovizoare, strigă el. Nu vezi?

– Ce să văd? Mașina aia? Cui îi pasă de ea?

– Ne urmăresc! *Merda!* N-ar fi trebuit să venim aici. Trebuia să plecăm mai repede.

Lovește cu pumnul sănătos în bord. Cred că e supărat din cauza tabloului.

– De unde știi că ne urmăresc pe noi?

– Se apropie tot mai mult. Dă-i drumu'!

Bine, Nino, cum spui tu. Vrei urmărire de mașini? O să fie distractiv. Calc accelerația. Lamborghiniul țâșnește în față. Mi se strânge stomacul. Ochii îmi zvâcnesc spre oglinda retrovizoare: un Land Rover negru, sinistru accelerează spre noi. Căcat. Poate că Nino are dreptate?

– Ei sunt, clanul preotului! spune Nino prinzându-se de scaun.

Virăm la un cot și, în ciuda eforturilor sale, Nino se izbește cu brațul de interiorul portierei. Scoate un sunet ciudat și ascuțit, ca un scâncet, ca un pisoi băgat într-un sac de gunoi. Cred că i-e frică de stilul meu de condus. Și mie la fel. Land Roverul care ne urmărește mărește viteza.

– E Don Rizzo! Ah, *Madonna*, suntem morți!

Văd în oglinda retrovizoare doi bărbați care par fioroși.

– Ce să fac? spun eu.

– Mișcă odată! Căcat. Ai spus că știi să conduci.

Mașinuțele de la parcul de distracție se pun? E posibil să fi mințit în privința asta...

POC! POC!

În timp ce cauciucurile scârțâie, răsună focuri de armă.

– Căcat! spun eu.

Cred că au zgâriat vopseaua! Acum va trebui s-o reparăm. Extrem de enervant. E o mașină splendidă.

– Condu! strigă Nino. *Cazzo!*

Calc accelerația. Vântul îmi biciuie fața. Aș vrea să nu port tocurile astea cui stupide; îmi intră în carne. Abia pot să merg pe ele, ce să mai vorbim de condus, dar se potrivesc atât de bine la ținuta asta.

– Nu pot să merg mai repede!

POC! POC!

Merg cu o sută șaizeci de kilometri pe oră. Drumul e șerpuit și abrupt, și plin de gropi.

Îmi apare în față o curbă și calc frâna.

– Ce faci?

– O iau pe aici.

Învârt de volan și virez spre o străduță îngustă mărginită de copaci. Îmi alunecă piciorul pe pedală. Pantofi tâmpiți! Lamborghiniul bolborosește. Ne oprim brusc.

– Mișcă! urlă Nino.

– Nu e vina mea! spun eu. Pantofii! Ai încercat vreodată să conduci cu tocuri de cincisprezece centimetri?

Pornesc motorul și calc accelerația; gonim pe străduță. La dracu'! E o nebunie. Văd în oglinda retrovizoare Land Roverul care se apropie din ce în ce mai mult. Căcat.

– Ia-o la stânga, spune Nino. Drumul ăla duce în Taormina.

– În oraș? Ești sigur?

– Ai încredere în mine. Fă la stânga.

Îmi dau părul din ochi în sus și fac ce zice Nino. Gonim pe străzi și intrăm în Taormina. Motorul urlă. Land Roverul ne ajunge din urmă.

– Acum, dreapta, strigă Nino.

E o curbă al naibii de strânsă. Cauciucurile scârțâie. Deasupra drumului, în față, e o arcadă veche din cărămidă. Artera e prea îngustă. N-o să reușim. Închid ochii și accelerez. Lamborghiniul scrâșnește pe o alee

minusculă, piatra cubică de pe jos huruie. O, Doamne, vopseaua! Maşina! N-o să mai nimerim în veci nuanţa asta de roşu. Deschid ochii şi am trecut, suntem într-o piaţă mică. Când mă întorc să privesc, văd cum intră Land Roverul pe alee: o ploaie de scântei, un scrâşnet de oţel pe piatră, şi maşina rămâne nemişcată. Oprită complet. Îi văd pe bărbaţi cum se chinuie să deschidă portierele, dar sunt blocate.

– Aşa!

– *Sì!*

Bat palma cu Nino.

– Super! spun eu. Bravo mie! Bravo, Alvie!

De fapt a fost destul de uşor. Ce pot să spun? Sunt o profesionistă.

– Cine e Alvie? spune Nino.

– A, nimeni, spun eu.

Hopa. Înşfac pistolul lui Nino şi trag prin geamul din spate. Parbrizul Land Roverului se sparge şi se sfărâmă. Trag câte un glonţ în capul fiecăruia din ei. Două împuşcături perfecte!

– Excelent! spun eu.

În depărtare, se aud sirenele poliţiei: un sunet ascuţit, care îţi face pielea de găină. Nino se uită la mine urât. Nu zâmbeşte.

– Mişcă-te odată!

Când traversăm podul înapoi, aruncăm pistoalele pe geamul maşinii, în mare. Sunt pe punctul de a mă plânge, dar apoi îi văd faţa: pare distrus. Presupun că îi plăcea foarte mult pistolul ăla. Dar nu e o idee bună să te plimbi peste tot cu o armă a crimei; s-ar putea să ne oprească poliţia. Nu merită riscul. Îmi arunc pantofii din picioare şi calc acceleraţia. E mai uşor desculţă. Îmi place la nebunie să conduc maşina asta.

40

Să discutăm puţin despre realizarea personală. Acum o săptămână, viaţa mea era un *căcat*. Îmi uram slujba. Eram deprimată grav. Am fost dată afară din apartament de doi nespălaţi. Nu-mi doream decât să mor, la dracu'. Acum? A răsărit soarele! Se văd curcubeie, fluturi şi potire mari cu aur. Mi-am descoperit potenţialul. Sunt în elementul meu. Şi ştiţi ceva? De fapt e minunat să trăieşti.

Alvie îşi trăieşte viaţa.

În sfârşit, *în sfârşit*, am descoperit ceva la care sunt bună. Ceva la care sunt mai bună decât Beth.

Alvina Knightly: asasină.

A ucide: m-am născut
Pentru asta. Mi se potriveşte
Ca o rochie preferată.

Nu ca chestia aia roz fucsia; aia era atât de strâmtă, că nu puteam respira. Nu ca rochia aia de şifon violet, gen şcolăriţă cuminte. Poate rochiţa neagră Louis Vuitton? Aia mi se potrivea...

O să strig cu voce tare: ÎMI PLACE SĂ UCID. Ce pot să spun? Ăsta e *talentul* meu. A ucide e o artă ca oricare alta; eu fac asta excepţional de bine. V-am

spus deja, nu-i aşa? Sunt o mare artistă: Caravaggio, Shakespeare, Mozart, Knightly.

M-am transformat într-un fluture criminal; sunt un fluture cap de mort superb. Moartea are o anumită frumuseţe, există un anumit stil de a omorî cum trebuie. E o senzaţie plăcută să-ţi pui în valoare potenţialul. E o senzaţie al naibii de minunată *să nu-ţi pese de nimic*. Şi mai ştiţi ceva? Ocupaţia asta *produce bani*. Ar fi trebuit să muncesc un secol la magazinul ăla ca să câştig două milioane de euro... şi chiar şi aşa, credeţi că i-aş fi strâns? Nici într-un caz. Banii... maşina... vila... diamantele... mă simt mai bogată decât regina. Mai bogată decât J.K. Rowling sau decât preşedintele Putin. Mai bogată decât Taylor Swift sau Miley Cyrus, sau decât Adele.

E mai bine decât să încasezi un premiu la loterie, pentru că i-am *câştigat*. Am muncit din greu pentru ei. Mi-am descoperit talentul, mi-am găsit adevărata vocaţie. Dar nu poţi să omori aşa, la voia întâmplării. Trebuie să fii deşteaptă. Trebuie să fii isteaţă. Şmecheria e să nu te prindă.

Ce mult mi-aş dori să mă vadă acum maică-mea şi Beth. Să mă vadă întreaga lume! Dar poate că o să mă şi vadă? Ştiţi ceva, era cât pe ce să fiu prinsă! Vreau să devin infamă. Să îmi ştie toată lumea numele. Toată lumea o să se teamă de mine! *„Alvie? A, da, am auzit de ea"*, o să spună. Apoi o s-o ia la fugă în cealaltă direcţie.

Mulţumesc, Beth, pentru această oportunitate. Mulţumesc, dragă Ambrogio. Cred că asta se numeşte sincronizare. Când eşti pe val, totul îţi merge perfect. Universul sau Dumnezeu te susţine. Totul pare să se rezolve. Totul e *minunat*.

*

Portul de feribot din Messina, Sicilia

– *Passaporto? Carta d'identità?*

Ezit. Am în geantă şi paşaportul lui Beth, şi pe al meu.

– *Passaporto?* repetă funcţionarul.

Cine ziceam eu că sunt? Aş putea fi Beth sau Alvina. E prea cald ca să gândesc şi încep să transpir. Soarele a răsărit şi îmi face o gaură în creştetul capului. Sunt deshidratată. Îmi simt buzele crăpate şi limba mi-e lipită de cerul gurii. Aş fi în stare să ucid pentru o votcă şi o limonadă cu gheaţă. Cine naiba sunt eu? Cred că e posibil ca poliţia să înceapă s-o caute pe Beth. Alvie putea să fi călătorit prin Sicilia în ultimele câteva zile, ca turistă, înainte să se întoarcă acasă în Londra. Da, asta am făcut, dacă mă întreabă cineva. Palermo? Magnific. Catania? De vis. Bineînţeles că am urcat pe muntele Etna; nu există nimic mai frumos decât acea privelişte de la răsăritul soarelui. Templele din Agrigento? Nişte exemple extraordinare de arhitectură din Magna Graecia. Dar cine o să mă întrebe? Nimeni.

– *Passaporto!*

Ah, frate... acum e supărat. Bărbaţii ăştia italieni sunt foarte supărăcioşi.

Îi întind paşaportul tipului din mica gheretă de plastic. Are caschetă albastru-închis cu cozoroc şi o uniformă cu aspect oficial. Sper că nu e poliţist.

– *Grazie,* spune el, privind în maşină.

După cum arată, a stat treaz toată noaptea. A fost o noapte plină pentru toată lumea. Bărbatul examinează paşaportul lui Nino. Apoi studiază faţa mea şi se uită la paşaportul meu. Îmi ţin respiraţia... de ce-mi fac griji? Seamănă cu mine. Chiar eu *sunt*. E exclus să aibă vreo îndoială.

– *Grazie, signora,* spune el, trântind portiera.

Îmi iau pașaportul rapid, ca să nu-l vadă Nino, și arunc o privire în pașaportul lui atunci când bărbatul i-l întinde prin geamul lăsat jos. În pașaport scrie că numele lui e *Giannino Maria Brusca*. Râd tare.

– Al doilea tău nume mic e Maria?

– Și? spune Nino, uitându-se la mine.

– Maria e nume de fată!

– Nu și în Italia, răspunde el, încruntându-se.

– Nu pot să cred că ai un nume de fată.

– Betta, taci din gură. Vezi-ți de condus.

– Și nici nu te cheamă Nino!

– Nino e prescurtarea de la Giannino. Pornește; uite un loc acolo.

–O să-ți spun *Nicola*, zic eu printre hohote de râs. E un nume de fată frumos.

Urc mașina pe rampa feribotului.

– În Italia, Nicola e nume de băiat.

– Maria e nume de băiat, și Nicola e nume de băiat? Voi sunteți nebuni.

– Ți-am zis să taci din gură. Dac-o ții așa, o să te trezești împușcată.

– Nancy! Nancy e nume de fată?

– Da.

–O să-ți spun Nancy, îi zic.

Nino stă așa, clocotind în tăcere. Dar nu mă pot abține; râd în hohote, îmi curg lacrimile, mă încovoi și râd cu lacrimi.

– Vorbesc serios, Betta, ar fi mai bine să-ți ții gura. Am omorât un tip și pentru mai puțin de atât.

–A, zău? spun eu, ștergându-mi o lacrimă de la ochi.

Mor de râs.

– Da. Zău. Am omorât un tip pentru că s-a uitat la mine ciudat. Și aș fi în stare să omor o fată pentru că râde de numele meu...

Nino îmi aruncă o căutătură cruntă.

Mă opresc din râs. Am impresia că îl cred. Chiar ar putea să mă omoare. Asta nu e bine.

Parchez Lamborghiniul între un Maserati şi un Fiat. Urăsc feriboturile, mai ales platformele pentru maşini. Întotdeauna duhnesc a benzină şi mi se face rău. Mi-e dor de iahtul lui Ambrogio. N-am apucat să-l testez decât o dată. Păcat că l-am trecut la pierderi.

Maşinile sunt înghesuite atât de strâns una lângă alta, că abia pot să deschid portiera. Ies cu greu din maşină şi trag după mine valiza cu bani; nu las două milioane de euro într-o parcare de maşini. Nu îmi asum nici un risc; peste tot există ucigaşi, hoţi şi violatori. Nu eşti în siguranţă niciodată, absolut niciodată. Apoi urc în urma lui Nino pe nişte scări mici spre punte. Când Ladymaticul lui Beth arată ora 6,30 dimineaţa, feribotul porneşte pe Marea Tireniană. Eu şi Nino stăm sprijiniţi de balustradă şi privim în largul mării. Dimineaţa asta e înnorată; apa e de un gri metalic.

Feribotul începe să se legene la stânga şi la dreapta, sus şi jos, pe apele agitate. E o zi cu vânt. Deja mi-e greaţă. Nino scoate cu mâna sănătoasă, din buzunarul hainei, un pachet de Marlboro şi îmi oferă o ţigară. Iau una şi o aprind şi pe a lui. Nino adăposteşte flacăra cu mâna făcută căuş. Încheieturile degetelor lui sunt strivite. Sub unghii are sânge de un roşu maroniu închis. Câţiva nefumători de lângă noi se încruntă şi apoi se mută mai încolo. Suntem singuri.

– M-am tot gândit, spun eu. Suflu tot fumul din plămâni spre orizont, mă întorc cu faţa spre Nino şi îi ofer un zâmbet cuceritor. Vreau să lucrez cu tine.

– Ce să faci?

Nino ridică privirea spre mine și își îngustează ochii; soarele străpunge niște nori de un alb murdar. Nino își pune ochelarii de soare. Nu pare să-i placă foarte mult lumina zilei.

– Ca partener al meu?

– *Partenerul* tău. Cred că ne-am descurca excelent. Ce spui?

Mă aplec spre el și îl privesc în ochi. Nu prea văd nimic prin ochelarii lui opaci, dar mă uit acolo unde mă aștept să fie ochii lui. Port Wonderbraul lui Beth, și decolteul meu e poziționat strategic.

– Ești *pazzo*, spune el.

– Ce e? întreb eu, ridicând o sprânceană.

Nino își strivește țigara pe balustrada metalică și apoi o aruncă în mare. Eu trag un fum și o arunc și pe a mea după a lui. Nino se repede ca o furtună în interiorul feribotului și îmi trântește în nas ușa metalică grea. Îmi fac loc și alerg după el, spre primul bar pe care îl găsim în cale.

– *Un caffè*, îi cere el barmanului, cu voce hârâită.

– *Due caffè*, spun eu. Și o apă.

Îi tremură mâna în timp ce ia ceașca. Nino nu bea apă. E ca un cactus. Sau o cămilă. Chiar nu-mi dau seama cum de mai e în viață. Ne așezăm pe niște scaune hidoase din plastic, la o masă de plastic lipicioasă. Urăsc ca dracu' „restaurantele" de pe feriboturi. Par concepute să îți creeze repulsie. Cafeaua are gust de ars. Vasul se clatină și se smucește pe marea furioasă. Orizontul unduiește prin hublouri, ca și cum ar fi făcut dintr-un jeleu tremurător albastru-verzui. Acum chiar că mi-e greață. Stăm în tăcere și ne bem cafeaua.

– Deci așa, spune Nino în cele din urmă, cu fruntea brăzdată de șanțuri adânci. Ești incredibilă. M-ai pus

să-l omor pe Salvatore, iar acum vrei să devii o... o... o *assasina*?

Mototolește în pumn paharul de cafea. Plasticul *trosnește*, ca un craniu.

– Da. Îmi pare rău pentru asta. Acum aș vrea s-o fi făcut eu. Mi-a plăcut destul de mult...

– Ți-a plăcut ce?

– Să-i omor... pe preot și pe tipii ăia.

Nino îmi susține privirea.

– Betta, mă omori. Despre ce tot vorbești? Ți-a plăcut destul de mult...

Mă gândesc o clipă la întrebarea lui, apoi zâmbesc și îmi ling buzele.

– Nu, mi-a plăcut la nebunie. În viața mea nu m-am mai distrat așa de bine.

Nino se ridică de la masă; scaunul lui hârșâie pe podea. Mă ridic și eu, iau valiza și alerg după el.

– Nino! Așteaptă-mă. Cât iei pentru o misiune? Hm?

– Depinde... spune el îndepărtându-se în ritm alert, cu spatele la mine.

– Cât? întreb eu.

– În Sicilia?

– În Sicilia.

Mergem pe un coridor spre o ușă pe care scrie *Uomini*: toaleta bărbaților. Nino intră. Balamalele ușii scârțâie ca un porc la tăiere. Mă uit în ambele direcții pe coridor. La dracu'. Intru după el. Toaletele sunt goale. Pute a vomă: cineva a vărsat și n-a curățat nimeni. Nu există ventilație sau geamuri. Stau cu spatele sprijinit de ușă. Plasticul rece e lipit de materialul subțire al bluzei lui Beth. Nino se duce la un pisoar și își desface șlițul. Mă uit la el cum face pipi.

– Undeva între două mii de euro, dacă îi fac o favoare unui mafiot...

– Două mii de euro? Omori un tip pentru două mii de euro?

Sper că glumește. Chiar dacă, pe de altă parte, eu aș face-o și gratis. Aș face-o pentru senzația de euforie.

– ... și zece mii de euro. Douăzeci de mii, dacă e o misiune dificilă.

Șuieratul urinei lui pe ceramică. Duhoarea ei. Pe jos, în colț, e o băltoacă; un mucegai gros și negru se întinde de-a lungul peretelui. Îmi acopăr gura cu mâna.

– Dar asta, în Sicilia; aici nu e Monte Carlo, spun eu. În Londra ar fi altceva. Ar fi lucrativ.

Dintr-o cabină se aude apa trasă. Se pare că toaletele nu erau goale, de fapt. Nu suntem singuri. Vorbim mai încet, ca să nu ne audă nimeni.

– Douăzeci de mii e maximul pe care l-am primit. Era vorba de un oficial guvernamental.

Șoapta lui Nino pare exact cea a unui șarpe.

– Dă bine la CV, spun eu. Imaginează-ți dacă aș lucra și eu; asta ar însemna de două ori mai mulți bani, înjumătățirea timpului. Imaginează-ți cât am câștiga într-un loc precum Londra.

Undeva într-un loc strălucitor, cu stil; tânjesc să fiu bogată într-un loc obscen.

– Oricum, cu Sicilia s-a terminat. Știu cum e cu războiul. Mafia e terminată.

Nino a terminat de urinat. Își încheie șlițul și se duce la chiuvetă, uitându-se urât la mine în timp ce se spală pe mâini.

– Eu sunt terminat, mulțumită ție. N-o să mă mai pot întoarce în Sicilia niciodată.

Un bărbat deschide ușa unei cabine. E scund și slab, cu o șapcă de baseball. Probabil e turist. Se uită

la mine şi se încruntă, apoi se uită la Nino şi pare surprins. Nino îl priveşte şi el lung, complet nemişcat. Îmi aminteşte de insecta călugăriţă, poziţionată şi gata de atac într-o fracţiune de secundă. Bărbatul lasă capul în jos şi iese în fugă pe uşă, ca un greiere speriat. Nici măcar nu s-a spălat pe mâini. Poate din cauza sângelui. Braţul lui Nino pare terminat. Presupun că, obiectiv vorbind, Nino arată destul de înfricoşător. Dar mie tot mi se pare sexy.

– Ai auzit de Giovanni Falcone? spune el către oglindă. Era unul de-ai mei. Mă rog, nu eram doar eu... mai erau şi alţii... toţi au ajuns la zdup.

– Am sparge piaţa, spun eu.

– Ai auzit vreodată de el?

– De cine?

– Nu contează.

E cald. Lipicios. Umed. E inconfortabil, la dracu'. Vreau să mă întorc pe punte. Să iau puţin aer proaspăt. Mă apropii de el pe la spate, îl iau de talie şi îl trag spre mine.

– Iubitule, iubitule... noi doi împreună? îi spun. Am ajunge nişte legende.

Mă uit la el cum îşi dă cu apă pe mâini şi încearcă să ia săpun. Apasă pe buton, dar nu iese nimic. Apasă iar, mai tare şi mai tare, dar rezervorul e gol. Îl smulge din perete cu mâna sănătoasă şi îl aruncă în celălalt capăt al încăperii. Rezervorul se izbeşte de perete: un trosnet de plastic rigid.

– Omori un tip şi începi să te crezi Al Capone.

– Calitatea contează, nu cantitatea...

Nino nu ştie de ceilalţi... Aş vrea să-i pot spune. Aş vrea să mărturisesc, să nu existe nici un secret între noi. Aş vrea să-i spun că eu nu sunt Beth.

– Eşti o amatoare talentată, Beth, spune Nino. Eu am douăzeci de ani de experienţă... o reputaţie...

– Şi ce? Acum, asta nu înseamnă nimic. Ai spus că nu ne mai putem întoarce niciodată.

Nino înjură încet în italiană.

– Spune-mi un nume de asasină, zic eu.

–O *asasină*? spune el.

Ridică privirea, căutându-mi ochii. Nu pricepe; i-am scurtcircuitat creierul.

– Îhî. Nu ştii.

– Asta dintr-un motiv, spune el.

Mă dă la o parte şi se duce la uscătorul de mâini, care nu funcţionează. Trage de mânerul containerului cu prosoape de hârtie, ca să se şteargă pe mâini, dar containerul e gol.

– Ştii că sunt bună. Chiar acum, în maşină, am tras perfect.

– Cine-a spus că am posturi vacante?

Nino trage de mâner în sus şi în jos, de câteva ori. Nimic. Smulge containerul cu prosoape de hârtie de pe perete, cu mâna sănătoasă.

– Crezi că te angajez doar pentru că eşti soţia lui Ambrogio? Nu ai nici un fel de pregătire, nici un pic de experienţă. Şi de unde vine toată setea asta de sânge? Acum o săptămână, nici măcar nu-ţi plăceau pistoalele!

Nino aruncă containerul cu prosoape de hârtie într-un veceu. Simt că mi se învârte capul. Am nevoie de aer. Podeaua se umflă, feribotul se leagănă înainte şi înapoi, încoace şi încolo. O iau la fugă de lângă Nino şi ratez toaleta. Vomit peste tot pe podea.

– E o idee proastă.

41

Arona, Italia

– Mai e mult? întreb eu.

După ore întregi de Metallica, aş fi în stare să ucid pentru ceva mai vesel. Nimeni n-ar putea afirma despre mine că am o dispoziţie veselă sau vreo înclinaţie către muzica country optimistă, dar Nino mă ucide cu heavy metalul ăsta. Nu mai suport. Poate o melodie de Taylor Swift? „I Knew You Were Trouble"; asta e frumoasă.

– Până unde? răspunde el.

– Nu ştiu. Franţa?

Se uită la mine dintr-o parte.

– Încă nici n-am trecut graniţa cu Elveţia.

– Deci... asta înseamnă că mai e mult?

– Şi mai e toată Elveţia de străbătut, după ce ieşim din Italia.

– Ah, spun eu.

Ar fi trebuit să mă uit pe hartă. Beth s-ar fi uitat pe hartă şi ar fi căutat pe Google popasuri pentru mers la toaletă şi locuri pitoreşti pentru picnic.

– Şi stilul tău de condus îmi dă dureri de gât.

– Dureri de gât? Cum aşa? Eu sunt aia care are ligamentele forţate.

În fine.

– Mă faci să fiu tensionat.

Se pare că e drum destul de lung până în Londra. Cerul are o nuanță monotonă de albastru. Aceleași stânci deja cunoscute, aceeași mare. Drumurile sunt atât de încinse, că încep să se topească: miros de asfalt încins. Iarba e atât de uscată, că ar putea să se aprindă spontan. Peisajul nu s-a mai modificat de o eternitate. Munți la dreapta, mare la stânga. Oprim, în sfârșit, să facem un popas lângă granița italiană: un orășel pe nume Arona. Aici e un lac imens – Lago Maggiore. Dacă n-aș fi atât de terminată, m-aș da jos ca să explorez puțin. Lacul se întinde cât vezi cu ochii în ambele direcții: un albastru-închis, ca cerneala. Dealuri presărate cu copaci peste tot în jurul nostru, pretutindeni, case albe cu acoperișuri de teracotă. Pare destul de frumos, dar sunt prea mulți turiști. Și mi s-au umflat picioarele de la atâta stat în aceeași poziție; probabil că o să cad dacă încerc să merg.

Tragem pe o străduță liniștită și ridicăm capota Lamborghiniului, încuiem portierele. Eu las pe spate scaunul șoferului și încerc să dorm. Nu pot. Scaunul e inconfortabil. Mi-a amorțit fundul. Simt cum scaunul mi se lipește de piele, acolo unde coapsele mele transpiră.

Mă uit în jur, ca să-mi găsesc ceva de făcut. Nino doarme cu gura căscată. Nu e o priveliște plăcută. Sunt atât de plictisită, că mă apuc să răsfoiesc Biblia; cred că Nino a pus-o în bagaj doar ca să aibă pe ce să facă liniuțe. Bibliile îmi amintesc întotdeauna de Adam și Eva, de faptul că Eva a fost făcută dintr-o coastă a lui Adam, ca monstrul lui Frankenstein.

Idolii popoarelor sunt argintul și aurul,
Făcute de mâna omului.

Ei au gură, dar nu pot vorbi,
Ochi, dar nu pot vedea,
Au urechi, dar nu pot să audă,
Şi nici gura lor nu respiră.
Cei care îi fac vor fi asemenea lor,
Ca şi toţi cei ce îi cred.

Ce nu e în regulă cu aurul? Sunt tot plictisită.

Există şase lucruri pe care Domnul le urăşte, şapte pe care le detestă: ochii trufaşi, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care unelteşte planuri viclene, picioarele care se reped la rău, martorul strâmb care toarnă minciuni şi omul care bagă zâzanie între fraţi.

Pare că Domnul e destul de intolerant; nu are cum să aibă prea mulţi prieteni. Dar presupun că are dreptate: majoritatea oamenilor sunt nişte ticăloşi.

Acum, că mă gândesc la El, nu-mi pot scoate din cap melodia aia ridicolă: cea pe care eu şi Beth o cântam la Cercetaşe. O aud întruna în cap. Îmi vine să mă împuşc în cap ca să scap de ea, să apăs pe trăgaci în gură, ca să mor cum se cuvine, nu ca Ed Norton la sfârşitul lui *Fight Club*, care încă mai poate vorbi cu jumătate de cap zburată şi kile de sânge înfundate în gât.

Ah, n-o să ajungi niciodată în cer
(Ah, n-o să ajungi niciodată în cer)
Într-o cutie de fasole cu cârnaţi
(Într-o cutie de fasole cu cârnaţi)
Pentru că o cutie de fasole cu cârnaţi
(Pentru că o cutie de fasole cu cârnaţi)
Are în ea cârnaţi afumaţi
(Are în ea cârnaţi afumaţi)

Ah, n-o să ajungi niciodată în cer într-o cutie de fasole cu cârnaţi,
Pentru că o cutie de fasole cu cârnaţi are în ea cârnaţi afumaţi.
N-o să-l mai plâng pe Domnul de-acum, de-acum,
N-o să-l mai plâng pe Domnul,
N-o să-l mai plâng pe Domnul,
N-o să-l mai plâng pe Domnul de-acum.

Ah, n-o să ajungi niciodată în cer
(Ah, n-o să ajungi niciodată în cer)
Pe genunchii unui cercetaş
(Pe genunchii unui cercetaş)
Pentru că genunchii unui cercetaş
(Pentru că genunchii unui cercetaş)
Sunt prea şovăielnici
(Sunt prea şovăielnici),
Ah, n-o să ajungi niciodată în cer pe genunchii unui cercetaş,
Genunchii cercetaşilor sunt prea şovăielnici.
N-o să-l mai plâng pe Domnul de-acum, de-acum,
N-o să-l mai plâng pe Domnul,
N-o să-l mai plâng pe Domnul,
N-o să-l mai plâng pe Domnul de-acum.

Ah, n-o să ajungi niciodată în cer...

– Taci dracu' din gură, Betta, spune Nino.
Ah. Mi se pare că am cântat cu voce tare.

Când ne trezim e deja amiază. Noi voiseм doar să tragem un pui de somn; situaţia nu e ideală. Trebuie să ieşim din ţară. Nino se trezeşte, se întinde şi cască.
– Ai dormit bine?

– Hm, mormăie el. Cât e ceasul?

– Patru.

Nino dă drumul la radioul maşinii. Schimbă posturile. Te rog, nu mai pune Metallica.

– E rândul tău să conduci. Eu m-am săturat.

– Şi braţul meu? spune Nino, ridicând din sprâncene.

– Şi? Încă nu s-a făcut bine?

– Tu chiar crezi că te-aş lăsa să conduci dacă aş putea să conduc eu?

– Hei, nu conduc chiar aşa de rău. Am ajuns până aici...

– Mi-ai făcut praf maşina.

Uitasem de asta. Nino răsuceşte butonul radioului. Zgomotul de fundal e groaznic.

– Îîh, închide radioul ăla.

– Ţine-ţi gura, încerc să ascult ceva.

Vocea de la radio strigă în italiană. Eu aş prefera să pun nişte muzică. Mă întreb dacă lui Nino îi place Justin Bieber. Sau o melodie depresivă a lui Adele?

– Bla, bla, bla, bla Elizabeth Caruso... spune vocea de la radio.

– Ce mama dracului?

– Sst, spune Nino.

Dă mai tare. Radioul mai trăncăneşte încă douăzeci sau treizeci de secunde. Studiez faţa lui Nino, încercând să-i evaluez reacţia.

– Ce e? spun eu. Ce e? Spune-mi.

– Au interogat un paznic. Ştii vreun paznic? De la amfiteatru? Francesco nu mai ştiu cum.

Căcat.

– Da. De ce?

Deci Francesco îl chema? Ciudat, nu arăta a Francesco. Mai degrabă a Carlo, sau poate a Claudio.

– Tipul a spus că își făcea griji pentru tine. Pentru siguranța ta. A spus că în ultimul timp nu păreai în apele tale, ce-o mai fi însemnând și asta. Și a spus că ești *bellissima*. Foarte frumoasă. Oricum, e în regulă. Poliția te caută pe tine. Nu știu despre mine.

– Mă caută pe mine? Și de ce e asta în regulă?

Mă uit în ochii lui ca să pricep.

– Pentru că nu mă caută pe mine.

Ce nesimțit!

– Și ce-au mai spus?

Nino scoate cocaina și face liniuțe pe Biblie. Îmi oferă o bancnotă de cincizeci de euro. Trag cocaina.

– Știu despre împușcături. Cineva a declarat că a auzit împușcături. Au găsit două cadavre în Land Rover. Poliția știe că tu ai dispărut și sunt îngrijorați pentru tine.

– Și atunci ce înseamnă asta, că mă caută? Mai pot să ies din țară?

O, Doamne, lasă-ne să ieșim din Italia, doar atât. Odată ajunși în Elveția, o să fim în regulă. Elveții sunt relaxați; uitați-vă doar la Roger Federer.

– Nu știu, spune Nino.

Deschide portiera, se dă jos și începe să-și dezmorțească picioarele.

– Cum adică nu știi? Sar jos din mașină. Unde pleci?

– Eu mă duc să cumpăr micul dejun. Vrei ceva?

Ce tot vorbește cu micul dejun? E ora patru după-amiaza.

– Nu. Dar la graniță? Poliția italiană?

– O să caut o pizzerie. Îți place salamul? Rămâi la mașină. Să nu te prind că te miști.

Nino scoate cheile mașinii din contact și le bagă în buzunar.

– Hei!

Se îndepărtează pe stradă.

– Mi-e sete, strig eu.

–O să cumpăr nişte bere, răspunde el peste umăr.

Apoi dispare după un colţ.

– Nu-mi place berea! Şi cumpără-mi nişte tampoane şi nişte paracetamol. Cred că îmi vine ciclul.

Simt crampe puternice. Ori din cauza menstruaţiei, ori de prea mult stat pe scaunul ăsta. Super, ăsta era ultimul lucru de care aveam nevoie, o hemoragie timp de cinci zile. Să nu mă înţelegeţi greşit, mie îmi place sângele; doar că îl prefer pe al altora. Mă trântesc la loc pe scaun.

La dracu', toată chestia asta e un coşmar. Îmi iau geanta şi o deschid. Mă uit la paşapoarte, al meu şi al lui Beth. Îl pun pe al meu pe bord, gata pentru a fi folosit, şi îl arunc pe al lui Beth înapoi în fundul genţii. Dacă o caută pe Beth, va trebui să fiu Alvie. În portul pentru feribot am fost bine inspirată. Dintr-odată mi-e rău. Cobor geamul ca să intre puţin aer, las briza să-mi sufle peste faţă. Dar dacă Nino o să observe paşaportul? Sper ca chestia asta să funcţioneze, la dracu'.

Mă uit prin maşină. E un dezastru: pahare de plastic, ambalaje unsuroase de panini, pachete goale de Marlboro. Drogurile lui Nino sunt pe bord. Cocaina mea e în spate. Dacă o să trecem graniţa, nu avem nevoie de probleme. Va trebui să ne descotorosim de porcăriile astea. Caut cocaina mea şi apoi o iau pe a lui Nino; mă strecor afară din maşină. Deja e o căldură de foc. Briza răcoroasă a dispărut. Soarele mă arde pe umeri, frunte şi nas, iar pielea de pe ceafă e rană vie. Mai încolo e un coş de gunoi; o să arunc drogurile acolo. Nino o să mă omoare, dar eu nu-mi asum riscul ăsta. Mai iau puţin pe degetul mic şi îl ling, după care arunc cocaina în fundul coşului de gunoi. O acopăr

cu *Corriere della Sera*. Apoi mă gândesc mai bine şi pescuiesc ziarul de acolo. Mă uit rapid peste titlurile şi fotografiile de pe copertă şi peste primele pagini, în caz că e ceva despre mine. Despre Beth. Dar nu e nimic. Nu încă.

Elveţia e numai şleauri şi mi se face rău de maşină. Franţa e plictisitoare şi plată. E o uşurare când ajungem la Tunelul de sub Canalului Mânecii, chiar dacă asta înseamnă să trecem prin Calais, care e un oraş de *merde*. N-am înţeles niciodată de ce oamenilor le place Franţa. Eu şi Beth am fost o dată la Paris cu maică-mea, pentru un weekend. Două zile, adică două zile în plus. Oamenii cred că Parisul e *oraşul iubirii*, când colo străzile duhnesc a pişat şi sunt oameni fără adăpost la tot pasul. Japonezii se duc acolo după care au nevoie de psihoterapie pentru şocul cultural. Serios. Se duc cu avionul, aşteptându-se la castele Disney şi Coco Chanel. Stau cinci ore la coadă la Turnul Eiffel, merg cu taximetrişti nebuni care claxonează în ambuteiajul din jurul Arcului de Triumf, apoi iau gonoree de la un bărbat pe nume Marcel. Cineva le dă mujdei de usturoi, vită crudă şi brânză cu viermi vii, fumează pasiv vreo douăzeci de pachete de Gauloise şi li se face dor de Harajuku. Adevărul adevărat e că asta li se întâmplă tuturor japonezilor. Nu atât *Miezul nopţii în Paris* al lui Woody Allen, cât *Podul peste râul Sena*.

Nino doarme pe locul din dreapta şi sforăie ca o morsă. E obosit şi morocănos acum, după ce i-am aruncat toate drogurile. Trecem de Dijon (de unde e muştarul. Urăsc muştarul. Nu mai pun pe limbă) şi de o localitate pe nume Arras (ăsta nu era un covor din *Hamlet*?). Oraşele astea sunt doar nişte semne de circulaţie pe *autoroute*. Din câte îmi dau eu seama,

Franța e doar asfalt cenușiu-închis și câmpuri maro pustii. Nu e de mirare că sunt toți nebuni. E atât de plictisitor. Francezii nu fac altceva decât să și-o tragă și să mănânce. De fapt, nu e o viață chiar atât de rea. Poate mă mut aici?

Dacă o să mă mut într-adevăr în Franța, cu siguranță nu mă mut în Calais. E un loc uitat de lume, industrial, hidos, cu țevi de răcire, turbine gigantice și aburi. Nu înțeleg de ce și-ar dori cineva să locuiască aici. Plouă mărunt, și toate broaștele au ieșit afară. Singurul lucru care îl salvează e un supermarket care vinde băutură cu 1,99 euro. Mă gândesc să opresc acolo și să-mi fac un stoc, dar apoi îmi aduc aminte: nu mai sunt săracă. Pot să cumpăr alcoolul la supraprețdin Londra, și chiar mai mult de atât. Am bani de spart. Nu mai trebuie să fac infarct de fiecare dată când cineva îmi cere cincisprezece lire pentru un gin tonic. Toate crimele alea au meritat.

– Să luăm ceva de mâncare? Mi-ar plăcea un hamburger cu broaște.

Nino continuă să sforăie, așa că îl trezesc.

– Ți-e foame? îl întreb.

– Să găsim un McDonald's, spune el frecându-se la ochi.

Înaintăm prin oraș prin ploaia măruntă până când vedem arcadele aurii.

– Comand eu, îi spun lui Nino. Știu să vorbesc franceza de McDonald's din *Pulp Fiction*.

Nino se uită la mine inexpresiv. Poate că nu-i place Tarantino. Ciudat.

– Dar trebuie să iei un hamburger uriaș, spun eu. Nu știu cum se numesc celelalte chestii.

– Mă rog, spune el.

E încă pe jumătate adormit.

Intrăm în zona *drive*, și cobor geamul.

– *Bonjour*, spune fata la geam.

– *Bonjour*, spun eu ridicând două degete. Doi hamburgeri Royale cu brânză.

– Hamburgeri Royale cu brânză, *c'est deux Royales avec du fromage?* spune vânzătoarea, încruntându-se.

Are un păr lung și blond și gene blonde. Pare mult prea tânără ca să muncească.

Repet, mai tare și mai lent.

– Doi hamburgeri Royale cu brâââââââânză.

Ea scrie ceva pe ecranul tactil al calculatorului. Cred că a înțeles.

– *Cinq euros, s'il vous plaît, madame*, spune ea.

– Ce? spun eu.

– *Cinq euros*, spune ea ridicând cinci degete.

– A. Bine. Cinci... Nino, ai ceva bani?

Nino face semn din cap spre valiza preotului. Eu iau valiza din spate și o trag în poală. Desfac cataramele și o deschid. Banii arată atât de frumos că nici nu-mi vine să-i ating. Desprind o bancnotă de cinci sute de euro de deasupra unui teanc. E curată și țeapănă, de parcă abia ar fi fost scoasă din tiparniță. Scot brațul pe geamul mașinii și i-o întind fetei. Ea se holbează la valiză. Ah, banii. Fata ia bancnota cu vârfurile degetelor și fuge după rest. Durează o veșnicie.

– *Quatre cent quatre-vingt-quinze euros*, spune ea. *Merci.*

Îmi întinde bancnotele, care par murdare și mototolite, de parcă cineva s-ar fi șters cu ele la fund.

– Nu, e în regulă, păstrează restul, spun eu încreținându-mi nasul. Dă-mi doar hamburgerii.

Fata nu înțelege. Eu scutur din cap.

– *Non.*

Nino se apleacă și înșfacă banii prin geam, apoi îi bagă în torpedou. Fata îmi întinde hamburgerii și pornim.

– De ce-ai făcut asta? spun eu. Încercam doar să fiu drăguță.

– Păi nu fi, spune Nino. Nu te prinde.

42

Mă uit pe geam, dar nu văd nici un peşte. Doar întuneric. Stăm în Lamborghini, înghesuiţi într-un vagon alături de alte zeci de maşini. Sunt încărcate într-un tren care apoi trece prin tunel. Totul pare absurd. De ce să nu laşi maşinile să meargă singure prin tunel? Francezii ăştia... nişte ţicniţi. După ultimul feribot, nu am mai vrut să mă sui pe vreunul. Şi cred că nici Nino. Aşa că presupun că chestia cu trenul e mai bună decât să ai rău de mare. Numai că vagonul pute a gaze de eşapament şi nu ai ce face. Simt gust de benzină. Ar fi un loc foarte mişto dacă provoci un incendiu.

– Ne dăm jos să facem o plimbare? propun eu.

– Şi unde să mergem? întreabă Nino. Suntem la şaptezeci de metri sub nivelul mării, într-un tub de metal.

Nino încă e supărat din cauză că i-am aruncat drogurile la gunoi. Mă uit la el cum stă prăbuşit pe locul din dreapta, cu gulerul hainei negre de piele a lui Ambrogio tras până sub urechi, ochii pustii ca nişte găuri negre şi cicatricea ştearsă de pe faţa încreţită de riduri, la fel de lungă şi de subţire ca o liniuţă de cocaină.

– Nu ştiu, într-o parte şi-n alta, prin tren?

– Ce dracu' rost ar avea?

– Ne-am putea dezmorţi picioarele.

– N-am nevoie să-mi dezmorţesc picioarele.

– Am putea să ne uităm la celelalte maşini.

Nino se uită urât la mine şi scutură din cap.

– Am mers la nesfârşit pe autostrăzi şi n-am văzut altceva decât maşini. Şi tu vrei să mergem să ne uităm la altele? Asta e maşina care arată cel mai bine din tot trenul ăsta nenorocit. Uită-te aici.

Are dreptate. M-am plictisit de maşini. M-am plictisit de condus. Nu ştiu să conduc, aşa că am compensat lipsa de tehnică cu excesul de viteză. Dacă declanşezi un incendiu în tunel, presupun că ar sări în aer tot trenul. Toate maşinile astea sunt pline de benzină. Sute de maşini îngrămădite laolaltă. N-ar trebui decât să aprinzi un chibrit şi să-l laşi sub o maşină, şi toată chestia asta ar exploda ca dinamita. Ar fi incendiu în Folkstone şi incendiu în Calais, mugind precum nişte guri de dragoni. Ar fi al naibii de spectaculos. Mi-aş dori la nebunie să fac asta, dar n-ai pe unde ieşi. Am arde amândoi ca şobolanii.

Oare ar merita senzaţia de euforie?

– Nino? întreb eu, punându-i mâna pe umăr. Simt căldura trupului său care răzbate prin pielea hainei. Tu vrei să mori?

– Ce? Chiar acum?

– Da. Chiar acum.

Nino se gândeşte o clipă. Aud cum i se învârt rotiţele creierului.

– Avem două milioane de euro într-o valiză, o geantă plină cu diamante şi un Lamborghini clasic. Nu, Betta, vreau să trăiesc, la dracu'.

Mi se pare corect.

– Bine. Voiam doar să ştiu.

A uitat de vilă. După ce se termină toată chestia asta, o s-o vând. Trebuie să valoreze o grămadă.

– Să ne cumpărăm o casă în Beverly Hills?

– Nu. Eu vreau o vilă lângă Napoli, pe ţărmul mării.

Nino e încă încruntat. Îmi place când e furios. Îmi place modul în care ochii lui îți sfredelesc o gaură în cap, ca niște gloanțe sau un burghiu, iar dintele lui de aur scânteiază ca un foc de armă. Îmi place mârâitul gutural al vocii lui. Mă întreb dacă o să mă ceară în căsătorie când ajungem în Londra. Dacă mă cere, o să spun da.

Când ajungem în Anglia, o să-mi fac un plan: un plan iscusit pentru mine, Ernie și Nino. Exact de asta avem nevoie, de un plan magnific! O strategie genială. Putem să călătorim prin lume, doar noi trei, omorând oameni, trăgându-ne-o, navigând, conducând cu viteză, făcând cumpărături, stând la plajă și construind castele de nisip până la cer pe plaje albe ca cocaina, cu ape limpezi ca votca și stele în ochi. Putem să uităm de Beth și de Ambrogio. Și de Salvatore. Și de ceilalți tipi. Ah, și preotul ăla, am și uitat de el.

St. James's, Londra

– Da, dar de ce neapărat la Ritz? spune Nino.

Stau cu maneta blocată în viteza întâi în traficul aglomerat, bară la bară, de pe Pall Mall.

– E scump ca dracu', spune el.

– Știu. Întotdeauna am vrut să stau acolo.

– Și ce faci acolo? Baie în șampanie?

– Dacă vrei tu...

– Îți dau aur de mâncare?

– De fapt, s-ar putea...

– În afară de cazul în care mi-o sug Kate Moss și Naomi Campbell, nu cred că merită.

– Probabil că favorurile sexuale din partea unor supermodele nu sunt incluse în prețul camerei, nu. Dar ce nevoie ai de ele? Mă ai deja pe mine.

Nino pufneşte. Cred că ăsta a fost un râs.

Intrăm pe Piccadilly şi oprim maşina în faţa hotelului. Pe el scrie „THE RITZ" cu litere mari, ostentative şi are o colonadă. Şi steagul Marii Britanii.

Arunc valetului cheile maşinii şi cobor din Lamborghini.

– Să n-o loveşti.

– Nu, doamnă.

– Sau s-o pierzi.

– Nu, doamnă.

Portarul face o plecăciune adâncă – are pălărie melon negru cu bor auriu, palton lung şi negru şi nasturi mari de aur; îţi poţi vedea faţa în pantofii lui strălucitori. Deschide uşa grea de sticlă. Intrăm în Ritz: un hol strălucitor, o cascadă de lumini. Palatul Buckingham sau Versailles. Aerul e plin de miros de trandafiri; în centrul încăperii e un buchet enorm. Lui Beth îi plăceau trandafirii. I-ar fi plăcut buchetul ăsta. Bănuiesc că e genul ei de decor. Eu şi Nino trecem de intrare şi ne îndreptăm spre recepţie.

– Ce-ţi mai face braţul?

Nino ridică privirea şi face o grimasă.

– Încă mă doare, dar e puţin mai bine.

– Super, spun eu.

Oamenii de la recepţie se opresc din discuţie şi ridică privirea când ne apropiem noi. Poară costume cu vestă, de o nuanţă deschisă de gri, şi cravate asortate. Probabil li se pare că noi suntem îmbrăcaţi prost.

– Bună seara, doamnă, domnule, ne întâmpină un bărbat.

– Salut, spun eu.

În spatele recepţiei e o oglindă enormă, din podea până în tavan, şi un ceas auriu vechi, cu ornamente bogate. Cifrele romane arată ora 11.30. Lămpile de

pe pereți aruncă o lumină caldă și aurie. Mă văd în oglindă: gene false, sprâncene epilate, păr lung și blond de culoarea mierii. Arăt ca Beth.

– Doamnă? Doamnă? Cu ce vă pot fi de folos?

– Hmm? spun eu.

Probabil faptul că arăt ca Beth mi-a abătut atenția.

– Vrem o cameră, spune Nino.

Mă uit la el, cum stă acolo în haina de piele mănușă a lui Ambrogio. Pe gât, lângă falcă, are un strop mic și roșu. Arată de parcă s-ar fi tăiat în timp ce se bărbierea.

– Apartamentul regal e singura cameră disponibilă, spune bărbatul studiind ecranul calculatorului și apăsând pe mouse.

– Ah, sună încântător, spun eu.

Am o voce ciudată: afectată, răgușită. Vorbesc ca Beth.

– Acel apartament costă 4 500 de lire sterline pe noapte, plus TVA.

– *Ma quanto?* spune Nino.

Cred că asta înseamnă „Eu nu dau atât", în italiană. Iau valiza din mâna lui Nino și o trântesc pe tejghea. Bărbatul tresare.

– Primiți euro? spun eu.

– Ah, nu trebuie să plătiți acum, spune bărbatul, zâmbind ușurat. Puteți plăti mâine-dimineață. În hotel există o casă de schimb valutar. Puteți trece cardul de credit prin aparat pentru confirmare?

Eu nu-i dau cardul meu de debit, n-am nici un ban pe el. Și nu i-l dau nici pe al lui Beth; s-ar putea să-l urmărească poliția. Scot un teanc de bancnote de cinci sute de euro și le îndes în mâinile bărbatului.

– Am plătit, spun eu.

Bărbatul încuviințează din cap și ia banii.

– E perfect, spun eu.

Ciudat: aş fi putut să jur că Beth a spus asta. Scutur din cap şi mă uit la Nino. El n-a observat. Poate că îmi pierd minţile?

– Aveţi, vă rog, amabilitatea să-mi arătaţi un act de identitate, ca să vă pot înregistra? Un paşaport sau un permis de conducere?

– Bineînţeles, spun eu, zâmbind.

Îi întind bărbatului un paşaport. Apoi îmi dau seama că e al lui Beth.

– Foarte bine, spune el. Semnaţi aici, vă rog.

Sper că poliţaii n-o caută pe Beth în Londra. Dar n-ar fi de mirare, la ce noroc am. Semnez hârtia: Elizabeth Caruso. Şi chiar folosesc mâna dreaptă; încep să fiu destul de bună. Arunc o privire spre Nino, dar nu cred că el a observat. Îşi examinează braţul ciuruit.

– Iată cardul de la intrarea în apartamentul regal. Colegul meu Matthew va fi majordomul dumneavoastră pe durata şederii aici. Dacă aveţi nevoie de ceva, vă rog nu ezitaţi să...

– N-o să fie necesar, spune Nino pe un ton mârâit.

– Vă rog, permiteţi-i lui Matthew să vă ducă valizele în cameră.

– Le iau eu, spune Nino, băgându-se în faţă.

Ia valizele, câte una în fiecare mână. Îl văd cum tresare de durere.

– Foarte bine, domnule, spune bărbatul.

Păcat, mi-ar fi plăcut un majordom. Ar fi fost distractiv. Mergem în urma lui Matthew pe un coridor – covoare roşii, candelabre de cristal, perdele brodate cu fir de aur – spre apartamentul nostru. Matthew apasă pe un buton, apoi aşteptăm liftul. E unul de modă veche, cu lambriuri din lemn lăcuit, un portret al unei doamne cu rochie victoriană şi balustradă strălucitoare de alamă. Studiez trăsăturile tinereşti ale lui Matthew:

păr blond moale, față proaspăt bărbierită, ochi albaștri-deschis. Gulerul alb scrobit îi intră în bărbie. Arată ca orice membru al oricărei trupe de băieți pe care ai văzut-o vreodată. Are chiar și o gropiță în bărbie. Nu pare deloc mai mare de doisprezece ani. Vede că mă uit la el și zâmbește; întorc privirea, studiez podeaua: plăci albe de marmură, un „R" auriu. Liftul scoate un semnal sonor, și am ajuns.

– Pe aici, domnule, doamnă, spune băiatul.

Eu și Nino îl urmăm pe încă un coridor, până ajungem la ușa noastră: Camera 1012. Matthew introduce cardul în fanta din mâner, și ușa se deschide cu un clic. El intră într-un salon imens, somptuos, cu mobilă veche și un tablou enorm cu ramă ornamentată din bronz. De o parte și de alta a camerei e câte un șemineu din marmură cu statui miniaturale înfățișând niște grecoaice, niște chestii care par a fi urne pe polițele lor și candelabre strălucitoare și spiralate. Nino îi aruncă lui Matthew, drept bacșiș, un teanc de bancnote de cinci sute de euro. Matthew cască ochii. Ezită, apoi îi ia.

– Nu lăsa pe nimeni să vină aici, spune Nino, prinzându-l pe Matthew de antebraț cu o strânsoare de menghină.

– Nu, domnule. Bineînțeles, domnule.

– Nimeni, spune Nino.

– Nu.

Matthew se mai înclină o dată și se întoarce să plece. În cazul ăsta, presupun că nu-l omorâm. Nino pune valiza cu bani pe pat, lângă valiza cu hainele și diamantele noastre. Mă plimb prin apartament ca într-un vis, plutesc prin salon, prin sufragerie, prin dormitor, prin baie, prin *dressing*, prin birou. Apartamentul e încă și mai mare și mai luxos decât vila din Taormina. Am putea locui oare aici?

– Ah, uau! Am reuşit! Chiar am reuşit!

Iau valiza şi o deschid.

– Uită-te la toţi banii ăştia. Sunt ai noştri, ai noştri! Fără mafioţi, fără preoţi, fără Salvatore!

Iau un pumn de bancnote şi le arunc în sus, sus de tot spre cer. Le întind pe pat. Sunt netede şi lucioase, aproape mătăsoase. Bancnotele fâlfâie şi cad prin aer ca nişte fulgi de zăpadă violet. Întorc valiza cu fundul în sus şi vărs banii pe pat. Arată ca o piscină la apus: bancnotele sunt unduirile de pe luciul apei, violet-aprins şi roz fucsia. Îmi vine să plonjez în ele, să împroşc în jur ca o fată excitată dintr-un film porno, să mă ud leoarcă. Aproape că simt răcoarea apei, razele calde de soare mângâindu-mă pe spate.

– Uită-te la ei, Nino! La naiba!

Mă întorc cu faţa spre Nino şi văd în ochii lui văpăi.

– Mă uit, spune el, cu ochii aţintiţi în ochii mei.

– Am reuşit, spun eu încet.

Nu-mi vine să cred.

– Am reuşit, spune el. *Minchia*.

Îl prind pe Nino şi îl arunc pe pat. Mă aşez deasupra lui şi îi scot cămaşa. Nasturii sar şi cad pe jos, materialul se sfâşie. Îmi scot bluza şi îmi desfac sutienul, mă trag în jos pe picioarele lui ca să-i desfac şliţul. Îl sărut pe piept, de la mica scobitură de la baza gâtului până la şold. Îi desfac cureaua şi trag fermoarul. O, Doamne... are deja erecţie.

– Maşina, banii, diamantele: suntem bogaţi! Putem să facem orice avem noi chef!

Încalec pe Nino, privindu-l în ochi, şi mă las în el. Senzaţia e extraordinară. Simt apăsarea pe punctul G, scula tare şi groasă adânc în interior. Nino mă prinde de sâni şi îmi freacă sfârcurile, mă ciupeşte dureros.

Îl călăresc încet, apoi mai repede și mai repede. Palmele mele sunt lipite de palmele lui, fierbinți și alunecoase din cauza transpirației. Degetele noastre se împletesc. Îi ridic mâinile deasupra capului.

Senzația e extraordinar de plăcută când mă las mai adânc, simt că mă umple. Nino mă prinde de șolduri ca să mă tragă mai aproape, cu degetele înfipte în carnea mea.

– Spune-mi numele.

– *Betta*.

Îl călăresc la nesfârșit, în timp ce transpirația mi se prelinge pe spate și pe piept. Fără răsuflare. Gâfâind. Imponderabilă. Înfierbântată. Simt căldura care urcă în trupul meu, ard și plutesc precum cenușa și flăcările. Eu sunt fumul, și Nino e focul. Sunt ametită; umerii mei plutesc. Mă simt liberă. Mă simt invincibilă, la dracu'.

– Ești un băiat rău, Nino. Un băiat foarte, foarte rău. Rău, rău, rău de tot.

Simt cum ejaculează în valuri în mine, iar și iar. Mă las pe scula lui, respirând greoi. Am orgasm, un timp care pare o veșnicie, mintea îmi explodează, trupul meu plutește, bătăile inimii pocnesc ca niște împușcături.

43

Ies de sub duş şi mă înfăşor într-un halat de baie alb şi pufos, îmi şterg părul cu prosopul şi mi-l dau într-o parte. Mmm, ce bine miros! Gelul de duş de la hotel e delicios. Citrice şi grepfrut; sunt numai bună de mâncat. E marca proprie Ritz, ca la Tesco. O să fur câteva mostre. Şi halatul de baie. Şi papucii.

Când mă întorc în dormitor, îl găsesc pe Nino dormind, răstignit pe pat exact în poziţia în care l-am lăsat. Pare senin. Împăcat. Îmi aminteşte de copilaşul meu Ernie, sau poate de Ambrogio, mort.

Lipit de perete, e un birou vechi; mă duc şi mă uit la el. E o măsuţă de scris dotată cu o călimară veche şi foi cu antet. Hârtia pare scumpă, groasă şi crem. Sunt nişte stilouri „Ritz London" şi cărţi poştale „Ritz London": o fotografie cu magnifica lui faţadă, cu coloanele şi florile lui scăldate în lumina soarelui. Deschid un sertăraş din lemn şi găsesc un cuţitaş pentru scrisori minunat: mâner de fildeş, lamă argintie strălucitoare. Nu e cuţit, dar pare să taie bine. Mă întreb cât de bine. Mi-am lăsat briceagul în Sicilia.

– Nino?

Nimic.

– NINO!

– *MERDA!*

Nino tresare. Cred că l-am speriat. Cel puțin s-a trezit. Deschide ochii, dar când vede că sunt doar eu, și nu cine știe ce monstru, îi închide la loc. Se rostogolește pe partea cealaltă. Sforăie. Mă așez lângă el pe pat. Îl prind de încheietură și îi fac o tăietură adâncă și clară cu cuțitașul de scrisori. Sângele începe să iasă și i se prelinge pe mână, începe să curgă cu picături dese pe cearșafuri.

– AAUU! face Nino. Ce mama dracului?

Își lipește mâna de piept. Asta cu siguranță l-a trezit...

– Stai așa, spun eu. Întinde degetul.

Nino scutură din cap. Pare speriat.

– Întinde degetul, altfel urmează boașele tale.

Ne uităm amândoi spre scula lui. Nino e în continuare gol pușcă. Decide că nu merită riscul.

– Ce faci?

– O să vezi.

Îi prind degetul și scot din buzunarul halatului o fiolă mică din sticlă. Am cumpărat-o cu mult timp în urmă de la un târg de vechituri din Londra, numai că n-am avut niciodată șansa de a o folosi.

– Nu crezi că am sângerat suficient la brațul ăsta?

Nu-și dezlipește ochii de la degetul care sângerează, de la sângele care țâșnește și îi șerpuiește pe încheietură spre cot, curgându-i rapid pe antebraț, în linii lungi și roșii de culoarea vinului.

– Uite ce colier! spun eu. Întind mica sticluță și o umplu cu sângele lui. O să-l port la gât pentru veșnicie. Angelina Jolie și Billy Bob Thornton aveau și ei unal

Sticluța se umple și dă pe dinafară cu sângele lui Nino. Înșurubez căpăcelul.

– Nu era nevoie să-mi tai degetul, spune el. *Sei pazzo.*

Nino își oblojește mâna sângerândă. E pe aceeași parte cu brațul sângerând. Pare rănit, suferind. Jalnic, ca un iepure de pe marginea drumului. Ca un cățel pe care cineva tocmai l-a aruncat. *Cum ai putut să faci una ca asta?*

– Termină, spun eu.

– *Eu* să termin?

– Da.

– Să termin ce, mai exact?

Îmi dau ochii peste cap.

– N-ai putea să...

– Ce? Să ce?

– Să fii mai *Nino*.

Nino oftează.

– Nu are cum să te fi durut *chiar* așa. Nu se poate. Și, oricum, nu ți se pare cumva romantic?

Nino tace.

– Uite, am una și pentru tine! Sunt pereche.

Scot celălalt colier, cu micuța lui fiolă. Sunt foarte încântată de ele. Sunt vechi, de colecție, dar nu par să fi fost folosite deloc.

– Nu, pentru mine nu, spune Nino cu ochii la fiolă. Eu nu port coliere.

– Ah, bine.

Presupun că e corect. Nu e deloc stilul lui.

Mă aplec și îl sărut, un sărut adânc și prelung pe gură. Mă sărută și el. Nu poate fi chiar atât de supărat.

– Tu *să fii mai Betta*, spune el, râzând. Habar n-aveam că ești atât de țicnită.

Cred că e prima oară când îl văd zâmbind. Am crezut că o să-mi placă, dar eu nu vreau să fiu *Betta*: varianta secundă, numărul doi, planul B. Eu vreau să fiu *Alpha*. Vreau să fiu eu: Alvina Knigthly. Aproape uitasem. Au trecut doar câteva zile scurte, dar pare o veșnicie.

Am senzația că lui Nino i-ar plăcea Alvie. Trebuie să spun cuiva; mă scoate din minți. Și sunt sigură că el o să înțeleagă. Nino și Alvie pentru totdeauna, omorând oameni și trăgându-ne-o, trăgându-ne-o și omorând oameni! O să-i spun diseară, la bar.

– Sun la recepție să-ți aducă un plasture, spun eu.

După ce Matthew a plecat, și Nino și-a înfășurat plasturele strâns pe degetul înroșit, rămânem în picioare lângă pat.

– Hai să ne îmbrăcăm și să mâncăm ceva, spun eu. Mi se pare că e un restaurant în hotel?

Nino arată de parcă i-ar prinde bine niște mâncare. E cam palid. Îmi apucă halatul și mi-l trage în jos de pe umeri; halatul cade de pe mine la picioarele mele. Sunt complet goală.

– Ah, spun eu.

Ce-i chestia asta? Vrea să facem sex? Iar? O, Doamne, Nino e *mai rău* decât mine.

– Stai așa, spune el.

– Ce e?

Mă uit la el cum caută prin valiza noastră, cea cu bijuteriile lui Beth și hainele lui Ambrogio.

– Poartă-l pe ăsta, spune el.

Ridică colierul lui Beth, cel pe care îl probasem deja. Arată încă și mai bine aici, în lumina lămpii: diamantele scânteiază ca o pleiadă de stele. Îmi trag răsuflarea. Data trecută m-a prins Beth. Dar Beth nu e aici. Acum sunt doar ale mele.

– Aș vrea să porți colierul ăsta.

O, Doamne! Nino îmi prinde diamantele la gât; pietrele ard pe pielea mea, reci ca gheața. Mă surprind în oglindă, goală, cu excepția pietrelor ametitoare care

par să radieze pe pieptul meu, atât de strălucitoare, că îmi rănesc retinele.

Mă uit în jos la diamante şi îl mângâi pe cel mai mare dintre ele, din mijlocul pieptului, între sâni. Nino e atât de romantic. Am rămas mută.

Mă sărută pe frunte.

– Nu vrei să te duci jos şi să comanzi ceva de băut? Vin şi eu la bar după ce fac un duş.

– Bine, spun eu. Ne vedem mai târziu.

Îl aştept pe Nino în barul Rivoli. Îmi trec degetul peste buza paharului cu Martini şi îi zâmbesc barmanului. Colierul cu diamante al lui Beth scânteiază în lumina electrică, pietrele sunt de mărimea unui cap de bebeluş. Inelele ei scânteiază orbitor. Eu nu îi văd, dar sunt sigură că cerceii cu diamante ai lui Beth sunt la fel de ameţitori (mi i-am pus ca să se asorteze cu colierul). Tot ce am pe mine străluceşte. Arăt de milioane. Inspir adânc – magnolia sintetică – şi încep să mă relaxez. Un gât de votca Martini, agitat, nu amestecat: aşa cum comanda Ambrogio, ca în James Bond. Are gust de libertate şi zări albastre şi senine. Într-o cutiuţă mică de argint se află o spirală de coajă de portocală şi o singură măslină din care să le adaug eu, dacă prefer aşa ceva. Le arunc pe amândouă în pahar şi amestec.

Îmi place la nebunie să fiu milionară.

Îmi trec palmele peste tejgheaua răcoroasă şi netedă. Rivoli e tăcut şi pustiu, numai eu sunt aici. E ora unu fără un sfert noaptea. Nu-mi mai amintesc ce zi e. Probabil e luni, dar nu are nici o importanţă. Mă învârt pe scaunul de bar: mahon, model leopard, heruvimi aurii, fotolii Ludovic XVI şi mese atât de lustruite, că se transformă în oglinzi întunecate, strălucitoare.

Pe o măsuță cu rotile stau stive înalte de pahare mici și de cupe de șampanie, cincizeci de tipuri de tărie. Pe un shaker de argint pentru cocktailuri e gravat „Ritz London" cu litere minuscule, că abia le pot citi.

Îl aștept în continuare pe Nino.

Sunt lihnită de foame și comand din meniul barului caviar beluga: cincizeci de lire. Caviarul e pe o farfurie de argint, o porție ca pentru păpuși: ouă negre și sclipitoare, ca niște ochișori. Sunt și trei blinii miniaturale, un sfert de lămâie într-o plasă, o ceașcă cu șalote tocate, o ceașcă cu pătrunjel tocat și o pulbere galbenă stranie. Nu știu prea bine ce ar trebui să fac, așa că doar privesc: artă abstractă creată de un artist celebru, pe care eu ar trebui s-o apreciez. Mănânc alune din partea casei în locul caviarului.

Un bărbat intră în încăpere. Nu e Nino. Se așază în celălalt capăt al barului și comandă un whisky sec. Se învârte pe scaun. Se joacă cu telefonul. În spatele lui, pe perete, e o scenă poleită superbă: o femeie întinsă lângă o lebădă, pe fundalul unui apus strălucitor. Razele soarelui se întind pe un cer sclipitor, galben-auriu. Norii festonați se învârtejesc. Femeia e dezbrăcată, cu sânii goi, superbă, are părul despletit și gura deschisă. Lebăda stă deasupra ei, maiestuoasă, regală, cu aripile larg deschise. Abia după ce mi-am terminat Martiniul mi-am dat seama că femeia e violată de lebădă. Îmi amintesc de pe History Channel: femeia e Leda și lebăda e Zeus. E dezgustător ca dracu'. Dintr-odată mi se face rău.

Mă uit la cadrul gol al ușii. Cercetez încăperea: e liniște și pustiu. Mă uit la limba cea mică a Ladymaticului lui Beth. *Tic-tac, tic-tac.* Timpul se scurge atât de încet. Încetinește și se oprește ca un ceas topit de Salvador Dali. Mă uit în jurul meu prin încăpere,

şi totul e încremenit, ca un tablou. Culorile sunt uleiuri. Ferestrele, mobila, mesele şi scaunele, toate sunt pictate. Totul e bidimensional. Nimic nu se mişcă. Iar eu ştiu că Nino n-o să vină. De asta tot aşteptam. Nino nu va veni.

Ies din transă.

Căcat.

– Pot să dau un telefon? îl întreb pe barman. Vreau să sun în cameră.

– Bineînţeles, doamnă, spune el.

Îmi întinde receptorul. Îl înşfac şi formez numărul: 1012. Ascult cum sună, apoi formez iar. Nimic. Poate că a pornit deja încoace? Dar cumva ştiu că nu e aşa. Semnez pentru băutură şi ies din bar, alerg pe coridor şi pe scări în sus. Dacă a luat liftul şi am trecut pe lângă el? Scot cardul de la intrare şi deschid uşa.

– Nino? spun eu.

Nici urmă de lucrurile lui: hainele, pantofii, geanta noastră. Apartamentul e gol. Umblu prin camere în căutarea valizei, deschid dulapurile, mă uit sub pat. Trag sertarele şi caut banii. Mă uit pe toate mesele după tichetul de parcare al Lamborghiniului. Caut pe podea. Nimic. Totul a dispărut.

Căcat.

Pălăria lui Nino e pe noptieră: fedora neagră cu bandă gri dungată. O iau în mână. Are mirosul lui. E singurul semn că Nino a fost vreodată aici. Iau telefonul şi mă prăbuşesc pe pat, sun la poartă.

– Cu valetul, vă rog.

Cineva îmi face legătura.

– Alo, sunt din Camera 1012. Maşina noastră mai e acolo?

Tăcere...

– Îmi pare rău, doamnă, dar soţul dumneavoastră tocmai a luat maşina...

– Înţeleg, spun eu, închizând. La dracu'.

Alerg la fereastră şi o deschid larg, mă uit în stradă. E frig şi plouă. Uite Lamborghiniul roşu; valetul tocmai se dă jos din ea. Nino e acolo, cu valizele, cu banii.

– Nino! strig eu.

Nino deschide portiera. Nu ridică privirea.

Îmi arunc tocurile cui din picioare şi ies în fugă din cameră, alerg pe hol. Nu-l pot lăsa pe nemernicul ăla să plece. Liftul e prea lent. O iau pe scări. Cobor treptele în fugă, împleticindu-mă şi împiedicându-mă. Trec de recepţie fără să mă uit la nimeni. Cei de la recepţie ridică privirea şi se holbează la mine. Matthew zâmbeşte când trec pe lângă el. Nenorocitul de Nino. Nenorocitul dracului. Chiar am crezut că noi doi avem un viitor. Am crezut că relaţia noastră e specială. Portarul face o plecăciune adâncă în timp ce deschide uşa.

Mă năpustesc în stradă. Plouă torenţial. Ajung cu două secunde prea târziu. Vârfurile degetelor mele ating uşor spatele Lamborghiniului, în timp ce Nino calcă acceleraţia. Alerg cât pot de repede, stropii de ploaie îmi lovesc cu putere faţa, apa mi se prelinge pe gât, spatele mi se răceşte. Maşina se îndepărtează în viteză pe Piccadilly. Văd din spate capul lui Nino. Părul lui lucios şi negru. Nici măcar nu întoarce privirea. Încă mai am în mână pălăria lui stupidă. O arunc după el, apoi mă aşez într-o baltă de pe trotuar şi plâng. Asta el Nino a plecat. Pot să uit de cererea în căsătorie. Pot să uit de planul nostru. Sunt doar eu, pe cont propriu, singură şi singuratică din nou. N-o mai am nici măcar pe Beth pe care s-o urăsc. Iar pe toţi ceilalţi i-am omorât.

Căcat căcat la dracu' la dracu'
La dracu' căcat căcat la dracu'
Căcat la dracu' căcat.

Merg pe coridorul nesfârşit, atingând tapetul rece şi neted cu vârfurile degetelor. Picioarele mele par să se mişte fără nici pic de coordonare. În sfârşit, văd uşa apartamentului. Mă prind de toc şi bâjbâi la încuietoare. Cardul face clic, şi luminiţa verde se aprinde. Intru în apartament. Totul e la fel, numai că puţin diferit. O imagine cu purici, de parcă aş fi într-un joc video. Ochii mi se împăienjenesc de lacrimi. Dintr-odată, se face tăcere. Apartamentul pare mult prea mare. Tot acest spaţiu doar pentru mine? Mă prăbuşesc pe canapea. Năucă. Amorţită. Ce-o să mă fac acum? După seara asta, nu mai pot sta aici; nu mai am banii necesari. Şi acum nu mă mai pot întoarce la apartamentul nespălaţilor. Nespălaţii nu m-ar primi sub nici o formă, nici dacă i-aş implora. Mă gândesc la vechea mea cameră din Archway... Mă întreb cum e acum, golită. Locul de pe perete unde era afişul meu cu Channing; un dreptunghi murdar care marchează marginile lui, urmele de lipici din colţuri. Mă întreb ce s-a întâmplat cu el? Pun pariu că nespălaţii l-au aruncat laolaltă cu jucăriile sexuale. (N-ar fi trebuit în ruptul capului să-l las pe Dl Dick în Taormina.) Pe podea, probabil că e o găleată nouă în care să curgă apa de ploaie. Lucrurile mele probabil nu mai există, dar altfel, presupun, camera mea e exact la fel – aceeaşi canapea, aceleaşi covoare – ca şi cum eu nu aş fi plecat niciodată, ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat. Poate că nici nu s-a schimbat, şi totul s-a petrecut doar în capul meu?

Sicilia începe deja să se estompeze, să dispară, ca un vis urât... Iau telefonul meu și derulez pozele. Eu și cu Ernie. Selfie-ul meu cu preotul. Cadavrele mafioților în ploaie. Lucrurile astea chiar s-au întâmplat! N-am înnebunit. Strâng la piept o pernă de catifea roșie și îmi las capul pe marginea ei.

Nino a lăsat televizorul pornit. E un canal de știri nonstop: BBC World. Știrea e despre criza refugiaților: Siria, Calais, Lampedusa. Sonorul e dat încet, dar în partea de jos a ecranului e o bandă roșie-aprins pe care scrie: „ȘTIRI DE ULTIMĂ ORĂ: Experții confirmă că tabloul dispărut al lui Caravaggio, *Nașterea Domnului cu Sfântul Francisc și Sfântul Laurențiu*, a fost găsit avariat într-un incendiu al unei case din Taormina, Sicilia. FBI caută capodopera lui Caravaggio, în valoare de treizeci de milioane de dolari, din 1969, când a fost furată din Oratoriul San Lorenzo din Palermo".

Am dat foc la treizeci de milioane de dolari?

Țip.

Alerg și mă reped la ecran, scot televizorul din priză. Televizorul cade pe covor. Curentul se întrerupe. Sar pe ecran fără încetare: TROSC, TROSC, TROSC. Mă aplec, îmi pun mâinile pe genunchi, îmi trag răsuflarea. *Treizeci de milioane de dolari? Treizeci de milioane, la dracu'?* Deschid minibarul și iau o sticlă de gin: Bombay Sapphire. Sticla e albastră, sau ginul? O beau dintr-o înghițitură. Nu e prea plăcut. Am un gust puțin amar.

Telefonul lui Beth scoate un sunet. Cip-cirip. Cip-cirip. Cine-o fi? Sper că nu e *iar* Taylor. Bag mâna în geantă și scot telefonul: șase apeluri pierdute și două mesaje de la maică-mea: „Beth, unde ești? Eu sunt în fața vilei tale. A ars din temelii! Pompierii sunt aici, dar e complet distrusă. SUNĂ-MĂ. EȘTI BINE?"

„Beth, scumpo, fiul tău e la mine. Nu-ţi face griji, era în siguranţă cu Emilia, dar o să-l duc la hotel şi o să-i dau nişte piure de banane."

Iar eu ţip.

Şi ţip.

Şi ţip.

Iau un sfeşnic aurit şi îl arunc peste masă: o lampă, un bol cu fructe şi o figurină de cristal zboară pe podea. Răstorn un fotoliu şi o canapea. Alerg şi sar la perdele, smulgându-le. Se aude un sfâşiat, şi perdelele roşii rămân morman de podea. Mă înfăşor în ele şi mă ghemuiesc cu genunchii la gură. Fără bani. Fără vilă. Fără maşină. Fără Nino. Fără iaht. Fără micul Ernesto. Vreau să dispar.

La uşă se aude un ciocănit puternic. Căcat. Ce fac acum? Întinde-o. Pleacă. Cine ar putea fi la ora asta din noapte? Mă gândesc febril: oare e maică-mea? O, Doamne, te rog nu, te rog nu maică-mea! Dar de unde să ştie ea unde sunt eu? Nino? Nu, el a plecat de mult. *Elizabeth? Nu, nu fi tâmpită, Alvina; n-are cum să fie Beth.* Tipii ăia din Sicilia care ne-au urmărit? Nu, că doar i-am omorât. Poliţia? *Linişteşte-te, Alvie. Eşti paranoică.* Încă un ciocănit puternic care îmi sfredeleşte creierul. Trag adânc aer în piept.

– Vin acum, spun eu.

Ies dintre perdele, îmi înfoiez părul, îmi frec faţa cu palmele. Deschid uşa încet, puţin câte puţin. E Matthew. Slavă Domnului! Să-l omor? Asta ar putea să mă înveselească. Matthew se trage înapoi când mă vede.

– E totul în regulă, doamnă? Mi s-a părut că... ăă... ăă... am auzit un zgomot?

– Un zgomot? Nu.

– Un fel de ţipăt?

– Nu, nu.

– Sunteţi sigură că sunteţi bine?

– Sunt foarte bine.

– Pentru că arătaţi cam p...

– Cam ce?

Mă uit urât la el, provocându-l s-o spună; hai, spune.

– Panicată.

Matthew are ochii măriţi. Mâinile întinse pe lângă corp îi tremură.

– Păi, şi tu la fel.

Închid uşa şi mă asigur că e încuiată. Oare par panicată? Mă duc la oglindă şi mă uit bine. Faţa lui Elizabeth se uită lung la mine. Faţa lui Elizabeth. Ochii lui Elizabeth. Inima îmi bate mai repede. Scutur din cap. *Nu fi ridicolă, Alvie. Nu fi tâmpită. E o nebunie.* Dar mă mai apropii puţin, cu nasul la câţiva centimetri de oglindă... port bijuteriile lui Beth, colierul ei cu diamante. De ce mi l-a dat Nino? Mă privesc în ochi; sunt plini de lacrimi. Şi e adevărat.

Eu sunt Elizabeth. Eu sunt Beth.

Din burta mea urcă o senzaţie de greaţă. Ce naiba? Inima îmi bate mai repede. Imaginea din oglindă scoate un ţipăt mut.

– Elizabeth?

O, Doamne.

EU SUNT ELIZABETH.

EU SUNT BETH.

Faţa mea, ochii mei, zâmbetul meu; sunt ale ei!

Scutur din cap şi privesc în jur speriată, iau o urnă de pe poliţa şemineului şi o arunc în oglindă. Se face ţăndări; cioburi de sticlă se izbesc de şemineu, căzând ca o ploaie. Inima îmi bate mai repede. Unde e inima mea? Mă pipăi pe piept, sub sutien. Pulsul îmi bubuie:

BU-BUM! BU-BUM! şi e în regulă. E bine. Inima mea e în dreapta. E unde trebuie, nu în stânga. *Nu te mai prosti. Îţi pierzi minţile, Alvina. Nebună, nebună, nebună. Ai luat-o razna complet.* Prea multă cocaină. Prea puţin somn. Prea mult sânge. Am nevoie de puţin aer proaspăt.

Alerg la fereastră, scot capul şi privesc spre trotuar. Inspir adânc. Stropii de ploaie cad, mari şi grei. Un cer de plumb. O noapte neagră ca smoala. Nino. Nino. El mi-a făcut asta. Cum a putut să mă părăsească? E doar vina lui. Bineînţeles că a fugit; exact asta aş fi făcut şi eu, dacă mă gândeam prima. Într-un mod cumva ciudat, sunt impresionată. Înţelegeţi, noi suntem la fel, eu şi cu Nino, suntem ca două picături de apă. Suntem făcuţi unul pentru celălalt. El e Dl Perfect. Eu sunt Cenuşăreasa. Nino e Prinţul meu Fermecat. S-a pus *exact* cu cine nu trebuia. Refuz să pierd. Iar el nu va câştiga. O să-l găsesc pe Nino, chiar de e ultimul lucru pe care-l fac.

– Încă nu s-a terminat, Giannino Maria! strig eu de la fereastră.

O să-l găsesc pe acel *stronzo*, o să-l găsesc şi o să-l ucid, încet, dureros, fără să mă grăbesc.

Sau o să mă căsătoresc cu el.

Nino trebuie să o cunoască pe Alvie.

EPILOG

Alvina Knightly
Hotel Ritz,
Piccadilly nr. 150,
Londra WiJ 9BR

Dlui Channing Tatum
c/o CA A
Avenue of the Stars nr. 2000
Los Angeles, California, 90067

Luni, 31 august 2015, ora 3.56 dimineaţa

RE: Căsătorie

Dragă dle Tatum,

Numele meu este Alvina Knightly, dar poţi să-mi spui Alvie sau Al (chiar dacă Al sună puţin a nume de bărbat) şi nu doar că sunt cea mai mare fană a ta, ci şi posibil viitoarea ta soţie. Te admir de la distanţă de mai mult timp (de când a rulat în Marea Britanie primul film cu Magic Mike), însă nu apreciez doar muşchii tăi abdominali sculpturali şi torsul puternic, ci îmi place foarte mult şi scula ta. De asemenea, cred că eşti un actor mai bun decât Ryan Gosling, chiar dacă nu atât de bun ca Matthew McConaughey; McConaughey e foarte talentat.

Dă-mi voie să-ţi spun câte ceva despre mine, ca să poţi decide dacă vrei sau nu să te căsătoreşti cu mine (apropo, ar trebui). Cum am spus, mă cheamă Alvina şi am ~~26~~ 21 de ani. Pentru moment locuiesc în Londra, în Anglia, la Hotelul Ritz (îţi poţi da seama după antetul colii de hârtie), însă aceasta nu e adresa mea permanentă. Sper să găsesc un loc în care să trăiesc după ce voi amaneta colierul cu diamante al surorii mele, care ar trebui să valoreze cam 70–80 de mii de lire şi pe care ea mi l-a dat de ziua mea de naştere. Asta ar trebui să ajungă pentru un avans pentru o garsonieră în Archway. De asemenea, s-ar putea să pot solicita o anumită despăgubire de la asigurări pentru vila pe care am incendiat-o în Sicilia, dar în acest moment nu ştiu sigur.

Eu sunt o persoană populară, prietenoasă, căreia îi place distracţia. Mă înţeleg cu oricine şi iubesc animalele, copiii şi turiştii. Îmi plac opera, poezia, Lamborghiniurile, călătoriile, alcoolul, ~~crima~~ şi sexul. Mai ales sexul. Sunt foarte experimentată în pat şi mi s-a spus că o sug bine. Până la acest moment, m-am culcat cu 303 bărbaţi, dar asta s-a întâmplat de-a lungul unei perioade de opt ani – n-aş vrea să mă crezi o târfă.

Am avut mai multe relaţii pe termen lung (mai lung de o noapte), cea mai recentă dintre ele sfârşindu-se recent (în seara asta) şi amiabil (el e încă în viaţă) şi, chiar dacă există unele şanse ca noi doi să fim din nou împreună, am vrut să te informez despre disponibilitatea mea din momentul de faţă. O să încerc să dau de urma lui (cu ajutorul unei aplicaţii de urmărire prin GPS, pe care am descărcat-o pe telefonul lui în timp ce el era la duş), dar aş aprecia că există doar aproximativ 50% şanse ca asta să ducă la o cerere în căsătorie.

Între timp, îţi trimit scrisoarea asta prin grija agentului tău din L.A.; nu ştiu care e adresa ta personală, dar poţi fi sigur că o voi găsi. Poţi să mă suni la 00 44 7766 75 6330,

când vei avea timp (în maximum 24 de ore de la primirea acestei scrisori) ca să-mi spui unde şi când vrei să ne întâlnim.

A ta ~~sincer~~ udă,
Alvina

P.S. Am uitat să precizez că arăt ca o versiune mai tânără şi mai sexy a Angelinei Jolie, doar că mult mai slabă, mai blondă şi mai atrăgătoare. Aş anexa o fotografie la această scrisoare, dar nu am.

P.P.S. M-am răzgândit în privinţa faptului că poţi să-mi spui Al; asta ar putea să te facă să te gândeşti la Al Gore, ceea ce cu siguranţă ar avea drept consecinţă o disfuncţie erectilă.

MULȚUMIRI

În primul rând, aș vrea să le mulțumesc părinților mei pentru că m-au creat. Fără ei n-aș fi astăzi aici și n-aș fi putut niciodată să scriu *Nebună*. Mulțumesc pentru susținerea voastră de-a lungul anilor de școală și nu numai. Mamă, tată, să *nu* citiți trilogia[1]. Așteptați să apară filmele și închideți ochii la scenele deocheate. S-a făcut?

În al doilea rând, aș vrea să îi mulțumesc soțului meu italian, extrem de sexy, Paolo (care nu constituie deloc inspirația pentru nici unul dintre italienii extrem de sexy din aceste romane). Îți mulțumesc pentru faptul că m-ai sprijinit atât de mult când eu am spus că o să renunț la slujba mea ca să scriu un roman; a fost foarte drăguț din partea ta să plătești tu toate facturile. *Ti amo.*

În al treilea rând, aș vrea să îi mulțumesc extraordinarului meu îndrumător de la Academia Faber, Richard Skinner. Richard, mulțumesc pentru că m-ai sfătuit să nu mă cenzurez, pentru că mi-ai dat încrederea de a crea un personaj de o demență atât de încântătoare precum Alvina Knightly și pentru toată înțelepciunea și prietenia ta de atunci încoace. Hai, Echipa Skinner! (Tipul e o legendă.)

---

[1] *Nebună* este prima carte din trilogia *Nebună*, *Rea*, *Periculoasă*. (n.red.)

De asemenea, le mulțumesc tuturor colegilor de la cursul Academiei Faber pentru feedbackul amuzant și fantastic. Nu mi-aș fi putut dori un grup de scriitori mai talentați sau dedicați cu care să împărtășesc această călătorie. Lydia Rose Ruffles, Felicia Yap, Michael Dias, Ilana Lindsey, Sam Osman, Helen Allen, Sarah Edghill, Paola Lopez, Gina North, Margaret Watts, Kate Vick și Ally, gașcă nebună și splendidă ce sunteți! Vă iubesc.

Mulțumesc tuturor minunaților mei prieteni care au citit și au făcut comentarii pe manuscris: Clare, Chris, Sophie, Alex, Ezzat, Alessandra și alții. Mulțumiri speciale i se cuvin Lisei Taleb; bunătatea și încurajările tale au însemnat enorm pentru mine. Pentru mine ești mai mult o soră decât o prietenă, și n-aș fi putut să fac asta fără tine.

Mulțumiri agenților mei Simon Trewin, Erin Malone, Alicia Gordon, Annemarie Blumenhagen și Tracey Fisher de la WME. Uau, ce echipă incredibilă! Am fost fără încetare încântată de intuiția, înțelepciunea și profesionalismul vostru, iar lucrul cu voi a fost o bucurie. Vă sunt etern recunoscătoare.

Le mulțumesc foarte mult minunaților și neobositilor mei editori, Jessica Leeke și Maya Ziv de la PRH. Să lucrez cu voi la trilogia aceasta a fost un vis absolut. Dedicarea și încrederea voastră în acest proiect au fost copleșitoare. Dacă romanele acestea sunt bune de ceva, asta vi se datorează!

C XXX

CUPRINS

Precizare 9
Ziua întâi: Trândăvia 11
Ziua a doua: Invidia 55
Ziua a treia: Mânia 123
Ziua a patra: Dorința 177
Ziua a cincea: Îmbuibarea 275
Ziua a șasea: Lăcomia 325
Ziua a șaptea: Mândria 385
Epilog 442
Mulțumiri 445

Alvina Knightly e o epavă: fără vreun scop în viață, debusolată și mai tot timpul beată. Existența lui Alvie pare și mai inutilă în contrast cu cea a surorii ei gemene și perfecte, Beth. Alvie își trăiește viața pe rețelele de socializare, mănâncă chebap la micul dejun și e oprită la controlul de securitate când jucăria sexuală din bagajul ei de mână începe să vibreze. Beth este căsătorită cu un italian chipeș și bogat, își iubește la nebunie băiețelul și a fost întotdeauna preferata mamei sale. Zilele când gemenele aveau ceva în comun, în afară de aspectul fizic, sunt de mult apuse.

Când Beth îi trimite lui Alvie un bilet de avion la clasa întâi pentru a o vizita în Italia, Alvie e reticentă. Dar după ce e concediată de la slujba pe care o urăște și colegii de apartament o dau afară din casă, o vilă de lux în opulenta Taormina pare brusc mai atrăgătoare. Beth îi cere lui Alvie să facă schimb de locuri cu ea doar câteva ore, astfel încât să poată ieși neobservată de soțul ei, iar Alvie se grăbește să profite de oportunitatea de a trăi viața surorii sale, fie și numai pentru scurt timp. Dar când noaptea se sfârșește cu Beth moartă pe fundul piscinei, Alvie își dă seama că aceasta este șansa ei de a-și schimba viața...

„Alegând ca fundal Sicilia, cu arhitectura sa superbă, vilele și bărbații săi sexy, Esposito creează un roman de debut de neuitat, cu o protagonistă care nu cunoaște limite."
Library Journal

„Romanul de debut al lui Esposito are o viteză amețitoare, combinând sexul, drogurile și o sete de sânge ce pare nestăvilită. Alvina este un personaj pe care cititorii nu îl vor uita curând – amuzant, feroce, de-a dreptul fabulos..."
Booklist

„Chloé Esposito ne prezintă o antieroină convingătoare și care nu se dă înapoi de la nimic în primul roman al trilogiei sale."
US Weekly

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2909-8
9 786063 329098
eBook disponibil